

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Jafet, der søger sig en Fader I-IV (Emanuel Gregers, DK, 1922)

Nordisk Films Kompagni

Ns 1834/a (pdf: p. 2–385)

Ns 1834/b (pdf: p. 386–446)

Ns 1834/c (pdf: p. 447–506)

Ns 1834/d (pdf: p. 507–628)

Ns 1834/e (pdf: p. 629–635)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

DFI
JAFET
/

DET DANSKE FILMINSTITUT / DANISH FILM INSTITUTE

DET DANSKE FILMINSTITUT
GOTHERSGADE 55
DK-1123 COPENHAGEN K

TEL +45 3374 3400
DFI@DFI.DK
DFI.DK

CVR-NR. 56-85-83-18
EAN-NR. 5798 00 794085

462
Zafet,
der søger sig en Fader.

Films-Cyklius,
hvis Stoff dels er hentet fra
Kaptajn Maryats Roman
af samme Navn og dels fra
andre af denne Forfatters
verdenskendte Værker.

Bearbejdelsen af
Jaldemar Andersen.

1ste Del:

Apotekerens Lærling.

Hovedfigurer i 1ste Del:

Zafet Newland.

Cophagus, Apoteker.

Timotheus, kaldet Tim, Bydreng.

Pleggitt, Cophagus' Konkurrent.

Jacob, hans Bydreng.

Susanne Temple

Auna, hendes Søster.

Aramethea Judd

Deborah

Menigheds-Forstanderen

Tom Robbins, Flodskipper.

Hans Kone.

Melchior.

Nattée, hans Hustru, Zigelnerens Hovning.

Fleta.

Philotas, kaldet Nium. } Zigelnerere.

Zan

Portneren på Hitteboirskospitalet.

Portnerkonen.

I Kapitel.

I hvilket var Helt en meget lille, men så fremmelig, at han bliver hængt alle de få Dage efter sin Fødsel.

1.

(Nærb. af en Port, Dørhammer) Opblænding. Et Par Hænder kommer ind i Billedet, hænger en Kæde på Dørhammeren, binder Kæden fast og Jærinder så abter... Det er Nat.

2.

(Nærb. ved Portens Klokketæng) Den ene Hånd kommer ind i Billedet. Trækker stærkt i Klokketængen.

3.

(Nærb. ved en Træg. En gammel, morsom Klokke) Klokken ringer.

4.

(Portnens Soversætte. Nærb. ved en Sungs Korvedende) Et gammelt, tosset Mandshoved arbejder sig op over Dyne. Manden glipper søvndrukkent med Øjne, gaber ubeberstet og smokter så videre.

5.

(Ved Portens Klokketæng - som 2) Hånden trækker voldsomt i Stængen.

6.

(Den gamle Klokke - som 3) Den er ved at falde ned af sin Arbejdsiver.

7.

(Soversættet. Helt Dobbelstængen) Den gamle Portner jærer op i en sådan Fart, at han giver sin Agtkalded et eftertykkeligt Slag på Næsen. Den gamle, arrige Dame giver indt af sig og tager sig til sin mishandlede Legemsdel.

8.

(Helt Soversættet) Portneren tumler ned af Stængen og griber efter et Par Benklæder.

9.

(Gade. Hittobornshospitalets Port i Forgr.) En Jannimmet Skikkelse sniger sig bort fra Por-

ten og kryber i Skjul i en anden Port eller ved et Gadehjørne. - Helt Gaden ligger i en mystisk Natbelysning.

10.

(Inden for Porten) Den søvne Portner kommer med en gammeldags Lygte i Hænde, får med lidt Bestar åbnet Porten, hvorved Kurrven smækker ham på Næsen.

11.

(Porten, set udefra) Han skæver Kurrven af, kaster et spejdende Blik ud over Gaden, - ser imidlertid ikke noget - og lukker så Porten efter sig.

12.

(Helt Gaden - som 9) Den mystiske Skikkelse spejder frem fra sit Skjul... og siger sig så bort i Mørket.

13.

(Portnerens Lovordættelse) Portneren kommer ind med Kurrven og sætter den fra sig på Bordet, ved hvilket hans arrige Madame står og bader sin mishandlede Næse over et Vandfad. - Hun er temmelig interesseret i Begivenhederne, - hvorimod Manden med spædt Nysgerighed åbner Kurrven.

14.

(Nær. af Kurrven) Et syndigt, lille Drengebarn ligger med plirrende Øjne op til Portneren.

15.

(Portnerens Ansigt) Han bliver helt rodt og er lige ved at græde, - vender sig så mod Konen og siger:

Tekst: Et dejligt Barn... Indige blå Øjne!

og han vender sig atter mod Kurrven og ligger ned til den lille.

16.

(Portnerkens Ansigt) Hun giver Næsen endelig en Ångang med Svampen, snøfter arrigt og starr.

Tekst: Huk... Blå Gjve!... Det får jeg og
så i Morgen efter den Behandling.
og hun skvælper videre.

17.

(Hørb. ved Bordet) Portneren tager Barnet
op af Kurven, kaller for det og siger medlidende:

Tekst: Sådau et lille Pus... hvor må den
fryse!

og han vrøber omhyggeligt Shawlet, der ligger
i Bunden af Kurven, om Barnet.

18.

(Hørb. af Portnerkone) Hun skutter sig og
replikerer:

Tekst: Ja, jeg er vi på, jeg får min Død
af Kilden... Men det er den Skyld!
Hun betragter Næsen i en Spejlstump.

19.

(Hørb. ved Bordet) Portneren roder i Kur-
ven og finder et Brev pæne, som ikke er luk-
ket. Madammens kvindelige Nysgerrighed
rækker - og hun er endnu mere ivrig end Maa-
den i at få Brevet læst. Brevet lyder:

Brevtekst: „Drengen er født i lovligt Ag-
teskab og skal hedde Jafet. Når Om-
stændighederne tillader det, vil han
blive forlangt tilbage. Redlagt en
Anvisning på 50 Lstr.“

Portnerfolkene er begge dybt grebet over den
Rigdom, der kommer til Hospitalet og diskutere
ivrigt Sagen. Portneren siger Medsyks-
fuld:

Tekst: Og så skal sådau et Rigmandsbarn
leve sin Barndom her inden for disse skøn-
le Mure!

Konen rækker på Hovedet... De ser begge ned
mod Barnet og ser så på hinanden. Billedet
tøner efterhånden langsomt over i:

20.

(Det skønne Kitzegodshospital, set på Afstand) Toner over i:

21.

(Portnerens Loversætte. ved Bordet - som 19) Både

Mand & Kone er lige ved at græde af Medynk.

22.

(Stort Kærl. af Barnet) Det er; det mest strålende Kærl., - leir & pludrer & jager vildt med Arme & Ben.

23.

(ved Bordet) Dyteparret vender sig mod Barnet, - deres tårevædede Ansigter klæber sig & bliver til sidst et stort Smil... De tager den lille og mellem sig og overgår hinanden i Kys & Kærligh... Afblænding, - under Christen Drengens forvildede Ansigt holdes længst fast.

24.

II Kapitel.

Der foregår en lille Snes Aar efter I, fordi vor Helts Barn som hverken var så lystelig eller spændende, at den var værd at følge. Kapitlet spilles på Et hyggeligt Apotek.

(Apoteket, et øde pa) Opblænding. -- Apoteket vender ud mod et Torv, - der undertiden fungerer som Kvægtorv, - og er en Hjörnebutik. Uden for Apotekets åbne Dør står selveste Apotekerens & smøger sig en Pibe Tobak... Fotografen krykker nærmere mod Apoteket, indtil man kan Apotekerens i hel Figur.

25.

Tekst: Den brave Apoteker, Mr. Phineas Cophazius...

(Kærl. af Cophazius' Ansigt) En ca. halvtredsårig, godlignende & jovial, gammel Herre. Han blakker kraftigt fra Piben & viddeler gavmildt Smil & Nis til de forbipasserende.

26.

(Frau Apoteket) Apotekerens slår Piben ud & forvunder ind gennem den åbne Dør.

27.

(I Apoteket) Cophazius går ind bag Skranken & hen til en smuk Jungling, der er travlt beskæftiget med at kurere et eller andet i en

stor Morter. Junglingen er ikke nogen anden end vor Helt, - Jafet.

28.

(Nærb. af Cophagns & Jafet) Den aldreude Hene klapper ventlig den arbejdsomme unge Mand på skuldren & henvender nogle spøjefulde Ord til ham.

29.

Tekst: Den unge Mand er ikke nogen anden end vor Helt, Mr. Jafet ^{Newlands} Pillebarner, der har vokset sig stor & stærk, siden vi så ham, og som allerede i nogle Aar har arbejdet i Apotekerfaget...

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han snakker leende med sin Principal, - kigger så ned i Morteren & sludrer ellers videre. Frisk & frejdig er han som altid.

30.

(Apoteket) Cophagns staver atter hen mod Skranken, & i det samme kommer Apotekerdegen udbetjent fløjende ind fra Tavert med sin Kuv på Armen. - Han går Regnskabs op ved Skranken med sin Principal.

31.

(Nærb. af de to ved Skranken) Deugen haler Pengene frem, Apotekeren regner... & Deugen haler endnu flere Pengene frem.

32.

Tekst: Et rart & livsglad lille Kæmpe, som vi vil få meget at gøre med... Døbt Timotheus, men ja Kæmpens Skyld kaldet Tim...

(Nærb. af Tim) Han leder rastløs efter Pengene & haler endelig triumferende den manglende Småmønt frem et Sted fra-langt nede i Benklædningen.

33.

(ved Skranken) Cophagns nikker tilfreds, men medens han er optaget af at skubbe Pengene ned i Pengeskuffen, - snapper Tim behændigt den sidst afleverede Mønt - & trækker sig med et tilfreds Gni tilbage.

34.

(Apoteket) Tim giver sig te at anbringe sine
 femme Flasker på en Hylde neden under Skran-
 ken. - Et yderst elegant Dame bruser ind
 i Apoteket, & Cophagns giver sig uhyre beædt
 & frekommende te at ekspedere hende.

35.

(Nærb. af Tim, der sidder på King bag Strauken)
 Han arrangerer sine Flasker med megen Om-
 hu, - lytter te dem, nyder de sidste Restdæ-
 ber af en Flaske, der har en tilforladelig
 Luft, - men det smager ilde, & han skæner
 en Grimasse. - Samtidig lytter han op-
 mærksomt te sin Principals Passiar med
 den fine Kvinde.

36.

(Nærb. ved Strauken) Cophagns er helt kræn-
 af var Beæthed & konverserer ærbødigt smi-
 lende Dameu... Blidrbig får hnd Gje på
 nget, der interesserer hende. Hun ser:

37.

(Nærb. af Jafet ved Morteren) Han opdager
 ikke, at han er Genstand for den smukke
 Dames Gmærksomhed.

38.

(Nærb. ved Strauken) Damesu henleder A-
 potekens Gmærksomhed på Jafet & idopoi-
 ger ham hidskende om den kvnde Fys.
 Cophagns forklarer villigt:

Tekst: Fader-hen-ved ikke - måske dord-
 Kærlighed - Hemmelighed - et Barn - Blitte-
 bærshospital - sat ud - i Lære hos mig & så
 fort videre!

Hunden nikker interesseret & ser med forelske-
 de Blikke mod Jafet.

39.

(Nærb. af Tim) Han lytter stærkt interesse-
 ret te Cophagns Forklaring - & ser med Misun-
 delse i Blikket hen mod Jafet.

40.

(Apoteket) Den fornemme Dame trækker sig

tilbage, Cophagens u ved at sælge Skrauken
under Tægen af sine Bæk - og Jovinden så
ind i Receptkøbet. Time Joven her te
Jafet.

41.

(Nærb. af de to Penner) Tim Jafeten med
store Gebærder, hvad han har hørt, og slutter
med at sige:

Tekst: Na, hvor jeg mindes Dig... Hikke-
ban... og mærke Tom af en Dord!... Bare det
saa mig!

Jafet kan ikke lade være at smile, - men
smert bliver hans Absigt alvorligt

42.

(Jafets Ansigt) Han stirer drømmende frem
for sig og siger så langsomt:

Tekst: Ja, hvem er min Fader... Engang
må det vel blive opklaret... Jeg vil
alt Fald gøre alt for at finde ham!

43.

(Nærb. af de to Penner) Tim, der læner sig op
mod Vindueskarmen, nikker... Ja, det kan han
så godt forstå... G han giver sig Fantasien
i Boed og reuser op om, hvem den hemmelige
Fader evt. kan være.

44.

(Frau Apoteket) En slank og hvad Figur
angår meget ungdommelig udseende Dame
nærmere sig Apoteket. Hun kredser om det
på en mystisk Måde, kigger stjælet ind
gennem Vinduerne og lader sig at være i
Tivl, om hun skal gå ind eller ikke.

45.

(I Apoteket ved et Vindu) Tim udrækker
lange Planer for Jafet, - men pludselig
bliver han stille og - givende efter for en
pludselig Indskydelse - vender han sig og
ser ud på Torvet. - Han bliver stift
Flamme, - vender sig mod Jafet og siger:

Tekst: Nu er hun der igen... hørte, den
mystiske Dame, der stadig kommer her, og

som lader te at være lige så sligken efter sig
som en Rotte efter en grøn Ost!

Jafet, der uafølgelig føler sig smigret,
rejser sig og ser ud af vinduet. -

46.

(Uden for. - Nærb. af Kvinden) Man ser nu,
at hun øjensynlig, efter Ansigts trækene
at domme, må være godt oppe i Hørene. -

47.

(Apoteket. Ved vinduet) Kjemmeren taler
hvækkende om Damen, - hvis Navn er Miss
Judd.

48.

(Fraan Apoteket) Damen fatter en kraf-
tig Beslutning og går ind i Apoteket.

49.

(I Apoteket) Miss Judd kommer ind med
væbne Skridt, - lader, som om hun er meget
srag og støtter sig tungt til Stanken for
at holde sig oprejst. Jafet springer
til - og får hende plæret på en Stol...
finden nogle stærke Dråber frem.

50.

(Nærb. af Miss Judd og Jafet) Han lader
hende ligte til Dråberne - og de kvikker hen-
de øjensynlig op. Hun smiler taknemligt,
rækker så sin Hånd frem mod Jafet, der ikke
er fri for at være lidt bange for hende, - og siger:

Takst: Jeg er ogsaa... meget ogsaa... for min
Tale!

Jafet tager uøblende om hendes Håndled og
føler Tålerlagene... Jo, det kunde se ud, som
om hun havde Feber. Han kommer med
et Par forklarende Ord og forlader hende så.

51.

(Apoteket) Jafet hen til en Hylde, - finder
en lille Flaske frem og går hen til hende
med den... Men ^{han} holder sig på Afstand fra
hende... på den anden Side af Stanken.

52.

(Nærb. af de to) Han giver hende Flasken og

uklære, at de Dræber nok skal hjælpe... Det
er Julep med Kamfer... Hun takker ham, ^{Julep}
betragter ham prøvende... og bøjer sig helt
ind over Disken mod ham.

53.

(Miss Judds Ansigt) Det er underligt gam-
melt og næsten hæsligt... Men Guinea er dej-
lige, Mørke og med en fortærende Glød... Hun
ser på Jafet med et Blik, der er alt andet
end lidenskabsløst... og så siger hun indtræ-
gende:

Tekst: Jafet Newland... jeg næser me-
gen Tiltro til Dem... trods, de har store
Evner end selve Apotekerer... ^{må jeg} ~~hvis jeg~~
~~at jeg~~ sende Bød efter Dem, hvis jeg
aldrig bliver syg!

54

(Jafets Ansigt) Det er let forviret... men
han modstår ikke den Magt, Kvinden har i
sit Blik og nitkeer - om end tvivende.

55.

(Karb. ved Strancken) Miss Judd trykker
hans Hånd, lægger en Guinea på Disken og
gør en Aftrængende Børgelse, da Jafet vil
give hende Pengene tilbage.

56

(Apoteket) Med et sidste, langt Blik til den
Jorlegne Jugling forvinder Miss Judd ud
af Døren... I det samme styrter Tim hen
til hende.

57.

(Karb. af de to kvinder) Jafet viser Tim den
Guinea, han har fået, og Drengen sparer både
Mund og Gine op af Forbløffelse.

58.

(ved Døren til Receptstuen) Døren smækkes op, og
Cophagus kommer frem med forskellige Medicin-
flasker i Hånden. Han kalder på Tim.

59.

(Apoteket) Tim farer op... snapper sin Kuro
og skynder sig hen til Apotekerer.

60.

(Nærb. af Jafet) Han betragter eftertænksomt Guldstykket - og siger så rukkende:

Tekst: Børn hvem ikke så så forfødelig ud!

Så kommer han pludselig til at smile ved Tanken om, hvor eftertræbt han er - og stikker lende Mønten til sig.

61.

(Nærb. af Cophagus og Tim) Apotekerens Juklaer omstændeligt Tim, efterhånden som han lægger Flaskerne i Kurven, hvor de forskellige Medikamenter skal afleveres.

Tim repeterer og gør sig hæderlige Anstregelser for at få det altsammen prappet ind i Hjernen.

62.

(Apoteket) Så giver Apotekerens Drengen et venkabeligt Spæk - og Tjenerne flyver gennem de ud af Døren. Cophagus går hen til Jafet.

63.

(Uden for Apoteket) Tim „danser“ ud af Apoteket, - svingende med sin Kurv på Armen.

64.

(Store Del af Tarvet) Tim kommer spaukulerende med en så vigtig Mine, som det smører sig for en fjerntliggende Apotekerdræng at optræde - men i Billedets Forgrund standser han - og stirrer dybt interesseret frem for sig.

65.

(Pleggits Apotek, set på ugen Afstand) Store Skilte over vinduerne angiver, at dette Apotek tilhører Ebenezer Pleggit. - Bag det ene Vindu ses man selvstændigt Mr. Pleggit, assisteret af sin Datter og sin Bysdatter, den udmærkede Jacob, i Hånd med at hænge en stor Plakat op. - Plakatteksten kan man ikke få fat på

(Nærb. af Timus Arvigt) Han er kendelig
 gphidret og skærer med sammenknebne læ-
 ber hen mod det ham så modbydelige
 Apotek.

67. ~~67.~~

Tekst: Som der var Fjendskabs mellem de to
 konkurrerende Apotekere, så var der det
 også mellem deres Lærlinge og mellem deres
 Bysdrunge...

(Pleggits Apotek - som 65) Skiltet er nu
 blevet anbragt, og de 3 Apotekerfolk
 træder ud af Bøtikken og betragter til-
 fædre deres hæk. - Enkelte Nygerrige kom-
 mer til. Billedet må tæse så længe, at
 vi midt i det kan sætte Plakattekstens ind,
 der fotografere som almindelig Titel.

Tekst: Pleggits Plaster

Bekst af alt!

Mod Gigt og andet hæk, mod
 Følger af Drikkeskål, mod
 Kuel og al Slags Pine.

Der er kun een Pleggits.

68. ~~68.~~

(Nærb. af Tim) Han er rødglødende af
 Raseri og danser en vild Krigsdans.

69.

(Frau Pleggits Apotek. Nærb. af Jacob) Han
 vender sig, får Gje på sin Arvefjende og
 smiler hoversende. - Udser sig en dda ik-
 ke får at mænge næse af ham.

70.

(Nærb. af Tim) Han er ved at eksplodere
 af Arigskab, tuer med knyttede Hænder
 på Jacob, - men han er jo den lille
 Gjelblikket - og efter at have spyttet hæ-
 ligt efter ham, vender han om.

71.

(Tavet) Tim sætter i fuld Farspring
 hjem efter.

71.

(Frau Apoteket) Tim kommer galopperende, - kilder Mr. Cophagus & Jafet ud & jaklauer dem det forfædelsige, han har opdaget. - De kigger interesseret hen mod Konkurrentens Apotek.

72.

(Pleggits Apotek på lang Afstand) Der er det at blive oplov foran det. - Pleggit har været inde & tage sin Hat på & fjerner sig nu fra Apoteket.

73.

(Nær. Frau Cophagus' Apotek) Afmægtig Karne hos de 3... Man lægger ivrigt Råd op ... Pludselig griber Jafet sin Municipal Arme & gør ham opmærksom på uret.

74.

(ved Gadehjørnet overfor) Mr. Pleggit kommer gående, - standser & hilser med et re-veagtigt Smil & en alt for overdreven Høflighed på sin Konkurrent.

75.

(Frau Cophagus' Apotek) Cophagus ryster af Smidsbetægløse, & det koster ham stor Overvundelse at give Pleggit selv en nok så sød Genhilsen. - Jafets Ansigt bliver af retfærdig Karne.

76.

(ved Hjørnet - som 75) Pleggit får igen Hatten på - & fjerner sig med en Trini- faktor Mine.

77.

(Frau Apoteket) Jafet hjælper den dybt rystede Apoteker ind... Tim følger efter.

78.

(I Apoteket) De 3 ind. Jafet får an-bragt sin Hænde & marker på en Stol... Cophagus strækker i Fortvivlelse & Karne Hænderne i bejret & påkalder de højere

Mayters Bistand. Jafet quinder et Gje-
blæk, ja så en Delt, giver Tim en Orde.
Drenge flyver hen efter et stort Stykke
Pap, - en Damsel og en Malerknække og be-
der tilbage til Kernen med det -
Med Skranken som underlag begynder
Jafet at male på Pappet.

(Kerl. ved Skranken) Jafet anvender
ugle store Bogstaver på Pappet. Co-
phagus og Tim ser åndeløst til.

(Uden for Apoteket) To Damer kommer
gående, - standser uden for Apoteket.

Tekst: To fjærne Slægtninge af Mr. Co-
phagus, der tilhører Kvækeres Sekt, - Au-
na Temple og hendes ganske unge Søster,
Lisanne...

(Kerl. af de to Damer) De er begge klædt
i Kvækerdragt, der dog vist af Skindhedsben-
syn må endes lidt. Anna er en køn, ung
Kvinde på ca. 30 Aar, hvorimod Søsteren
er puring og af en ren og næsten gphøjet
Skønhed... De er ikke meget lattervilde,
hvad Kvækerne aldrig er, - rekaler ugle
Ord sammen og beslutter sig til at gå ind.

(Fra Apoteket) De unge Kvinder går
ind i Apoteket.

(Ved Skranken. Hærbilleder af de 3) De
har al deres Gmæksomhed rettet mod
Plakaten, på hvilken man ser, at Ja-
fet har malet:

Lægeridenskabets Triumf:
Cophagus' Diller.

Men pludselig ser Apotekeren op og
hans røde Ansigt stråler af Glæde.

(Apoteket) Han skynder sig hen til

Damerne y hilser hjerteligt på dem. —
Jafet holder inde med Arbejdet, —
Tim trækker sig tilbage med samt sin
Kurv. — Cophagurs huser Damerne ind
bag Strancken, — y da de kommer hen til
Jafet, standser Apotekerens y præsen-
terer.

86.

(Nærh. af de 4) De unge Damer hilser ven-
ligt på Jafet, — men Liseanne ser bly ud, da
han ikke lægger skjul på sin Beundring.
Cophagurs Juklaer i et Par Ord, hvad
Plakaten skal bruges til, og Damerne nik-
ker høfligt interesseret.

87.

(Storé Billede i Apoteket) Med en Håndbese-
gelse opfordrer Cophagurs sine Gæster til at
følge sig ind i ~~Apoteket~~ ^{Receptkammeret}. — Jafet ser modløs
ud, — men han får en Idé, tager sin Plakat i
Hånden y skynder sig hen til Mrs Liseanne,
der går Efter Sørstegen y Apotekerens. — Hun
bliver høvede stændt, — da Jafet står hen til
hende.

88.

(Nærh. af Jafet og Liseanne) Han ser på hen-
de, ee ved at miske Målet af bare Betagelse,
men får da endelig fremstammet:

Tekst: aa... vilde de ikke nok... bare var så
sød at... at juklaer mig, ... hvordan... hvor-
dan "Helbred" staves!

Den unge Pige nikker undskyldt — men ind-
detænksomme.

89.

(Apoteket) Jafet skynder sig atter hen til
Strancken med sin Plakat, — y Liseanne
følger høvede efter. — De to andre Jovruider.

90.

(Nærh. af Jafet y Liseanne) Han griber Pen-
selen... y hun begynder at stav det tan-
skelige Ord... Jafet ser på ^{ophænder} molen så et
Ordstav, — ser på hende igen... y er i det hele

taget mere optaget af den smukke Pige end
af Plakaten. - Saaame er let forvirret
og ved ikke rigtig, hvor hun skal gaa af
sine Gæst...

96.

(I Receptbureauet) Cophagus har faaet
Mies Anna til at tage Plads og rumme
om hende som en aldie juvelket (Kantat-
samtidig med, at hun er optaget af et
varme vand og dette Kopper febr. - So-
kallet somme i alle unyttige markante a-
potekerager - men er iøvrigt meget male-
rick.

97.

(Apoteket. Nærb. ved Stranden) Jafet "a-
blyder" og gaa samtidig stormkud til den
unge Pige, der slet ikke er vant til den
Slags. Han har endelig faaet malet Pla-
katen 3de Løjer. Helbreder alle mindre
Skaranker - og faa at holde Saaame fast,
finder han paa, at hun ogsaa skal forvige
sig som Plakatmater... Hun gaa det end
bekligt - men med en egen, stille Glæde.

98.

(I Receptbureauet) Cophagus har nu både
faaet Kopper og Glas paa Bordet... og under
sin juvelkede Plakaten omkring Mies
Annas Stol, bliver hun endelig staaende
bag denne og kommer nervost paa Stolegg-
gen.

99.

(Nærb. af Cophagus og Anna) Cophagus kom-
mer med nogle Spørgsmål, og Anna svarer.
Tekst: Vi har taget den lange Tj. her-
til for at overvære et af Lektor Norders
herinde... Den skal nemlig være gøst-
et en stor Profetinde i vor Brødre-
nighed her...

Cophagus nikker interesseret.

100.

(Nærb. af Kedlen) Den koger lystigt over.

95.
(2 Recepttinet) Cophagur vender sig for-
fjamsket fra Anna - y jaen her y jaen
kedelen af. Giver sig te et lave the.

96.
(Apoteket. Stort Nærb. af Jafet y Livaune)
Han joiu vender Hånd, medder him bog-
stavere videre på Plakaten. Den sidste
udgydelse lyder sådan: "Specielt fortvæn-
ligt mod de nedbrydende Vinkninger af
samvittighedsløse Konkurrenters livsfarlige
Arkana." Arkana.

97.
(Apoteket. Døren fra Recepttinet) Døren åb-
nes, y Mr. Cophagur kommer te syne. -
Han ser:

98.
(Nækkene af Jafet y Livaune) De to -
Horede er i en betydelig Nærb. af hin-
anden.

99.
(bed Døren. Nærb. af Cophagur) Et hurtigt
Smil spiller om hans Mund, - så kalder
han.

101.
(bed Skranken. Nærb. af de to) De jaen
forildet op - y ser tilbage.

102.
(bed Døren - som 99) Apotekeru vinker
beroligende te dem - y siger så:
Tekst: Tag den trykmavede Flaske
på Hyldeu i Hjoiuet, - Jafet!

103.
(Nærb. af Jafet y Livaune) Jafet vink-
ter, - y Livaune siger at lægge sit Ansigt
i de sædvanlige, lidt dystre Foldes.

104.
(Apoteket) Him skynder sig ind i Recept-
tinet, som Cophagur y så har trufket
sig tilbage til. Jafet ser efter vende-
y går så hen te den anviste Hylde.

(Nærb. ved Hyldeu) Jafet funder Flasken ned, - falder så hen; lykkelige Betragtninger. Han minner:

Tekst: Hvor er him Gudig!

h han kryder betaget den tvinde Flaske midt i sit Byst - som var det Genstænden for hans omme Følelse & ikke en forholdvis provokisk Flaske, han havde sine Hænder... Så river han sig ud af Drømmerierne & skynder sig bort.

(2 Recepturen) Cophagurs skænker The, & Damerne begynder at nyde den liflige Drik. - Jafet kommer ind - & vil give Cophagurs dikoi-flaske, - men Apotekerens betyder ham, at han ~~bed~~ godt kan skænke. - Jafet begynder ved Annas Glas - & efter nogle Protester fra hendes Side, som Cophagurs dog får slået ned - fylder Glasset. - Så bliver det sårømmes Tår... Anna bøjer sig hen mod Cophagurs, - foreslår ham hidskende noget. - Han nikker, & de ser begge hen mod de to helt unge.

(Nærb. af Jafet & Sårerne) Her vil selvfølgelig ingen dikoi have, men Jafet lægger sit Ansigt i så bedrøvede & fortvivlede Former, at den unge Pige ikke kan lade sig se at smile - & give efter for hans tavse Bønner.

(Nærb. af Cophagurs & Anna) De ser med etragt Smil på hinanden, - veksler så endnu et Par Ord, & Apotekerens rejser sig så.

(Recepturen) Han går hen til Jafet, der kun ugerne vender sig fra Sårerne, - & siger:
Tekst: Det er Miv's Temple, der spår

ger, om du ikke ogsaa kunde have lyst til
at deltage i et Kvætermøde i Aften...
Der skal nok være en slags Profetmøde,
der taler, ogsaa fort videre!

Jafet rækker berygt: Jo, det vil være
bessere end gerne!... Så betyder Copba-
gus ham, at han ogsaa skal skænke sig
selv en bit, - saa hilser de 4 på hin-
anden. At Jafets G'ne hænger ved
Svømmes gudlige Ansigt siger sig selv... lang-
som Afblædding.

110.

III Kapitel.

I hvilket vi overværer et
Kvætermøde, træffer en
gammel Bekendt og ser for
Kelt på Skillevejen.

(En bar, nærmest ubygget Mødesal) Bil-
ledet blandes langsomt op, - og man ser ud
over en Række Stolerader, på hvilke ^{der} be-
finder sig en stor Forsamling, - for største
Parten Vedkommende i Kvæterdragter. -
Alle sidder henseende i Bøn. Kelt i
Fragunden, - med Ryggen til, - sidder Me-
nighedens Forstander, en nærtstående Af-
deling.

111.

(En af Stoleraderne) Der panoreres forbi en
Samling morsomme Typer.

112

(Ny Stolerække) Panorering, der standser
ved de 4 kendte Ansigter: Mr. Copbagns,
der sidder ved Siden af Anna, og Jafet, der
har Svømme til Sidekammerat, og som sidder
yderst på Rækken.

113.

(En 3de Stolerække, lidt længere fremme) Ny
Panorering, der standser ved en tæt tilslø-
ret Hovede, som sidder indest ved Sægen.
Den tilsløiede drejer langsomt Hovedet
så langt tilbage, - at man kan se Jafet.

114.

(Karb. af Kvindens Ansigt) Bag det
lette Hoi lyner et Par gemmeborende
Gjæne.

115.

(Karb. af Jafet & Suraume) Jafet skeler
jaelstet Ke Suraume, der sidder hemsunken i
stille Andagt.

116.

(Den tilsløede Kvindes Ansigt - som 114) Man
aner, at Kvinden lige som kniber Gjæne
sammen. - Så vender hun sig igen.

117.

(Hele Salen - et Jofa - som 110) Forstan-
deren rejser sig.

118.

(Karb. af Merighedsforstanderen) Han be-
gynder at tale... slutter med at sige:
Tekst: Va Søster... Profetinden... den Dø-
de, der er givet os tilbage... vil tale!

119.

(Salen) Audelis Spænding. Man stir-
rer i den Retning, hvor den tilsløede
Kvinde sidder.

120.

(Karb. af den tilsløede Kvinde) Hun
rejser sig langsomt, idet hun støtter sig
tingt Ke Væggen.

121.

(Karb. af Jafet & Suraume) De ser begge
interesseret hen mod Profetinden... Det
er, som Jafet føler, at der først er ham
noget skabesvangert.

122.

(Karb. af Profetinden) Hun slår Hø-
ret tilbage - & det blege, ligesom virne An-
sigt genkender man som Miss Judd's.

123.

(Karb. af Jafet & Suraume) Jafet må
gaa vold på sig - for ikke at fare op - ra
bestyrtet er han... Suraume betragter ham

overrasket & forstående.

124.

(Kærl. af Miss Judd) Hun har sine Hænder som i Ekstase, & Ordene begynder stødvis & usammenhængende at vælde frem fra hendes Læber. Hun siger:

Tekst: Brødre & Søstre... hør mig...
En Profetinde taler til jer... et Men-
neske, der har stået på den anden
Side af Graven...

Hendes Øphidselse & Tager... hendes Ansigt
skinner med en fortærende Glød... & hen-
des slanke, hvide Hænder glider op &
ned ad ryggen uden at finde Blåse.

125.

(Salen) Hendes eksalterede Tilstand vir-
ker smittende på alle de andre... alle
er dybt grebne & lytter åndløse til
den Profetindes Tale.

126.

(En Gruppe i Salen) En høj, mandhaf-
tig Kvinde lytter varmfuldt til den
Talende. Pludselig farer hun op &
stråler:

Tekst: Tro hende ikke... Hun bedia-
ger jer... Graven har ikke givet sin Dø-
de igen...!

127.

(Salen) Der bliver en stærk Miso... Folk
rejser sig...

128.

(Gruppen - som 126) Den høje Kvinde
bliver mere & mere ubehersket i sine An-
greb på Profetinden, siger:

Tekst: Mig har I anden talte igennem,
& den har sagt mig, at hun lyver... at
hendes Kraft ikke er af Gud, - Svindler-
ste, som hun er!

De nærmest siddende giver hende Bifald.

129.

(Salen) Den er nu et bølgende Hav af

Uro og Larm.

130.

(Karb. af Miss Judd) Hendes Tale stand-
ser, - men Smilet spiller om hendes læber,
og hendes Øjne skinner som i Riddelse.

131.

(Karb. af vore 4 Venner) De rd hørte
rd eller mid og tale hvidhede sammen.
Jafte Øjne længer rd Miss Judd. Han
er ligesom hypnotiseret af hende.

132.

(Salen) Det er rd at udarte te Timult.
Nogle af Tilhørerne vil have Miss Judds
Augsbærte smidt ud, - hvorimod andre
tager hende i Forstar. - Da træder Me-
nighedens Forstander frem, - hæver Hån-
den og påbyder Tavshed.

133.

(Karb. af Menighedens Forstander) Han
siger uddrængende:

Tækt: Brødre og Søster... Gå trin som
disse er is ikke reddige... Lad os rolig gå
hver te sit... Sundheden må vel en-
gang komme for en Dag!

134.

(Salen) Håndgribelighederne standser,
selv om man stadig bruger Mænd...

Miss Judd byller atter sit Ansigt te
og går stille ud. De andre siger ærbødigt
Høi Side for hende.

135.

(Uden for Mødesalens Hus) Miss Judd
ud, - bliver stående rd siden af Trappen.
Menigheden begynder at strømme ud.

136.

(Karb. af Miss Judd) Et Lygtestak
lader hendes Ansigtstræk anse bag Floret.
Hun river et stykke Papir frem og kradder
nogle Ord ned på det.

137.

(Uden for Mødesalens Hus) Flere Kvotere

strømmer ind. Cophagens' Betskab kommer
paa i Døren. - Miss Judd smiger sig
hen til Trappen, - går helt hen til Ju-
fet, - sender Hånd nærmere sig hans.

138.

(Nærb. af Jafets Hånd) En slank Kvin-
dehånd presser en Seddel ind mellem
Jafets Tænder og forvinder så igen.

139.

(Uden for Midteraleens Hus) Den tilslørede
Kvinde glider hurtigt bort fra Jafet. -
Han skræmer sig efter hende og skjæler sig
så højt at lase Seddelen. Består:

Blyantskrevet: Må tale med dem -
Straks. 4de Hus på højre Hånd hen-
fra Stuen. Det gælder mit liv.

Aramethea Judd.

140.

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han ser op fra
Papiret. - Der raser en heftig Kamp:
hans. Skal han...? Han har mest
lyst til at lade det gale Kvindemenneske
beskæftige sig med sin egen Sø... men det er
lige som han ikke er Herre over sin e-
gen vilje... Han må adlyde Kaldel-
sen.

141.

(Uden for Midteraleens Hus) Han sender
sig ned sit Betskab, kommer med en
forvirret Forklaring, beder dem undskyl-
de, men han må nødvendigvis gå. -
Han skynder sig bort, - de andre ser o-
verraskede efter ham, navnlig er Miss
Susanne dybt skuffet. - De går så i en
anden Retning.

142.

(Fraan et Hus) Jafet kommer gående, -
standser forvundet foran Gadedøren.

143.

(Nærb. ved Døren) Jafet har mest lyst til
at løbe fra det hele, - men som døvet af

en fremmed Pilje, tager han i Dørhånd-
taget, - og Døren springer op... Han tum-
ler forbiuret ind.

144.

(Miss Judds Lejlighed. Entreen) Jafet
tømmer ind, - kigger sig om, - bliver lige-
frem uhyggelig hø Mode og drister sig
endelig til at åbne en Dør.

145.

(Hos Miss Judds Salonen) Miss Judd
sitter roligt og venten, - rækker venligt til
Jafet, der kommer til Lyne i Døren og
går hen til hende, - griber hende ved
Hånden og bringer hende i en
magerlig Stol. Tager selv Plads på en
lav Skammel ved hendes Fødder.

146.

(Karl. af de to) Hun beholder Jafets
Hånd i sin, - vender sit Ansigt op mod
hende - og siger:

Tekst: Jafet Newland... De er jo
min Ven... og derfor må De hjælpe mig.
De er den eneste, der kan hjælpe mig!
Jafet siger intet - men søger at blot at
indgå hendes feberede Blik - og er iøvrigt
evig ulykkelig ved situationen.

147.

(Miss Judds Ansigt) Opnære skinner
som to Stjerner... Blikket er stærkt og lige-
som hypnotiserende. Hun fortsætter:

Tekst: Jeg skal bringe nogle... Medika-
menter... Det er nødvendigt for mig... for
at kunne komme i Ekstase og beholde min
Position... Men ingen Læge vil ordinere
dem... ingen Apoteker vil sælge mig dem
... og derfor må De, der er min Ven, skaffe
mig dem!

148.

(Jafets Ansigt) Han ser på hende, - rykker
så bestemt på Hovedet: Nej, - sådan no-
get vil han ikke gøre med hende!

(Nærb. af Jafet & Miss Judd) Hun fortæller med sine Overtalelser, - men alt præller af på ham - & han vil rejse sig & gå. Hun betænker sig et Øjeblik, & siger ham:

Tekst: vent blot lidt... & en Hemmelighed vil blive dem åbenbart... En Hemmelighed, som ingen andre kender, & som vil åbne deres Øjne!

Jafet nikker tvivlende, - & Miss Judd skynder sig så vidt: Løstæulset.

150.

(Miss Judds Lovestæulse) Hun kommer ind, tager en smuk Ungpigekjole frem fra et Skab - & river de Kvæde dragten af sig. Man lægger Mærke til, hvor spinkel hendes Hals ~~er~~ & hvor ungpigeagtig Skuldrene Rindninger er.

151.

(Miss Judds Salon. Nærb. af Jafet) Han er irrolig & nervøs - men samtidigt uhyre spændt på, hvad det vel ~~kan~~^{kan} være for en Hemmelighed, han skal indvies i. - Han ser nysgerrig hen i Retning af Løstæulset.

152.

Tekst: Men Jafet var ikke den eneste, der var interesseret i Miss Judds Hemmeligheder...

(Fra Miss Judds Hus) En fornuftig og kvindeskikkelse kommer histende, & standser ved Porten, der fører ind til Gårdspladsen.

153.

(Nærb. ved Porten) Bygteskinnet falder på Kvindens Ansigt, - & man ser, at det er den hadefulde Kvinde fra Mødesalen. - Hun forsvinder ind i Porten.

154.

(Gårdspladsen) Kvinden ind fra Por-

ken- og hæn te et lavt Skur, - den
gair helt hæn te Mireu. - Skurvi-
diene er oplyste.

155.

(Ved Skuret) ved forsigtigt at slæ-
be en Kasse hæn frau Skuret, lykkes
det Kvinden at entre op på dette.

156.

(Oven på Skuret) Kvinden kryber
helt hæn frau et oplyst vindu.
Rullegardinet er ikke trukket helt
ned, og Kvinden er derfor i stand te
at se, hvad der foregår i Stuen inden-
for, - den netop er Miss Judds Salon.

157.

(Miss Judds Sovestue. Nærl. ved Toi-
letbordet) I Spejlbilledet ser man Miss Judds
Ansigt, og det er ligesom det er ved at undergå en
vidunderlig Forvandling. Hun bearbejder det
med sine smidige Fingre, lader en Stamp glide
over det, indgiver det med forskellige Tænder, -
og det er, som den gullige, nybøde og porrede
Blud skrælles af - og et blændende dejligt
klappigeansigt dukker frem bag Masken. -

158.

(Miss Judds Salon. Nærl. af Jafet) Han sidder
spændt og utålmodig og venter. Han ser sig om-
kring i værelset, får Øje på uret, der vakter
hans Opmærksomhed.

159.

(Nærl. af et Maleri på Tæggen) Billedet forestil-
ler øjensynlig Miss Judd. Det er det samme
mærkelige, furede og egentlig alt andet end sym-
patiske Ansigt.

160.

(Salonen. Nærl. af Jafet) Hans Ansigt røber
den bestemte, han egentlig føler for den
mærkelige Kvinde, - og han beslutter at fly-
fra hende og derved vindde sig den berømde-
lige Magt, hæn har over ham. Han rejser
sig - men standser i det samme og stirrer med

skive Gjene mod den Dør, der fører ind til
Loverærelset.

161.

(Nærb. ved Døren til Loverærelset) Den åbnes-
g i Døråbningen kommer en fortryllende
ung Dame frem, - klædt i en flatterende, dybt
indringet Kjole. Hendes Ansigt er meget
smukt, Gjæne store og dybe, - men hendes
Skønhed er ikke af samme Art som Siraams.
Kvinden her - den forvandlede Miss Judd -
er en jædisk, forførende Dejlighed... født til
at række hendes Begær og til at kaste dem i
Støvet for sine Fødder.

162.

(Nærb. af Jafet) Han er aldrig blevet så over-
rasket som nu. - Han stirer på Skønhedsråben-
ningen i Døren... stirer og stirer, sikter på
at han er Genstand for en Hallucination.

163.

(Nærb. ved Døren) Et Luril spiller om Miss
Judds Læber... hun tager mod Jafets stem-
me Kyldest med en Bræmningssvine...

164.

(Salonen) Hun går med Hænderne fremstrakte
hen mod Jafet, der står ubetørgelig som en Steen-
støtte. Ganske mekanisk tager hun Hænder-
ne og fører dem til sine Læber. - Så fører hun
ham blidt hen til den Stol, han sad i før,
og sætter sig selv på Skamlen ved hans Fod-
stol som før.

165.

(Nærb. ved vinduet) Under Rullegardinet ser
man et Par lygende Gjæne, der følger, hvad
der foregår i Stuen... Det er den spionerende
Kvinde, - Miss Deborah, - der er på sin Post.

166.

(Salonen. Nærb. ved Lænestolen) Med Jafets
Hænder mellem sine begynder Miss Judds at
jakklare, idet hun pejer mod Maleriet på væggen.
Til det: Billedet der forestiller den riktige
Miss Judd... Hun var min Tante... Hun gik

i Sekten for en stor Profetiinde - og inden hun
døde, lovede hun sine Disciple at stå op af
Graven og vise sig for dem...

167.

(Kort Noel. af Portrættet på Pæggen - som 159)

168.

(Noel. af Miss Judds Jafet - som 166) Jafet
stående på Billedet - og på den smukke Kvin-
de, der ligger ved hans Fødder... Han ryster i for-
stående på Hovedet - og blev fortsætter sit
Skriffemål, - siger:

Tekst: Hun efterlod mig i angst - og for et
Åar siden fandt jeg ud på at påtage mig
min Tanke Skikkelse. Sekten ventede jo her-
der Optændelse... og derfor ærede og tilbød den
mig mig som en stor Profetiinde og sørgede rige-
ligt for mit Underhold!

Hun sluttede sit Skriffemål - og iagttagelse smukt
som Jafet, der endnu ustråler af Overvældelse.

169.

(På Skuret. Noel. af Kvinden) Hun vender
sig fra Billedet, - smiler triumferende og
hængerrigt: nu har hun Vished, - og nu kan
hun handle!... Hun bøjer sig igen mod
Billedet.

170.

(Miss Judds Salon. Noel. af de to) Miss
Judd presser lidenskabeligt Jafets Hænder
mod sin Læber, - trækker ham ned mod sig og
siger exalteret:

Tekst: - Jafet... De er den eneste, der kendte
min Hemmelighed... De er min eneste Ven...
De vil hjælpe mig, ikke?

Jafet ved hvornår id eller mid - men han kan
ikke modstå den dejlige Kvinde Bori og vik-
ker dumt... Et bettelens Løb hører Miss
Judds skæne Bøst, og hun lægger kærtegen
de sin Kind mod Jafets Hånd.

171.

(Miss Judds Ansigt) Hun ser op mod Jafet.
Smiler... forjærende og forjættende... og siger så:

Tekst: Jeg må ha' de Ting, jeg talte om før...
Jeg har Hænder... min Position er ikke sikker
længere... Og mangler jeg tidlængere til at
bringe mig selv under hypnotisk Ekstase,
er det alde med mig!

172.

(Kærl. af Jafets Ansigt) Han ser ned på
hende... han er bleg og Sindsbetæget og Gysende
:- Min Gud, hvor er hun smuk!

173.

(Miss Judds Ansigt) Hun ser op mod
ham med et strålende Smil - og hvisker så:
Tekst: Og så kommer de med det i Hagen Af-
ten?

174.

(Kærl. af Jafets Ansigt) Han ræder sine
toine Læber med Tungen - og hvisker så: Jo,
han skal komme!

175.

(Solene hos Miss Judd) Og så rejser han sig,
- gør en Betæget, som vilde han drage Miss
Judd ind til sig, - men han betvinger sig,
kysser blot hende skæbent hender Kæder
og stormer så ind... Miss Judd ånder be-
spist, - hun sejede altså!

176.

(Uden for Miss Judds Hus) Jafet stormer
ind, - smækker Døren i efter sig - og støtter sig
hvilt op mod Muren... Han tager sin Hat
af for at få luft til sit brændende Hoved.

177.

(Kærl. af Jafets Ansigt) Han stuyger med
Hænder de frivtige Løkker tilbage fra Pan-
den - og ånder hvilt. Han er det ikke
tilfreds med sig selv... og dog: - kunde han
handle anderledes?... Vilde nogen have været
i Stand til at modstå den Kvinde Brine?
... lidt stolt over sit eventyr er han jo også...
og hvilken løftelig Fortællelse vil det ikke
være!... Hans Ansigt klæber langsomt op - og
et tilfreds Smil spiller til Slut om hans Al-

ber... Afblønding.

178.

IV Kapitel.

Der foregår dagen efter 3 illu-
strer, at en Plakatkonkurrence
let kan komme til at ende med
et Slagsmål... Et Plakater spil-
ler også en Hovedrolle.

(Aftandsbilledet af Cophagur's Apotek) En del
Mennesker er stillet sammen foran det ene
vindue, i hvilket man skimter Jafets store
Plakat. Flere Nysgerrige kommer til.

179

(De Nysgerrige set Jafeta) Mærkelige Typen,
der læser Plakaten, diskutere dens Indhold og
mover sig over den. Pleggits Bzdung, - vor
gamle Bekendt Jacob - puffer sig heurysur-
list frem i Fagvinderen og støver sig omhyg-
geligt gennem Plakattekten.

180.

(Nærb. af Plakaten) Nidtil har vi kun set
den i Brudstykker. I sin Helhed lyder den:

Lægenidenskabets Triindif:

Cophagur's Piller.

Kelbuder alle vidie Skaranker,
Specielt fortuuligt mod de ned-
bydende Virkninger af
Samvittighedsløse Konkurrenters
livsfarlige Arkana.

181.

(Nærb. af Jacob) Han er ganske lammet,
lige ved at græde - og som en slagen Mand
trækker han sig tilbage.

182.

(Store Billedet foran Apoteket) Jacob hiter
vid af Folkemassen og Jovinder bestemmet.

183.

(Ved et Gadehjørne) Jacob kommer midt i Bil-
ledet, - går med sænket Hoved hen mod Hjør-
net... Fra den anden Side kommer sa Ken

Tim - lige som Jacob med sin Apotekerkurv
på Armen. Tim har af lutter Stoltbed
& Sejrsglæde sin Næse så højt mod Sky, at
han ikke kan se frem for sig, - & Resultatet
bliver derfor, at de to små Herrer bræser
sammen med stor Voldsomhed... Kurvene
klirrer, & Flaskernes Indhold begynder at
strømme ud. -

184.

(Nærb. ved Gadehjørnet) De to gamle Modstandere
betragter med flammende Gjensind
den, - så sætter de Kurvene fra sig, - & ryger
så i Tøfterne på hinanden som to Kamkegl-
lunger.

185.

(Et Sted på Torvet) 2 typiske Fiskekællin-
ger, der umindkvinges på Kraft, standser
brat i Skandens & viser de unge Slagsbrø-
dne deres Gjemmeromhed.

186.

(ved Gadehjørnet) Fæstellige Tryk samler
sig nu Buellanterne, der kæmpes vildt... Tim
klader dog Te at have Overtaget & kvalder
med hård Hånd sin Modstander i Jorden.

187.

(Nærb. af Jacob) Han falder netop ved
Liden af sin Kurv - & i sit opmagtige Rase-
ri er han færdig nok Te at gribe en af
Medicinflaskerne & slænge den efter Tim.

188.

(Nærb. af Tim ved Hjørnet) Han er ~~arrig~~
ved at anangere sin virksomhedede Firsine,
da Flasken kommer flyvende, & kun ved
lynsnart at brikke sig indgåer han at
blive ramt. - Flasken knuser mod Muren.

189.

(Storie Billedet ved Hjørnet) Jacob rejser sig
igen, - & i retfærdig Harm over hans Nedelidag-
highed falder Tim løs på ham igen.

190.

(Nærb. af Tilskuerne) Med minste Tilråd

opmuntret de Kampere... der råber:

Tekst: Det er vigtigt, Tim! Mød ham!

191.

(bed Gadehjørnet) Tim smiler løs, - og
brækket han eller hans Modstander lægger
Fingrene imellem... Deres Tøj hænger. Ha-
ser - og deres Ansigter er blodige og forkræm-
te... Tim kaldte Jacob med jorden,
men jorden selv over ham. -

192.

(Nærb. ved Jorden) De to Slagsbrødre tum-
ler sig vidt omkring. Tim stikker den ene
Hånd ned i Jacobs Kirse, der ligger og rader
ved siden af dem, - og finder en Pilleørte
fem. Medens han med den ene Hånd
holder Jacob ned, propper han med
den anden den ene Håndfuld Piller
efter den anden i hans Håns Hals.

193.

(Nærb. af Jacobs Ansigt) Tim propper
Pillerne i Munden på ham.

194.

(Store Billede ved Gadehjørnet) Under Fol-
kets jubel rejser ~~sig~~ Tim sig... Jacob
javel grå op, griber sin Kirse og siger Red-
ning i en ilde Flugt. - Man hjælper ef-
ter ham, - Tim ryder sin Trimmel og fjæl-
per sig endelig ned med en Sejhernes Kirse.

195.

(Fraan Pleggits Apotek) Uden for Apote-
ket står Pleggit - og følger i Afstand Slå-
gets Gang... Jacob kommer løbende
og fortæller oplivret om de sidste Ne-
delag, - både med Hen syn til Plakaten
og Slagsmålet.

196.

(Nærb. af Pleggit og Jacob) Jacob forkla-
rer, hoster og opfylder Piller ud og fortæller
igen... Højen slutter med et "Og".

Tekst: Men det skal de ja betalt
derovre... Både deres Plakat og Kløene!

3 hanv lille forslæde Ausigt lyser af
Kæmgerighed. Pleggit nikker, - indfor-
stået med Tanken. - Afblænding.

197.

(Cophagur's Apotek) Jafet 3 Cophagur
skibedene uzle Kinder, - Oda Tim, fore-
bet 3 forslækt, men sejrstolt marcherer
ind 3 fortæller om sin Triumf.

198.

(Nærb. af Cophagur, Jafet 3 Tim) Tim referer
under udfoldelse af megen Mimik 3
store Gebærde. - Jafet trykker anerkendende
hanv Klud, - men den stilsfærdige Cophagur
ryster misbilligende på sit elskelige Hoved.

199.

(I Apoteket) Apotekeren trisser indi Recept-
bøgerne 3 Jafet finder meget lærd pen te
at seude Timor Ausigt med.

200.

(Nærb. af Tim 3 Jafet) Tim er stolt over den
Anerkendelse han har fået af Jafet - 3 fortæl-
ler under i Enkeltheden... Jafet tørrer Blodet
af hanv Ausigt med den frugtige Klud.
- Pludselig ser de begge mod Døren.

201.

(Apoteket) En stangdrunken Skipper -
Tom Robbins - vakler ind 3 slår med
Knyttæve i Døren - Jafet går hen te
ham, medens Tim fortsætter Reuelser.

202.

(Nærb. af Skipperen 3 Jafet - ved Strancken)
Skipperen latter påen:

Tekst: Jeg skulde ha' meget Djævelskab
... du kaldet... Pleggits Plaster... det
skulde vere meget så godt mod kæk 3
alt det skidt... 3 det var her på Takket,
man skulde få det!

203.

(Nærb. af Jafets Ausigt) Det bliver trua-
de... Hvilken Foruælselse at komme her 3
spørge om Konkurrentens Humbrig. artikel!

Han ^{siger} gæstgæver medt:

Tekst: Pleggits Plaster... De mi' jo see...
Så tager han sig i det, - ser ild og rækker...
Han har fået en 2 de.

204.

(Nærb. ved Skranken) Han beder Skippe-
ren vende et Øjeblik, - og denne nikker og
plumper ned på en Stol. Jafet går.

205.

(Andet Sted i Apoteket. Ved en Sidedisk) Tim står
og tvækker sig, - Jafet kommer, sætter klistrende
Tim ind i situationen, - siger:

Tekst: --- men jeg skal lære ham... komme
her og spørge efter den Rovers Humbergs mid-
ler!

Han bøjer sig ned, - finder fra en Skuffe et
Plaster plem. - Tim bøjer sig ned mod ham.

206.

(Nærb. af Jafets og Tims Hoveder) Tims Øjne
står på Skilke, og han siger bevende:

Tekst: Men det er jo et Lemingsplaster... Vi
kun rikelig...?

Jafet nikker leende.

207.

(Apoteket) En Kelt overleverer Skippere
Plasteret Manden tar imod det under indelig
Taksigelse og Befarvelser, betaler og takler ud.
Bevender leende efter ham.

208.

(Nærb. af deres leende Ansigter) Tim ser på
Kellen med græselig Beundring... Nej! det
harde han selv aldrig kunne finde på!

209.

(Apoteket) Han går - vridende sig af latter-
hen til sit Vandfad... Jafet bliver alvorlig...
ser sig spejdende om... og latter sig så eftertænk-
somt mod Skranken.

210.

(Nærb. af den eftertænksomme Jafet) Han
ser ihvige spekulativ ud... lytter så urospændt.

(I Recepttåret ^M Munket Nærb. af Cophagv.) Han sidder trygt sovende i en magelig Stol, smakkende i vilden Sky.

212.

(Nærb. af Jafet) Han vinker med et stadt Smil: - Jo, der er øjensynlig Fred og ingen Fare!... Så stirrer han drømmende hen mod Døren til Recepttåret. - Han ser:

213

(Nærb. af Døren til Recepttåret) Døren er til at begynde med åd, som den altid har set åd... Men langsomt toner en kvindklædt Kvinde skikkelse frem gennem den lukkede Dør: det er Miss Judd, - sådan som han Aftenerne i Forvejen så hende stå i Døren til hendes Sovestue... Skikkelsen breder Armen åd mod ham... et forfjækket Smil spiller om hendes Læber... hendes Blik er dybt og forjættelsesfuldt... Skikkelsen svæver langsomt bort, og Døren er atter en provokert Apoteker dør.

214.

(Nærb. af Jafet - som 212) Han stirrer langselvfuldt frem mod Døren... stygger så Drømmenierne af sig... og fatter en Beslutning.

215.

(Apoteket) Jafet rejser sig fra den Kvilestilling, han har sidttaget, og går beslutsom hen til en af Reolerne.

216.

(ved en af Reolerne) Han finder fastfæstede Præparater ned... blander dem sammen i en stor Medicinflaske... og gør det altsammen hurtigt og jæret... Afblending.

217.

V Kapitel.

I hvilket en Kelt lider en stor Skuffelse og bliver klar over, at ikke alt, der glimmer, er Guld.

(Gade ved Torvet) Aften... Jafet kommer

kommer hurtigt gående, - standser i Billedets
Fagvind og ser sig sky om... Han konstaterer,
at Medicinflasken stadig er i god Behold i
hans Lomme - og skynder sig så videre.

218.

(Ved et Gadehjørne) Jafet kommer hurtigt
gående, - smigler nu Hjørnet og standser så
overasket.

219.

(Gaden, i hvilken Miss Judds Hus ligger uget
Kilbage) En stor Meermængde er samlet
foran Huset. De fleste er Kvæker - men her er
også en del "civil" Folk. Folkemassen er i Gaa-
den ladet til et røre uget i Gæse.

220.

(Nærb. af Jafet ved Gadehjørnet) Han bli-
ver urolig... anser, hvad det er, der foregår, og
skynder sig hen mod Huset.

221.

(Gaden - som 219) Jafet iler hen mod den
følgende Folkemasse.

222.

(Frau Miss Judds Hus) Kvækerne jabol-
der sig - hille og afventende, - men de andre
brudger Meind. - I Fagvindene ser man
Anna Temple og hendes Søster Saraanne. -
Jafet kommer, - bliver stående længe op
mod Huset; - han ser ikke Søstrene, hvori-
med de straks går op på ham. - Men
i det samme åbnes Gadedøren, og aller Op-
mærksomhed rettes mod den.

223.

(Nærb. ved Gadedøren) Først kommer Me-
nighedsforstanderen og Miss Deborah. Bag
dem: Miss Judd (i sin uigpyntede
Skikkelse) mellem et Par Betjente.

224.

(Jafets Ansigt) Han bliver bleg... skinner
Jafedet mod Døren.

225.

(På Trappen) Den ene Betjent går ned

Ja at ja Mængden til at give Plads, - den anden holder Bedragerken fast... Hun er bleg som Døden - men smuk, ibyggelig smuk i sin Blegbed... Hun ser sig hjælpeløst om - og pludselig giver det et Chok i hende. Hun ser:

226.

(Kort Nærb. af Jofet) Han er ved at få Tåren i Øjnene af Betærelse.

227.

(Overst på Trappen) Miss Fudd strækker sin frie Arm frem - og råber bedende: Tekst: Jofet... Jofet... hjælp mig!

228.

(Nærb. af Jofet) Han riger hådt tilbage, lukker Øjnene - og hans Ansigt falder ned mod Bagstet.

229.

(Kort Nærb. af Anna og Søsanne) De betragter ham overrasket. Søsanne med Sæg og Remod...

230.

(Nærb. af Jofet) Han skjuler Ansigtet bag sine Hænder.

231.

(Nærb. af Søstrene - som 229) De sender Blikket på Jofet... og på hinanden, og Anna trykker så sin unge Søster ind til sig.

232.

(Foran Trappen) Trods Miss Fudds fornyede Protester - kender Gråd og hender Apjel til Tilskuerenes Medlidenhed, - bliver hun jæt bort.

233.

(Bag Folkemassen) Jofet løfter Hovedet og ser betaget efter den ulykkelige Kvinde, der jæs bort. Søsanne går stille hen til ham, - lægger sin Hånd på hans Arm og siger blidt:

Tekst: Hvor må de have holdt meget af hende!

234.

(Nærb. af Jafet & Livsaune) Det giver et
 Chok i ham - men så møder han roligt
 den unge Pige med fjærende Blik... Det
 bittert Smik kniser hans Læber - & så
 ryster han bedrøvet på Hovedet... Han si-
 ger intet, - betragter blot ~~den~~ Livsaune,
 som om han vilde indprente sig etbort
 af ~~hans~~ ^{endes} smukke, nye Træk - griber så
 med pludselig Voldsomhed hendes Hånd
 & presser den mod sine Læber.

235.

(Stor Billede på Gaden) Han skynder
 sig hurtigt bort - uden at se sig tilbage -
 Anna Temple går hen til Søsteren,
 lægger sin Arm om hendes hvir, & tause
 skuer de efter Flygtningene!

236.

(Malerisk Aftenbillede ved en Bro - eller lign.)
 Jafet kanner gænde, - standser ude på
 Broen - & læner sig mod Rækket.

237.

(Nærb. af Jafet) Han stirer melankolisk ned
 i Flodstrødet, - så føler han Medicinflasken,
 han stadig har i Lommen, støde mod Ræk-
 værket... Han tager den frem, - betragter den
 med en dystre Mine & slynger den så i Flo-
 den.

238.

(I Floden. Nærb. ved en Steen) Flasken kni-
 ses med Steenen.

239.

(Nærb. af Jafet - som 237) Jafet smiler bit-
 tert: - Min Flasken knust - ligesom hans
 Drømme & Forhåbninger er det... Men det
 varer ikke længe, for hans gamle Frejdighed
 får Overtaget... Han smiler eftertænksomt:
 Tilst: Slikken en Koepserede jeg var kom-
 men ind!...

Han ånder befriet op - løfter ~~den~~ tungt
 åndende Armene i Tjret - & ler... Afblænding.

VI Kapitel.

Der foregår på en Torve-
dag og viser os, at grøen
slut Gemning kan blive
belønnet, samt at Dyr kan
være stærre at styre end Men-
nesker.

(En del af Torvet, - set fra Copenhavns' Apotek)
Der er Klæbed- blandtet Reclami- og Feigtmarked.
For gamle Ken- skipper Tom Robbinus - kommer
raklende, - ikke mere adri, end da vi sidst
så ham... Han styrer sine viktige Fjed hen
mod Apoteket.

241.

(Fra Copenhavns' Apotek) Tim står ved siden
af Døren og nyder det livlige Skue, - da han ser
Skibpeden nærme sig. - Som et lyn farer
han ind i Apoteket.

242.

(I Apoteket) Copenhavns og Jafet er ved at
ekspedere et Par Kiunder, da Tim styrter
ind og hen til Jafet og hvisker noget til ham.
Jafet ser mod Døren og han og Tim trækker
sig tilbage.

243.

(Bag en Sideskranke) Jafet og Tim kuyber
i Skjul. - Nu må det store Gjøgri komme.

244.

(Apoteket) De andre Kiunder går, - som den
den takler hen til skranken, hvor Copen-
havns står.

245.

(Nærb. af de to) Tom Robbinus griner fjol-
let til Apotekeren og hikker så frem:
Tekst: Det var det Satans Plaster...
det her "Pleggids Plaster", jeg fik her for-
leden... Det Skiden åd det af mig!
Han bøjer sig, for at den forvinede Apote-
ker skal kaste et Blik ned på hans Ryg.

246.

245. a

(Bag Siderkranken. Nærb. af Jafet & Tim) De mener sig kosteligt... Tim griner så ubeskrækket, at Jafet må holde ham for Munden.

246.

(Ved Siderkranken) Skipperen avler & nævler... Cophagur bliver mere & mere forvirret, - stammer endelig forvirret...

Tekst: Det... det har ikke røvet mig... men min Medhjælper!

& han ser sig rådvild an efter Jafet - men kan ikke finde ham.

247.

(Storie Billede i Apoteket) Han går så rundt & leder efter Synderen - & kommer endelig hen ved de to Knægtes Stjulested.

248.

(Ved Siderkranken) Cophagur får høret den modstræbende Jafet go -

249.

(Storie Billede i Apoteket) Cophagur får den skælvende Jafet hen ved Siderkranken, hvor Robbin's står, - men neppe får denne Gje på den unge Mand, før han breder Armen ud & råber:

Tekst: Der har vi ham jo... Kom i min Arm!

Jafet nærmer sig forvirret & tavende.

250.

(Nærb. ved Siderkranken) Robbin's slår Armen om Jafets Skulder & siger:

Tekst: Dem kan jeg li', for de er min Ven... For de gav mig det mest Sædelske Plaster... Nu som det hjælper... fisk som en Fisk blev jeg!

Jafet er ikke så lidt overasket over den Beudning, Sagen har taget. Cophagur kløer sig i sit ærvedige Hoved.

251.

(Nærb. ved Siderkranken) Tim stikker

sit Uglepil Hjer frem... det er helt flæk-
ket af Guld.

252.

(bed Skranken) Skipperen bliver mere
og mere om i sine Venkabsben'er. Han
siger:

Tekst: De er uun ten, er de... min ten
i din og Død... og Tom Robbuis er Pe-
ter Mand min og Altid... Han de Brug
for en ben, - så spørg efter Tom Rob-
buis nede ved Hodeu... han er go' nok!
Den taknemlige Brükkenboet gør et sid-
ste Forsøg på at trykke Jafets Hånd
af led - og sætter sig så. Berøgette.

253.

(Apoteket) Skipperen svinger ud af Apote-
ket, - viftende med Hatten og med Armene.
Tom stammer hen til Skranken og delta-
ger af fuld Kraft i de andres Latter -
Jafet begynder at fortælle Cophagus,
hvad der ligger til Grund for Optrinnet.

254.

(Torvet - med Cophagus' Apotek uget tilbage)
Tom Robbuis styrer fremad for fulde Sejl -
men Skurken er lidt vrækker. - En del Koer
står bundet temmeligt og derligt - og hen mod
en af dem styrer Skipperen.

255.

(Nær i Næheden af en Ko) Det Reb, hvor-
med Koer er bundet, er temmeligt længt - og
i Øjeblikket er det stærkt strammet. - Rob-
buis kommer travende, - opdager, at Rebet
hindrer ham i videre Fremgang og forsøger først
ved blide Ord og Overtalelse at gennemtage Ko-
en til at trække sig tilbage, så Rebet slapper,
og Passageren derved bliver fri. - Han løser
sig til ~~bage~~ Køer Bagparti.

256.

(Robbuis Ansigt) Han taler blide og be-
smærende Ord til Dyret.

257.

257.

(Koenes Hoved tæt på) Den er i byen stadig
ud, - drejer hovedet og brøler arrigt.

258.

(Robbers Ansigt) Han brøler til Gen-
stan - og ryster opgivende på sit oppåstede
Hoved.

259.

(Store Billede ved Koen) Så opgive han
sin magelige Skilling, - gør et Forsøg på
at komme under Skuden, og da det mislyk-
kes, tager han resolut sin Føldekun-
dem og skærer Rebet over. - Når Daska-
gen fri, - og den vilde Skipper trisser
stret vidde. - Men Koen, - der jo er
en sin egen Herre, - sætter sig også i Be-
vægelse.

260.

(Afstandsbillede fra Pleggits Apotek) Støt-
tet til den ene Dørstolpe står Pleggit og
indtager en anden Apoteker ræddig Skilling.
Mod den anden Stolpe læner Jacob sig -
og indtager uøjagtig samme Skilling som
sin Principal. - Koen kommer haren-
de, og Pleggit skal netop til at gribe Flug-
ten, - da den opfindsomme Bydren stand-
ser ham i Farten. - Han har fået en Ide!

261.

(Nærb. af Pleggit og Jacob i Døren) Jacob
klammer sig fast til Apotekers Frakte-
sköder - og betror ham i to Ord sin Plan.
Pleggit nikker: - Udmærket! - og stikker ham
nogle Småpenge.

262.

(Store Billede ved Pleggits Apotek) Kudg-
ten løber bort fra Døren, snapper Reb-
slurpen, der hænger ned fra Koenes Hals,
og biter af med Dyret. - Pleggit gni-
der skæde fra sine Hænder.

263.

(Et Sted på Torvet, - nærmere Cophagens Apotek)

Jacob kommer halende med Koen, - passe
rer en Granthandlerske og ser sit smit
te at stjæle et Bændt Gulerødder...
Videne med Koen og Tyvekosterne.
264.

(Frau Caphagn's Apotek) Deuzen kom-
mer halende med Koen, - lader den smi-
se til Gulerødderne og slynger så den
friske lækkerbidsten ind i A-
poteket. - Han giver Slip på Koen,
den lækkerulsten skynder sig ind i Apo-
teket. - En del Forbipassende standser
grinende. -

265.

(I Apoteket) Koen holder sit Indtryk -
til de 3 Mand, Overarkelse og Rædsel.
Caphagn's strækker Armene i Regnet og skri-
ger om Hjælp

266.

(Frau Strauken) Koen er omkrent lige så
bange som Apotekerene - og da Jacob og nogle
andre står i den åbne Dør bagved og op-
bidder den med Tilråb og Tilkald, - spunkv-
ler det forfjamskede Bys ind bag Strau-
ken. -

267.

(På den anden Side af Strauken) Capha-
gn's Rædsel stiger... Han siger at redde sig
ved Flugt - men tojner i Farten voldsomt
mod en lav Reol, velter den - og tum-
ler rundt med den, - udstøtende tanarit-
tige Angrodråb... Japet og Tim kan ik-
ke roie sig for latter - og støtter sig
leende til hinanden. |

267a

(Apoteket - med Døren til Apoteket i Baggr.)
Folk strømmer ind - jubler af Gni og kom-
mer med Hovmæder og Spydigheder

268.

(Nærb. af Caphagn's) Han ligger og tum-
ler rundt mellem alle umulige mærke-

lige Apotekerager - og er ved at hinde af
Augst...

269.

(Nærb. af Jafet og Tim) De er ved at eks-
plodere af Griub. Tårne løber dem
med ad Klinderne.

270.

(Helt Lokale bag Skranken) og medens
tindler Koen forviret rundt, - anset
for diverse Gdelaggeleser, - ja så vidt meget
mod sin vilje.

271.

(Apoteket - med Døren i Baggr. - som 269)
Flere og flere lattervilde Folk strømmer
til, - og nu kommer også Koen's Ejer - og ba-
ner sig kej gemme Stimmelen.

272.

(Lokale bag Skranken) Ejermændene får
Fingre i Dyret, - kommer med ugle beklagen
de Ord og haler så af med Desertoren. -
Jafet og Tim iler hen til Cophagur - og
hjælper ham op. - Han kan dårligt støt-
te sig på Benene af Sindsbetegelse, - se
med et "daende" Blik på de lattervilde
Mennesker, der er kommet til, - og lader sig
så nærmest bare ind i Recepturet.

273.

(Recepturet) Jafet og Tim ind med de
medtagne Hæne, som de får placent i
en Stol. -

274.

(Nærb. af de 3 ved Stolen) Cophagur rak-
ter frem og tilbage og mindler:

Tekst: Ken Skandale... uventet ja fremti-
den... lige så godt lukke... lægge mig til
at dø og så fort videre!

Jafet forsøger at tørste og opvandre ham,
men uden stor Held... Den aldrunde
Mand ryster endnu efter Sindsbetegelsen.

275.

(Cophagur's Apotek) De fleste Nygerrige

han tænkket sig tilbage, - men nu anriber
Mr. Pleggit for sit stierke Puds. Han
forvinder om bag skranker.

276.
(Receptturret) Jafet & Tim står endnu
bøjet over Cophagur, da Mr. Pleggit træder
ind. Forbløffet over Alevfjendens ene-
stående Træk ved siger de to Ungsvende
tilbage, - & Cophagur vil Jntoinet rejse sig,
men synker atter kraftløs sammen. Pleggits
Ansigt røber kun Medfølelse &
Deltagelse, & han bøjer sig fidelet ned over
sin Kollega & Konkurrent.

277.
(Narb. af Pleggit & Cophagur) Pleggit siger
med sit elskeligste Smil:

Tekst: Jeg hørte jo, kære Kollega, hvil-
ket Uheld, der var overgået Dem, - & skynd-
te mig herhen for at se, om De ikke kun-
de klare Brüg. for mig!

Cophagur stirrer sakte på sin tidligere
Dødsfjende, men dennes Ansigt lyser af
Elskelighed & belvilje, - & han blødgør
& takker højt.

278.
(Narb. af Jafet & Tim) De stirrer må-
bende på hinanden: - nu står De
da ikke ret meget længere!

279.
(Receptturret) I de to unge Kæmper er
klar over, at de er ganske overflødige - &
trækker ud.

280.
(Apoteket. ved Døren til Receptturret) Ja-
fet & Tim ud, - men de lukker ikke Dø-
ren & bliver stående på ledig ved den.

281.
(Receptturret. Narb. af Pleggit & Cophagur)
De sidder ret venstebeligt over for hinan-
den. - Pleggit tager et skarpt Instru-
ment frem. -

282.

(Apoteket. ved Døren - som 280) Tim vender sig fra Døren og kaster sig gripende til Jafet:

Tekst: Du Almagtige... Han myrder ham!

Jafet kan ikke rigtig tro det - men kigger ind.

283.

(Recepturen. Nærb. af de to Mand) Pleggit tager en Kop - og bereder sig til at aarlade sin Kollega.

284.

(Apoteket - ved Døren - som 282) Jafet vender sig beroliget fra Døren og fortæller Tim noget, - siger:

Tekst: Han aarlader ham bare!

Tim nikker, - beskammer sig over sin M. videnhed - og lægger så Gjet til Døryokken. -

285.

(Alle Recepturen) Aarladningen er overstået, - Caphagns føler sig straks bedre og skammer sig over af Taknem^{me}lighed. - Han fortæller sin Kollega, hvor han skal finde den og glæder sig, - og Pleggit får da også disse Sager frem.

286.

(Apoteket. ved Døren til Recepturen) Tim vender sig og betyder Jafet, at han skal se med. - Jafet bøjer sig ind over Benen.

287.

(Recepturen. Nærb. ved Dørbænken) De to spejdende Gjespar i to Etager.

288.

(Nærb. ved Bordet) De to gamle Herrer skåler, - drikker, - tager hilsener om Skuldrene og er øjensynlig på hippet til at blive Pele venner.

289.

(Apoteket. Nærb. ved Døren) Kæmmeren jula-
der deres Spejdesposter, - ser hoveddytende
på hinanden - og Tim drager så Jafet
bort fra Døren

290.

(Apoteket) Tim finder Jafet hen i en
Jubredens idylle i Krog.

291.

(I Krogen) Tim påtager sig en ihyre
hemmelighedsfuld Mine og siger med Røgt:
Tekst: Det her går galt!... Pleggit vil
ha' Apoteket - det er derfor, han lög-
ner! Støl på mig... jeg er ikke dummere
end de fleste! -

Tim smiler piftigt, - og Jafet nikker: Jo,
det kan såmænd godt være, han har
Ret! - Så lykter de begge.

292.

(Receptburet. Nærb. af Pleggit og Cophagur)
Vinen er allerede stæbet dem til Hovedet,
- Pleggit fortæller Historien, - og Cophagur
giver toldsomt... De sidder venstabeligt
med hinanden om Skulderen: - Skål,
Kammerat! - - - Skål!

293.

(Apoteket. I Krogen - som 291) Kæmmeren
ser på hinanden: Det går øjensynlig godt
demide! - Så siger Jafet, efter at have
tænkt sig om et Øjeblik:

Tekst: Sælge han, - så drager jeg ud i
verden for at søge min Fader!... Det kan
jeg længe bære til Hensigt!
og han nikker beslutsomt.

294.

(Timo Ansigt) Det bliver bedrøvet, - og
han sukker... Men så juler der ham ud-
get ud, - og han siger bontigt og indtræn-
gende:

Tekst: Lad mig følge dig, Jafet, ... som
din ven... eller din Tjener, eller hvad

Du vil... Jeg vil så vødig skilles fra Dig
- og jeg kan mærke ved Dig te Nytte!

295.

(Kærl. af Jafets Ansigt) Han bliver
roet over Kæmper uigenlyttige Tilbud,
og han rækker samtykkende - med Tårer
i Øjnene.

296.

(Kærl. af de to Kæmper) Jafet rækker
Tim sin Hånd, - og Kæmper trykker den
glædeligt-trælende. Billedet tones bort.
Tekst: Og Tim fik virkelig Ret... Det
gik galt... Cophagurs Solgte sit Apo-
tek te Konkurrenten. (Teksten
tones bort)

297.

III Kapitel.

I hvilket en Kelt ledsa-
get af den tro Tim dra-
ger ud for at søge sig en
Fader og opleve et mær-
keligt Aventyr.

(Frau Cophagurs' Apotek) Gjældning. -
Jafet og Tim tager en rørende Afsked
med den tidligere Principal... Den bra-
ve Apoteker kan dårligt holde Tårer
ne tilbage, - og det ^{kan} kun Kæmper
næsten heldt ikke.

298.

(Store Billede af Tårer med Apoteket)
Kæmper og sødrene fjerner sig fra Apo-
teket, - hver med en Byld i den ene
Hånd og en Stok i den anden. - Coph-
gurs bliver stående og ser efter dem. -
I Billedet, Fruind og Kæmper Tim
pludselig bemærker - ved at give ham
hånd i Armen - og sige:

Tekst: I hvilken Retning skal vi egent-
lig gå?

299.

(Kærl. af Kæmperne) Tim betragter spoi-

gænde Jafet, der eftertanksom kløer sig
i Nakken. - Så siger han:

Tekst: De vise Mand kom jo fra Gød-
og altså må de være rejst mod Vest...
Lad os da vise vor Hidsom ved at gøre
lige så!

Tim nikker, - fuld af Beundring over
Jafets Snille.

300.

(Historie Billede ved Torvet) Vennerne
går halvt omkring - og begiver sig mod
Vest.

301.

Tekst: Ved at gå Vestpå kavnede de ned
ved Floden og der...

(Ved Floden) Her ligger Jafets sønne Ken,
Tom Robbuis, netop med sin Flodpram.
Han skal til at kaste los - assistent af
sin eneste Medhjælper, en fastkædet Skibs-
dreng, da Tim og Jafet kommer ned mod
Bredder og stauder.

302.

(Nærb. af Vennerne) Tim peger altere-
ret ud mod Flodskipperen, - og Jafet
nikker genkendende råber:

Tekst: Skipper-aahøj!

303.

(På Prammen. Nærb. af Robbuis) Han
skal ^{lig} netop til at slippe Frankningstovet,
da han hører Råbet. - Han ser op, - genken-
der Jafet - og griner og nikker og vinker.

304.

(Nærb. af Vennerne) De vinker igen - og
Jafet brøler:

Tekst: Vi vil med - hvis De skal Vestpå!

305.

(Nærb. af Robbuis - som 303) Han nik-
ker: Ja, det skal han netop! -

306.

(Ved Floden) Jafet og Tim sprænger
så en Bord - og Skipperen giver los.

307.

(På Prammen) Skipperen giver Penne
et næsten alt for hjerteligt velkomsthavn-
tag - og så broler han til Skibsdrengen:
Tekst: Kommer frem - og kom det på!
... Nu skal vi ha' os et aldeentligt velkomsthavn-
bæger!
Kugten piler ned. -

308.

(Afstandsbillede på Floden) Prammen glider
stille ned ad Floden. Robbuis har Roret i sin
den ene Arm, - Jafet i den anden, og
Tom kommer ved hans anden Side.

309.

(På Prammen) Skibsdrengen kommer færdig
med Vand og Rom, og Skipperen tillaver Spi-
rituosen.

310.

(Nær af Skibsdrengen) Med store, store Øjne
kigger han på Skipperen og beundrer hans
Bartendestevner. - Kugten piler sig skilfærdig
i Næsen; - det er det eneste, han er flink til.

311.

(På Prammen. Ved Roret) Robbuis hilser på
sin Kæmpe i de dampende Grogger... Afblæ-
ning.

312.

Tekst: Dagen gik... det blev Nat, og Skipperen
var endnu ikke blevet færdig med at forberede
velkomsthavn...

(Afstandsbillede af Floden i Natbelysning)
Prammen driver stille ned ad den månebelyste
Flod. - En dygte, der står på Dækket i Nærheden
af Roret, kaster et rapt blik over sine 3 Kam-
mer, der stadig holder Kalas.

312.^a

(Nær ved Roret) Robbuis er nu ligeså fuld,
som han plejer at være. Han sidder og bliver i en
brytning Harmonika - og ledsager Spillet med
en vedværende Sønmandsvand. Han lægger ud ef-
ter sin Grog - får delved Overbælgene og til-

ler ned af den lave Stol, han sidder på. - Ja-
fet, der passer Roret, betyder Tim, at han
hellere må hjælpe Skipperen til Røje, - og Tim,
som formedlet Spirituosen giver endda mere,
end han plejer sæd, hænker op i Robben
og slæber af med ham.

313.

(Historie Billede på Dækket) Tim bliver af med
Skipperen, der stadig skræler af fuld Hals, - og
farvinder ned med ham i Kabytten.

314.

(Nærb. af Jafet ved Roret) Han ser fante-
fuld ud over Floden, - ^{går} så på den ene Bred
Op på uget, der fanger hans Opmærksomhed.

315.

(Afstandsbillede af Nedestrækningen, der går ned
mod Floden) I det fjerne ser man et Rytter
komme galopperende - og i ugen Afstand efter
ham et Par ridende Gensvarer. -

316.

(Nærb. af Jafet ved Roret) Han rejser sig op,
ja beder at kunne følge Begivenhederne in-
de på Bredden.

317.

(Bredden på Afstand - som 315) Den første Ryt-
ter nærmer sig Floden... hans Forfølgere skyg-
der efter ham. Rytteren kaster sig fremover,
bøjende sig ned mod Hestens Hals.

318.

(Nærb. af den første Rytter, - set fra siden) Man
følger et Øjeblik Rytteren, - ser ham have
Hovedet lidt og kigge sig tilbage... Ansigtet er
ligblegt - og hidselig dækket af et stort Skæg.

319.

(Følgelse, set forfra) De driver deres Heste
fremad... En af Rytterne løfter igen Bissen
og pyser.

320.

(Afstandsbillede af Floden og Bredden) Den
første Rytter - ham, der forfølges - tvun-
ger Hesten ud i Floden - men glider i det

samme af Dyret - på en Måde, så det ser ud, som om han var blevet ramt - og opsluges af Floden... Hesten vender sig mod Landigen.

321.

(På Prammen. Nærb. af Jafet) Han følger spændt Begivenhedernes udvikling - og stirrer frem mod den del af Landfladen, under hvilken Rytteren forsvandt.

322.

(Storv. del af Landfladen) Den er endnu i stagt Opv. ... men Rytteren kommer ikke op igen... Floden lader sig at have taget ham.

323.

(Nærb. af Jafet - som 321) Han er efterhånden blevet noget uhyggelig til Møde - ser ud midt mod Bredden.

324.

(Afstands-billede af Floden og Bredden) Prammen driver ned ad Floden - frem mod Billedets Fugtvid. - De følgende Ryttere galopperer ned til Floden, - standser - og nærber Jafet an.

325.

(Nærb. af Rytterne ved Flodbredden) En af dem sætter Hånden på kinden og brøler: Tekst: Han er set uget... Kom han op igen, Banditten?

326.

(På Prammen. Nærb. af Jafet) Han staver benægtende.

327.

(Nærb. af Rytterne - som 325) De ser på hinanden - og en af dem siger så: Tekst: Han er blevet skudt... og Floden har taget ham... Så er den Historie ude af verden!

De andre nikker - og man diriger Hestene om.

328.

(Afstands-billede af Flodbredden) Rytterne galopperer tilbage. samme Retning, de kom fra.

329.

(På Prammen. Nærb. af Jafet) Han ser efter-
tanksomt efter de vattede Gendarmes
og spekulerer over, hvad der kan ligge til
Grund for den Forfølgelsehistorie. - Men så
hænder hans Opmærksomhed på uget andet.

330.

(Prammens Dæk, - set fra Rort) Timotheus'
grinende Hoved dukker op af Luften, der fø-
rer ned til Kabytten... Lyden kommer
heelt frem og danser søgende hen mod
Jafet.

331.

(Bed Rort) Tim hen til Jafet, der tyser
på ham, og i en alvorlig Tone forklarer ham,
hvad der er sket... Ved det han under sin for-
klaring peger tilbage over Floden, får han
i Prammens Koltand Gøj på uget, der
får ham til at gys. Han gør Tim opmærkt
som på sin Opdagelse.

332.

(I Koltandet. Nærb. af et Ansigt) Op af
det stagt skimmende Vand dukker et ligblegt,
beskæget Ansigt... Det er den Mand, som
for lidt siden forstod: Floden.

333.

(Nærb. af Jafets og Tims Ansigter) De stirrer
gysende ned mod det ubyggelige Hoved... Så
forklarer Jafet hurtigt, hvad der må gøres.

334.

(Prammens Aftedæk, med Rort: Baggr.) Ten-
nerne rejser sig. - Tim smider sine Trøje, og
Jafet arrangerer et Par tykke Tove-Forank-
nings-tovene, således at de er bundet fast til
Prammen. - Tovene kaster han ud over Pram-
mens Side. Tim går sig klar til at entre ned
ad det ene Tov.

335.

(Pramsideen, - ude fra) Tim entre ned ad det
ene Tov, - forøger at bvide det andet om den
tilspilende livløse Skikkelse, der driver i Pram-

mens Kølrand...

336.

(På Prammen Herb. af Jafet) Han bøjer sig
vid over Rælingen og fæklarer Tim, hvad
han skal gøre.

337.

(Pramsiden, vide fra) Tim har fået gjort
Tovet fast om den Forlykkede - og sætter
sig op igen.

338.

(Prammens Agterdæk) Tim op - og sammen
med Jafet graver de sig til at trække den
fæmtebrige Brænde op.

339.

(Pramsiden - vide fra) Den livløse Skikkelse
trækkes op.

340.

(Prammens Agterdæk) Skikkelsen bliver ha-
let videnduds, - Jafet sætter Tim til at pas-
se Roret, - løfter selv den Fremmede - hvis
Navn er Melchior - op i sine Arme og bærer
ham hen mod Kåhytten.

341.

(Herb. af Tim ved Roret) Han konstaterer
smålyktende, at hans fine Benklæder er ble-
vet diorvåde. Men han er ikke i Stand til at
være sørgmodig ret længe ad Gangen - og irriterer
sig snart en minut senere.

342.

(Kåhytten) Jafet kommer slæbende vid med
Melchior og anbringer ham i en tom Køje. -
I Køjen ligger Robbin og smøger sig.
- Jafet grunder et Øjeblik, - så finder han
fra sin Øjeblik, han har liggende på Bordet, en
Bukse med forskellige Apotekerarens pen- og gær-
ken ved Melchior's Køje med den...

343.

(Ved Melchior's Køje) Jafet finder nogle Dråber
pen- og tyller dem i Halsen på Melchior... Så
afvæbte han spændt Resultatet.

344.

(Kærb. af Melchior Ansigt) Det er til et be-
gynde med dødt & skinet... Så dimer Gjen-
lågene... & pludselig slår Melchior Øjnene
op... Der er Angst & Mø i hans Blik.

345.

(ved Køjen) Jafet smiler foruøjet & bøjer
sig ned over Melchior. Derne rejser sig lidt op
på Albuen, - ser sig uysgerigtsm & siger så, idet
han griber Jafets Hånd:

Tekst: Kemmer?

Jafet nikker, - & Melchior ser beroliget ud...
& pludselig gør han en Betagelse & løsrer
det Skæg, der har dækket en Del af hans An-
sigt. - Det egerimærkligt, der indtil ~~den~~ har
rævet over hans Ansigt, & som hans Klade-
dragt grå har plummeret, - forinden nu te
Jafets Overaskelse... Melchior smiler svagt

& siger:

Tekst: Nødtændigt... Din Affære med
Politik... lidt skyldigt Kvaksalveri...

Jafet nikker fasteende, - men så får Melchior
Øje på Kassen med Apotekeragenne & udspør-
ger interesseret Jafet om dem.

346.

(Kærb. af Jafets Ansigt) Han forklarer
smilende:

Tekst: Han rævet ved Apotekerjagt en
Del Aar... men er nu taget ud. Tiden sam-
men med en trofast ven for at nå et
bestemt Mål...

347.

(ved Køjen) Melchior nikker interesseret
& udspørger nærmere Jafet, - som villigt forkla-
rer... Afblænding.

348.

(Afskuds-billede på Floden) Rammene driver
langsomt ned ad Floden, styret af Timer ikke
sædlig kyndige, men ret faste Hænder... Natbillede.

349.

Tekst: & medens Rammene i den lyse Som-

mærnat drev ned ad Floden, åbnede Jafet sit Hjerte for den mærkelige Mand, som han på en vis nygtørk Måde var knyttet sammen med.

(Kabytten ved Melchior Køje) Jafet skrifte - og Melchior lytter interesseret til. Da den unge Mand slutter, - beholder hans Tilhører sig tavst et Øjeblik, men siger så:

Tekst: Jeg tilhører en stor Tigeindvandring, som min Hustru i Folge sin Fødsel har Magten over... og jeg kunde godt have Bragt for den Mand som den, der har Kundskab til Medicin og den Slags... og der vil jeg vel ogsaa finde Aendelse for...

Jafet nikker og retter et Spørgsmål til Melchior, der svarer:

Tekst: Ja, på den Måde kunde De ogsaa komme videre - og der vil mærke finde den Fader, De søger... Livet i Lejren vilde sikkert ogsaa interessere Dem...

og han fortæller videre om dette Lejrliv...
(Billedet tæner over i:)

350.

(Den maleriske Tigeindvandring. Afstands-billedet) Teltene slæet op på en Hede. Der ses sig et uimærket Folkeliv mellem Teltene... Bålens brande...
(Billedet tæner over i:)

351.

(Frau et Telt) Her står Melchior Hustru, den stolte og pragtfulde Natte, og skuer ud over Lejren.
(Bill. tæner over i:)

352.

(Ved et Lejrbål) Frau dette ligger den purvige, smukke Fleta, - klædt i en Tigeindvanderes fattigt, men flatterende Dragt, men dog ikke selv nogen Tigeindvander... Hun stirer dronningende ud i Heden...
(Bill. tæner over i:)

353.

(Fjernbilledet af Lejren - som 350) Malerisk Billede i nygtørk Natbelgning...
(Bill. tæner tilbage til:)

(Kabytten. Kæde. ved Køjens - rum 349) Mel-
chior slutter sin Beskrivelse - bekræfter op-
mærksomt Jofit og spørger så:

Tekst: Er det så en Aftale, at de og
deres Ven slutter deres til os?
Jofit nikker - og de to tekster et Hænd-
tryk - - Afslutning.

Tekst: Og her forlader vi den Helt. I den
Fortællings næste Del:

Det stjålne Brev

følger vi ham til Egeimulejren, hvor sel-
vsamme oplevelser venter ham, og hvor en
Spådom fører ham nærmere mod sit Mål.

(Teksten tæner bort)

Slut på I. Del.

J

Fafet,
der søger sig en Fader.

2de del:

Det stjålene Barn.

Hovedfigurer:
Fafet Newland.
Timotheus, kaldet Tim.
Susanne Temple.
Melchior.
Nathée, hans Hustru, Zigeunerens Dronning.
Fleta.
Philotas, kaldet Niim. } Zigeunere.
Jan }
Matteo }
dord Windernear.
Sagfører Maskerton.
Major Carbonell.
Lady Mallstrom.
Harcourt.
Jack Neville, Windernears Kæde.
William Atkins, en Eventyrer, Jacks Kæde.

3 Billeder, som skal anvendes til at stikke
ind mellem de resumerende Fortætelser, og som
tæner frem og tæner bort:

355.

(Mintert Præsentationsbillede af Jafet og Tim)

356.

(Sniakt Præsentationsbillede af Susanne Temple)

357.

(Lidt uhyggelig Præsentationsbillede af Melchior)

358.

I Kapitel.

I hvilket vi følger en Kætte
ind i en malerisk Lejrlejr
og lære adskillige interessante
Personer at kende.

(Kriperet Hødeterrain) Melchior kommer sammen
med Jafet og Tim, der slæber på deres Byldter. - De ar-
bejder sig op ad en Hødebakke, - bliver stående på
dens Top. - Det er Skumring.

359.

(Karb. af de 3 på Bakketoppen) Melchior peger ned,
og vore unge Venner ser:

360.

(Malerisk Lejrlejr; set skråt ovenfra) Lejren
oplyses af Fakler og flammende Bål, - rummer en
Beboelsesvogn, - en Bagagevogn; en 6-7 Telte, en
35-40 Medlemmer og en del Heste, der græsser fre-
deligt i Lejrens Udkant.

361.

(Karb. af de 3 på Bakketoppen - som 359.) Både
Jafet og Tim er betaget af det maleriske Billede og
giver deres Begjæring Luft over for deres Føer, der
med et stragt Smil indkasserer Bifaldet.

362.

(Afstands-billede af Lejren - med Bakken i Baggr.)
De 3 Vandere, - der står øverst på Bakketoppen,
begiver sig ned mod Lejren.

363.

(I Lejren. Fra en Beboelsesvogn) Nogle Træer og
te Bogstaver, og på det øverste, brede Træ ligger en
Hind og slummer. - Pludselig jaser den op og går

raseude. Straks efter bleve Døren åbnet, - og Natthee,
Melchior Hæstue og Egeienernes Konning, - kom
frem. Hun er en meget høj Kvinde, men meget smuk
og usædvanlig harmonisk bygget, - og der er meget ma-
jestatisk og lydende over hende. Hendes Fødder
er nøgne, - Fingrene er smykket af mange, smukke
høje Ringe, - og på Tanden, - der hvor Tænet er
skilt, - hænger et Guldstykke.

364.

(Karb. af Natthees Ansigt) Hun ser gennemskåret
op mod Bækken, - rynker overasket Bøjnene.

365.

(Frøen Tognen) Så går hun ned ad Trinene og
afventer sin Husbonds og de Fremmedes Komme.

366.

(Frøen Lejren) På en Lyngkuold sidder en ung
Egeiener på Tøt. Det er Jan. - Tre 3 Kæmper
kommer ind forrest i Billedet, - Jan springer op,
men Melchior tørdiger ham dårligt en Hilde.
Så snart de 3 er passeret, sætter Jan sig igen.

367.

(Karb. af Jan) Han ser efter de Kommede. -
Han er ikke nogen sympatisk Fyr. Der er meget
skilende over ham, og hans Blik er stikkende. -
Han lader ikke sig at see begejstret over den
Frøelse, som Lejren øjensynlig vil få.

368.

(Forrest i Lejren) ~~Forrest~~^{Her} det forreste Lejrbål
ligger en Del Haud og Rovdele og nogle sorende
Bain, - Egeienerne allesammen. - Melchior og de
Andre kommer, - Egeienerne rejser sig ærbødigt, og
Melchior hilser på dem og præventerer sine
nye Kæmper for dem. - Så får han Gje på
en Skikkelse, - der ligger byldet sammen helt
ude ved Bålet.

369.

(Karb. af den sammenrullede Skikkelse) Melchior
er sparker henover løst de den med Foden, - og
Bjælken niller sig ud og viser sig at see en u-
hyggeligt udseende, tynd og slatten Jydning med
et grønt ansigt, uredt Hår, der minder om

en Rottrede, 3 med Gren, der ontrent er så
store som en Elefant.

370.

(Jafets 3 Timor Anvister) De går Gje på Skik-
kelten - 3 skinner på ham, både Jortudiede 3
rædelselagene.

371.

(Nærb. ved Lejrbålet) Den ubyggelige Skikkelse
sprænger op, 3 Melchior præsentere:

Tekst: Det er Philotas... eller Nium, som
vi kalder ham... sover Nær, som vi bruger te at
trække Folk sammen med. Det er jo det være så-
dan, at Galskaben altid kan være sikker på
at trække Mængden te sig!

Narven giver idiatisk. - -

372.

(Forest i Lejren - som 368) De 3 går tidene...

Narven kaster sig igen ned fra Bålet og rül-
ler sig sammen som en Om.

373.

(Nærb. ved et andet Bål) Her ligger en fed Di-
ginnermutter 3 sover, 3 lidt fra hende ligger en
sunik, 16²-aar. Dige 3 skinner mid i Ilden. Den
unge Dige er klædt i en ganske kort, jortoppet
Nedendel 3 et tabsluttende Kjoleliv... Dragten er
ikke meget skilfuld - men den klæder hende 3 frem-
haven hender Skæthed. - - Him dujer Hovedet 3
følger interesseret de Kommende.

374.

(Frau Beboelses rognen) Nattée står afventende,
da Melchior kommer med Jafet 3 Tim. - Han
veksler et Par Ord med sin Hustru, der nikker
samtykkende, - 3 så siger han te sine unge Pen-
ner:

Tekst: Nattée... min Hustru... vil byde jer vel-
kommen!

Nattée går hen te dem, betragter dem gmark-
samt, berører sin høje Pande med sine Finger-
spidser 3 rækker så Jafet 3 Tim Hånden. -
Melchior kaster et Blik ud over Lejren 3 kalder så:

Tekst: Fleta!

375.

(Nærb. ved det lille Bål - som 373) Den unge Pige faar sammen og sprænger så hurtigt op, - men, det samme fortrækker hendes Ansigt; Smer- te. - Hun løfter den ene, nøgne Fod.

376.

(Nærb. af Foden) Hun frier en Hånd ved de Foden og tager en skarp Sten, der har skåret sig ind i Kødets, ind. - Man ser et fjællik Hånd, den med Stenen, - så kaster denne bort.

377.

(Ved Bålet) Fleta sætter atter Foden til Jorden, bider Smerter i sig - og skynder sig så bort.

378.

(Fraan Vognen) Fleta hen til Melchior, - der præsentere hende for de to Kæmper, idet han siger:
Tekst: Fleta... en jaaldelig, lille Pige, der ikke tilhører Stammen, men som vi for mange Aar siden har taget til os...

379.

(Nærb. af Fletas søde Ansigt) Hun betragter nysgerrigt de to unge Kæmper, - smiler stragt og slår så rødmende Blikket ned.

380.

(Nærb. af Jafet og Tim) De betragter over- skedet og beundrende den unge Skønhed... Tim for- trækker sit Ansigt til et stort Grin.

381.

(Ved Vognen) Så giver de hende Hånden, - Tim minner unge, kejtet Børn. - Melchior bety- der de unge Mand, at de skal gå med ind i Vognen, - og de følger ind efter Nathe og ham, seende tilbage mod Fleta, der bliver stående udenfor.

382.

(Vognens Indre) Det første, ret store Rum er både Dagligstue og Sovetærelse. Bag det skimter man 2 meget små Rum, af hvilke det bagerste er Køkkenet... Zigeunerparret ind, fulgt af Jafet og Tim. Melchior jaklar og fører Kæmperne videre, - ind i det lille Rum, der ligger

lige bag Gpholdsvæmmet, i hvilket Kattée
bliver.

383.

(Det lille Rum i Kognen) Josef og Tim komsta-
ten til deres Overraskelse, at det er en Art
Laboratorium, - et Stags Apoteker væksted, op-
fyldt af Flasker og Bøtter med de mærkeligste
Medikamenter. - Melchior smiler over deres
Forbløffelse og siger til Josef:

Tekst: Det er her, jeg har Brug for Deres Kund-
skaber og Evner... Her fremstiller jeg alle de Me-
dikamenter, jeg har Kundskab om ved mit
uhyldige, men indbringende Kvaltalveri! X
Josef nikker - og Melchior fortæller og demonstrerer.

384.

(Fra Kognen) Fleta har sat sig på Trinet og
undersøger sin sårede Fod, der smertes heftigt
hvert. - Hun får en Idé og skynder sig bort.

385.

(Fra Lejren) Jan sidder stadig på sin led-
ningspost. - Fleta kommer ind fra Lejren og for-
bavder sig ad Billedets ene Side og siden at
lægge Mærke til Tegnene. Men hun har set
Kunde - og stirrer efter hende.

386.

(Nærb. af Jans Ansigt) Med Ansigtet fordejet
af Lidenskabs skinner har hun efter den smukke
Pige.

387.

(Smukt Hedelandskab i Aftenbelysning) Fleta
går ned mod en lille Bæk (eller et Vandhjul)
og sætter sig ved Vandet.

388.

(Nærb. af Fleta) Hun bader den sårede Fod.

389.

(Stedet, hvor Jan sidder) Han ser sig længere om,
rejser sig så og går ned mod Bækken.

390.

(Nærb. af Fleta ved Bækken) Hun bader Foden,
og smerten fortager sig... Så lytter hun, - bliver
uroelig og sætter sigstetigt Hovedet.

391.

(Afskandsbillede - med Bækken i Føgr.) Fleta skæm tilbage - & ser Egeinvernen nærne sig hende... Han sætter sig uden videre ved hendes Side.

392.

(Nærb. ved Bækken) Der er Angst & Uro i den unge Piger Blik. Hun er bange for Egeinvernen, & i hvis Gjene træder hidskåbets Ild. Hun forsøger dog at bekæmpe sin Fygt - & fortæller med et kunstlet Smil om Stenen, der har såret hende... Hun vil rejse sig - men han holder hende tilbage & overrælder hende med glødende Kærlighedsforsikringer.

393.

(Bebodstegnernes Duelle) Jafet & Tim kommer ind fra "Laboratoriet" fulgt af Melchior, der rækker dem et Par Tapper & siger:

Tekst: Det godeste Telt er tørt - men det er ellers nok så behageligt at sove i fri Luft!

Kennere nikker, tager Afsked med Parret & går.

394.

(Uden for Tagnen) Jafet & Tim kommer ind, - blikker Tognadren efter sig & kaster sig et Blik ud over Landskabet. - Pludselig faar Jafet sammen, griber Kennen hårdt i Armen & peger i en berømt Retning. Elsei:

395.

(Fjernbillede af Bækken) Fleta forsøger at rejse sig, men Jan holder hende tilbage. Det lykkes dog hende dog at komme op, - men i det samme er Egeinvernen oven hende igen.

396.

(Kort Nærb. af Fleta & Jan) Kampen mellem dem, - under hvilken hendes Troje bliver flået.

397.

(Fjernbillede af Bækken - som 395) Kampen bliver vildere & vildere, & Kraftene er ved at

svigte Fleta.

398.

(Uden for Pognen) Jafet siger et Par Ord til Tim, - kaster sit Teppe over til ham & løber så... Tim følger spændt Begivenhedernes Gang.

399.

(ved Bækken) I Fugvinden de Kampende. Langt tilbage ser man Jafet komme løbende.

400.

(Nærb. af de Kampendes Aurigter) Jan følger at trænge sit Aurigt ned mod Fletas, - men hun følger sig som rasende, - river & binder ham.

401.

(Afstands-billede ved Bækken) Jafet kommer til, - griber fast i Jan & slynger hani om i Lyngen. - Så lægger han beskyttende sin Arm om Fleta.

402.

(Nærb. af Jafet & Fleta) Han taler minst & beroligende til hende, & hun klynge sig tillidsfuldt til ham & Juvøger at ordne det derangående Kjælling.

403.

(Nærb. af Jan) Han rejser sig op på Albiem, - ser hadefuldt mod hui nye Modstander & løfter så sin Kviv frem.

404.

(Storé Billede ved Bækken) Jan springer op, - løfter Kviven & styrter sig over Jafet, - som skubber Fleta tilbage, - & optager Kampen.

405.

(Nærb. af Fleta) Raudel's & gyseude følger hui Kampen - & skjuler så Aurig. let bag sine Hænder.

406.

(Storé Billede ved Bækken) Fleta skjuler stadig Aurigket bag sine Hænder. - Mellem de to Mand raser en Kamp på Liv

3 Dod. Jafet arbejder på at få Kvinden
på den blodtirstige Zigeuner.

407.

(Frau Bevoelstrogner) Tim står 3 tripper.
Augst 3 Bæven, - så kan han ikke holde
det ud længere - 3 dænker hårdt på Fogu-
doren. - Natte kommer ud, - overasket
3 med over Furstyrelsen... Tim jaklauer
3 peger ud over Heden. De sei:

408.

(Bækken, - set fra Lejren) Kort Billede af det
vilde Slagsmål mellem de to Kvind.

409.

(Frau Fogner - som 407) Natte's Ansigt bliver
mørkt 3 karmfuldt - 3 hun går hurtigt ned fra
Fogner Tim vil følge hende, - men hun betyder
ham med en mæstakativt Håndbetegnelse, at det
er overflødig.

410.

(Heden, - med Bækken som Baggrund) Det lykkes
Jan ved at spænde Ben for sin Modstander at
valte ham om i Lyngen. - Fleta skriger i Rædsel.
Men Jafet kommer på Benene igen - 3 griber Zi-
geuneren med et Jæntag i Armeen.

411.

(Kærb. af de Kampende's Hoveder 3 Arme) Ja-
fet brækker Jan's Håndled, - så Kvinden fælder
høi Jorden. -

412.

(Storie Billede ved Elven, som tænkes i Fage.) Jafet
kastet med Auspændelse af sine vidste Klæfter
Banditten om i Lyngen, - 3 Jan er nu så med-
taget, at han ikke er i Stand til at rejse sig.
Natte kommer til, - 3 Fleta skjuler sit Ansigt
ned hendes Bryst, - grædende af Ghidtelse 3 Lettel-
se. - Natte kærtegner hende, - nikker mildt til
Jafet - 3 vender sig så mod Jan, der ligger 3
krybe sammen.

413.

(Kærb. af Natte, til hvem Fleta klynger sig)
Zigeunerdommen se på sin Stammepræle

med et lynende, gennembrændt Blik, - rækker
saa Hænderne ud og siger:

Tekst: Forbandedt være du, der dobbelt
har forryndet dig med vore Love... Forbau-
det og udstødt af rødt Folk!
414.

(Nærl. af Jan) Hans Hoved sønker ned mod
Bjergketen - og en Ryste farer gennem ham...
Forbandedt og udstødt...! - og han føler sig som
en Dødsdømt.

415.

(ved Bækken) Nabbie sender den lykkelige
et sidste, foragteligt Blik, vender sig saa og går
sammen med Fleta og Jafet tilbage mod
Sejren.

416.

(Nærl. af Jan) Han ligger et Øjeblik sam-
mensunket - og hæver saa langsomt Hovedet,
der er ^{bleet} som en Dødsring... Hæblighed og Smide-
kunselser lyser ud af hans Trak, - med langsomt
skifter hans Ansigt Karakter... Et hæsligt
Grimjodrejer det - han knytter Hænderne og
kræser:

Tekst: Men jeg vil ha' hende... vil... om vi
alle Helvedes Tjenerer ventte mig!
og hans Øjne skinner af Elsker og Begær...
417.

(I Sejren, - med Vognen i Baggr.) Tim kommer
i Løb fra Vognen og er lige ved at jage Jafet, - de
kommer sammen med Nabbie og Fleta, - an Hals-
sen af Glæde over at få ham tilbage i god Be-
hold. - Nabbie vender sig mod Jafet og siger:

Tekst: Du råger over hende!... Jan er jærlig
- og vi burde måske ikke have skændt ham død!
Jafet nikker, - Nabbie bøjer tærdigt Hovedet
te Farvel og går hen mod Vognen. - I de to
kommer fulgt af Fleta. hen te det Bål, -
hvil læ ved Jan.

418.

(ved Bålet) De lægger sig ned ved Bålet, - Fleta
lægger nogle flere Ligningstøer og Kirste på, saa

det ikke bliver sig, - og vender sig så mod Jafet.

419.

(Nær. af Jafet & Fleta) Hun ser et øjeblik fars og drømte på ham, - så rækker hun ham stille sin hånd og siger:

Tekst: Jeg er så glad, fordi du er kommen ... jeg har altid ventet på dig ... og jeg har altid ønsket, at jeg havde en Broder ... en Broder som dig ...

Jafet nikker, og gengælder tarmt hender Håndlyk - og kysser hende blidt på Tanden.

420.

(Nær. af Tim's Ansigt) Han smøtter af bar Rørelse ... toiser Tårerne af Øjnene med sit Jakkeme - og sender sig så mod de to andre.

421.

(Nær. af de 3 ved Bålet) Tim bøjer sig frem mod dem, - pejer på Fleta og siger med en Stemme, der bærer af Betærelse og Gyldsel over den rigtige Ordagelse, han mener, at han har gjort:

Tekst: Ved I, hvad jeg tror ... Jo, ... Fleta er slet ikke noget almindeligt Barn ... hun er et stjålent Barn, er hun ... Ejendomme stjæler ofte Børn ... det lærer man altid! og han indersteger sin Udtalelse med små ilte Nik og Håndbetærelser. - Jafet kan ikke lade være at smile, - men skævtte han nogle Spørgsmål til Fleta.

422.

(Nær. af Fletas Ansigt) Hun stirrer alvorligt og eftertænksomt frem for sig ... og så begynder hun at forklare:

Tekst: Jeg husker et stort, smukt Hus ... en stor, smuk Have ... to brude ^{sonner} ... ja, og en fin Dame, jeg kaldte Mama ... men det er længe ... længe siden ...

423.

(Malerisk Billede af de 3 ved Bålet) Den mi-

ge Pige fortæller viden, - og heender to Kæmper
lyfter dybt interesseret h. ... Afblænding.

424.

Tekst: Nogle Dage senere brød Zigeunerne op
og begav sig på Vej til den nærmeste By ...
(Malerisk Landskab) I det fjære ser man
den sandende Leja nærme sig... I Spidsen
vider Melchior og Nabbé, - så følger Beboel-
sestogtne, - Pakstogtne, nogle flere Ryttere, hvor
iblandt ses Kæmper, Fleta og ^{Nium} Nium, - og til Slut
Fodgængerne

425.

(Karavane, - på næst Hold) Her imod Billedets
Fagrind rider Melchior og Nabbé. De siger
intet til hinanden, men stirer tause og tanke-
fulde frem efter. (Fotografen følger dem et
Stykke)

426.

(Karavane, - set fra siden) Melchior og Nabbé
vider ud af Billedet, - de to Poyne følger efter,
og så kommer Fleta, der rider mellem Jofet
og Tim. Den sidstnævnte har måttet tage
til Takke med et Ørel.

427.

(De 3 Ryttere, - set fra) Fleta og Jofet taler
fornøjet og fortroligt sammen. Tim er en op-
mærksom Tilhører, men har iverigt nok med
at klinge på Ryggen af Ørel. - Han gør
ikke nogen imponerende Figur til Hest. -
Jofet drejer Hovedet og kaster et Blik til-
bage mod Nium, der rider bag efter dem,
på et Ørel lige som Tim.

428.

(Nær. af den ridende Nium) Han ser lige så
fantastisk, åndstog og uhyggelig ud som sæd-
vanlig.

429.

(De 3 Ryttere - set fra) Jofet drejer atter
Hovedet, - og taler anerkende med Fleta om
den uhyggelige Kar.

430.

(Tim og hans Orde, - set fra siden) Lejner Hund kommer springende ind fra Billedets ene Side og springer glædeligt op ad Ordet. - Tim er ved at få et Slagtilfælde af Stræk og klynger sig græpende til Ordet Hals.

431.

(De 3 Ryttere, - set fra) Jofet og Fleta ligger over den ynkkelige Figur, som Tim gør. Så tager den unge Tige ham i Kraven og får ham til at "sidde ret" på Ordet Tige.

432.

(Malersk Landskab - som 424) Tiget kommer nærmere.

433.

Tekst: Men der var en, der fulgte efter... (Lynghække ell. lign. Nærb. ved Toppen) Et Par Hænder kommer til Syne, griber fat i Lynghækkene... og så følger et Floed efter... Det er Jans... Han skiner efter Karavanen.

434.

(Nyt Landskab) Gennem en blygtet, malerisk Hedetøj snører Karavanen sig frem... (Bill. er taget, så man ser Karavanen bagfra)

435.

(Store Billede ved Lynghækkens Top) Jan rejser sig langsomt op - og går bort i samme Retning som Karavanen.

436.

(Landskabet - som 434) paa Karavanen snører sig videre... (Bill. set på samme Måde som 434) - Afblænding.

437.

II Kapitel.

Der gives os et Indblik i, hvad det er for Foretagender, Melchior ~~der~~ driver. Vi ser straks en lille By blive sat på den anden Ende.

(Strade, der fører ind til Torv) Et besgudeligt

Optog nærmest sig, endog ^{ke} er det af en Hare uyrger
og Gadeindgange. Optaget består af følgende
Personer: Først rider Niim og Tim, end klædt
på som Hare (vide Plüddelbeuklæder og rød
Trøje med Guldpailetter). De trækker af
fuld Kraft: nogle hase Messingkompetes-
hvilket de ikke gør deres Høle urolig. Bag
dem rider Melchior og Jafet, de begge er i sort
Silkestrømper, sko, hvide Kasketminder. Kuabentle-
der, blå Silkevest spækket med Sølvknapper, en
kort Fløjelstrøje, divokart og en Hat med stor
Fjerduk. Optaget slutter af Fleta og Nattél.
Den unge Dige er i Trøkt, de de til dels
dækker af et kort Skørt. - Rytterskaren dra-
ger ind på Torvet.

438.

(Torvepladsen) Optaget kommer rideende, -
en uyrgerig Heimerkemængde samler sig
om det - og flere og flere kommer til. - Tim
og Niim gør Hødet ud for en ugenkendende som
hvis Bygning, - og de andre Ryttere rider om
bag dem.

439.

(Optaget, - på nær Hold) De to Hare trækker som
raseende i Hørnet, - så rider Melchior frem
foran dem, - smiler sin fjerprydede Hat
og holder Tale til Publikum!

440.

(Nær af Melchior på Hesten) Han begyn-
der at tale, - siger:

Tekst: Mine Damer og Herre... Dette for
at forkynde, at Signer Petottis bevirke
Hjælpertrængt har klædt sig på Fællede
uden for Byen - og denne Dag Aften vil være
tilgængelig uden Betaling!

441.

(Panoreringsbillede af Tilhorning) De trækker
og trækker - og er tilgængelige meget interesserede.
Marionette Typen af begge Høi.

442.

(Optaget, - på nær Hold) Melchior taler stadig

3 p^o et Tegn fra ham, ride Jøst frem 3
hveden hesten an ved siden af hans. Tim
3 Num vilse ham med Farfare... Melchi-
or siger, idet han pege mod sig selv 3 mod
Jøst:

Tekst: Deres ærbødige Tjener, Signor Melchi,
3 hans berømte Elev, der er lige så farfare
3 i Medicinen som hans lærer 3 Mester, vil fore-
stå Udvalget af de vidunderlige Preparate-
der helbreder Gigt 3 Satterot, letter Fordøjel-
sen 3 skærper Appetitten...

443.

(Store Gnippe Tilhøire) De lytter grime
de 3 smålidsende Tø.

444.

(Nærb. af et Par i Gnippen) En gammel, af
Gigt knumret Herre vridsker te sin led
sager:

Tekst: Humbrig... Bae Humbrig... Men
Guderne skal vide, det vilde være dejligt
at komme af med den forbandede Gigt!
Han 3 hans ledsager taler sagte sammen.

445.

(Stort Billedet af Melchior 3 Jøst p^o Keste-
ke) Melchior taler videre, - siger:

Tekst: ... Her Jæs Elskovsmidler, - midler
te at betale Eder Mand's Kærlighed eller
te et gøe dem bliide ... Skæbetsplante
mod Tregner 3 Finner også videre... 3
så videre...

446.

(Nærb. af to spidsnæsedede Kvinder blandt
Tilhøirene) Den ene Kvinde bøjer sig ned
mod den anden 3 siger giftigt:

Tekst: Elskovsmidler... var det ikke uget
for dig, lille Løster... så du kunde behol-
de din Mand for dig selv, at han ikke
løber ^{efter} et andet Skort!

Den anden Fin spidsnæse hræser foragteligt
3 kaster farsmet Nakken tilbage.

447.

(Torvet. Gtztet set på azen Afstand) Jafet rider tilbage til sin Plads- og Nattée rider frem, - hilst af Narener Hornsund-lik.

448.

(Melchior og Nattée, nær på) Melchior slår ud med Hånden og forklarer:

Tekst: - ... og Zigelnerer Drouning, der overkuer Fortiden og ser ud: Fremtiden, vil byde ~~deres~~ ^{deres} Skæbne ... fortælle den bly Jomfru, om hvem hun får den, hvem elsker.

449.

(Nytt Gruppelillede af Tilskuere) Man ser at alle er betagne af den smukke og stolte Nattée.

450.

(Narb. af et Par fuisende Digebørn) Den ene hidsker til den anden:

Tekst: - så kunde du mærke ^{faa at} vide, om det bliver til noget med Dig og Borgmesterens Son...

Den anden svarer færdigt den Talende en Grefigen- og smisser rundt på Hælen.

451.

(Narb. af Gtztet) Melchior slutter sin Lovprisning af Nattée, der så vender tilbage til sin Plads. - Tim og Ninn fejrer et vildt orgie på deres Trompete, og Fleta rider så rødmenende frem ved siden af Melchior.

452.

(Ny Gruppe Tilskuere) De bliver Berøget af Rakkerne, alle er stærkt betaget af Fletas Skønhed og Jule.

453.

(Narb. af Melchior og Fleta) Melchior bryder ud i Lovprisninger af Fleta, - det generer og uheldigt, der ved. - Melchior siger:

Tekst: G. "Kildemarkeus Blomst" vil danse
... danse, så Jaden vil gløde under hendes,
G. Publikum's Hjerte vil banke i Takt
Med hendes Fødder...

454

(Tilstuensskænen) Publikum giver dens Begej-
string til Rende... så betaget er de af dens
uøjne skønhed.

455.

(Gigtiget - set fra) Flota rider tilbage, -
Karrerne blæser som rasende, - Melchior svun-
ger med sin Hat... G. Billedet blander
langsomt af.

456.

Tekst: Om Aftenen blev der en ^{sand} Valfart
ud til Sejren...

(Sejren - set på ugen Afstand) Faklene
er tændt, - G. Bålens flammer... Folk strøm-
mer enkeltvis - ud til Sejren.

457.

(I Sejren) Her står sig et stærkt Folkeliv.

458.

(Fraan Beboelrestoguen) Her er slået en Brik op, -
der bruges under Begiven af al den "Patent-
medicin", som Melchior G. Jafet har fabri-
keret. "Fabrikanterne" selv - står i fort deres
maleriske Dragter - bag Brikken G. sælger løs
af deres vare... Den gamle, gigtplagede Hæne
(fra Bill. 444), - som kaldte Melchior's Pra-
parater for Hænebrüg, udrimer sig Brikken.

459.

(Kæde af den Gigtstige) Han fører en ^{hånd} Kamp
med sig selv, - men Resultatet er givet. -

460.

(Store Billedet ved Boguen) Hænen hvirker hen
til Brikken G. køber løs.

461.

(Fraan et Telt) Over Teltet er der en pragt-
fuld Plakat, der forestiller Nattée. - Nimm
står uden for Teltet - i fort sin Naredragt -
G. opildner i flammende Ord Publikum til

at hade nærmere. - En Kvinde "forvinder
ud fra Teltet - og en ung gån ned. Det er
det unge Pigebarn (fra Bill. 450), der er
Jagabæx; Borgmesterens Son.

462.

(Jude i Nattës Telt) Pigebarnet udd til
Nattës, der griber hendes Hånd, og begynder
at spå hende.

463.

(Stort Billede fra et andet Telt, - ved si-
den af hvilken, der er bygget en lav Tribüne)
Her står den næreklædte Tim, blaser i sit
Horn for at samle Publikum, der da gaa
stamme til.

464.

(Nærb. af Tim) Han tager Hornet fra
Munden og råber:

Tekst: Kallij... Kallij... Hold Dem ikke
tilbage... Om 5 Minutter vil "Pildmar-
ken Blanst" danse den berømte Kvin-
dans!

465.

(Jude i Teltet) Teltet sidder på en lav
Skammel, - rejser Hovedet og lytter til den
Opklæmning, som Tim berorger... Hun
vover et Pøppe teltet om sin let-
påkledte Skikkelse.

466.

(Stort Billede uden for Fletas Telt) Tim er
ved at skribe sig hals, - men har da gaa den
Tilfreds billedet, at Folk v. timler sammen
om Tribünen.

467.

(Fra Beboelertoguen) Der er ikke va' stor
Tilstrømning til Boden; Gjæblighed... Men
nu kommer en forvirret Kvinde hen til
Døren... Det er Fru Spidsmand (fra Bill.
446)

468.

(Nærb. ved Døren) Hun bøjer sig frem
mod Kulehug og hvijsker:

Tekst: Det... det er min Mand... han
er begyndt at... at gå ind i den me...!
Melchior brikker: Så meget gerne... det er den
ne Flaske...! Han får Peuzene, og Damen
får Flasken og Jærvinde.

469.

(ved Drikken) Melchior og Jafet ser leende
efter hende, - så siger Jafet meget til den
anden, du nikker såm tykkende... for unge
ker går.

470.

(Lejsgaden) Jafet - der jo er let kendelig
Jærvinde i sin aparte Dragt - sætter sig frem
mellom Folk og iler hen til Fletas Telt.

471.

(Fraan Fletas Telt) Jafet kommer, - den
ker leende Timi Maren og Jærvinde ind i
Teltet.

472.

(I Fletas Telt) Den unge Pige rejser
sig glædeligt leende, da Jafet kommer...
han trykker hender Hænder, - får hende
til at sætte sig - og sætter sig på Græsset
ved siden af ~~den~~ hende..

473.

(Nær af Jafet og Fleta) Hun klynger
sig ind til ham og siger bedrøvet:

Tekst: Jafet... min Broder... det er
så forfærdeligt at skulle gikade på den
Måde... blot det dy snart var forbi!
Jafet nikker - skygger hende blidt over
Håret og forsøger at gvinde hende.

474.

Tekst: Men de havde sikkert været me
re urolige, havde de vidst....

(Nysgærligt Billede ved et Bærskads ell. lign.)

Bærskadet "betager" sig... og lidt efter kom
nu der et meget ubesigtligt - med et Par ty-
vende Gjæve - til Lyne... Det er Jan.
Han ser sig spejdende om - og så kryber
han på alle fire ind af Bærskadet og frem

efter.

475.

(Faldet. Lidt tilbage en del af den ylgste
Leje med Fletas Telt) Jan kryber hen
til Teltet.

476.

(Den ene Side af Teltet, udtændig) Jan svi-
ger sig hen mod Teltet, - holder sig i skjul
bag nogle Gæstøer eller Bærke.

477.

(Frau Fletas Telt) Publikum er sam-
let om den lille Tribüne. Tim giver end-
nu et Par Stød i Horret, - så slår han
3 Slag på en Gonggang, der hænger uden
for Teltet...

478.

(Nær. af Gongang'en) De 3 Slag!

479.

(I Fletas Telt) Fleta Jaser og Jafet
rejser sig så også... Han siger:

Tekst: Jeg kommer igen... om lidt...
når du har optrådt!

Hun smiler glad, - Jafet kysker hendes
Pande, og de går så.

480.

(Frau Fletas Telt) Jafet ud, - slår Firkæn-
get til Side for Fleta, der kommer frem-
svøbt ud i sit Tæppe... Hun går hen mod
Tribünen... Jafet ser bedøvet efter hende
og går så...

481.

(Den lille Tribüne) Man ser nu, at der
rages Lausepidser op af Gulvet - med Kvær-
ter Mellemrum... Fleta kommer op, - står
et Øjeblik - og smider så Tæppet ned til
Tim. - Hun lider Labune sammen af
Stamfedthed over sin lette Tæklædning.

482.

(Publikum) Bijud og Beundring.

483.

(Ved Tribünen) Tim rækker Fleta to

brændende Fakler... Hun tager dem i hver
Hånd.

484.

(ved siden af Tribünen) På Græsset sid-
der 3 Zigeunermusikere... De griber deres
mærkelige Instrumenter og begynder at
spille.

485.

(Den lille Tribune) Med svægende Fakler
begynder Fleta sin farlige Dans...

486.

(Publikum) De er betaget og begejstrede.

487.

(Den lille Tribune) Fletas Dans bliver vil-
dere og vildere...; men selv under de største
og farligste Spring undgår hun at komme
i Berøring med Lausepidderne med sine uøg-
ne Fødder.

488.

(ved Teltets side. Nær af Jan) Med brændende
de Blikke følger han den unge Kvindes
Dans.

489.

(Den lille Tribune) Dansen kulminerer i
bildskab... De løse, blonde Lokker flyver
om det smukke Tighoved, - over hvilket
Faklene kaster et flatterende Lys.

490.

(ved Teltets side) Jan stimer og Betagel-
se... dækker et Øjeblik Øjnene med Hænder-
ne, som kunde han ikke tåle Synet af den
unge Dejlighed... Så sender han sin Gsmækk
svæbhed mod Teltstøtten, - tager en Kvin-
dem og skæm en Flaage i Lejlduget.

491.

(Den lille Tribune) De Fleta slutter sin
Dans og kaster Faklene ned til Jorden, der
griber dem. - Danserinderen rejser.

492

(Publikum) Det giver sin Begejstring
Luft i Råb og Klapsalver.

493.

(Den lille Tribune) Fleta rejser sig og rejser sig
og svæber sig så ind i Tæppet, som Tim
Indkøber kaldte. - Hun går ned af Tribu-
nen...

494.

(Fraan Teltet.) Fleta går ind i Teltet,
Tim tager sin Nærhue i Hænder og
opfordrer Publikum til at "give en
Skælv". - - - Man giver villigt.

495.

(I Teltet) Fleta sidder og ordner sit
Hår.

496.

(Indb. ved det gennemskårne Stykke Sejldug)
Reven går ind... og man ser et Par lø-
vende Gjæve skinnene Gennem Kloket udenfor.
Så stikker hele Jans Hoved- og hører ene
Hånd ind.

497.

(I Teltet) Fleta opdager intet, for hun
mærker Jans Hånd om sin Mund... Skrek-
ken lammer hendes Tunge, og selv om hun
vilde skrig, var det umuligt... I Løbet
af et Øjeblik har Jans knækket den
skælvende Pige ind af Teltet.

498.

(Ved Teltsiden) Jans trækker Fleta ud,
løfter hende op i sine Arme uden at tage
Hånden væk, som hun har presset mod
hendes Mund, - og løber bort med hende.

499.

(Bag ved Sejlen, hvor Hestene står) Jans
kommer løbende med den unge Pige,
går en Hest fri, - svinger sig op på den
med Fleta i sine Arme og galopperer
bort.

500.

(Fældet- i Natbelysning) Digtens
der ind i Billedets Forgrund, - med sit Byt-
te fraan sig på Sædlen og sprænger bort.

Natten.

501.

(Frau Fletas Telt) Jafet kommer og-
løst gående, - forvinder ind i Teltet.

502.

(I Teltet) Han bliver ~~overbæret~~ ^{berørt} over
at finde Teltet tomt, - opdager Fledugen i
Sejldugget, forstår, hvad der må være sket,
og iler ud.

503.

(Frau Teltet) Jafet stormer ind, - bleg af
ophidselse, - griber en af de Fakler, der sid-
der i Holdene frau Teltet, råber et Par
Ord til Tim, der stadig er i Gang med
Indsamlingen, og skylder så bort.

504.

(ved Hertenes Stude) Jafet kommer lø-
bende, konstaterer straks, at der mangler
en Hest, - og svinger sig så op på sin egen
Gang. - Sprænger bort - med Faklen i Hænden.

505.

(Felleden - som 500) Jafet galopere
ind i Billedet - og ridere.

506.

(En høj Bakke) Jan rider op ad Bak-
kens ene Side, - ser som Silhouet.

507.

(Et Sted på Felleden) Jafet kommer spræn-
gende fra Billedets Baggrund, - standser
forrest i Billedet, med Faklen hevet
over sit Hoved, - stirrer frem for sig.

508.

(Bakketoppen) Jan har nået Bakketop-
pen... Fleta hænger frau ham på Lad-
den... De ser stadig Jan Silhouetter.

509.

(Felleden - som 507) Jafet bider læber-
ne sammen - og tvivler så atter Hesten frem.

510.

(Felleden - med Bakken langt i Baggr.)
Jan forvinder netop ned ad den stejle

Skraut, - da Jafet kommer galoppende ind i Billedets Forgrund - og rider ned mod Bakken.

511.

(På den anden Side Bakken) Jan rider ned ad den stejle Skrauing og skråt ud af Billedet.

512.

(Jan og Flita, - tæt på) Fotografen følger dem et Øjeblik. Med den ene Arm holder Zigeneren den dødsensangste Pige trykket ind til sig... Han ansporer den trætte Hest til at præstere det yderste, - drejer Hovedet og kaster et Blik tilbage.

513.

(Bakken, - et i nogen Afstand) Jafet kommer til Junc øverst på Toppen, - galopperer ned ad den stejle Skraut med Hakkens højt bevægt over sig.

514.

(Jan og Flita, - tæt på - som 512) Jan drejer igen Hovedet... Han bider Laberne fast sammen af Raseri - og støder Hælene ind i Hestens Flanke.

515.

(Fra en bruisende Elv) Jan kommer galoppende ind i Billedets Forgrund, - styrer ned mod Elven, over hvilken der er ført en interesserende Bjælkebro, - der har et skønt beligt Rækræk til den ene Side.

516.

(Elven, tæt på) Jan forsøger at drive Hesten ud på den smalle, gyngende Bro - men den vil ikke. Han anvender både gode Ord og kraftige Slag for at få Dyret over, - men det er stadig.

517.

(Afstands-billede med Elven i Forgr.) Jan, arbejder med Hesten - uden at nå noget Resultat. Langt tilbage i Billedet ser man Jafet komme rideende.

518.

(Nærb. ved Begyndelsen af Elven) Bandende springer Jan og Hesten, - river Flita ned til sig og nærmer sig slæbe hende ud på Broen. - Hesten flakker uroligt om.

519.

(Afstandsbillede, taget fra den anden Side af Elven)
Jan slæber Fleta over Broen, - ned mod hæl-
ken Jafet galopperer. - Da Egeinneen er nået
over til den anden Bred, - ser han Jafet svun-
ge sig af Hesten og løbe ind på Broen. - Med en
Ed kaster Jan Fleta fra sig - og styrter sin
Følger i Kløde.

520.

(Elven - med Broen lidt tilbage) De to Hænder
mødes midt på Broen - og en rasende Kamp
begynder.

521.

(Nærb. af de Kampende) Jan skiummer af Raseri
og Kamtøst - og er vild og hensynløs, hvorned Ja-
fet kæmper roligt og betænksomt.

522.

(Elven - med Broen i Baggr. - som 520) Det går
på Livet løs... og den skibbelige Bro grynser.

523.

(På Bredden. Nærb. af Fleta) Hun ligger tungt-
lændende på Jorden, - rejser sig så op på sine udgne
Knee, - stirrer gysende ind mod Broen, - vænker Blik-
ket og folder Hænderne i uiderlig Bøn.

524.

(Broen på nogen Afstand) Jafet og Jan er ved
at styrte i Elven - men de gearvinder begge Balan-
cen... Det skibbelige Rækskær gives sig, og en Del
af det styrter i Vandet...

525.

(På Bredden, hvor Hestene står) De styrter kæ-
tegnende Møllerne ind mod hinanden. (Et
lille Billede, der skal danne en skarp Kontrast
til Ulyggescenerne på Broen)

526.

(Broen) Jan presser sine sene Fingre om Hal-
sen på Jafet for at kræle ham.

527.

(Nærb. af de Kampende der Hovder) Jafet griber ef-
ter Vejled og forsøger at få Egeinneens krælende
Fingre bort fra Halsen.

528.

(Ved Bredden. Nærb. af Fleta) Hun skriger i Rædsel- og presser Hænderne mod sit Brænde de Hjerter.

529.

(Nærb. af de to på Broen) Med en Kraftanspændelse får Jofet den anden Hænder revet bort- og tvvinger nu langsomt hans Hoved tilbage.

530.

(Afstands-billede af Broen) Jan tvvinger gradvis mere og mere tilbage ... Det er, som Ryggen knækkes på ham ... og omsider slipper han sit Tag; Jofet og stytter baglæns i Fossen, der fører ham bort.

531.

(Ved Bredden af Elven. Nærb. af Fleta) Hun brister i en voldsom Gråd ... Det er Reaktionen efter Spændingen.

532.

(Bredden-med Broen) Jofet skynder sig i Land til den skælvende Tige. - Hun rejser sig langsomt og kaster sig ind til ham.

533.

(Nærb. af Jofet og Fleta) Han smiler gsmilende til hende, - kysser hendes blege Kinder og forsøger at forsikre, at det hele ikke var så farligt. - Hun kan i øjeblikket dårligt stå på Benene af Træthed og Udmatthed, - og han løfter hende derfor op i sine stærke Arme.

534.

(Bredden-med Broen bag) I så bærer han hende - som var hun et lille Barn - over den gyngende Bro - over til Hestene.

535.

(På den anden Bred) Han sætter hende tavsumt op på den Hest, han selv reddet, - svinger sig selv op på Sædlen bag hende, - lægger sin Arm om hende og rider så tilbage. - Den anden Hest følger villigt efter.

536.

(bed et Fald i Elven) Jans livløse Skikkelse
Jais med Strømmen - glider ned over Faldet
- og videre... Afbehandling.

537.

Tekst: I Lejren havde man næsten givet op
se de to igen... Der var sendt Ryttene ud til alle
Sider... men uden Resultat...

(Frau Lejren) Mellem og Natte skinner spædt
ud i Natten... Tim sandte hvideligt frem og tilbage,
og af angst og Uro... Byfolkene er for længe draget
tilbage hjem. Et Par Dage senere, der har søgt ud at
recognoscere sender tilbage, - omkring straks af Rytt-
panet, Tim og de andre, der bærer til Lejren... Men
de rykker på Kordet... de har ingen fundet...

recoognoscere

Udredelig Jais Tim Gje på uget; det fjern- og
gør sigende af Lindsberget, Natte og Mellem
opmærksom på det. De ser:

538.

(Afstandsbillede af Faldet) Langt, - langt
tilbage kommer en Rytter galopperende... Det
er Jofet.

539.

(Jofet og Fleta, - tæt på) Med den Hånd, han
har for, svinger Jofet triumferende med sin
Hat... Fleta vinker.

540.

(Afstandsbillede af Faldet - som 538) Rytteren
galopperer fremad.

541.

(Frau Lejren) Almindelig Glæde og Lettelse.
Tim slår Kipbitter i Græsset og ligger flæ-
nykkelse... Afbehandling.

542.

III Kapitel.

I hvilket, der sker rigtig
nyt, som dy ikke behøver for
Helt. Men det nye ^{faar} ja en af-
gørende Betydning for hans Skæbne.

(Frau Lejren. Et eller andet idyllisk Parti. Næst
af Jofet og Fleta) Til Baggrund for dette Ra-

gikels Billeder, kan selvfølgelig bruges den sidste
Lejrplads, - men det vil dog sikkert være klogere at
benytte Baggr. fra Lejr N° 1, - således, at disse
Billeder kan tages samtidig med Billederne i
den første Lejr, - hvortil Melchior & Jafet kom-
mer. Jafet sidder & taler fortroligt med
Fleta. Han slutter med at sige:

Tekst: En opsøgende Border har jeg fundet
i Tim. . . . den sødeste & elskeligste Søster i Dig. . . . & har-
de jeg mig blot en Fader. . . . en Fader & så hende,
som jeg engang svigtede for en anden - en uærlig
Kvindes Skyld. . . .

Han ser bedøvet pæne for sig. . . .

543.

(Fletas Ansigt) Hun betragter deltagende sin
broderlige Ven. . . . bryer sig så lidt pæne mod ham
& siger stille:

Tekst: Fortæl mig om hende. . . . Sønnen, som
du så tit har nævnt!

544.

(Karb. af Jafet & Fleta) Den unge Pige gentager
sin Bøn & lægger sin Hånd på Jafets Arm. . . .
Hans Ansigt klamrer sig. . . . & så fortæller han med
lysende Gæ. Frem i Billedet truer langsomt
Sønnen Temples smukke, rene & alvorlige Ansigt, -
dominerer et Øjeblik hele Billedet - & som den så
atker bort, så Jafet & Fleta atker bliver de frem-
trædende. Så Helt slutter sin Lovprisning af
den unge Kærligheds pige, - & Fleta kærtegner skille
hans Hånd. Så får hun pludselig Øje på
ansigt pæne forude - & gir Jafet opmærksom
derpå. De ser:

545.

(Udsigt Hedelandskalt) Langt tilbage kom-
mer en Rytter galopperende i et sunderligt Tempo.

546.

(Karb. af Jafet & Fleta) De ser overraskede på
hvinden & rejser sig.

547.

(Hedelandskalt) I Fagn. står Jafet & Fleta med
Ryggen til. Rytteren nærmer sig - sporer Herten

pen, - skait Dyrer u^{ved} at seque af Udumattede. -
Rytteren u^{er} antrent helt hen te de to Lun-
ge, - da Hesten styrtet z bliver liggende. - Ryt-
teren - Egeieneren Matteo - samler sig op z
slaber sig hen te vore Temer. Za kan u meget
austrægt, - tilsmidret af storz Svær - z i det
hale Taget meget ubyggelig at skue.
548.

(Nærb. af de 3) Han slaber sig helt hen te
Jofet z Fleta, - siger spøgende:
Tekst: Melchior... her?
Fleta nikker, - pejer mod Lejnen z løber i
Forsjen derhen.

549.

(Kedelandskøb - med Lejnen lidt tilbage i Bil-
ledet) Fleta løber hen mod Beboelstoguen. -
Matteo styrtet bagæfter, så hurtigt han kan, -
z er helt dæmret Bagtrossen.

550.

(Fraan Beboelstoguen) Fleta løber hen te
Vognen, - banker på, åbner Døren z kalder på
Melchior, der straks efter hæderlid fulgt af
Nattée... Fleta kender sig lidt - men bliver
dog stående ved siden af Vognen. - Egeieneren
slaber sig hen te Vognen.

551.

(Nærb. af Melchior, Nattée z Matteo) Egeiener-
parret kender øjensynlig den udumattede Rytter,
vækker et irroligt Blik z udspøiger så irroligt Mat-
teo, - der med hæs Stemme siger:

Tekst: Han er død... død...

Både Melchior z Nattée jurer sammen. Hun
skjuler dybt nystet Ansigtet bag sine Hænder.

552.

(Ved siden af Vognen. Nærb. af Fleta) Hun lytter
effertankvamt til. - -

553.

(Nærb. af de 3 fraan Vognen) Matteo siger hvilkens
de endnu uget mere te Melchior, der vender sig mod
sin Hustru og siger i en alvorlig Tone:

Tekst: Vi må byde os... endnu i Aften!

Hun nikker søjmodigt - folder Armeene over
Bogstet.

554.

(Nattev's Ansigt) Hun kaster Hovedet tilbage
3 gentage med dæmpet Stemme Biblens Ord:
Tekst: Hvor du går hen, der vil jeg følge dig...
dit Folk skal være mit Folk, og du gud skal
være min Gud!

555.

(Kærl. af de 3 fraan Rognen) Digenne domningen
slutter sit Ligt, - et smagt, nærmest himmelførende
Smil spiller om Melchior's Læber, også farvender
de alle 3 ind i Rognens Duelle. -

556.

(bed siden af Rognen) Fleta ser efter dem - og skynd-
er sig så bort.

557.

(bed et Bål i Lejren) Tim ligger på Kude og iv-
rig optaget af at koge et eller andet over Bålet.
Jafet står og ser smilende til. - Fleta kommer
løbende - og fortæller, hvad hun har hørt...
Jafets Ansigt får et mægt Udtryk. Han siger,
nærmest hejst til Tim:

Tekst: „Hav du dødt... sagde han... Det Mord rimt-
ligvis... Nogen, der mærke står i Tilknægtning
til de mystiske Begivenheder, under hvilke vi
i sin Tid traf Melchior...!“

Tim nikker begejstret over Timens Skarpsindig-
hed...

558.

(Kærl. af Fletas Ansigt) Hun ser på de to teen-
er, - Tårerne spiller frem i Øjenkrage, og hun si-
ger bedrøvet:

Tekst: Så drager I vel også bort, Jafet... du ja
at finde din Fader, i den fine Verden, til hvil-
ken han har været... Men hvad skal du så blive
af mig?

559.

(Kærl. af de 3 ved Bålet) Jafet griber hendes
Hånd, - klapper den deltagende - og siger så efter
et Øjeblik Betænkning:

Tekst: Vil du følge os, Fleta, lade mig råde over
din Skæbne og i et øjeblik julede sig på mig?
Fleta's Ansigt gysede af et strålende Smil, og
hun kastede sig jublende om hans Hals - og lænede
taknemligt sit Hoved mod hans Skulder.

560.

(Store Billede ved Bålet) Melchior og Natheie
nærmere sig over 3 timer... Melchior standser og syn-
ker Brynne, ikke helt glad ved et så jakholige
Forhold, der er mellem de 3. - På et Tegn fra
sin Hustru går han dog videre.

561.

(ved Bålet) Fleta klynger sig til Jafet - angst
for, hvad der vil komme... Melchior betragter dem
et øjeblik tavst, - så rækker han Jafet en Skuld-
ring, han har i Hånden og siger:

Tekst: De og deres Ven har været mig gode
Hjælpere... Og her den Løn, I erlygt har fortjent.
Endnu i Aften julede min Hustru og jeg dejne
- på Grund af visse Omstændigheder, - og vi ser jer
neppes mere!

562.

(Nærb. af Jafet og Fleta) Jafet nikker, - så hvid-
sker Fleta ~~hvidsker~~ sig til ham, og han siger:

Tekst: Fleta vil forene sin Skæbne med vor...
I dejne kan hun jo ikke blive... og de har ingen
Ret til hende, har jeg forlangt hændet forta!

563.

(Nærb. af Melchior og Natheie) Arrene svulmer
på Melchior's Pande og han har sine tændte Hæn-
der, - men Natheie lægger hurtigt sin Hånd
på hans Arm... siger sagte sig til ham,
og han nikker dumt.

564.

(ved Bålet) Natheie går hen mod Fleta, lægger
blidt sine Hænder om hendes Ansigt og kysser
hende på Panden. - Så skubber hun hende til-
bage til Jafet og siger:

Tekst: Det er vigtigt... Jafet har tvovet sit Liv
for dig og har derfor et stort Krav på dig... og han
vil bære dig en trofast Ven og Bædder!

Hun vendte sig bort og fjerner sig sammen med
Kelebrion, hvis Klime er mørk. Han er ikke
tilfreds med Arrangementet. — De 3 Keener
ser efter de to, — så kommer Jafet i Tanker om
Skindpuingen, han har i Hænder, — sætter ~~sig~~
den — sætter sig ned paa Bålet og drager Fleta
og Tim med sig.

565.

(Start Nærb. af de 3 Keener) Fleta sidder i
Midten. — Jafet tommer Skindpuingen ud i
hendes Skød, — og en Mængde Guldstykker kom-
mer fra Dagen. De 3 Keener ligger glade, træl-
ende med Hænderne: Så mange Penges har de
aldrig drømt om!

566.

(Nærb. af de 3 Paa Hænder, der ligger med Guld-
stykkerne)

567.

(Start Nærb. af de 3 Keener) Tim falder et
Øjeblik i Træse, — så brøjer han sig frem mod
Jafet og siger:

Tekst: Vi har vi Penges, og vi skal vi nok
finde sin Fader... Hidtil har vi grebet Dagen
galt an, ja det er i den fine Tid, vi skal
sige ham, — og derfor skal du vi optræde som
Gentleman, — kommod jeg påtager mig en
Tjener Skikkelse!

Jafet ligger hoveddygtende... nej, det kan der ik-
ke være Tale om... Men Tim bliver stadig
ved sit.

568.

(Tims Ansigt) Han taler videre med et pådrigt,
højtideligt Ansigt. — og slutter med indhængen-
de og siger:

Tekst: Ja, — men det er vi det klogeste... og det
billigste... For en Tjener må du alligevel ha,
og du hører vi engang til i Salmerne og jeg i
Køkkenerne!

569.

(Nærb. af de 3 Keener) Tim slutter sin lange
Tirade, — og Jafet sidder et Øjeblik efter tankvæn-

Jø, - selvsjældig har Kernen Det! - og han rækker
sin Hånd frem mod ham, - og Timu griber den
glad og strålende. - Fleta betragter både rovt
og glad de to Kerner - og lægger sine Hænder om
dees... Afblænding.

570.

Tekst: Om Aftenerne brød Melchior og Nattée
også... og de fleste af Stammen vilde følge dem
et Stykke på Vej...

(Lejren) Aften. De roer sig et stærkt Liv; Sej-
ren, - Hestene er sadlet, og Egeværnerne har tændte
Fakler i Hænderne. - Melchior og Nattée er ved
at tage Afsked med sine 3 Kerner. - Egeværner-
dronningen krysser Fleta midt til sig, - kysser
hende omt på Panden - og går så hen til Jafet,
der står lidt fra de andre.

571.

(Nærb. af Nattée og Jafet) Hun smiler venligt
til ham, - ser sig om for et Øjeblik, at de ikke
bliver iagttaget - og tager så hurtigt en lille Pa-
pirpakke frem fra sit Bryst og stikker Jafet den i
Hænderne, - idet hun siger:

Tekst: Giv det... og lad Melchior videt for at
vide... Det tilhører Fleta... hun skal have det
igen som Minde om mig... og lev så vel, Jafet!
Jafet kysser ærbødigst hendes Hånd - og hun ven-
der sig fra ham... Men så slår ~~hendes~~ en Tanke
ved hende - og hun vender sig igen mod ham.

572.

(Nattées Ansigt) Hun betragter grundkræft og
grundskende den unge Mand... Så siger hun:

Tekst: Jeg kender jo Dees Mål... Lad mig se Dees
Hånd, Jafet, om jeg i dens Linjer kan læse
nøget om Dees Skæbne!

573.

(Nærb. af Jafet og Nattée) Hun slutter sin
Opfordring, og Jafet rækker hende villigt Hænderne...
Hun følger dens Linjer med sin Fingre.

574.

(Jafets Ansigt) Han er ganske højtidelig til
Kode, - men dybt griben med ham og den Smide

har været... Han kender jo den mærkelige Korvides
mytiske Rone.

575.

(Nærb. af Jafet & Mattée) Hun betragter sta-
dig hans Hånd - ser så op mod ham & siger:
Tekst: Engang vil de finde, hvad de søger...
Men mange velkomne Begivenheder vil de op-
leve ja endnu... I et Hotel... det største, der lig-
ger ved Covent-garden i London... vil du blive
givet dem en Chance...

Så slipper hun hurtigt Jafets Hånd, - bøjer
Hovedet & går... Jafet ser dømmende ef-
ter hende.

576.

(Lejren) Mattée siger Farvel til de Maud &
Korviden, der ikke skal følge dem på vej. Alle
kysser ærbødigt hendes Hånd. - Så svinger
Melchior & Mattée sig op på deres Heste &
ridder bort fulgt af Mattes - & de andre
Egenes - der bærer de stundte Fakler i
Hænderne.

577.

(Fra Lejren) Det maleriske Optog rider ind
af Lejren (Bill. er taget på et lang Afstand)

578.

(I Lejren) Jafet går hen til Fleta & Tim.
Fleta tager hans Hånd - & alle 3 stirrer ef-
ter de Bortdragende.

578.^a

(Malerisk Landskab) Det virkingsfulde Op-
tog... Hænderne med Faklene... fjerner sig.

579.

(I Lejren. Nærb. af de 3 Kæmpe) Jafet tryk-
ker Fleta ind til sig... Tim, der altid let
bliver roit, sufter af Rørlø... kæmpe stemmer
tankefuldt efter Skaren.

580.

(Malerisk Landskab. Afstandsbillede) Det
ridende Fakkeltoz, - der fjerner sig mere &
mere... Langsom Afblænding.

IV Kapitel.

I hvilket tæne O kommer u be-
gyndt ja sig selv & juelobig
har taget Stude Den idyltiske
Kroy lige uden for London.

(En mørk, gammel Kroatie) Blandning... Ja-
pet & Tim (den uifjædet det Tøj, i hvilket de i sin Tid
kom til Lejren) & Fleta (i sin halvt sigendragt-
lige Dragt) sidder ved et teldækket Bord & spiser.
En minuter, tyk Komadom går fra Stanken hen
til tæne Penders Bord med en Pakke med The.

582.

(Nærl. ved Bordet) Krakonen sætter Theen på
sig & går igen... Fleta giver Rollen som Post-
vilde & skænker The op. Jafet sidder et Øjeblik
eftersænkron, - så tager han Melchior's Skindpung
op, - tæller en 5-6 Guldstykker op & giver Fleta
dem... Hun protesterer, men gemmer dem dog
på sig. - Jafet stikker iglen Pungen i Lommen, -
men så mærker han, at der er noget mere i Lommen
- & trækker overasket den lille Pakke op, - som
Nattée gav ham.

583.

(Nærl. af Jafet & Fleta) Han rækker begge
Pakken - & siger:

Tæst: Jeg har helt glemt det... Nattée gav
mig den... til Dig... den har ja tilhørt Dig,
sagde hun!

Fleta pakker Papiret op, - & inden i det ligger
en lang Kæde af runde Koraller & Guldperler,
der sidder afvekslende mellem hinanden.

Fleta lader den glide mellem sine Fingre - og
lader meget eftersænkron.

584.

(Tines Ansigt) Gienene står på Skilke... & han
er ved at sprække af Uygerrighed.

585.

(Nærl. af Fleta & Jafet) Den unge Pige hæn-
ger tankefuld Kæden om sin Hals - & siger
så langt:

Tekst: Jeg har set den ja... om min Modes
Kals... den fine Dames Hals, trods jeg...
du var gaaet et Par Gjenring... med lange Dyp-
per... Lige som disse...

Jafet nikker og udspraeger bende nærmere, - men
hans rygte paa Hovedet... kan ikke erinde mere.

586.

(ved Bordet) Tim kaster sig gaa ind i Diskar-
sionen... gæster og gæstner... og gaa det va' ihel-
digt, at Jafet bluster i Lakker.

587.

(uden for Kroen) Deligenceen fra London kom-
mer vilende, - standser uden for Kroen.

588.

(Kroen. Karb. ved Bordet) Tim lytter, -
jaer og viser:

Tekst: Det er Postvoenen fra London... Den
har aet stort nye Toj med!

589.

(Kroen. Fjerubilledet) og Time flyver som
en Rakett ind af døren. Jafet og Fleta ser
leende efter ham.

590.

(uden for Kroen, - set fra Kroen) Tim ben-
te Voenen, - assisteret Knudsen og en Karl med
at tage Biker og Knufferten ned. Ud af Voenen
skjæder man, lille Fyr... Det er en Skredder
fra London. Assisteret af ham og Karlen slæ-
ber Tim alle Herlighederne ind i Kroen.

591.

(Kroen) Tim, frigt af Karlen og Skredderen,
ind med alt Udstyret. - Tim danser Rigs-
dans af Glæde - og Fleta og Jafet bliver gaa
smittet af hans Henrykkelse. - De lægger sig
alle 3 paa Kua og undersøger Knuffertens
Dudhold.

592.

(Karb. og de Kudende) Jafet finder en smuk
Klædning til sig selv, - Tim et skilfuldt di-
beri - og Fleta en yndig Kjole, som Jafet havde
til at skrive af Henrykkelse.

593.

(Krookonen) Kemmerne rejser sig - Jafet betaler Skadden - den er blunderadriggheden selv med sit Guild, - og de 3 unge Kemmester stormer så op ad Trapperne til deres kølber med Pjuten. - Kromadammen ser hovedrysten de efter dem.

594.

(Lille Gæsteværelse) Fleta sid, lukker døren og begynder henrykt at pakke sin fine Kjole ind.

595.

(Kemmerne Krokone) Jafet og Tim sid, - begynder så småt omklædningsen.

596.

(Lille Gæsteværelse) Fleta løber hen foran Spejlspejlet - med sin nye Kjole i Hænderne.

597.

(Nærb. foran Spejlet) Fleta breder Kjolen ud foran sin sydelige, lille Neser som for at danne sig et Skær over, hvordan Kjolen vil klæde hende... Hun betragter smilende sit Spejlbillede... og Billedet tone langsomt over hende selv med Kjolen på... Hun nikker smilende til sit Spejlbillede.

598.

(Lille Gæsteværelse) Så løber hun bort fra Spejlet, - tager en ny Hat og et nyt Skaal på og stormer ud. Gal

599.

(Krookonen) Fleta iler ned ad Trapperne til Krokone og svinger hende henrykt rundt... og så skal den gamle Kone beundre hende.

600.

(Nærb. af Fleta og Krokone) Fleta lægger Hovedet på Skakke og ser skælvende op på den gamle Kone:... Er hun ikke rigtig rød?!... Jo, det mener Komitéen absolut.

601.

(Krookonen) Jafet og Tim spankuler ned

ad Trappen. De er næsten ikke til at se i-
gen. Jafet er kledt som en fornem og stil-
fuld, ung Gentleman, - og Tim, der følger i
hans Køl, er pragtfuldt rigget ud som
Tjener... Fleta kaster sig henrykt om Hal-
sen på sine venner, - og navnlig hvir og Tim
har travlt med at beundre hvidheden.

602.

(Uden for Kroen) Kuskken vender Deligen-
cen for at styre mod London igen.

603.

(Nærb. af Kuskken på Bænken) Han slår
Kvald med Pindene eller trækker i sit Horn
- for at melde Afgang.

604.

(Kroen) Tre venner farer sammen. Ja-
fet giver Kuskken ordre til at bære Bagagen
ud, - betaler Kroen og går så ud bagefter
Fleta og Tim. - Kromutteren tripper bagefter.

605.

(Uden for Kroen. Billedet taget fra siden) Tre
venner stiger ind i Deligencen, - det vil sige
Jafet og Fleta, - for Tjener Tim sætter sig i
Besked med siden af Kuskken. - Af-
gang. Vore venner vinker - og Kroen vinker.

606.

(I Kroen. Nærb. af Kroen) Hun
vinker og vinker - og slår så overbældet
Hænderne sammen: - Du Almagtige... Ditken
et. Halløj!... og hun rører sig på sit
gamle Hoved - - - Afblænding.

607.

Tekst: En langpige pension, der lå lidt uden
for London, og i hvilken Jafet havde skaf-
fet Fleta ind....

(Pensionen) Bill. blander langsomt op, - og
man ser en ret skummel, kløsteragtig Bgg-
ning... Bill. blander helt op, - og Deli-
genken vil ind i Billedet - og standser.

608.

(ved siden af Deligenceen) Jafet springer ud og hjælper Fleta ud... Tim entree ned fra Brikken med den unge Pige's Kuffert... Fleta er lige red at græde.

609.

(Fraan Bygnings Port) En gammel, elskelig Dame kommer frem i Porten... Det er Bestyrerinden.

610.

(Storie Billede fraan Tussimen) Jafet fører Fleta hen til Porten... Tim følger efter med Kufferten.

611.

(Fraan Porten) Den gamle Dame byder hjertelig Fleta Velkommen og hilser god aften på Jafet... Tim sætter stille Kufferten fra sig... Så kaster Fleta sig hulkende om Halsen på Jafet.

612.

(Nærb. af Jafet og Fleta) Han gennemser hendes og tænkte hende på bedste Måde, - men er selv bedrøvet over Adskillelsen... Han vil kysse den unge Pige på Panden - men hun rækker ham frimodigt sine Læber. -

613.

(Fraan Porten) Så går Fleta hen til Tim, der græder endnu mere end den unge Pige... Fleta kan ikke lade være at trække på Smilebåndet, kysser god aften Tim, der bliver endnu mere forvirret... Fleta går så hen til Bestyrerinden og Jafet og Tim vender tilbage til Tuguen.

614.

(Tuguen, set fra siden) Jafet og Tim kommer, Tim stadig forgrædende... Brikken og så entree Tim op på Brikken - og Jafet sætter sig ind i Deligenceen.

615.

(Storie Billede fraan Tussimen) Deligenceen ruller bort... Både Jafet og Tim vrinker, og fra Porten berrarer Fleta ^{deres} Vinkning ^{er}.

616.

(Frau Porten. Nærb. af Fleta & Bestyrer-
inden) Fleta & Kirsten laugst efter Ragnen,
så brister hun igen i Gråd... Den gamle
Dame trykker hende ind til sig & koster hende
hende blidt.... Afblænding.

617.

V Kapitel.

Hvori var Helt. ^{aa} fra Brev fra en
Mikkel & derfor udsædsvind med
tro, at han vil have let ved at
finde en Fader...

(Frau „Hotel Piazza“) Deligenceen vilde op fra
Hotellet, - staudrer. Tim springer hurtigt ned
fra Bikken & river Kongedøren op.

618.

(ved Kongedøren) Jafet træder ind med sædige &
afsmælte Skridt, - bliver stående ind for Tim &
betragter drømmende Hotellet. Siger sagte til Ven-
ner, der indtager en ærbødig & gdemig Holdning:

Tekst: Dette er altså „Hotel Piazza“... det største
Hotel ved Covent-garden... Nu skal vi se, om
Nobles Spidse breder Stik!

Tim nikker næsten umærkeligt.

619.

(Hotellet, - set fra siden) Jafet slentre udføl-
fulgt af Tim, der undersøjer oven Hotelkar-
len Ordre med Hensyn til Bagagen.

620.

(Piazzas Føkal) Jafet udfølgt af Tim...
Jafet hilser nedladende, - giver en klap Bækked
& går så op ad Trappen ~~fast~~ med imbearet
Mæne i Spidse. - Tim går hen til Portieren
(eller Porten)

621.

(Nærb. af Tim & Portieren) Tim kritiserer fortro-
ligt & hemmelighedsfuldt til Portieren:

Tekst: Min Kone lige hjemkammer fra Rejse...
inkognito... under Navnet Jafet Newland
... røde Quinde, de forstå...

Portieren forstås aldeles ikke, - men nikker forstå-

ende g beæret.

622.

(bestibulen) Tim bat fra Portieien, giver fastellige Orden med Hængen til Kufferten. Portieien skal til at skrive den nye Gæsts Navn ind i Fremmedbogen.

623.

(Nærb. af Portieien) Han skal til at skrive navnet ned, - så falder der ham pludselig noget ind. Han mumler:

Tekst: Jafet Newland... Forboystaver
J. N. ... besynderligt...

Han tager et Brev ned fra Brevkyldeu g læser Udskriften, der lyder:

Mr. J. N.

Hotel Piazza

Portieien går der videre.

624.

(Jafets Hoteldagligstue) Jafet går ned ad Gulvet, - da Karlen g Tim bruger Kufferten ud. Karlen hakker sig gæmlygt tilbage, - g da Døren han lukket sig efter ham, - der Jafet g Tim på hinanden g brister så i Latter. I Tim går hen til Jafet, slår sig ned på Bndfladen foran ham - g tager ham om skuldrene.

625.

(Nærb. af Jafet g Tim) Tim forklarer:

Tekst: Du kan lige tro, jeg skrevde dig af hos Portieien... jeg fortalte, at du lige var sendt hjem fra en lang Rejse, g at du var så fruen, at du faktisk at rejse ukognito under det mindre præcise Navn: Jafet Newland! Kemene mere sig kongeligt, - men pludseligt stikker Lullet på deres Ansigter, - g de skinner i Angst g Bæven mod Døren

626.

(Nærb. ved Døren udenfor) Portieien banker dør-
keret på.

627.

(Hoteldagligstuen) Tim rygger ned fra Badet

og indtager en underdanig Skilling i nogen
Afstand fra sin Herre, - der så melder:
Kom ind! - Portieuen træder bikkende ind
og går hen til Jafet med et Brev.

628.

(Nærb. af Jafet og Portieuen) Portieuen rækker
Neseunderbakken med Brevet hen til Jafet og
siger ærbødigst:

Tekst: Et Brev adresseret til Mr. J. N.
... den nådige Herre Jafet Newland tænker
jeg... at aflevere, når han sendte tilbage
fra sin Rejse!
Jafet tager uønlende Brevet.

629.

(Hobelt dagligstuen) Portieuen afleverer end
nu et Brev og trækker sig så tilbage. Så snart
Damen har lækket sig efter ham, er Tim hen-
ne bedt kommen.

630.

(Nærb. af Jafet og Tim) De kigger på Bre-
vet, som Jafet står med i Hånden, kigger på
hinanden og stirer så atter på Brevet. - Her
er de komne ind for en Nød, de ikke kan
kudkke...

Endelig siger Jafet:

Tekst: Det kan jo næppe være til mig... og
dog... det passer jo med Forbrytelse...
Det må vel være et Brevskrift eller
sådan noget!

Tim nikker... ja, det må det selvfølgelig være...
Han opildner Timen til at åbne Brevet,
og endelig går denne det da... De finder et
bestrebet Ark Papir - og endnu et fureglet
Brev.... De læser det bestrevede Ark:

Brevtekst:

Mine kære, ukendte Neds!

Frøst ved din Moder Død har jeg fået godt-
gjort, at du er min ulykkelige Broders ægtefød-
te Søn og Arving, og derfor har jeg bedt dig
komme hen til London. For ikke at række G-
sigst skulde du tage ind på "Piazza"....

Jafet og Tim ser på hinanden med en betæn-

kelig Mine, - men så hakker Tim Javorent på
Skuldrene og vender Papirarket... Man ser Bre-
vets Slutning:

Brevtekst!... har Sagfører Masterton, hvem ind-
lagte Brev er til, vil du få de Papirer, i hvil-
ke Familiestandarden fortælles. Så må du afgøre,
om du jar at få Titlen og Familien vil bringe
Skam og Ulykke over Familien - eller om
du vil renuncere. Når jeg gennem Sagføreren
har fået Brevet om din Aukunst, vil jeg op-
søge dig.

Din hengivne Onkel

Wunderman.

Jafet lægger Brevet fra sig - og ser uget mel-
lemfingret ud.

631.

(Hele Hotel-dagligstuen) Så giver han sig til at
spadsere op og ned ad Gulvet i dybe Tanker...
Også Tim. Herne arbejder under Højtryk...
og kan se den, der hurtigt bliver klar over,
hvad der er at gøre... Han stolper ved siden
af Vænnen og taler stærke og overbevisende Ord
til ham. Da han ikke kan få ham til at
standse, griber han ham hårdt i Skuldrene og
holder ham på den måde fast.

632.

(Nærb. af Jafet og Tim) uden at slippe sit
Tag i Vænnen forklarer Tim:

Tekst: Det vil jo være forbudt ikke at
gribe denne Chance... Er det ikke den fine
Verden, du vil have Gudpas i... og får du
det ikke på denne Måde!

Jafet ryster på Hovedet, - men Tim bliver ved
med sine Begyndelser og Udlegninger, og endelig
svare Jafet:

Tekst: Jeg vil i det Fald se Tiden an... so-
se på det!

Tim harer bevægende sine Hænder ^{mod Himlen}. At
man skal være så klog om at tage en
Bestemmelse!... Afblænding.

633.

Tekst: Om Natten havde Jafet en betydnings-

by Brui ---

(I den Seug) Jafet kaster sig uroligt frem og tilbage... Frem i Billedet af ham: Seugen tæner et nyt Billede: Jafet, der står på en evig Klippeblok midt ude i en skummende Flod, hvis bølge overstrømmer Klippen og truer med at rive Jafet med sig... Jafet kaster sig på Knæ og klamrer sig til Klippen... Han ser ud mod den ene Bred.

634.

(Bredde - med Flodens urolige Bølge fraan) På Bredde færdes en Del Skikkelser: simple Arbejdere, Kuntafolk, ~~gængs~~ Tjenerne og andre.

635.

(Nær. af Jafet på Klippeblokken) Han sender sig og skjuler ud mod den anden Bred.

636.

(Den anden Bred - med Flodens skummende Bølge fraan) Herude færdes også forskellige Skikkelser, men det er Folk, der hører til den fine Verden, og blandt dem er Lord Windermear, Harcourt, Marterton og andre, som han senere træffer. Pludseligt ser det uget, der lige som skydes sig ud fra Land, - uget brister, - der efterhånden viser sig et rødt Bro, der går lige ind mod Billedets Forgrund...

637.

(Nær. af Jafet på Klippeblokken) Hans Ansigt klæber op... han rejser sig og gør et skridt fremefter, - men så stauder han brat.

638

(Den anden Bred - med Floden fraan) Den mystiske, lige som uirkelige Bro ligger der stadig, - men pludselig tæner lydende Bogstaver frem på Vandfladen, tværs over Broen, - og der står: Præst! Dagen Adgang for Ubedkommende!

639.

(Jafet på Klippeblokken) Jafet synker igen på Knæ - og skjuler Ansigtet bag sine Hænder... Pludselig tæner en Kvindedestikkelse frem ved hans Side... Det er Sivaans Temple.

Hun lægger blidt sin Hånd på hans Skuldre,
- han ser op, og hun siger, i det hun peger frem
efter:

Tekst: Selvsøgholdelsen er Naturrens
øverste Lov!

På et ømt fra hendes^H rejser Jafet sig -
med hendes Hånd i sin gåi han ned fra
Klippeblokken.

640.

(Den anden Bred - med Floden foran, - som 638)
Lisanne føler Jafet ud på Spøgelserbroen -
og den bærer dem sikkert og trygt over mod
Den anden Bred... Duden de har nået den,
svækker de Billedet... Billedet med
Jafet i Skagen (633) tones langsomt frem
og bliver til sidst helt dominerende... Ja-
Jafet føler forvildet op... slår Opneme op -
genkalder sig Drømmen... Billedet blæ-
des langsomt af.

641.

Tekst: Men Drømmen blev afgørende
for Jafet... Den næste Dag opvåkede han
Lagfører Marterton...

(Marterton, Privatkontor) Mr. Marter-
ton, - en lille, gammel Mand med Briller
på næsen, sadde foran sit Arbejdsbord,
da en Prokurist lukkede Jafet ind.

Marterton rejser sig, - vilke Jafet kamme
på gæsten og byder ham en Stol ved
Siden af sin egen. - Jafet rækker ham
det Brev, der lå inde i Brevet til J. N.

642.

(Nærb. af Marterton og Jafet) Marterton
byder Brevet og læser:

Brevtekst: - - overgiv altså den unge Mand
tedkomme Dokumenter, så at vide mi-
der hvilket Navn, han bærer på "Piazza"
og underret mig øjeblikkelig.

Der

Widermar.

Marterton skubber Brillerne op på Panden,
iagtager opmærksomt den unge Mand,

der og lader te et behage ham. - Han siger
og smiler, - men rækker ham Wunderskars
Brev. Jafet løber igennem det og siger så:
Tekst: Mit Navn... Jafet... Jafet New-
land!

Sagførerene nikker og rejser sig.
643.

(Martertons Privatkontor) Marterton går
hen til et ferniskab, fremtager en Pakke
Papire og lægger dem i Jafets Hænder, -
idet han siger:

Tekst: Lad dem nu vide sagen... Jeg kender
dem... og dem er ikke morron... En Families
Dre er nu i deres Hænder!

644.

(Nærl. af Marterton og Jafet) Jafets Betæn-
keligheder ragner på sig... Han skubber Pak-
ken fra sig, - men Marterton misforstår hans
Motiv, - tager Pakken, byder roligt Sejlene
- og giver så Jafet den åbne Takke tilbage.
Huden at ville være på nogle Protester, ræk-
ker han ham Hænder til Farvel.

645.

(Martertons Privatkontor) Sagførerene juf-
fer venligt, men bestemmer den unge Mand
^{ikke} ~~ikke~~ - og ser hovedrygende efter ham...
Afblandning.

646.

II Kapitel.

I hvilket for Helt læser sig
te en Hemmelighed og træf-
fer justkellige Repræsentan-
ter for den fine Verden.

(Jafets Hotel dagligstue) Jafet sidder ved
Bordene og studerer de hemmelige Papire.
Ved siden af ham står en Karaffel med Vin.
Tine står herude ved Kammeret og iagttager
ham. Da han ser, at Jafet skænker sig et
glas Vin og trækker det, lister Tine sig stille
hen til Bordet med sit Glas, fylder det og lister
tilbage til Kammeret.

647.

(Kæb. af Jafet) Han læser det sidste Blad
- og tænker så over Sagen.

648.

(bed Kammen) Tim kigger på Jafet, - tøm-
mer sit Glas og lister så hen til Kammen.

649.

(bed Bordet) Tim glæder sig stille hen til Jafet,
ser spørgende på ham... Jafet begynder at
joklae, - siger:

Tekst: Lord Windermeas Broder havde et
ungdoms-^{ven}skabsbrev med en Sangerinde... og fik
et Barn med hende... den Søn, hvis Rolle
jeg spiller... Siden giftede han sig, fik
Barn... døde... og disse Barn... eller i alt Fald
det ældste af dem blev Arving til Titlen
og Godserne...

Tim lytter interesseret til - og Jafet jokka-
rer videre...

650.

(Frau Hotel Piazza) En skilfuld Ekspedition
kører frem, - standser.

651.

(bed Siden af Ekspeditionen) De sidder 2 ældre,
skilfulde Herre i Ekspeditionen... den ene er
Jafets "Onkel", Lord Windermeas, - den
anden: hans Slægtning Major Carbonell.
Lord'en skriger ud af Røgen, - siger et Par
Ord til Majoren, der bliver siddende, og for-
svinder så midt i Hotellet.

652.

(Jafets Hotel Dagligstue. ved Bordet - som 649)

Jafet slutter sin Beretning med at sige:

Tekst: ... og så kom det for en Dag, at Bro-
deren havde været lovfornuelig gift med
Sangerinden, - og deres Søn altså har Fødselsret-
ten... Vil han udsnylke denne og udbasunere
Historien, vil den anden Hustru og Børnene
være sandt og prisgivet Eledigheden -
Tim er lige så rystet som Jafet, - vil de
at sige noget, men tager sig i det - og ser ned
på dem...

653.

(Kæle Stuen) Han springer til Side... og i det samme åbner en Præter Døren for Lord Windermear. - Papet rejser sig og går ham i Møde...

654.

(Kæle. af Windermear og Papet) Papet betragter et Øjeblik Lord'en, rækker ham så Hånden, idet han siger:

Tekst: Lord Windermear, antager jeg... Lord'en nikker, griber hans Hånd og ser ham stift ind i Ansigtet. Så smiler han og siger:

Tekst: Det må jeg sige... det var en glædelig Overraskelse... Det er jo en Ære, jeg kan være stolt af!

Papet blikker smigret.

655.

(Stuen) Windermear lægger sin Hånd på Papets Arm og lader sig føre hen til en Stol... Betragter Papet, et han gør skal sætte sig.

656.

(ved Bordet) Lord'en får Øje på Papirerne, blader lidt i dem og siger så vidt by vender sig så med en spørgende Mine mod Papet. På Kæle møder roligt hans Blik og siger:

Tekst: Min Mening, Mylord, er, at jeg vilde ønske, jeg aldrig var blevet indvietet i denne Hemmelighed, og at intet er mig fjernere end at udslette den!

og Papet rækker Lord'en Papirerne, - han gemmer dem og trykker så Papets Hånd, samt og hjerte-lyst.

657.

(Stuen) Windermear vender sig og giver en Besked til Tim, der står ved Døren... Tim blikker og skynder sig ud. - Lord'en sender sig igen mod Papet.

658.

(Kæle. af Lord'en og Papet) Han betragter et Øjeblik hans unge Mand - og siger så:

Tekst: Jeg er stolt af Dig... og selv om Du
mister en Bukel i mig, vinder Du en Ven...
Fra mig af står Du under min Betyttelse,
og mine Venner skal blive der!
Og han rækker Jafet sin Hånd... Jafet
trykker den tært... Han er både rørt og
bekæmmet.

659.

(Hele Stuen) Tim løkker Majoren ind...
Lord'en rejser sig, - juler Jafet hen til den
nyankomne og præventerer ham for ham. -
Majoren er ~~oppe~~ mod de 40', ~~og~~ og hans elleve
smukke ~~hvide~~ ^{hvide} sansiner af ^{et} alt for stort
Bakkebræder, der prøver går lige op til Mænd
vægen og Janneden samles under Hagen. -

660.

(Nærb. af de 3 Herer) Lord Windemere
siger til Jafet:

Tekst: Jeg er ja gammel til at se "Cicero-
ne" ja Dig... men din Ven, Major Carbonell,
vil tage sig af Dig... Introducere Dig i de
Klubber, hvor Du vil komme, og i de Fami-
lier, ~~hvor~~ ^{som} Du vil gæste!
Så omfarnes han hjerteligt Jafet til af-
sked og går.

661.

(Hele Stuen) Lord'en trækker sig tilbage...
Jafet tager et Kuilglas fra Bakken, skæn-
ker op og hilser på sin nye Bekendte.

662.

(Nærb. af de to) De drikker ud, - ser med et
stødt Smil på hinanden, finder stærkt
Behag i hinanden, - og Majoren stikker lende
sin Arm ind under Jafets og siger:

Tekst: Gudni i Dag kan vi nå at gøre et
Par Visitter - og ^{hvis} det er overtalet, skal de
ja lov til at invitere mig til Middag...
Det skal de ja Resten gør ja lov til i Mor-
gen... og i Overmorgen, og så længe de gider!
Jafet nikker lende, og de to Mænd tekster
så et tært Håndtryk. - Afslutning.

663.

Tekst: Jafets første Rivit.... Lady Macl-
strom....
(Salon hos Lady Maclstrom) Billedet blev
der kun så meget op, - at man ser Lady'en...
Så fortsætter afblændingen, og man ser, at
hun står og taler med Jafet og Majoren. -
Hun er i byge virkelig ~~hø~~ med Jafet, der
straks har vundet hendes Hjerte.

664.

(Stort Bill. af Salon'en) Nye Gæster kommer
til, - og da Fortienden også må hellige sig dis-
se, slenter Majoren bort med Jafet
under Armen. - Han jær ham hen til
en sympatisk, ung Mand, der står og be-
trakter et Maleri. - Den unge Mand er
Harcourt...

665.

(Kærb. af de 3) Majoren præsenterer de
unge Mænd for hinanden og siger smilende
til Jafet:

Tekst: Ham skal de gøre den gode Ven-
ner med... J. Ex. invitere ham med til den
Festmiddag, de i dag gør for mig!
og Majoren fjerner sig leende... De to unge
Mænd ser efter ham - og smile så til hin-
anden.

666.

(Salmen) Majoren giver sig i Samtale med
unge andre Gæster, og Harcourt og Jafet
finder sig en hyggelig Krog, som de slår sig
ned i.

667.

(Kærb. i Krogen) De skole unge ligegyldige
Bemærkninger, - så siger Harcourt:

Tekst: Det er et fordyndt Bekeudtkaar,
de har i Major Carbonnell... Han kan skaffe
den Indpas i alle Kredse... men hvor vil han
spise dem ud af Huset!
Jafet ser... og den fortrolige Passiar glider
viden... Afblænding.

VII Kapitel.

Der er kort, men betydningsfuldt.
For Heet giver sin første Middag,
og et Par udtaltende Herrer viser
sig på Skuepladsen.

(Jafets Hoteldagligstue) Der er arrangeret et lukket-
Lise Middagsbord. Jafet præsidere for Bordenden, og
hans Gæster er Majore og Harcourt. Stemningen er
alleinde meget animeret, og de 3 Herrer er så gode Ven-
ner, ~~at~~ som om de havde kendt hinanden i Aar og
Dag. - På et Øieblik af Jafet træder den liberiklæd-
te Tim, der har holdt sig borte: Baggrunden ved
Auretterbordet, hen med en ny Flaske Vin.

669.

(Nærb. ved Bordet) Tim skænker med megen Kærlighed
op i Glasene og trækker sig så atter tilbage. Jafet
rejser sig og holder en velformet Tale for sine Gæster.

670.

(ved Auretterbordet. Nærb. af Tim) Han ser med et til-
freds Smil på Venner. Han er stolt over hans selbsta-
lelige Lov, - videriger de næste ~~de~~ første Flaske,
der står foran ham, finder en med en passende Skat
vin i og tæmmer den skilfærdigt.

671.

(Nærb. ved Bordet) Jafet slutter sin Tale og hil-
ser på de to Herrer, der rejser sig med Glas i
Hånd... Billedet tone langsomt bort.

672.

Tekst: For Heet havde dog neppe tænkt så rolig, han
de han vidst, at netop den samme Appeu...

(Skimmel Fængselcelle) Bill. blander langsomt
op... Cellerne sparsomme Lys falder ind gennem et
ret højt siddende, tilgittet Vindue, - der da Bill-
det åbnes - de delvis er dækket af en Mand's Hoved.
Kedkommende Person står på Ryggen af en anden
Mand, - og er øjensynlig ved at ~~se~~ ^{file} vinduegitet
over... De skal have megen Ulykke over dette
Billede, så det dannes en god Modstrøming til det
følgende... Manden ved Vinduet drejer Hovedet, -
så man vil se hans Ansigt.

Tekst: Det var Lord Undermedes vigtige be-
 vøgen den ægte J. N. - der assisteret af en Kammerat
 og hidelsesfalle - var ved at sige det Fængsel Far-
 vel, i hvilket han - jamedelst Svindleren - var spær-
 ret inde...

(Manden ved Fængselvinduet. Nærb. af hans An-
 sigt). Han bøjede det ned mod Kammeraten og
 hviskede noget til denne. Jack Neville (den æg-
 te J. N.) er ikke nogen Forbryderstype, - men han
 har et ret usympatisk, karakterstarkt og degene-
 ret Indtryk.

674.

Tekst: Rummet... Eventyrene William Atkins...

(Nærb. af Williams Ansigt) Han ser op mod den
 Takende og nikker interesseret og forstående. - Han
 har heller ikke noget decideret Skurkephysiognomi,
 men et karakteristisk, markeret Flored.

675.

(Hede Celler) Resultatet af Konferenceen bliver, at
 Jack og William bytter Plads. - Eventyrene
 tager hårdt om de overfildede Perustænger, knæk-
 ker dem over - og rækker dem ned til Rummet.

676.

(Fængselvinduet, set inde fra) Williams Ansigt
 kommer til Synet... Han ser sig spejdende om og
 kaster sig et Blik ned efter.

677.

(En skummel Fængsel- (eller Slots-) grav, set oppe
 fra) Vandet er ublidt og dybt.

678.

(Fængselvinduet, - set inde fra) William ser ikke
 særlig begejstret ud, - men han arbejder sig dy-
 ud af vinduet...

679.

(Fængslet - og Graven, set på Afstand) William entre-
 ber Vid af vinduet - og lader sig fra en autagelig
 Højde glimpe ned i Toldgraven.

680.

(Fængselcellen) Jack svirger sig op i vinduet.

681.

(Fængselvinduet, - inde fra) Jack kommer til Synet,

er ved at tabe Modet, da han stirrer ned i den u-
hyggelige voldgrav... Han nikker Gjenne og ad-
bejder sig heft op i Mindedet.

682.

(Afstandsbillede af Fængslet) Jack spejler ned
i voldgraven.

683.

(Nære ved Bredden) William arbejder sig op
på den faste Landjord, - kaster et Blik skråt ud
til Siden.

684.

(I voldgraven) Jack svømmer påstunde hen mod
Bredden.

685.

(Store Billede ved Bredden) Jack nærmer sig,
og William hjælper ham op på det tøre...
De to kommer liggende et Øjeblik påstunde og stui-
nende. Så siger Jack med et lidt anstrængt
Lusil:

Tekst: Det var det værste, der blev overstået...

Så galdet det om at nå London og udmøgtte sine
gyldne Chancer der!

William nikker, - og Flygtningene kryber så
på alle 4 ud af Billedets Forgrund.

686.

(Goldt, kratberokket Landskab) Jack og William
kommer krybende fra Billedets Forgrund, - kaster
et spejllende Blik tilbage, - rejser sig op og stikker
i Løb hen mod Billedets Baggr. - Bill. blev
des langsomt af.

Tekst, der kommer frem og forsvinder bort:

Om den Betydning, som disse Fangers
Flugt fik for vor Helts Skæbne fortæl-
ler vor Roman 3de Del:

Den fine Verden.

Og thi ser vor Helt rode sig ind i såsomme Q-
ventyr, der dog alle fører ham nærmere
mod hans Mål: at finde sin Fader.

~~~~~
Gude på II. Del.

Fafet,
der söger sig en Fader.

3de del:

Den fine Verden.

Hovedfigurer:

Fafet Newland.

Timotheus, kaldet Tim.

Fleta.

Lord Wüderwear.

Sagfører Masterton.

Major Carbonnell

Xarcourt

Lady Maclestone.

Jack Neville, Wüderwears nevø.

William Atkins, en ^{Qventyner} Jacks Ven.

Melchior (alias Sir Henry de Clare)

Mattée, hans Hustru.

Mr Dermott ~~Mr Dermott~~, hans Konfirmand.

Mattes.

Kathleen.

Hendes Moder.

Conny O'Toole, hendes Kæreste.

Cosphagur, Apoteker.

L

De 5 første Billeder i denne Afdeling
er Introduktionsbilleder, der skal benyt-
tes til at støtte de resumerende Tekster.
Alle 5 Billeder tones frem og tones bort.

687.

(Kort Præsentationsbillede af Jafet i „Apoteker-
dragt“)

688.

(Kort Præsentationsbillede af Mr. Cophazur & Tim)

689.

(Kort Præsentationsbillede af Melchior og Nattie)

690.

(Kort Præsentationsbillede af Fleta, - iført sin Di-
genkerdragt. Trickovertøining til hende, iført fine
Klæder)

691.

(Kort Præsentationsbillede af Lord Windermead)

Herefter gentages nogle af Billederne fra II. Del's
sidste Kapitel: Jafets første Middag - samt
Jack & Williams Flugt fra Fængslet.

692.

I Kapitel.

I hvilket vi helt bereder sig til
at gå til Selskab hos Lady Mael-
strom, men forinden falder over
sin Fader, - for til Slut at blive
sat fast som Lommetyr.

(Jafets Hotel dagligstue) Ved Bordet i Midten
siddes ^{Majoren} Obersten & Karcourt - selskabsklædte - og gør
Kål på en Karcappel vin. Ved et Chatol ell. lign.
sikker Jafet & skriver et Brev. Han derjæder
om med vennerne & betyder dem, et han straks
skal være færdig.

693.

(Nærb. af Jafet) Han slutter Brevet, - kaster
et Blik ned i det - & læser:

Brevtekst: og du må endelig ikke være ked af
det, kære Fleta, hvis du ikke skulde se mig
de første Dage, for Selskaber & Udflugter læg-
ger så meget Beslag på mig. Om 4 Dage -

3: 1te Novbr-dni Fødselsdag, skal jeg i al Fald ikke svigte...

Jafet Jægleer Brevet y rejser sig. Ringer.

694

(Hoteldagligtuen) Jafet går hen mod Kæmme, - Tim mid, - stadig liberikledt, - får Ord på at bruge Brevet hen til Fleta y Jægleer igen. - Jafet skænker mere Kæmme i beunderer Glas.

Majoren 695.

(bed Bordet) Obersten rykker - med et stort Smil på Hovedet y siger:

Tekst: Det er rent galt dette her... Nu har jeg lige igennem spist Deres Mad y drikket Deres Vin... De får jo brugt hele Deres Formue, siden de nåer Myndighedsalderen!

Jafet ler y skæler med beundring.

696

(Fraan Dugangen til Piazza) Dren åbner, - Tim kommer ind y skal til at fjernes sig, da han pludselig bliver stående, - står som en Steudotte... Han sparer Mændene lidt y: Forbavset, gør så omkring y skytter ind igen.

697.

(Hoteldagligtuen) Jafet, der i de Jægleende Billeder har været i Skjorteærmer, går bort fra Bordet y skal til at fuldføre sin Påklædning, da Tim hørblæsende kommer styrtende ind y hen til ham.

698.

(Hærb. af Jafet y Tim) Det sæer lidt, for Tim kan jo bjæve, så meget, at han kan fremstamme:

Tekst: Jeg har set ham... Qui... Deres Fader... Dem go lald Dage... Håret... Hæsen y det hele...!

Jafet bliver bleg af Ghidrelse, griber Tim hårdt i Armen y Ladspjager ham... Tim rejser græpende i Retning af Vinduet.

699.

(Hoteldagligtuen) Til Obersten y Kar-

couints Forbavelse skytes Jofet hen te
bruidet, - fulgt af Tim.
700.

(Bruidet ude fra) De smækker det op - &
se:

701.

(Frau Hotellet) Her holder en gammel Ekri-
page, i hvilken der sidder en gammel Hene,
hvis Næse navnlig mindes meget om Jofets
Kæde, der har vandet Kestene, fjerner sig net-
op med Spanden, - & Ekripagen sætter sig i
Beregelse.

702.

(Bruidet ude fra) Jofet råber & striger -
uden noget Resultat.

703.

(Hobeldagligstuen) Jofet flyver bort fra
bruidet & vil ad Døren uden at tage Hen-
syn til sin meget mangelfulde Paktædning.
Tim efter! - De to Gæster ser fabeløst
på hinanden.

704.

(Frau Hotellet) Koguen har allerede fjernet
sig betydeligt, da Jofet kommer stribende
ad. Han sætter efter den... lidt efter
kommer Tim - & løber pligtskyldigt efter
Koguen.

705.

(Nærb. ved Hotelgavlen) Et skæget Zigeuner-
sigt kommer til Lyne. Man ser ikke stort mere af
Ansigtet end Næsen & et Par lurende Øjne, for
Manden har viklet et Tørklæde om Underansigtet
og har trykket sin Hat langt ned over Panden.

706.

(Frau Hotellet) Zigeuner - der ikke er nogen an-
den end vor gamle Bekendt, Matteo, - smiler sig frem
fra sit Skjul & ser efter Jofet & Tim, - der forvæn-
der i det Fjende... Så løber han sig i Skjul bag
Muren igen.

707.

(Gadeparti I) Ekripagen, som Jofet forfølger,
svinger om Hjørnet & kommer ind af Billedets Fr-

grund. - En Modelaps kommer gående inde på
Fortovet, og tæt bag efter ham følger en no-
get fordegtig Person. En Dame passerer for-
sen, og denne hilsen, vender sig og stirrer på det
efter hende. - I det samme lister den for-
dægtige hen bag ved ham.

708.

(Lapsen og den fordegtige, set bag fra) Gæst-
ven lader sin ene hånd forbinde med i Lap-
sens Lomme.

709.

(Gadeparti I) Gæstven viger tilbage, stikker
den stjålne Bøsse ~~fra~~ til sig - og går roligt hen
mod Billedets Forgrund. Den røde Jafet
iskarpt Trav omkring Hjørnet, - Jafet af
uden usigelig Gædding. - Der Helt pas-
ser Lapsen, - er ved at rive ham omkring i
Farten og storme så vidt.

710.

(Hælt af Lapsen) Han giver ord af sig -
hvad gæbet af en pludselig Idé, - Jafet sig til
Baglommen og bliver klar over, at han er bertjæ-
let. Sætter i Løb.

711.

(Gadeparti II) Ekipagen kommer hen mod Bille-
dets Baggrund, - Jafet - med Gædding Lommen i
Hænde - styrer ind i Forgrunden og efter den.
- Lapsen løber efter ham, - Jafet om sig
med Arme og Ben.

712.

(Gadeparti II, - set fra den modsatte Side) Jafet
styrer frem mod Billedets Forgrund, råbende:
Tekst: Stop ham! Stop ham!
Lidt efter, at han er inde af Billedet, kommer
Lapsen galopperende, skrigende:
Tekst: Stop Tyven! ... Stop ham!
Hjælpsomme Folk slutter sig til den bertjæ-
te.

713.

(Gadeparti III) Ekipagen nærmer sig Billedets
Forgrund. Langt tilbage kommer Jafet
løbende ... med Lapsen, Nygerrige og hjælpsum-

me Mermerker i Hælene på sig. - Fra Billedets Fugueid kommer en Gadefejere med sin Kist, - ser Globet nærmere sig, hører de vilde Råb - stiller sig op og fanger Jafet i sine Arme... for Heelt Jærgen at slippe løs.

714.

(Nærh. af Jafet og Gadefejeren) De bryder, men Fejeren er den stærkeste og siger koverende:

Tekst: Det hjælper dig ikke, gøe Karl...

Det kule er ja gammelt!

og det eneste Jafet prøver er ja sin Skjorte flænges og ja snarret sig rigtig godt til.

715.

(Gadeparti III) Lapsen u^{kommet} vælt til og falden der højstet, hvad der er overgået ham. Et Par Politikbetjente kommer styrtende og sikrer sig Jafets Person. Han protesterer som sædvanlig, - men alt vidner imod ham: Lapsens Forklaring, - hans eget Harttræke og hans indendtlige Dragt.

716.

(Gadeparti II) Tim kommer løbende på huihøjt, hans tynde Ben kan bare bære ham.

717.

(Gadeparti III) Betjentene er red at fæle Jafet bort, da Tim kommer til. Han kaster sig ind i Klyngen og gør ihærdige Forsøg på at befri sin Ven.

718.

(Nærh. af Jafet og Betjentene) Jafet drøjer sig om med Kæmpe og råber:

Tekst: Det her er håbløst, Tim... Heent helere Majorer og Hærovert!

Betjentene Jærgen opskidret at ja lukket Munde på deres Fange.

719.

(Gadeparti III) Betjentene råber og pejer mod Tim: Tekst: Hold væk fast!... Han er Tyvens Medskyldige!

Men Tim smidder åleglat ud af Mængden og

da han ser, at Gadefejeren vil gøre ham
Passagen, - smidter han behændigt ned med
sine hans Ben - og bort. - Betjentene
løber af med Jafet.

720.

(Politikontoret. Nærb. af Dommeren) Han sid-
der byggeligt og smågaber og pudser sine Brill-
ler. Tilsluttet har mod Døren - og får
så travet med at få Brillerne på.

721.

(Politikontoret) Jafet får ind og den fra
Dommeren. - Den ene Betjent aflægges Re-
ferat - og berører de Lapsen, der iverigt falka-
rer. Jafet giver sit Berge med i laget, - så alle
nu råber: Kor.

722.

(Nærb. af den let korniske Dommer) Han river
med det gamle Hoved, - holder sig for Gænge
og henvender sig så til Jafet.

723.

(Gruppen omkring Jafet) Ja Kelt kan ikke
lade være at mæle sig om den forfjæmbede
Domme - men får da endelig forklaret:

Tekst: Det er en Fejltagelse ~~med~~ det hele...
Jeg løb fedeligt efter en Kog... med en
Kære... med en Kære!

724.

(Nærb. af Dommeren) Han måber, - bliver efter-
hånden klar over, at den Anholdte vist nok
går fri med Rettens Værdighed, - slår derfor
hårdt i Skranken og siger:

Tekst: Nå, - så de vil bilde os ind, at de send-
te efter en Kære... De skal de i midlertid ik-
ke tage ved Kæsen!

725.

(Politikontoret) I han giver Skriveren Ordre
te at udfylde et Ansøgningsblanket. - Jafet proste-
ster, - men Dommeren slår i Fjitten og påbyder
Ro, - hvorpå alle Tilstedeværende smækker munde.

726.

(Fra Piazza Hotel) På Dørtinet sidder den
hemmelighedsfulde Digeren og danser på en Snat

de. - Tim kommer farende, er ved at smilte over
ham - og fare ind ad Døren. Mattes rejser sig
og bliver stående - støttet til Muren ved Siden
af Døren.

727.

(Jafets Hoteldagligstue) Majoren og Harcourt
går utålmodige og ventee, da Tim Jafet
styrter ind, fækkere dem: ja Ord, hvad
der er passert. - De to Herre græber deres Hat-
te og farvinder ind bag efter den utålmodigt trippende
Tim.

728.

(Frau, Hotel Piazza) Tim joist ind, - så de to
Gentlemen i et mere værdigt Tempo. - De jøl-
ger efter Tim. -

729.

(Nærl. ved Muren ved Siden af Døren) Mattes
ser efter dem, - grunder over, hvad der kan sø-
re på Færde, - og svarer sig så efter dem.

730.

(Politikantret) Jafet søger at holde Tiden ud ved at
blive ved med at vedlægge Protester mod Arresta-
tionen, - og den arme Damm er efterhånden blevet
helt rødglødede af Raseri. - Han henstiller fryg-
sende til Betjentene, at nu skal de virkelig få
Fanger ind, - og de haler og slider derfor i sin Helt.

731.

(Nærl. ved Døren) Den rivede og, - Tims triumfe-
rende Ansigt kommer til Syn, - og han rækker på
en hidmorisk-alvorlig Måde sin ene Arm i bej-
ret og råber:

Tekst: Hædt!... I Lovens Navn!

732.

(Politikantret) Her bliver almindelig Forvirring og
alle ser hen mod den kariske Fyr i Døren.

Dammen rejser sig, slår ind med Hænderne og skal
netop til at sige nogle Ord, - da Tim går til
Siden ved Døren - og bliver sig dybt for Majoren og
Harcourt, der hurtigt trækker ind. Helt drøjet
af en Befaling, som Majoren bydende sluges ind,
Slipper Betjentene deres Fanger og sin Helts be-
nær går hen til Dammen.

(Karb. af Dommeu, Majoru z Harcourt) Majoru siger opbragt:

Tekst: Anholdt min intime Ven - en Mand, der tilhørte de fineste Kredte, z har en Gudtagt på 10,000 Lsh. om Aaret...

Dommeu måder påny, - besværges sin Uskyld z forklarer, at det hele var en beklagelig Fejlsagelse...

734

(Politikantret) Dommeu henvender sig til Jafet med mange Undskyldninger, derjer sig så om mod Lapsen, der er blevet uøst spagfærdig, efterhånden - z siger:

Tekst: Jeg skal love Dem... at ulejlige Politiket med falske Anmeldelser. z har givet Betjentene Ordre til at jøre den gamle Laps: Arrest. - bære bærme lår - z trækker sig tilbage, - fulgt til Dør af de beklagelsesfulde Dommeu.

735.

(Uden for Politikantret) Matteo står i Køben af Døren - skideklis henvender sig ind mod Muren. - bære bærme kammer Ld, - Jafet siger til Tim:

Tekst: Skynd Dig ind hen til Fleta... Tim venter selvfølgelig...

736

(Kort Karb. af Matteo hørende Ansigte)

737

(Uden for Politikantret) Tim stikker: Løb - z Matteo følger langsomt efter. - Majoru z Majoru en Vogn, z han z Harcourt fordrive ventetiden ind at bringe Jafets derangerede Toilette i Orden.

738.

(Karb. af de 3) Medens bærme glatter Jafets Trøje, udspørger de ham nysgerrigt, - z efter nyere Betænkning forklarer han:

Tekst: Det er egentlig en Hemmelighed, der skjuler sig bag det... Nemlig den, at jeg ikke har set min Fader, siden jeg var ganske lille, - z min

mente jeg altså, at jeg så ham!

Mafneu og Hucourt nikker interesseret og over-
raskede, men udspørger ham ikke nærmere...
Blandt andet fordi bognen kommer.

739.

(Stoie Billedet fra Politstationen) De sætter
sig ind i bognen. - Afgang!

740.

Tekst: Tim opdager, at han bliver forfulgt...
(ved et Gadehjørne) Tim kommer spantaklædt
og i ugen Afstand fra ham følger Matteo.
Tim drejer om Hjørnet, - en kvin Fjernetegning
passerer ham, og den unge Mand bliver ståen-
de og kigger skamst-jælsket efter hende. - Egen-
neven, der jo ikke kan vide, at Tim er staudet,
drejer om Hjørnet - men viger forjæmsket til-
bage, da han ser ham, han følger, lige fra sig.
Tim skudes.

741.

(Tims Ansigt) Han fløjtes fastlånde. Nikker
stille og udsædret: Han skal han nok få skilt
sig af med!

742.

(ved Gadehjørnet) og han skridter roligt viden-
ladede om ingen ting - Matteo følger ham
tøvende.

743.

(Frau en Havemur med en Port) Tim kommer
gående ind i Billedet, slår på Dørklokken og
bliver indladt (eller finder Porten åben og går
ind) Egenneven nærmer sig Porten.

744

(Hav) Tim løfter sig fra Porten et Stykke
ud langs Muren og hæver sig så forsigtigt op
ved at klynge sig til Murskanten.

745.

(Frau Muren ved Porten) Matteo har stillet
sig op i Portens nærhed og iagttagelse interesseret
Bjergningen. - Tims Ansigt spejler forsigtigt
og over Murskanten.

746.

(Nær. af Tim) Han griner smøret, - kniber ge-

nyttigt det ene Gjetet og takker sig så tilba-
ge.

747.

(Unde i Haven) Tim lader sig plimpe ned-
gjættigt ud af Billedets Forgrund.

748.

(Store Parti af Haven, med en anden Mær i Bag-
grunden) Tim løber hen til Mær, svinger
sig op på den.

749.

(Gade med den anden Mær) Tim springer ned
- til store Ræder for en skikkebig Borgemadame,
der netop befinder sig på Gaden neden for
Mær. - Tim vinker bevilgende til hende
og fjerner sig så hurtigt.

750.

(Frau Porten - som 745) Mattes venter fro-
ligt.

751.

(Frau Pensionen) Tim kommer, - bliver likket
ind.

752.

(Pensionshaven) Fleta og en 7-8 anden søde,
unge Pige løber og lege "Blindebukt" eller
en lignende Leg, da Tim kommer. - Fleta
styrter straks hen til hende og udspirer hende
iblandt. Hun giver hende Brevet, og hende træk-
ker hende med hen til en Bank.

753.

(ved en Bank) De sætter sig, og hende læser Ja-
fets Skrivelse og snakker lidt med Tim om
det.

754.

(Børskadet bag dem) Til at begynde med er
alt stille, - men pludselig trækker Grenene
til Side, og 5-7 småkke blugpigeansigter kigger
frem mellem Lovet. - Det er - og idet der i Kor-
et veldt Røjrrab.

755.

(Store Billede ved Banken) Tim og Fleta faar
op-lyste forklækkede begge to. - Den unge Pige
kunde ad Reminderne, da hende ydager, at det

er dem, der er på spil. - De begynder at myldre
frem fra deres Skjul, - Tine er ved at blive be-
trækket ved situationen og siger hurtigt to Fle-
ta:

Tekst: Jeg må af sted... Der er en Mand, der
venter på mig!

Et hånsmil underfundigt, trykker Fletas
Hånd og skynder sig bort. Fleta springer op
på Banken, og - angældt af Reminderne - vinker
hun til den Bortdragede.

756.

II Kapitel.

De begynder da Jofet den
samme Aften går sin Rute
hos Lady Mallström, - og i hvil-
ket han udfører både at
finde sig en Fader og en Moder.

(Salon hos Lady Mallström) En hel Del Gæster -
deriblandt en Del smukke unge Piger. - Jofet
kommer sammen med sine to Venner - og går straks
hen til værtinden, der står og konverserer en fem,
aldre Herre.

757.

(I Nærheden af værtinden) Jofet hilser ærbødigt
og fremfører gåmønt en blodslydning for sin og si-
ne Venners sine Ankomst. - Så kaster han et
Blik rundt blandt de Tilstedeværende - og plud-
selig giver det et Chok; han ser.

758.

(I en Rid) Den ældre Herre, der sad i den Eskipa-
ge, han forfulgte, og som ligner en Pralat, står og
taler med en anden Herre.

759.

(I Nærh. af Lady Mallström) Jofet griber øjeblik-
et og siger: Amen og siger højt:

Tekst: - Ham!... Ham med Næsen!...

Øverst følger Retningen af hans Blik.

760.

(Kort Nærh. af den talende Pralat)

761.

(I Nærh. af Lady Mallström) Jofet vil styrke
hen til den Mand, hvis Næse han samme Form

som hans øjen - men Majoren holdes ham
tilbage og siger adtaende:

Tekst: Nu de god, Mand! - Det er jo Biskop-
pen af Eden! ...
Men Jofet er ligeglad... river sig løs og skynd-
er sig bort.

762.

(Salmen) Jofet møder sig gennem de firkel-
lige samtalede grupper hen til Biskop-
pen.

763.

(D Kirken) Jofet hen til Biskoppen, - men
da han står over for ham, vender hans
Mod. - Han drister sig til at brikke kejlet
og til i en forvirret Tone at præsentere sig,
men da Biskoppen lader til at være meget
venlig - og for Resten går lidt nysgerrig - får
han Helt endelig stammet frem:

Tekst: Mylord... her de... have den God-
hed at skænke mig nogle få minutters
Samtale under 4 Øjne...!

Biskoppen betragter den unge Mand lidt
overrasket, - så nikker han venligt smilende,
og han og Jofet går.

764.

(beden om i Salmen) De to Herren går ud ad
Døren.

765.

(Kabinet, eller Hjørne af Kabinet) De to ~~mand~~
tager Plads. Biskoppen ser spørgende på Jofet,
der endelig får samlet sig så meget, at han
kan sige:

Tekst: Mylord... De må ikke tage mig det
ilde g... men... men ikke sandt... De har se-
ret gift... kast et Barne... en Søn, som De
har mistet... som Anstændighederne har tvun-
get Dem til at skille Dem af med...

766.

(Biskoppens Ansigt) Det får et bestyrtet Ud-
tryk... rører en heftig Smerte og en stærk Sorg.
Så nikker den gamle Mand langsomt og siger:

Tekst: Jo... Jeg havde en Søn, ... men... han døde...

og han skjuler berøgt Ansigtet bag sine
Hænder...

767.

(Nærb. af de to Mænd) Jøfet betragter Bi-
skoppen, - knæler ned ved siden af hans Stol
og siger højtidelig:

Tekst: Her, Sir, han er ikke død... Her knæ-
ler han ned for Dem og beder om Deres Vel-
signelse!

Biskoppen springer op fra sin Stol, - siger tilba-
ge og betragter forbløffet den unge Mand.
Endelig siger han:

Tekst: Jeg just er ikke... Han var jo med i
Kriget... blev såret og udiindede i mine
Arme!

768.

(Nærb. af Jøfet) Hans Ansigtstræk
skifter langsomt... Håbet sluktes i hans
Ånde, - og han er nær ved at græde af Skuffel-
se... (Han rejser sig langsomt.

769.

(Nærb. af de to Mænd) Jøfet sukker dybt, -
Biskoppen får Medlidenhed med ham, læg-
ger venligt sin Hånd på hans Skulder og
dette et Spørgsmål til ham. Jøfet svarer:

Tekst: Jeg har så længe søgt efter min
Fader... og nu havde jeg... håbede jeg, at
Jamedelst Ligheden...

Biskoppen nikker forstående, kommer med nogle
venlige, gunstrende Ord, trykker hans Hånd
og går så... Jøfet støder efter ham, - ryster
hå med et bedrøvet Smil på Hovedet og gav-
- afblænding.

770.

(Fra Murens ^{sm 750.} Matheas tilhyllede Ansigt) Hans
Blik røber hans Skuffelse og Tred... Han ser
endnu engang undersøgende op mod Hovedet og
fatter så en Bestemmelse.

771.

(Stort Billede ved Muren) Han indser det
håbløse i at vente længere - og fjerner sig i
den Retning, han kom.

772.

(Frau et Nis-med en Gadedoi) Da Billedet åbnes, får man en Anelse om, at Døren bliver forryktigt lukket i... Straks efter kommer Matteo ind: Billedfeltet g. passerer dette. - Døren lüder g. - g. te signe kommer Timor famøjelige Aasju.

773.

(Nærb. af Timor Ansigt: Disprokthen) Han kitter efter Egeinereu, - smiler forlægent g. minner:

Tekst: Nu er du nok ugen, du bytter Rol-
ler, min fine ven!

774.

(Frau Gadedoi) Timor kitter ind g. følger efter Matteo.

775.

(Frau en obliqu^h Karnekuejpe) Egeinereu kommer, - forvinder ind i Kuejpen. - Timor er stadig efter ham, - siger sig hen te et af Kvindernes.

776.

(Nærb. uden for Kvindet) Timor har sig så meget i bejret, at han lige kan komme til at kaste et Blik ind i Skaukestuen.

777.

(Skaukestuen, set fra Kvindet) Matteo kommer fra Døren, - sætter sig, således at han vender Ryggen mod Kvindet. g. født da tager han Glatten g. Tørbladet af - g. bestil-
ler sig en drink.

778.

(Nærb. uden for Kvindet) Timor kryber sammen igen... Fotografen følger ham nedefter, g. te slut see man Timor sidde på Steu-
broen ~~for~~ uden for Kvindet. - Han er arrig over, at han ikke rigtig har fået set den vigtigste Spions Ansigt... g. han oversejer ugen g. kommer kløveladende da g. te et Resultat. - Afblænding.

779.

(En ung Salong hos Lady Maalström) Her sidder

en del af Gæsterne & spiller Kort. - Jafet
står bag ^{Majorens} Betskens Stol og følger uden nogen
større Deltagelse Spillet's Gang. ^{Majoren} Betsken vil ha-
ve have ham til etbage del i Spillet, - men
Jafet ryster smilende på Hovedet - & går hen
mod den anden Salon, der ses i Baggr. Harcourt er også til Stede.

780.

(Del af første Salon) Den Sofa ved siden af Fløjds-
rene, der joer ind til den Salon, hvor der spilles
Kort, sidder to ældre Damer i fortrolig Slad-
parier. - Jafet kommer fra Spillealonen, bli-
ver stående i Døren & kaster et Blik tilbage
mod de Kortspillende.

781.

(Sladepartierne i Sofaen) Den ene siger kridskende
til den anden, hvis Øjne står på Stilke:

Tekst: Ork ja... Historien ligger mange Aar
tilbage... det var længe før hun traf Lord
Kærlstrøm... det er mindst 18 Aar siden...

Fig u er af de ja, der ved noget...

782.

(Narb. af Jafet) Han drejer Hovedet - &
lytter interessent til Sladderne.

783.

(Sladepartierne i Sofaen) Den ene Part udspør-
ger - dirrende af Vysgerighed - den anden, &
^{plum} den ved Bekked, forklarer kridskende:

Tekst: Jeg kendte såmænd personlig Ed-
ward Warrander... Han tog til Udlandet
lige efter... & skal nok være død for længe si-
den... Brevet blev på en eller anden ny-
strik Måde anbragt på Hittesboiruhospit-
talet!

784.

(Narb. af Jafet) Han ånder tungt... Han
er øjenynlig ved et Tilfælde joit ind på
det rette spor, - & hans tankefulde Ansigt
klarer op.

785.

(Del af første Salon) En Dame nærmer sig Slad-
repartierne som derfor med opgive deres interes-
sante Parier. Jafet fatter en Beslut-

ving og går frem efter... Han ser sig under-
søgende om, finder den, han søger - og går så
vidt.

786.

(Den fjerde Salou) Jafet går hen til Lady Macl-
ström, der står i en livlig samtale med et ung
Pau. Ja Kelt, - der jo i sin forbeholdne mening
at se sin ukendte Moder, - betragter hende
med et underligt granskende Blik, så hendes
Nåde bliver helt forvirret. Endelig får Ja-
fet da fremstammer, at han gerne vil tale
med hende et Øjeblik. - Hun lægger forvende
sin Hånd på hans Arm, - og han fører hen-
de ind i Kabinettet.

787.

(Det lille Kabinet) Jafet og Ladyen ind. -
Hun sætter sig - og beder ham med et kulørt
Smil komme frem med, hvad han har på
Tænde.

788.

(Kærl. af de to) Jafet ser på den smukke
og verdige Dame... er uasten ved at få Tårer
i Øjnene og siger endelig stammende:

Tekst: Deres Nåde må endelig ikke tage
mig det ilde op... men... jeg har så længe sav-
net en Fader... og en Moder... og derfor... ja, den
er jo ikke noget at betynde Deres Nåde... vi er jo
alle undergivet Kærlighedens Magt...

Lady Maclström betragter overrasket den Tale-
del. Smilet forsvinder fra hendes læber, - og
der kommer noget usikkert og nervøst over
hende. - Jafet tager sig med en viljiau-
spændelse sammen - og siger:

Tekst: Jeg kendte det hele om... Deres Nåde
og denne Edward Warrender... der er kun eet,
jeg ikke ved... Hvad er der blevet af... af
det søde Paut på Deres Kærlighed?
Hendes Nåde trækker Vejret frugt, - rækker
sine knyttede Hænder højt i Vejret og sæder
så tilbage i Stolen, - beroliget. - Jafet ved
hvorens ind eller ind og ser sig rådvild om.

(Helt Kabinettet) Josef får Gje på en vase med unge Blomster, river Blomsterne op og kaster det ikke helt runde Rand. Kør det på Hender Nåde.

790.

(Nærby af de to) Lady Maestroni slår Gje ned, - sin søster søster søster på Josef og skal sætte sig et berrime igen, da den unge Rand kaster sig på Kua foran hendes Stol og fremstammer:

Tekst: Tilgiv mig, Dees Nåde... Nizer Dees varme Hjerte, da ikke efter et omfavnelse Dees Lær... nåde De ikke velvillig mig, om jeg kunde bringe ham fra Dees Fødder?

3 Josef ser spændt og bedende op mod Hender Nåde.

791.

(Lady Maestronis Ansigt) Det er præget af stærk Smidberedelse... Hun beredte Krampagtigt Læberne, og endelig får hun da stornet frem:

Tekst: Det... det var jo en Datter!

792.

(Kabinettet) Hun får lige sagt de ^{selv} Jæglemunde Ord, - inden hun atter søger afværgt sammen. - Josef rejser sig langsomt, helt uindviklet ved denne Efterretning, skal lige til at hælde Budholdet af en ung Blomstervase ud over Ladyen, men opgiver det dog - og tømmer forresten ud.

793.

(Første Salen) Josef sidder, - rækker sig op og ser Jomfru sin Ophidelse og Forvirring, siger til den unge Dige, om Lady Maestroni talte med, inden Josef bortførte hende:

Tekst: Dees Tante pludselig sig... berrimede ja mig... Jafærdeligt!

3 han skynder sig ud. Den unge Dame ser forbløffet efter ham, - flere af Belokabet sam-

ter om hende, - og man skyndes sig så ind.

794.

(Det lille Kabinet) Hele Råde er endnu ikke kommen til Besidsthed, da Selskabet strammer til, men ved en digtetflaster Hjælp kommer hun da atter til sig selv, og det første, hun siger, er:

Tekst: Hvor er han... det for det delige Memeste?

Og hun ser sig sky an. Da hun ikke ser ham, rånder hun befrøet op - og forsøger at slå det hele hen.

795.

(Frau Lady Marlboroughs Palæ ved Porten) Jafet kimer ind med sit Tøj ~~så~~ over Armen. - Han løner sig op mod Døren, - slyger det frøgtige Hår bort fra Panden - og ved ikke rigtig, om han skal le eller græde.

796.

(Et Hjørne ved Palæets). Timus skalkagtige Raab kommer til Lyne. Han stikker to Fingre i Munden og piffer et Signal.

797.

(Frau Porten) Det giver et Chok i Jafet. - Han kigger til Siden, - vinker og går så.

798.

(ved Timus Hjørne) Jafet kommer hen til beem, der glidset fortæller ham, om den Opdagelse, han har gjort - og slutter med at sige:

Tekst: Jeg synes, jeg kender ham... Men jeg vil gerne høre, at du går og ser på Tyren! Jafet nikker, - støber sin Kåppe om sig og følger efter Tim, der viser Vej.

799.

(Andet Kabinet hos Lady Marlborough) En Del af Gæsterne sidder stadig over Kafeen, deriblandt Majoren. En af de unge Herre, der var med inde i Kabinettet, kommer slentrende og standser ved Oberstens Bad, hvor en af Spilleene spørger ham, hvad der er

Jasent.

800.

(bed Majorens Bord) Heren, der kom,
Jaklær:

Tekst: Heres Nåde lader, som om det hele
er ingenting... Men det er selvfølgelig den
ne Jafet Newland, der har forløbet
sig... Han er mig i det hele taget en
noget frivolsom Herre!

801.

(Nærb. af Majoren) Han nynter Baynere,
- og Harmer og Vrede blivde op i ham.

802.

(bed Majorens Bord) Majoren rejser sig,
går roligt hen til den åbenmundede
Herre og siger:

Tekst: Den Herre, de taler om, er min
hen... og de skal komme til at stå mig
til rådighed for deres Medtalelse!

Heren prøver at trække i Landigen, - men
Majoren ønsker ikke at debattere Sagen der-
ligere. - Harcourt, der har stået i Gæftta-
get de Spillende går hen til Majoren, - giver
med et smil et kildende, at han bifol-
der hans Optræden - og de to Herre går
bort sammen. - Afblænding.

803.

(Frau Harnekneppen) Tim følger Jafet hen
fraan et af de oplyste Skauerkvinder

804.

(Uden for Kvindst) Jafet skal netop til at bøje
sig frem for at se ind ad Kvindst, - da Tim
griber ham om Armen. - De to ^{unge} Mand ser hen
mod Indgangsdøren.

805.

(Frau Indgangsdøren) En Herre, der er sat svøbt
ind i sin Kæppe, og som har sin brede Hat
trykket ned over Panden, træder ind ad Verts-
husets Dør.

806.

(Uden for Kvindst) Jafet og Tim bøjer sig for-
sigtigt ind mod Kvindst - og ser:

807.

(Kamækneppens Skænkestue, set fra Kvindstuet)
I Følg. - med Ryggen til - siden Mattes. Den
penlunde Hænde kommer til Lyse. Dæne,
vinker Egeimereu hæn til sig - & deene gri-
ber et Lys og følger ind op ad Døren efter
den Fremmede.

808.

(Uden for Kvindstuet) Jafet & Tim vender sig
fra Kvindstuet. Jafet er stærkt klar over, at
de må have konstateret, hvad der er mellem
de to Mand, der gik. Jafet to kunne hører bort.

809.

(Fra Kamækneppen) De buiger sig bag om
Kneppen.

810.

(Kneppens Gæstebæde) Jafet & Tim kom-
mer, - ser, at der bliver hørt Lys på et
af værelserne på 1te Sal. De tager en Stige,
der ligger ved Hjørneren (eller enden evt.
op i et Træ), - rejser ^{den} og Jafet ender op ad
den, så han kommer til at kaste et Blik
ind i det oplyste værelse.

811.

(Stigen ved Siden af det oplyste Kvindstue) Jafet
ender op, nærmer sig hurtigt Ansigtet til Ri-
den. Den myrke Fremmede har sat sig
& lader til iøvrigt at udspirte Egeimereu,
der i en ærbødig & krybende Tone svarer.

812.

(Kvæstet; Kamækneppen, - set fra Kvindstuet) Den
Fremmede lader til at være meget utilfreds
med Mattes Stue, for han siger i en skarp
Tone:

Tekst: Du ved altså endnu ikke, hvor hun
opholder sig... Giv en al den tid at
blive utilfreds... Nu giver jeg dig 3 Dage, &
så må den Affære være ordnet... Du har jo
Lov til at tage den Hjælp, du har Brug for!

813.

(Ved Riden. Hørb. af Jafets lyttende Ansigt)

814.

(Stygen - med den gyltke Rude) Den Fremmede (Kommissionæren) falder hårdt og bydende til Mattes, der glemtegt nikker. - Så kaster den Fremmede et Blik p mod Kvinden, - og det er lige i sidste Øjeblik, at Jafet får trukket Hovedet til sig. Den Fremmede går hen til Kvinden, - trækker Rullegardiniet helt ned, så man ingen ting kan se. - Jafet sukker skuffet ned.

815.

(Harnekæppens Baggård) Jafet klavrer ved ad Stygen, - trækker bort med Tim, der venter i dyb Spænding.

816.

(Nærb. ved en Mur) Jafet kommer med Kæ-
nen, - standser og siger:

Tekst: Det er utvivlsomt Fleta, det gal-
der, - og det er sikkert Melchior, der er p. Øst.
... Fra Egeirneren er ikke nogen anden end den
Mand, der i sin Tid bragte det mystiske
Dødsbudskab ind til Lejren!

Tim er dybt interesseret, - vil have mere at
vide, men Jafet slæber af med ham.

817.

Tekst: Men der trak andre Skyer sammen over
Jafets Hoved, for dens samme Nat kom to
Flygtninge til London, - af hvilke han ikke
kunne rene sig noget godt...

(Fra et mystisk Hus) Jack Neville og William
Atkins smiger sig hen mod Huset, - standser
foran Gadedøren.

818.

(Nærb. ved Gadedøren) De to Mænd ser sig sky og
William trækker i Klokketungen.

819.

(Hall. Nærb. udenfor Døren) En forægtig udseende
Her (eller Kvinde), - der er liberklædt, - nærmer
sig Døren, - lukker den ikke op, - men bliver afventende
de stående.

820.

(Uden for Gadedøren. Nærbillede) En Hånd - vil-

(132)

liam Atkins - kommer ind: Billedet, - banker
et bestemt Signal på Døren.
821.

(Hall'en i det mystiske Hus) Negeren lukker
de to Hånd ind. - William siger noget til Tje-
neren, der bikkende forvinder.
822.

(Stor Salon i det mystiske Hus) Her er et meget
blandet Selskab forsamlet. Mange Diger, - i dje-
drende klædt, & letvindige at se til, - Del Lek-
mænd i alle Alder, - nogle civilklædt, andre i Uni-
former. En Del spiller Kort, - andre gårter med
Koridene, - Champagne skummer, & Stemme-
gen er høj. - Negeren kommer, - går hen til
en alder, vidmæjet & alt andet end sympatisk
Dame, der lader til at være Husets, "Vertinde",
& som lader sig kritiseres af en bedaget Lek-
mand.

823.

(Hall. af Negeren & Vertinden) Han kridsker
noget til hende, & hun lader til at blive glad
overrasket.

824.

(Salonen) Hun skynder sig ind efter Negeren. -
825.

(Hall'en) Vertinden ned- & hen til de to
Hånd, der kom for lidt siden. - William kysser
hendes Jæde Hånd & præsenterer Jack for hende.
Så siger han:

Tekst: Du kan nok gi' os en Håndvæk-
ning, Jane... Vi trænger til at komme
til at ligne Gentlemen igen.

Hun nikker, & giver Negeren en Ordre & forer Herrnæge.
826.

(Gang i det mystiske Hus) Vertinden kommer
ind med de to Hånd, & går forbi indel Døren & luk-
ker så Døren op til et Høul.

827.

(Muide, - orientalsk indtøjet Høul) Vertinden
ind med sine to Kæmpe, & viser dem, at i et
Skab hænger der en hel Del Selskabstøj. -
Negeren kommer ind med Barber ~~og~~ ^{erklæret}

ter, og den trivelige Dame lader Herrerne se.
828.

(Jafets Høbedagligtue) Jafet udsig frøgt
af Tim. - Ved Helt afførte sig langsomt sit
Bortøj, rækker det efterhaanden til Tim og
siger så jaløst:
Tekst: Tim... Du mig i døje de
ne Dage, se at godage om det er Mellem,
der står bag... G jeg selv... ja, jeg vil straks
skifte på Lord Wundersmer... Uheldet har
forfrøgt mig, siden jeg begyndte at sejle
under falskt Flag!

Tim begynder at jattere, - men Jafet bremser
ham - og Kragten forvinder hovedlystende.
- In Helt sætter sig hen paa Chotollet.
829.

(Karb. af Jafet) Han begynder på et langt
Brev til Lord'en... Bekender alt, ... Tilfæl-
det, du gjorde ham til Bedrager... sine Mål
og sine Planer... Afblænding.
830.

(Salonen i det nye Hüs) Stemningen er
endnu mere animeret, og Selskabet endnu mere
løslippent end før.
831.

(Karb. ved en Dør) Døren åbnes, - og Jack og Wil-
liam træder ind, - barbede og selskabsklædte.
De ser sig fornøjede om ved Tanken om de Glæ-
der, der ventes dem.
832.

(Salonen) De to Herrer træder nærmere, og fortæller
dem længe straks Beslag på Williden. -
En Jack, men kun Tugest af et Digebarneklyn-
ger sig frejdigt til Jack. Arm og trækker
ham med hen til den magelige Stol, i hvilken
hvis har siddet - og rekrimerer Champagne.
833.

(Karb. af Jack og Digebarneklyn) Hun sætter sig
på Kanten af hans Stol, drikker med ham
og Jack er ikke uindtagelig for hendes Juder.
834.

(Karb. af William og Karbinderen) Den nye -

nige Dame udspørger iøvrigt William... Han fortæller hende hvidskende uget, - siger, i det han gør en Hovedberørelse mod Jack:

Tekst: Kan u et Føl. 3 en Undermåler... Men kan u en Formue ved i Øjeblikket... en Formue, som jeg må ha' Tingene! Fortænder nikker interesseret - og lader sig at være ihyre dybere af sin gamle Bekendt.

835.

(Nær. af Jack & Digebarnet) Han kysser Chaucer paa sig, - trækker Digebarnet ned paa sit Skid, kysser hende paa hendes blottede Skulder og siger:

Tekst: Når jeg bliver rig... og jeg bliver meget snart rig!... skal du få det dyreste Halsbånd, der er til at opdrive i London!

Hun kysser sig henrykt ind til ham og kysser ham. - Afblænding.

836.

III Kapitel.

I hvilket år Helt bare kommer 14 Dage for sent til at finde en Fader. Til sin store Sorg mister han også en god Ven.

(Hotel Piazza. Vestibulen) Jafet kommer ned fra sit Sæde, - udgangsklædt. Tim, der bare stået og snakket med Portieren, går hen til ham. Jafet giver ham det tykke, forseglede Brev, han har i Hånden og siger:

Tekst: Brev, dette her til Lord Undermar - og så behøver jeg Dig ikke mere i Dag... Jeg taler nu her på Hikkebrunehospitalet for at høre, om der skulde være noget Spor... Tim nikker, - og Jafet går.

837.

(Fruen Hotel Piazza) Jafet fjerner sig. - Matteo, der har stået på dørs bag en Pogn eller lignende, sniger sig efter ham.

838.

Tekst: Men den samme Morgen...

(Smuk Skovlette) Diellen mellem Majo-
ren & den Herre, der kom med den jordsæ-
melige Fering om Jafet, skal te et fin-
de Sted. Til Stede er Majorens Sekundant;
Harcourt, - den jordarmende Part's Sekun-
dant, - samt to Tjenere. - Diellantenne
har Pistolen i Hænde, - & er stillet op
over for hinanden i den udmalte Afstand.
Harcourt trykker Majorens Hånd - og går
hidt tilbage - midt for de to Partes.

839.

(Herb. af Harcourt) Han tager et Lomme-
tørklæde frem, - holder det frem for sig -
parat te at lade det fælde.

840.

(Skovletten) Harcourt lader Tørklædet
fælde, - & de to Herrer fyres - Majoren
bliver stående, - men den anden Herre fol-
der, & hans Sekundant løber hen te ham.
Harcourt skynder sig også hen til Majoren,
der pludselig rækker sig ud at segne om.

841.

(Herb. af Harcourt & Majoren) Den unge
Mand vinderstøtter Majoren, der trykker
Hånden mod Hoftens & siger:

Tekst: Det er vist en Blodåre, du er raud,
- men hvordan går det Lord Tineholme?
De er begge hen mod Lord'en.

842.

(Herb. af Lord Tineholme & hans Sekundant)
Lord'en ligger med Hovedet på sin Sekun-
dants Kna... Han har udmåndet. - Sekun-
danten vander sig mod Majoren & Harcourt
& rytter bedrøvet på Hovedet.

843.

(Skovletten) Majorens Tjener kommer
te, & vinderstøtter af ham & Harcourt
slæber Majoren sig ud af Billedets
Fogrind. - Harcourt tager Hatten af for den anden Sekundant.

844.

(bed en Pogn, der holder foran et Kæst) Tje-
nere & Harcourt får Majoren ind i Høje-

kaarten. - Afgang. 845.

(Fraan det skønne Hitteboiskospital)
Langsom Gblænding. Et Øjeblik har
man kun den skønne Bygning at se
på, - så kommer Jofet ind; Billedet,
betragter med en stas Gysen sin Barndoms
skønne Hjem, - ringer så på y bliver luk-
ket ind. - Mattes kommer til Syne, - for-
står, at denne Gang har han neppe været
ud af at forfølge Jofet, y forvinder
derfor igen.

846.

(Stoivet y misset Kontor på Hitteboiskospi-
talet) Jofet kommer ind y retter en Forespørg-
sel til den aldrende Kontormand, der går
hen til Skranken for at ekspedere ham.

847.

(Hæle. af Jofet y Kontormanden) Manden
grundlægger sig så:

Tekst: Jo... der var vist netop for en 14
Dages Tid siden en Herre, der sprøjte
efter Jofet Newland...

Jofets Ansigt stråler, - y han må skulde sig
til Skranken af Lindsberøgelse.

848.

(Kontoret) Kontormanden giver en Sekretær en
Orde, - y bemeldte Herre tager en Protokol,
læs op: den y lægger den fraan Jofet, der
læser:

Protokolltekst: ... bemeldte Herre fik at vide, at
ansprøjte Jofet Newland efter at have forladt
Mr. Cophagens Apotek, var forvundet, men at
en Person ved Navn J. Newland for et halvt
Aarsiden var blevet deporteret for Falck...

849.

(Hæle. af Jofet) Han stirrer forbløffet ned
mod Protokollen, - så ser han ham frødt op
y råber:

Tekst: Deporteret for Falck!... Hvilken for-
ferdelig Beskyldning... Jeg skulde have depor-
teret...!

(Kontoret) Jafet skjuler Ansigtet bag sine Hænder... Kontorpersonalet betragter mægen de den elegante, unge Herre, og endelig drister den gamle Kontormand sig til at spørge:

Tekst: Er... de da... Jafet hertil?

Jafet ser op - og nikker langsomt... Sekretæren går hen mod Jafet, rækker sig og siger:

Tekst: Fjælen kan måske gøre god igen..

Jeg ved tilfældig, at den Herre, der springte efter Jafet hertil, boede på Hotel "Town" herovre for... og at han hed de Benny

Bennyson

... eller sådan noget! Jafet fatter myt ^{tydelig} hånd, trykker Sekretærens hånd og går ud. - De tilbageblevne ser hovedrystende på hinanden.

851.

(Uden for Hittbergs hospital) Jafet stormer ud af Porten og over Gaden.

852.

(Fraan Hotel "Town") Portieren står og taler med Karlen, da Jafet kommer løbende.. Jafet trækker Portieren til Side og udspørger ham ivrigt om noget.

853.

(Nærb. af Jafet og Portieren) Portieren kløer sig i nakken - og siger omsider:

Tekst: Her kan boet en General ^{de Bennyson} Debennon... men han rejste for 8 Dage siden... afsejlede til ^{Portugal} ~~Spanien~~, trods jeg...

Håbet slukkes i Jafets Gane... Han rækker Portieren et Teuzestykke og banker så mod dørbort.

854.

(Fraan Majorens Bolig) Hylkearten kommer vilende, - standser, og Hærcourant og Tjenestegæster sidder nærmest, bærer den hårdt sårede Major ud af Vognen.

855.

(Gademid) Jafet kommer søvngængerisk gående, - ser langt frem for sig, men godager pludselig noget, der "rækker" ham. Han ser:

856.

(Fraan Majorens Hus. Afstands-billedet) Major-
ren bærer ind ad Gadedøren.

857.

(Gademur) Josef griber af bange And-
sen - & skynder sig over mod Huset.

858.

(Majorens Sovestue) Majoren bærer
ind & anbringer på Sengen - & berømmer.
Harcourt vender sig mod Tjeneren - siger:

Tekst: Hørtøj... en Løge!

Tjeneren jaser ind, - & Harcourt finder
nyet Cognac frem fra et Skab.

859.

(Nærb. ved Døren) Josef kommer, - bliver stå-
ende, støttet til Dørdarmen & stirrer dybt
betaget hen mod sin beriddelse hen...

860.

(Sovestuet) Harcourt får Gje på Josef
& går hen til ham & bliver stille på ham.
Josef udspringer borte hidsende, - & Harcourt
forklarer lidt forvundet:

Tekst: Det var i Aften hos Lady Macl-
strain... Lord Tineholme tillod sig at kom-
me med en nedrættende Ytring om Dem, &
det krævede Majoren ham til Replik
Ja...

Josef er dybt rystet... & går hen til Maj-
orens Seng & knæler ned ved siden af den. -
Harcourt kaster nyet Cognac ind mel-
lem den Dørens Læbe & træder så lidt
tilbage.

861.

(Nærb. ved Majorens Seng) Josef vil med Skæl-
vende Hænder begynde at knappe Majorens
Tøj op, - men i det samme slår den Lædede Gj-
nen op, - & et stålende Smil opklarer borte
Ansigt. Da han genkender Josef. - Så fjerner
han den unge Mand Hænder & siger:

Tekst: Håbløst... en snart Jærdig... gør ikke
nyet... har høret Dig... unge vil mere sige
nyet om Dig...

Jafet presser Majorens Hånd mod sine
Læber, - og Tårerne strømmer ned ad hans
Kinden...

862.

(Kærl. af Harcourt) Han er dybt berøget
og har også svært ved at holde Tårerne
tilbage.

863.

(Kærl. ved Leugen) Majoren skygger blidt
Jafet over Håret og siger:

Tekst: Gjort Testamentet... Du får det
helt... ikke meget, måske 100 Lst... Altid
seret Snygetedye... men holdt vi meget af
Dig som en Ven...

Jafet kniber vildt, - presser Majorens
Hånd mod sin frugtbare Kind... Den Doct-
ter går en Betærelse for at rejse sig, - men
synker så livløs tilbage i Puderne.

864.

(Majorens Lovtale) Jafet rejser sig, - ka-
ster sig ned over den Døde, - uheldig og fatvri-
let. Harcourt går hen til Leugen, be-
trækker Jafet og kniber Majorens Gjenlig til.

865.

(Kærl. ved Leugen) Harcourt taler bevol-
gende ord til Jafet, - der nu ligger på Kæ-
den Leugen og kniber. - Jafet ser op mod
Harcourt og strimer:

Tekst: De fortæller ikke min Sag... Han
var det bedste Menneske på Jorden... Majs
og jeg har jeg bedrøvet ham... bedrøvet ham,
som jeg har bedrøvet dem og alle andre...
Hans Tårer byder jeg på, - Harcourt
ser medlidende på ham, - tager hans Hånd
og trykker den varmt... Afblænding.

x 866.

III Kapitel.

I hvilket Jafet ser sig omgi-
vet af Fjender, men dog god-
ger, at han også har Venner.
Til at begynde med præsen-
terer vi for en ny, mystisk Egeivner.

(Frøu Hotel Piazza. Nærb. et sted ved Mureu)
Næste Dag. En sortsmiddeket, skægttilgroet
Zigeuner står og holder ledtæg. - Manden er
ikke nogen anden end den gamle Ken Tim,
der i midlertid har majet sig vidan id, et
han er ukendelig. - Opløselig bliver han
opmærksom på uget.

867.

(Historie Billede frøu Hotel Piazza) En Hye-
vogn ruller frem og sætter Jack Neville og
William Atkins af. De to Herren er elegant
udkledede, - uen uget favoldede og medfører en
fakholdsvie nogle Bagage. - Den fulkladte
Tim skyder hen til Vognen, - og da der in-
gen Karl viser sig, får han lov til at
slæbe Bagagen ind.

868.

(Hotel Piazza. bestibilen) Jack og William
ind- og hen til Portieren... Tim ind med
Kuffertene, som han sætter fra sig.

869.

(Nærb. af Portieren og William) William
stikker Portieren nogle Penge og siger:

Tekst: Her skulde den et Brev fra
Lord Waidemear... indleveret under Mar-
ket N.!

Portieren nyster på Hovedet.

870.

(Nærb. af Tim) Han spidter Øren, - lader
te ~~ikke~~ at blive uget jakkedet.

871.

(bestibilen) William sender sig fra Portier-
en og holder nogle ord med Jack, der går
lader te et tale uget forbænset og irrolig over,
at der intet Brev er. - En Herren viser dem
op... og Tim følger efter med Kuffertene.

872.

(Jacks Hotel reulse) Tjeneren lukker de
to Slyngler ind, går igen - og Tim kommer
ind med Kuffertene, får en Drikkestilling
og trækker sig så også tilbage.

873.

(Hotelgangen) Tim udd, - står et Øjeblik
og grubler, fatter så en Beslutning, løfter
over Gangen - og standser uden for en anden
Dør, - bøjer sig ned og ser:

874.

(Jafets Hotel + Dagligstue. Nøjlehåndbillede)
Jafet sidder og fortæller Harcourt uget.

875.

(Uden for Døren) Tim rejser sig, grunder
et Øjeblik, kaller så et Stykke Papir frem
og skriver uget ned på det.

876.

(Jafets Hotel + Dagligstue. Nøjlehåndbillede) Har-
court rækker Jafet Hånden og siger:

Tekst: Jeg synes, den Hensigt, De har
haft, kolliderer det Middel, De har brugt...
og jeg vil gøre alt for at hjælpe Dem med
det finde Deres Fader!

Jafet tager rørt mod Monsieur Hånd.

877.

(Uden for Døren) Tim lægger Seddelen
sammen og banker på.

878.

(Jafets Sælsse) Jafet rejser sig med et
"Kom udd, -" og den forblåede Tim træder
ind. Jafet betragter ham forbløffet, -
tager overrasket mod den Seddel, Eje-
neren rækker ham og læser:

Seddeltekst: Den rigtige J. V. kommer
sammen med den Fædægtige. Opryg
først Flota efter 10. Marts og hans Fæller
på Kdkig - også ved hendes Dødsim.
Tim.

879.

(Korset af Jafet og Harcourt) Jafet ser be-
styrtet og... viser så Sedden til Harcourt, -
der går overrasket betragter Eje-
neren.

880.

(Sælsset) Tim trækker sig baglæns hen
mod Døren, - fulgt af Monsieur urolige og
spændte Blikke.

881.

(Nærh. ved Døren) Tim rejser omhyggeligt Nøglen om - og tager så leende Paryk & Skæg på.

882.

(boulvet) Jafet & Harcourt, der brat udløses af Spændingen & Uvissheden, brister grødt latter. Tim tysser på dem, tager abter Parykken & Skægget på - & betyder Jafet, at han skal følge ham.

883.

(Gangen) De to Venner tikker ind af Boulvet, over Gangen & hen til den Dør, der fører ind til Jacks Kælder. Jafet bøjer sig ned mod Nøglehullet, - ser:

884.

(Jack's Kælder. Ved Bordet. Nøglehulbilledet) Jack tager nogle Breve & Papirer frem, - viser William dem & siger:

Tekst: Papirerne er gode nok, - & jeg vil ha' min Ret, om så min høje Familie skal græde Blod!

William nikker - & giver sig med en lærende Mine til at undersøge Dokumenterne.

885.

(Uden for Jack's Dør) Jafet ser op mod Tim, - & de to Venner tekster et forstående Blik. - Så går de stille bort - som de kom.

886.

(Jafets Hotel - Dagligstue) Harcourt går utålmodigt op & ned ad Gulvet - & endelig kommer da Vennerne. - Harcourt bliver med et Ord sat ind i Situationen, - & Jafet sender sig så mod Tim, siger:

Tekst: J. hvad Fløtt angår?...?

Tim nikker, J. får de andre til at sætte sig & begynder så at referere.

887.

(Nærh. af de tre) Tim fortæller, - siger:

Tekst: Alleudei! Efter Lykkedes det mig at blive helt gode Venner med denne Matteo.

Han fortæller, & Billedet truer over i:

(I Harneknejsen ved et Bord) Tim sidder
over for Matteo. En del samme Flasket vidner
om, at der er blevet drukket godt, - og den ægte
Tigevinner er da heller ikke advin... Han tal-
ler frem:

Tekst: Der kan også blive Penge at tjene
for Dig, Kammerat... Det hele drejer sig om
en hemmelig Bortførelse af et Tigebræn... Min
Herre betaler, - og han har Råd Te det...
Tim uvidliger: Samtidigt, de to Klæd rekoler
et Håndtryk og drikker så videre... Billedet
tager over i:

(Kærl. af de 3 - som 887) Tim fortæller videre,
hans Tilhøve er stærkt interesseret, - Jafet
udspirer iøvrigt Tim, de Jakkere:

Tekst: Om denne Herre er Melchior, kunde
jeg ikke få ud af ham... Men det skulde være
en given aare: Irland ved Connemara...

(Jafets Ansigt) Han grunder over Problemet,
grunder så en Udvej og siger:

Tekst: Jeg får Te Irland... men jeg vil
hå' talt med Flefa først... og det kan altså
ikke blive for sent i Aften...

(Kærl. af de 3 - som 889) Jafet udvikler nærmere
sin Plan, som Tim og Harcourt bifalder...
Afblandning.

Tekst: Om Aftenen kom Lord Windemear
og hans Fortrolige, - Sagfører Masterton...
(Fraan "Piazza Hotel") Windemears Ekspage
kom frem, - og den gamle Adelsmand og Sagfö-
rerens forvender ind i Hotellet.

(Jafets Hotel Dagligtue) Jafet sidder i dybe
Tanker, da Tjeneren kommer og melder de frem-
mede... Lord'en og Sagføreren træder ind, -
Jafet rejser sig og betragter spændt de to
Herrer, der skal falde hans Dødsdom. - De frem-

mede går taase hen til Jafet.

894.

(Karl. af de 3) Lord Brudenmea betragter
opmærksomt og alvorligt Jafet. Hans Mine,
der til at begynde med er ret streng og barsk,
bliver efterhånden blidere, - og han vender sig mod
Sagfører, nikker, som vilde han sige: Skan lig-
ner ikke nogen Brindler, - den unge Mand... vel?...
Masterton bestaer med et stragt Smil hans
Nik, - og Lord'en vender sig så atter mod Ja-
fet, i Chrenes Klæbet blusser op, lægger sine Hæn-
der på hans Skuldre og siger:

Tekst: Kjærligheder dem ikke... beklager
nærmest, at de ikke ^{var} den Kæde, jeg søgte... og er
villige til på alle Måder at hjælpe dem til
at nå Deres Mål!

Jafet kysker dybt betaget den gamle Her-
res Hånd - og bekræfter ved god et Håndtryk
med Sagfører... Han får så sine Føtter
til at tage Plads og begynder at fortælle
dem om de Gysagetter, han har gjort. -

895.

(Jackes Kæde. Karl. ved Badet) De to li-
det tiltalende Herren han drikket kraftigt,
Badet flyder med Flasker og Glas, og Jack
er uget fuld og højrodet. William slutter
et Brev, som den anden med hæs Røst han
dikteret. Det løber Brevet igennem, hvis
Indhold bl.a. er:

Brevtekst: men modtager jeg ikke på Deres
Nåde i Løbet af 2 Dage et Brev mikt. J. N.,
gribes jeg sagen an på en laugt kraftigere
og mere sensationel Måde.

Deres utålmodige Kæde, den færdig
hans Navnet Jack Neville.

Jack nikker grinnende, og William lukker så
Brevet.

896.

(Jafets Hotel + Dagligstue) Jafet slutter sin
Beretning... Lord'en nikker interesseret,
rejser sig, og idet han rækker Jafet Hånden
til afsked, siger han:

Tekst: Jeg forlader Breen nogle Dage, men
står så altså til deres Disposition ... og i Mel-
lemtiden vil Masterton nok have fundet
ud af, hvem denne de Beynon ^{er} ~~er~~ ~~den~~
~~besvarende~~ ^{Beynon}

Jafet nikker - og tager så ogsaa Afsted med
Sagføreren.

897.

(beskrivelsen) Jack og William kommer ned-
i Jofit Overtøj, - går hen til Portieren med
det Brev, de har skrevet. Jacks Gang er
uget rakkende.

898.

(Nærb. af Portieren og de to Herrer) William
beder Portieren bringe ham et Brevet bliver
bevæget. - Portieren kaster et Blik på Ud-
skriften, - så ser han hen mod Trappen.

899.

(beskrivelsen) Jafet følger sine to Gæster ned,
og Portieren skynder sig hen og åbner Døren.
Ja dem, - går så tilbage til Jack og William.

900.

(Nærb. af Portieren og de to Herrer) Portieren
peger mod Brevet og siger:

Tekst: Et pådøigt Traf. - Det var netop
Lad Wiaderman, som Herr Jafet Newland
fulgte ned!

William bliver eftertænksom, - bringer sig så
hen mod Jack og hrifsker:

Tekst: Jafet Newland...! Giv en
J. N...!

Jack, der i sin Ontagethed, u ender med
begavet ud eller, forstår intet, - men William
bærer hans fagede Spørgsmål og ser hen
mod Døren...

901.

(Inden for Udgangs døren) Jafet ind, - standser
quindende, ser hen mod Uret i beskrivelsen.

902.

(Nærb. af beskrivelsen her) Det er lidt over 9 1/2.

903.

(Inden for Udgangs døren) Jafet nikker beslutsom.

(Vestibulen) Jafet skynder sig op ad Trappen.
Jack & William stimer efter ham.

(Nærb. af Portieuen & de to Heerer) William ser quindende efter Jafet, - så vender han sig mod Portieuen, rækker ham et Guldstykke og siger:

Tekst: Tank dem nu om... Har deene Jafet Newland ikke fået Brev, med det J. N. Portieus quinde, - nikker så: - Ja, det er rigtigt nok... Nu husker han... ja yngre Tid ilden!

William mener nu at forstå det hele, - betyder Portieuen, at han godt kan forvilde, & bridsker så til Jack:

Tekst: Der er et Komplot imod os... Deene Jafet Newland er kommen os i Fælebet... han går nu for Lord Wunderman's Nevø! Jack banker rasende & knytter tænderne. William forøger at stemme ham ned.

(Vestibulen) Jafet har sæt øjne efter sit Overtøj & kommer nu ned... Jack skytter sig over ham & forøger at kærte ham.

(Nærb. af Jack & Jafet) Ja Helt er uagt betyktet over det uventede Overføed, forvøger at gøre sig fri... Men gøe & fidd om Jack er, kænger han fast Sanken Bærre & hører:

Tekst: Bandit & Brindler... Stjale mit navn... jeg skal...

Det lykkes dog Jafet at gøre sig fri for Tyrens Kløder.

(Vestibulen) Jafet slinger den uroende Slynge for sig med Sædan en Toldrambe, at han fæder om på Gulvet. - Så går Jafet rolig ud. William går hen til Jack.

(Uden for Hotel Piazza ved Døren) Jafet ud, - ser sig undersøgende om - & går så.

(bertibuleu) William får Jack på Benene i-
gen. Den sidste tænkte er ude af sig selv af Ra-
seri & Fuldskab, slinger Trinder efter den
faldværende Modstander, - gør sig fri fra William
& rarer ud ad Døren. - William grunder
lidt, - siger så til den forkrækkede Patient:

Tekst: Jeg må vist se at få fat i ham... in-
den de to gør en Ulykke på hinanden... De
har nemlig et gammelt Kællebrønde et
skulle ha' gjort op...

Patienten nikker Jæstænd... & William skynder
sig ud.

911.

(Frau Præga Hotel) Jack slinger bort i den
Retning, Jafet er gået. William kommer til
Lyne. Døren, - lukker denne efter sig

912.

(Kærl. ved Døren) William ser efter sin Kam-
merat... et liende Smil spiller om hans
Læber... Han har øjensynlig fattet en djæ-
velsk Beslutning. - Går så.

913.

Tekst: Jack tabte selvfølgelig snart Jafets
spor...

(Halvmoik Kaj ved Thansen) Kajen ligger i-
de & Jaladt. En Kat sidder oppe på en
Brædder-tablet & slikker Mænkum. Jack
kommer sakende, - kan ingen Jafet se - &
værmer sig efterhånden Kajen... En Skikkel-
se ser sig efter ham... & kaster sig pludse-
lig over ham - det er William.

914.

(Kærl. af Jacks fordyjede Ansigt) En Hånd
klemmer om hans Hals... Han vil strige om
Hjælp, men en anden Hånd presser mod
hans Mund.

915.

(De Brædder-tabletten) Katten griber Fløjten.

916.

(Kærl. ved en Del af Jacks Kledning) En Hånd
tommer febrilsk Lommen for den Dødkold

af Breve og Papirer.

917.

(Et Sted ved Kajen) To Vægtene kommer gæ-
ende i skilferdig Samtale. - Pludselig griber
den ene den anden i Armen og gør ham op-
mærksom på uret. De ser:

918.

(Andet Sted ved Kajen) William kaster Jack
ned i Floden - og løber så.

919.

(Korb. af Vægtene) De sætter i Løb hen til
Jerningstedet.

920.

(Andet Sted ved Kajen.) Vægtene stormer
hen til det Sted, hvor Mandet fandt Sted...
men der er ikke uret at se i Floden. Den ene
siger:

Tekst: Strømmen har taget ham ... og den
anden har Natten gysigt!
Den anden vægter nikker, og de to Mand ser sig
gysende om. - Afblænding.

921.

Tekst: Men Fleta havde givet et højt Kåb
om at se Jofet den Dag, skønt han jo havde
lovet at komme...

(Fletas Skulde: Pensionen) På et Bord står
Blomster og Fødselsdagsgaver, men der er ikke
mange. - Fleta, der ser uret jaget ud, er
ved at knappe sin Natkjole til - og kuler
så ned ved siden af sin Seng i Bori.

922.

(Fra en Kvinde) Jofet kommer, - ser sig spej-
dende om - og drønger sig så over Kvinden.

923.

(Havet. Kvinde i Baggr.) Jofet springer ned
fra Kvinden og løber frem mod Billedet.
Forkvind, - standser, - stikker to Fingre.
Kvinden og piber et Signal.

924.

Tekst: Det gamle Signal...

(Fletas Skulde. Korb. af den kvalende Fleta)
Kvinde standser midt i Bori, - lytter og smi-

er glad.

925.

(Fletas hustru) Hun rejser sig og lover hende
te vinduet, som hun åbner.

926.

(Havde med Pensionsbygningen lidt tilbage)
Fletas står i det oplyste vindue. De andre
vinduer er mørke. - Jofet siger sig hende
te vinduet, og da det ligger. Stuefagen, har
han nemt ved et entre ind.

927.

(Fletas hustru. Inden for vinduet) Jofet
siger sig ind, - siger:

Takst: Det er en forfædelig Tid at
komme på... men jeg måtte have talt
med dig... og jeg bliver udspejlet...
Fleta bliver usrolig og udspejler ham ivrigt.

928.

(Fletas hustru) Fleta drager Jofet bort
fra vinduet - og får ham anbragt i en
magerlig stol. Selv sætter hun sig på en
skammel ved hans Fødder.

929.

(Karb. af de to) Jofet har et lille Smykke
med te hende, - som hun er berøvet for...
og Jofet begynder så i en alvorlig Tone
at fortælle...

930.

(Fraan Indgangsdoiren te "Hotel Piazza")
William kommer, - går ind.

931.

(Ve. triblen) William ind, - giver hende en
angstelig Hovedryk te står på Portierens
Spejlskål - og går så roligt op ad Trappen.

932.

(Jofes Hotelværelse) William ind, - sætter
Lys og låser Doiren. Sætter sig hende ved
Bordet.

933.

(Karb. ved Bordet) Han tager nogle Papirer
og Breve frem fra sin Lomme, - betragter
dem med et tilfreds Smil. - Afblænder.

934.

(Fletas Jærelse. Nærl. af Fleta og Jafet - som 929)
 Jafet fortæller videre med Fletas Hånd i
 sin. Han slutter med at sige:

Tekst: Mærke skal det lykkes mig at
 få din Herkomst opklaret... men jeg må
 på den Halskæde, som Nattee efterlod sig...
 Fleta nikker - og rejser sig.

935.

(Fletas Jærelse) Fleta finder den aparte
 Halskæde frem, og Jafet stikker den til sig.
 Så tager han Ordet med hende og bereder
 sig til at fortælle ad samme Vej, bare
 kom.

936.

(Nærl. ved Kvindstet) Jafet kaster et Blik
 ud af Kvindstet.

937.

(Et indrengigt Ur på Bygningen) Klokkeren
 er lidt over 11.

938.

(ved Kvindstet) Jafet går med et lille Smil
 Fleta opmærksom på det senere Tidspunkt
 og svinger sig så ud... Fleta lukker Kvindstet
 og skæner drømmende frem for sig... Afblæn-
 ning.

939.

Tekst: Næste Morgen.

(Jafets Hotel dagligstue) Tim, - der nu er i sit
 Afsættelse - kommer ind med et Brev. Han ser
 sig om - stikker en tom - så pifter han det kend-
 te Signal, - og straks efter kommer Jafet ind
 fra Sovestuen i Færd med at gøre sig i
 Stænd. - Jafet og Tim læser Brevet.

Brevtekst:

eneste, der kan tale om, vistnok rigt, hvorledes
 de i ^{Portugal.} ~~Spanien~~ eneste Slægtning Miss Derron i
 Connemara, Irland, der måske kan give Plysminger.
 Kærligt Hilsen.
 Masterton.

940.

(Nærl. af Jafet og Tim) Jafet og Tim ser op fra

Brevet, - seker et betydningfuldt Gjekart,
3 Jafet siger:
Tekst: Et Fingeryeg... troer jeg... at
hvi netop ogsaa skal bo i Conneemaca.
Jeg tager til Inland med det samme!
Tim Quicke, - 3 Jafet giver ham sa' forskel-
lige Instruktioer. - Afblænding.

941.

IV Kapitel.

Der handler om en Keltis Prou-
styr i Irland. Han møder
gamle Bekendte, men forag-
ter en af dem.

(En gammel Kro i Nærheden af et Udkibningssted)
Jafet er ude at gæsse uget sluppet gennem Eng-
land 3 over Kanalen. Nu skal han med Postrog-
nen videre. - Udenfor Kroen holder Postrognen
parat til at køre. Jafet 3 en anden Rejsende
kommer ind fra Kroen 3 sætter sig ind i tognen.

942.

(I Postrognen) På det ene Side - i hvor sin Kog-
siddet to Herrer. Han, der sidder længst tilba-
ge, har båret et lammetrøklade over sit Hoved
3 smører sig. Han er klædt i Kvæke dragt.
Den anden Herrer sidder skjult bag den Aris,
han læser i. - Den Rejsende, der kom sammen
med Jafet, sætter sig på det andet Side i det
fjerdeste Hjørne. Jafet anbringer sig i den
første Krog, - ser med et stort Smil mod
sin Rejsesæder. - De virker ikke meget glævede.

943.

(Bij frau Kroen) Postrognen sætter sig i Be-
regelse.

944.

(I Postrognen) Jafet undertrykker en let
Gabe, - men straks efter er den arslæren-
de Herrer færdig med sine Studier, - 3 man ser
nu, at det er en Mand, vi har truffet før. -
Jafet bliver overasket på ham, - man søger
så at skjule sin Forbauselse.

945.

Tekst: Jafet bejødte at blive urolig. Manden

var jo den Agent, som Mattes havde forhand-
let med, og som rimeligvis stod i Meleliers Sold...
(Jafets Avis) Han skærer over mod sin Gen-
bo og har start ved at betvinge sin Angst og
Uro.

946.

(I Postrognen) Agenten - M'Dermott - ser over
mod Jafet, nikkede forkommentede til ham og siger
så, idet han rækker ham Avisen:

Tekst: Det lader til, at det ikke er ved at
blive Uroligheden og Gørøi herovre i Delaud
og kan pege ned mod en Notits i Avisen. Ja-
fets læser Notitsen, (i hvilken der står, at
"de hvide Øenige" - de spanske ikke Katolikker-
er ved at rejse sig, og at disse Øene er faste at
jordes i. Det er navnlig mod Skatterne og
Tiendebetalingen, der protesterer)

947.

(Nær af Jafet) Han læser Notitsen, - veks-
ler et Par Ord med sin Genbo og kaster sig
igen et Blik i Avisen, hvor en Notits fan-
ger hans Opmærksomhed:

Avisetekst: bigwind i Themsen.

Tidligt i Mors er der i Themsen fundet
dixet af en ung, velklædt Mandsperson.
Den Døde, på hvem der ingen Papirer fand-
tes, har øjensynlig først været i en stand
for et Overfald og var ombrudt blevet
kvalt, inden han blev kastet i Floden.
bed 10 $\frac{1}{2}$ -Tiden i Efter havde da gaa to
Katrægtene set, at...

Jafet bliver straks eftertanksom, - men vi skal
håbe det her... Den Historie kan selvfølgelig
ikke komme ham ved!

948.

(I Postrognen) Han giver med Tak M'Der-
mott Avisen tilbage og takker sig ugle lige-
gyldige Ord med Agenten.

949.

(Dårlig Landeri i kuperet Terrain) Postrog-
nen ruller frem, - men det går med
Båm og Skod. Vejen er meget ujævn.

(I Postrognen) Krækeren, der sover med Lommetrøkket over Hovedet, kastes - på Grund af Vognens uregelmæssige Bevægelser - ned ad Sædet; - Trøkket glider af ham, og man ser, at Manden ikke er ugle anden end vor gamle Ven, Mr. Cophagur. - Jafet stirrer overrasket på ham.

951.

(Jafets Ansigt) Hans Ansigt søber hans Glæde ned Genopmet, og han skal netop te at kalde Apotekerens ved Navn, da han bliver klar over det ukloge i det, - ser mod Aegenten - og lægger så atter sit Ansigt i ligegyldige Folder.

952.

(I Postrognen) Cophagur samler sig op, sætter sig igen og kommer med ugle vundskylende Bemærkninger om den Forstyrrelse, han har lavet. Så får han Øje på Jafet, stirrer på ham, som så han et Genføed. Han pudsler sine Brillen, bøjer sig så frem mod Jafet og siger glædesstrålende:

Tekst: Jafet kendt mig Sandten... samme hede, samme Øjne... Apotek i Smithfield... gal ~~Digt~~ ^{Ko} og så fort videre!

Jafet beagter ganske roligt Bekendtskabet.

953.

(Mr Dermatts Ansigt) ^{Han} Det er meget interesseret i, hvad den Jægar, og betragter Jafet.

954.

(I Postrognen) Cophagur vil ikke tro, at han har taget fejl, - men da Jafet smilende og hovedrystende bliver ved med at hørde, at han har gjort det, lader den Jafentværende Apoteker sig stille tilfreds, kommer med en Mængde vundskylninger og falder tilbage i sit Hjørne.

955.

(Fra Kro N° 2) Postrognen ruller ind i Billedet - og standser. Jafet står id af

Kognen, - og efter ham følger Apothekereren,
der får den Bagage og tyvenogulig ikke skal
længere. Han vender sig mod Jafet.

956.

(Karl ved Kognen) Cophagur tager brikken
de slatten af, - kommer med mange hund
skyldninger og slukker med et rige:

Tekst: Udslygte Fejetagelien. Jorblof-
fende Lighed... skal ikke længere... gam-
mel Tante død... endnu Bort og arve det
hele... altsammen meget godt... og vi fort
videre!

og med et sidste Blik forvinder han.

957.

(Uden^{for} Kro II) Apothekereren skynder sig
ind i Kroen. Jafet skinner efter ham, og
da det lader til, at de to andre Passagerer
bliver i Kognen, går Jafet og efter sig ind i
Kroen. - Kirkens er gået åbent af. M'ben
mott kaster et spejlede Blik ud af Kog-
nen.

958.

(Lille Stue i Kroen) Cophagur er ved et hænge
sit Tøj fra sig... Jafet ligger Døren op, mik-
ke glad smilende til den ovenstede Coph-
gurs, ligger så ~~uden~~ Døren og kaster sig i
sin gamle Principals Arme.

959.

(Karl af Cophagur og Jafet) Jafet siger:
Tekst: Jeg blev jo nødt til at frægte
Dem... ja der var en Mand, der udiig mæk-
te vide mit navn!

Apothekereren nikker og klapper sig smilende
sin jubenrelende Lærling på Håret.

960.

(Karl ved Døren) Døren ligger op, og M'ben
mott kommer til Lyne... Nu må du vil
spille om hans Løbe, du kan får Gid
på de to... Nu har han Næb!

961.

(Den lille Stue) Jafet og Cophagur vender
sig mod Døren. M'ben mott kommer med en

lige gyldig kundskyldning og trækker sig så tilba-
ge. - Jafet ser efter ham og vender sig så mod
Cophagus og siger:

Tekst: Det var da højst uheldigt.. Fadet var den
Maud, der ikke måtte få mit Nam at vide!
Den brave Apoteker blev næsten lige så uheldig
lig som sin unge Ven.

962.

(Uden for Kro II) M'Dermott kommer ud,
gælder et Øjeblik og giver så Kommanden
enkle Penge og en Adre. Kommanden rimerer gd-
nygg og geschäftig afsted.

963.

(Det lille Tælle i Kroen) Jafet frygt sig for de
bange Anden, pejer mod Cophagus' Kræker-
dragt og vidspinger ham... Apotekerens jakla-
rer henrykt:

Tekst: Apoteker igen... i Reading... blevet Koe-
ker og gift med ^{sinna} Judith Temple, den lærke...
Idel bykke... Søster Swanne boer hos os... tale
tit om Dig... snart komme på Berig... og så fort
videre...

Jafet er stærkt interesseret, og Cophagus fortæller
gerne.

964.

(Uden for Kro II) Herten kommer med en
Kest, - M'Dermott springer sig op på den og
galopperer bort.

965.

(Det lille Tælle i Kroen) Jafet lytter og fæ-
ber til Vindret. Cophagus følger efter ham.
De ser:

966.

(Vejen fra Kroen) M'Dermott galopperer bort.

967.

(Koraulset. Ved Vindret) Jafets Angst og
Kro vokser. - Det aner ham, at der forestår
skabnes rause Begivenheder.

968.

(Uden for Kroen. På Postrognen) Knifken tager
 den Hæret for Hænderne og trækker Afgang.

969.

(Det lille Hæret i Kroen) Jofet tager hurtigt,
 men kærligt Afked med Apotekereren og stynde
 sig ind... Cophagurs Snipper bagefter.

970.

(Uden for Kro II) Jofet ind, - sætter sig ind i
 Postrognen, den Kro. - Cophagurs Kommer
 frem i Kroen.

971.

(Nær af Cophagurs i Kroen) Han ser ef-
 ter Vognen, sniker - og Jalden Tøse af Lutter
 Røvelse. - Afblænding.

972.

VI Kapitel.

I hvilket Uvejret og Stormen
 raser, og vor Helt får Juid
 til ^{at hoi} at han ^{har} nået sin sidste
 Station.

(Vej gennem øde Landskab) Aften. Det stor-
 mer og regner - og Knifken må pibe på Herrens
 Julat på Postrognen frem. - Den forsvinder ind
 af Billedets Fagvind.

973.

(Fra en Jaldesædlig Røvelse) Postrognen
 kommer og standser. - Jofet står ind - og kæmper
 sig ^{med sin Vægs af Hænderne} mod Stormen hen til Kroen.

974.

(Skimmel Kroen i Halvørke) Stuen oplyses
 kun svagt af Skæret fra den store Kammer, for-
 an hvilken der sidder en uget skimmel Person.
 Han stimer interesseret på Jofet, da denne
 kommer ind. Den frivillige og godmodigt indvillende
 Portværd går hen til ham og hjælper ham af
 med hans dynggrøde Kapper. Den skimmel Per-
 son kækker sig tilbage i Stuen, - og Jofet går

om hen til Kammeren, og som den Høveder.

975.

(Nærb. af Tænderne og den skumle Porm) Han
hvirvler uget til Høveder og pejer hen mod Jafet.
Tænderne lader til at være uget betænke-
lig.

976.

(Krastruen ^{struen}) En ung, rød Pige kommer ind.
Det er Tænderens Datter. Moderen går hen
til ^{hende} og hvirvler uget. Den unge Pige nikker,
tager en Armstøtte med flere Lys og tænder
dem.

977.

(Nærb. af den unge Pige) Hun hedder Kath-
leen. ... Hun tænder Lysene, og i den Skov ser
man, hvilken smukke og blomstrende Skønhed
hun er.

978.

(Krastruen) Den unge Pige tager Armstøtten
Høveder og betyder Jafet, at han skal føl-
ge med Høveder. - Tænderen lukker Øien
efter dem.

979.

(Lille, uhyggeligt Hæul) Kathleen og Jafet
ind. Hun sætter Lyset på Bordet, - griber
Tørvæskan, der står ved den lille Kamme,
og går ind for at fylde den. - Jafet ser sig
omkring - og er alt andet end hyggelig til
Høveder. - Han sender sig mod Kvindens.

980.

(Nærb. af det lille Kvind) Rejnen pladsker
mod det og udtaler sig at stå Røden ind.

981.

(Det lille Hæul) Jafet forsvinder at betænke
sin rimelige latterlige Frygt og går hen til
Kvindens. Han ser:

982.

(Pigen fra Kroen, - set fra Kvindens) En Mand

har fat i Bidslet på en af Hestene & vendede
Poguen. - Kuffeten, der sidder på Bænken,
kør bort i samme Retning, han kom.

983.

(Det lille Søulse. Nærb. ved Pinduet) Jafet
undrer sig over, hvorfor Kuffeten skal gå
bage i det Jafedelige Rejs... Skal den ske
noget, - ~~men~~ der ikke må være Viduen til??

984.

(Det lille Søulse) Jafet går bort fra Pui-
dret - & sætter sig eftertænksomt på Kanten
af det Bord, der står ved Bæggen midt til Kro-
stuen.

985.

(Krostuen. Frau Kammine) Kathleen er ved
at fylde Tav fra den store Kasse over i sin.
Hun ser op mod Moderen & den skinnende Mand,
der står i Nærheden af Kammine, & sætter nogle
Spørgsmål til dem. Manden siger medt:

Tekst: M'Dermott har selv sagt det... Tyren
u Prokurator & Skattekræver, & Brideme her
u ikke til Lids at afgive den Krog....

986.

(Den lille Stue. Nærb. af Jafet) Han bliver op-
mærksom på Samtalen ved siden af & lytter
anspændt.

987.

(Krostuen. Ved Kammine) Kathleen vil ikke sig-
ge tro på Mandens Forklaring, - men hun
føle sig halstarrig:

Tekst: Han skal ordnes i ^{nat} ~~dag~~, inden hun
får Soldaten til Hjælp... Det er din egen Kæ-
reste, Corry O'Toole, & hans Brødre, der fører
an!

988.

(Det lille Søulse. Nærb. af Jafet) Hans Ansigt
idlyk & bliver mækt... De vil altså tage hans
liv... Men hvorfor?... Er det Melchior, der dri-

nu et spil?...

989.

(Krosten) Kathleen skal netop te at
fjerne sig med sin Brandekurv, - da Døren
te Vjens river op.

990.

(Nær ved Døren) En ung Mand, - Corry
O'Toole, - Kathleen. Kæreste hader ind.
Regn og Skid står ind i Stuen, og Manden
har lært ved at presse Døren i igen. Han
tager sin røde Hue i Hånden og vrider den.

991.

(Krosten) Corry hader udmere, vil tage
Kathleen under Hagen og kysser hende, - men
hvis fahinden det og siger:

Takt: Jeg ved godt, det er Jovens Or-
de... men jeg kan alligevel ikke li' det,
I kan ja... Jeg synes slet ikke, den Mand
ligner en Skatteopkræver!

Corry ler ad hende, - men hun går sig fri
og går med Tårvekassen.

992.

(Det lille værelse) Kathleen ind, kigger
stjålent te Jofet og begynder at lægge
Tår og Brande te Rette i Kaminen.

993.

(Krosten) Corry og den skumle Person
hæfter mere aftaler, - og den unge Mand
siger så te Bertinden:

Takt: Om en Time sker det... såj mi ja,
et han snart går i seng!

Den gamle Kone nikker i den Begejstring, og
de to Mand går så ind i Regnen og Højnet.

994.

(Det lille værelse) Kathleen har fæstet det
te at brænde i Kaminen... Jofet ser på
hende - og går så hen te Kaminen, læner
sin ene Arm mod dens Kant og taler

te hende.

995.

(Det lille Kæulke. Nærb. ved Kammeren) Jafet
retter nogle Spørgsmål te den unge Pige, som
ser op mod ham og villigt tilføder hille hans
Uygerighed.

996.

Tekst: Han fik at vide, at det uærliggende
Gods - Mount Castle - mæjedes af en Grev
Henry de Clare, der overtog ^{det} da hans barulø-
se Broder døde ved et Ulykkestilfælde et
halvt Aar tidligere...

(Jafets Ansigt) Han lytter dybt interesse-
ret te Kathleens Forklaring... Han begyn-
der at se Løsningen på Mysteriet og mit-
ker fastæende. - Så siger han:

Tekst: Den tidligere Ejer - Broderen - havde
han ikke haft en lille Datter, der er ble-
vet stjålet, eller...

997.

(Nærb. ved Kammeren) Kathleen ryster
på Hovedet, - men så kommer hun i Tanker
om noget og siger ivrigt:

Tekst: Jo... de havde en lille Pige... Cecilië...
der druknede... Brevet blev ganske vist
aldrig fundet... Mor var hendes Amme...

Jafet nikker... Nu er det hele jo klart... Han
tager Fletas Halskæde frem og pakker
den ind.

998.

(Nærb. ved Døren) Døren åbnes, og Hertinden
kommer ind... ^{med nogle Løgne på Læben.} Hun standser i Døren, - stikker
med åben Mund hen mod Jafet og udby-
der:

Tekst: Kæden!... Myglady's Halskæde!

999.

(Det lille Kæulke) Kathleen og Jafet se-
der sig men i det samme stykker den gamle

Kone hen til Josef - og pejer alvorligt mod
Fleets Halskæde...

1000.

(Ved Kammeren) Josef fortæller soligt:

Tekst: Den lille Pige. Deres Fæder Datter,
som de har begravet som død, lever endnu
og står under min Pantlægt... Jeg er ikke
Skattegraver - men jeg er kommen for at
opklare den Hemmelighed, der redder den
lille Pige...

Både Katherin og Moderen er dybt rystede.
Den gamle Kond pænsler Halskæden mod
sin Læbe; og Josef fortæller videre... Af-
blænding.

1001.

(I en Sligt eller Hjulvej) Corry og den
skumle Duran står og venter. Formid-
med Skikkelser strømmer til fra alle Si-
der. Mr' Dermott kommer sprængende,
vider hen til Corry.

1002.

(Hærb. of Mr' Dermott og Corry) Agenten
giver Corry visse Ordre.

1003.

(I Sligten) Agenten rider bort igen -
Efter Corrys Ordre sniger Flokken sig
bort... og ad Skænterne og hen over Marken.

1004.

(Det lille Deule. ved Kammeren) Den gamle
Kone kysser selvdygt Josefs Hånd og siger:
Tekst: Det er ja sent at flygte... men jeg skal
forsige at redde Dem på anden Måde... for
den lille Cecilies Skyld.

1005.

(Det lille Deule) Den gamle Kone griber dy-
set og betyder Josef og Katherin, at de skal
følge efter hende. - Alle 3 ud.

1006.

(Lille Gang med et Paa Døe på hver Side) I Bagge en Mellemting mellem en Trappe og en Stige, der joer op ovenpå... De 3 kommer... Den gamle Kone åbner en Dør og betyder Jafet, at han skal gå ind. Den gamle Kone vender sig mod Datteren.

1007.

(Karb. af Moder og Datter) Moderen knipsker noget til den unge Dige, - der rødmeude protesterer. Men den gamle Kone siger bestemt: Tekst: Når din Mor siger det, er der ikke noget andet i det! Kathleen samtykker så julegen.

1008.

(Den lille Gang.) Kathleen forvinder sig ad Trappen, - og Moderen går ind til Jafet.

1009.

(Lille Gæsteværelse med Seng, Taveltøj, men propper) Den gamle Kone ind til Jafet, sætter dyret fra sig, - siger nogle quindrende Ord og lader ham så ene. - Jafet åbner sin Jadedok og tager sine Pistoler ind.

1010.

(Hden for Kroen) De fornuimende Skikkelser omkring Kroen... De fleste af dem er betabuede.

1011.

(Det lille Gæsteværelse. Karb. af Jafet) Han lader Pistolerne - og afventer så med tilkømpet Ro, hvad der vil ske... Afblænding.

x

Tekst du tager frem og tager bort)

I vor Fortællings 4de Del:

På Dødens Tærskel

Jafet i Afslutningen på Eventyret: Irland og følger vor Helt til Søs, hvor selvsamme Opførelser følger i hans Lod.

Jafet
der siger sig en Fader.

4de del:

Taa Dødens Tærskel.

Hovedpersoner:

Jafet Newland.

Tim

Cophagus, Apoteker.

Melchior (alias Henry de Clare)

Nattée, hans Hustru.

M' Dermott, hans Agent.

Kathleen.

Hendes Moder. (Mrs. M'Shane)

Conny O'Toole, hendes Kæreste.

Mattes, en Egeboer.

Harcourt, Jafets Ven.

Fleta

Lady de Clare, hendes Moder.

Lord Wüdermar.

William Atkins.

Kaptein Wilson, på Fregatten „Diomedes“.

Mr. Phillot, Næstkommand.

Mr. Easthüpp, Proviantskriver.

Garcoigne. } Midtskipmænd.

Vigors.

Mastereu

Bådsmanden.

Don Scipio.

Donna Agnes de Silva.

Hendes Pige.

En Styemand.

De første 6 Billeder er Præsentations-
billeder, der skal bringes til at ståtte
de uødvendige forklarende Tekster: Alle
Billederne kommer frem og kommer bort.

1012.

(Præsentationsbilleder af Jafet i „moderne“ Tøj)

1013.

(Præsentationsbilleder af Cophaguv og Tim)

1014.

(Præsentationsbilleder af Lord Waidemear)

1015.

(Præsentationsbilleder af William Atkin)

1016.

(Præsentationsbilleder af Melchior og Natkée)

1017.

(Præsentationsbilleder af Fleta i „moderne“ Tøj)

—

Krefter gentages nogle få af de
Billeder, der sluttede Del III.

—

1018.

I Kapitel.

I hvilket en helt ikke har no-
get håb om at stå levende op
den næste Morgen og derfor græ-
ber til det sidste middel - at gå
i seng.

(Fra den gamle Revier) De fornummede Skik-
kelser siger sig helt hen til døren.

1019.

(Nærl. ved Jeddøren) De arbejder på at spænde
ge døren.

1020.

(Det lille Gæste-Soveræulre) Jafet lytter, - biden
Tønderne sammen - og presser. Hønderne fast om Pi-
stolen. - I det samme åbner døren, - Jafet rejser
sig og kører den ene Pistol - men sætter den i jæn
med et stort Smil, - da han ser, at det kun er

Kortvinden, der i Natdragt kommer ind. Den gamle Kone kridsker uget til hant, - lukker det lille vindue op, giver dyrestagen og betyder Jafet, at han skal følge hende. De går.

1021.

(Gangen) De kommer ind fra Jafets sælle og siger sig op ad Lofttrappen.

1022.

(Loftet, - på hvilket der er indrettet et Par Kamre) Den gamle Kone op med Lyset i Hænderne og efterfulgt af Jafet. - Hun åbner Døren til et af Kamrene.

1023.

(Kathleens sælle) Den unge Pige sidder halvt afklædt - på sin Seng, da Moderen trækker ind med Jafet. Kathleen rødmer og dækker sit Bryst bag sine hvide Arme, - Moderen går hen og kridsker uget til hende. Kathleen svarer intet, men begynder at græde. - Moderen slår Synen op og betyder Jafet, at han skal kysser ved Bunden af Sengen - væmmest sig. - Men han nyter på Floredet... nej, han vil ikke købe sin Frihed på Bekæmpelse af den unge Piges Undselte... Pludselig Jaler alle 3 lykkelige sammen.

1024.

(Udenfor Kroen ved Jendøren) Augustinus er ved at slå Døren ind, - og den giver sig jubelig.

1025.

(Kathleens sælle) De 3 står et Øjeblik tavse, - så vender Jafet sig og vil gå ud af Sællene, - men i det samme rejser Kathleen sig.

1026.

(Karb. af Kathleen) Hun strækker Arme frem mod Jafet og siger bedende:

Tekst: De må ikke gå... jeg bønfaller Dem... Moder har Ret... og jeg føler, jeg kan stole på Dem!

Hvint grader ikke mere, - men forsøger endda
at give Jafet et glemteende Smil.

1027.

(Kathleens Tælle) Jafet betænker sig et
Øjeblik, - går så hen til Sengen, kysser ærbø-
digt den unge Pige's Hånd, & skjuler sig så
i Sengen. Moderen arrangerer Dyrer over ham
& skjuler sig ind, efter at have sendt Dat-
teu, der bliver siddende på Sengkanten,
et glemteende Smil.

1028.

(Krostenen ved Jorden) Den sprænger, og
Mændene ræbter ind.

1029.

(Krostenen) Mændene ind, - får hørt nogle
Lys- & skal udforske at gennemvåge Huset,
da Kællingen kommer til Lyne til Døren.

1030.

(Kællingen ved Døren) Hvint vil forsøge, at
Mændene kommer ind, - men en af dem, -
en ældre Mand- siger borte:

Tekst: Vi lader os ikke standse! ... Vi vil ha'
Tienstagenes Blod!

De prøver sig frem forbi hende. Blandt
Mændene genkender man den unge Corry.

1031.

(Corry) Mændene kommer, - prøver sig over
de forskellige Tælle for at indvåge dem.
Corry & en del andre åbner Døren til Jafets
Soveræulde & stormer ind.

1032.

(Jafets Gæste-Soveræulde) Mændene ind, -
finder Ræulset tørt, - Corry opdager, at
brændt står åbent & går de andre op-
mærksom på det. - Men den ældre Mand-
hans Fader- siger med Hånlatter:

Tekst: Nej, Fyren er her i Huset, - det er jeg
sikter på, & hvor Reg skal gennemføres!

Mændene skynder sig ind.

1033.

(Gangen) Bertinden går op ad Lofttrappen, og Mændene stormer efter.

1034.

(Løftet) Den gamle Kone stiller sig foran Døren til Datterens Kælder. - Mændene giver sig til at undersøge Loftet og Småkamrene.

1035.

(Kathleens Kælder) Jafet rækker frem af sit Skjul, og han og Kathleen lytter ansæendt. Den unge Pige betyder ham nervøst, at han skal skjule sig igen - og sætter sig nu selv op i Sengen.

1036.

(Løftet) Mændenes Undersøgelser har været resultatløs, - og de går nu hen til Døren til Kathleens Kælder. - Men Moderen spærres Armeen ud og forhinder dem i at komme ind.

1037.

(Narb. af Moderen) Hun ser jagteligt på Mændene og siger håuligt:

Tekst: En smuk Bedrift at trænge sig ind i en uskyldig Piges Sengeskammer... Og, Corry O' Toole, hvordan tror du, Kathleen vil stille sig over for dig efter en sådan Behandling!

1038.

(Løftet. Fruen Døren) Corry sænker brødebetyget Hovedet, - og da hans Kammerater stadig presser på, skubber han dem tilbage og fastholder dem det vigtige i deres Opførelse... Men de Sammenkomne vil ikke lade sig overtale, og nogle af dem vil holde Corry fast, medens de andre så skal trænge ind. Kathleen's Moder ser det farlige i Situationen, går derfor frem og siger:

Tekst: Lad da Corry undersøge min Datters Kælder! Så får I jer Quake opfyldt, og Kathleen's Rygte bliver så uopgørelseligt skædet!

Mændene nikker samtykkende, og den gamle
Kone lader Corey passere. - De adder ikke tilbage.

1039.

(Kathleens Tærelse) Kathleen sidder op i Sen-
gen, da Moderen og Corey kommer ind og luk-
ker døren efter sig. Den unge Tige dækker sig
skamfuld til med Lagenet, - hender Kæsteren
femstammen en forvirret Udskyldning og min-
der sig selv, - men hans Blik forlader dog
ikke hans smukke Fæstning. - Så nikker han
til den gamle Kone: - Han er nu klar over, at
den unge er derinde, - vender sig så mod
Kathleen, ser forlokket og betaget på hende, og i Ste-
det for at gå ind af Døren, som Moderen har
åbnet for ham, springer han hen til Kæsteren.
Den unge Tige rejser sig fortrækket helt op i
Sengen.

1040.

(Værelse ved Sengen) Kathleen bøjer sig halvt
ind af Sengen, for at han ikke skal komme til
at føle Jafet, - lader ham omfavne og kysser
sig - og skyder ham så blidt, men bestemt fra
sig.

1041.

(Kathleens Tærelse) Corey forlader tavende
Kathleen og lukker Døren efter sig.

1042.

(Løftet) Corey kommer ind fra Kæsterens Tæ-
relse, forklarer Kæsteren, at dens Misstande har
været ganske iagttaget, - og Bænden bekræfter
sin bedrøvelighed.

1043.

(Kathleens Tærelse) Jafet skriver Sengklæ-
deme til Side, - springer ind af Sengen, smiler
taknemligt til Kathleen, der dækker sig til med
Lagenet, - og går så hen til Døren og lytter.

1044.

(Uden for Kroen) Mændene kommer dir kiteren-

de ud, - spæder i forskellige Retninger, - og den gamle Kone kikter den misvandlede Døi efter dem.

1045.

(Kathleens Søster) Jafet vender sig fra Døren og fortæller Kathleen, at Faren tjener gulde og drevet over. Hun smiler glad. - Jafet går hen til Kathleen, tager nogle Guldstykker frem og giver hende.

1046.

(Karl. ved Sengen) Han tager så hendes ene Hånd og siger:

Tekst: De har reddet mit liv, Kathleen, og jeg vil aldrig glemme Dem!... De er en god, lille Dige, og Conny O'Toole vil blive en lykkelig Mand!

Han kysser hendes Hånd, - og da han ser, der kommer Tårer i hendes Øjne, kysser han også hendes Mund, og hun går ikke Modstand. - Så trykker han endnu en Gang hendes Hånd - og går så fra hende.

1047.

(Kathleens Søster) Han skal netop til at forlade Søsteren, da Moderen kommer ind og fortæller, at Baren er fri. - Efter et sidste Nik til Kathleen går hun sammen med Moderen.

1048.

(Karl. og Kathleen) Kathleen ser efter hæng og ved ikke rigtig, om hun skal se eller græde. Hun sukker dybt og presser Hænderne mod sit usrolige Hjerte.

1049.

(Jafets Gæste-Loversøster) Den gamle Kone og Jafet ind. Han siger:

Tekst: Jeg tror, det er kloget, jeg søger hen til den nærmeste Poststation... Men jeg kommer igen engang og bringer min fader!

Den gamle nikker, - Jafet trykker varmt hendes

Hænder - og svinger sig så vidt op vinduet, og
der jo skal åbent.

1050.

(Ved Bagveden af Kroen) Jafet springer ned
fra vinduet - og svinger sig bort i Natten. -
- bejst er ikke så slemt som Jui, og Månen
er ved at komme frem mellem Skyerne.

1051.

(Gde, + kuppet Terrain) Jafet kommer ind i Bil-
ledet, kaster et undersøgende Blik omkring sig,
tager Pistolen i Hænden og går videre, - stråt hen
mod Billedets Baggr. -

1052.

(Ved en Forhøjning i Terrainet) To skillede Ansig-
ter dukker op over Forhøjningen. De tilhører
to af de mest blodtørstige af "Banden", - kst.
blev et forstæende Blik - og forsvinder så igen.

1053.

(Ved en Bæk eller et Aaløb) Jafet kommer
gående fra Billedets Forgrund og ned mod Aaen.
De to Mand, der havde jstet Gde på ham, følger
krypene efter ham, - dækker sig bag Bjævnheder
i Terrainet, så snart Jafet ser sig tilbage.

1054.

(Fra Aaen) Jafet vander over Aaen, - en af
Mændene svinger sig efter ham, løfter Jernkøl-
ben og kigger den mod hans Hoved.

1055.

(Stemningsbillede. Skytning Himmel) Mørke Skyer
glider hen over Månen - og dækker den... Billedet
bliver efterhånden helt mørkt.

1056.

II Kapitel.

I hvilket vi træffer vor Kelt
under Jorden - men dog hvor-
ken død eller begravet.

(Tom Kirkelder) Billedet blander langsomt op.
Den skumle, fugtige Kelder, hvis Gulv, Loft og væg-

ge en Steen, får sit sparsomme Lyg fra to små,
tilgængelige Brønde, der sidder højt oppe. - På
et Kaluknippe - der, bortset fra nogle Stati-
ver til Brønde, udgjør Rummet hele Udbyg-
ningen Jafet besigtigtes.

1057.

(bed Kaluknippen) Jafets Besigtigelse ven-
der tilbage... Han støtter sig på Albuen,
tager sig til sit smertende Baghoved, hvis
Hårer klæbrigt af Blod, og ommer sig. - Han
skubber sig om på Knippen for at få et
Overblik over Lokaliteterne.

1058.

(Nærb. af Døren) Der er et lille, rundt Kig-
hul i Døren. Bag dette kommer et spej-
dende Gje til Synes, ja straks efter at for-
svinde igen.

1059.

(bed Kaluknippen) Jafet ser sig om, - får
Gje på uget. Han ser:

1060.

(Den Krog) Nogle fede, modbydelige Rotten
holder deres Dugt gennem en Aflobsrende,
der munder ud her.

1061.

(bed Kaluknippen) Jafet gyser, - kyler
med alle Tegn på Fæmmelse uget efter
Rotten - og rejser sig så bestemt.

1062.

(Kælderrummet) Han foretager en lille
Rekognosceringstur i Lokalt - og opdager snart,
at det ser håbløst ud det hele. Pludselig
standser han og lytter.

1063.

(Kælder gang) Den gylper delvis af nogle o-
sende Fakler. - En skummel Fyr står på
Vagt uden for Døren, støttet til sin Børst.
Da Billedet åbnes, kommer udtop en anden

Fastport, fulgt af en Zigeuner (Melchior),
der har en Armbage i Hænde, og en gammel
Kone med en Kuro. - Melchior giver den
gamle Kone Ordre til at sætte og lade så
en af Jakterne åbne Døren til Fangecellen.

1064.

(Kælderrummet) Jafet skærer hen mod
Døren, vid ad hvilken Zigeunerne træder.
Døren falder til efter ham, og han bliver
stående lige uidefor.

1065.

(Karl. af Melchior) Lyserket falder på
hans Ansigt - og først nu genkender man
ham. - Han nikker spodik smilende
til Jafet og siger:

Tekst: Vel mødt igen, Jafet!

1066.

(Karl. af Jafet) Han støtter sig tungt
op mod Muren, bide Labene sammen og
ser trodsigt på Melchior.

1067.

(Karl. af Melchior) Han betragter forkeu-
de Fanger og siger så indtrængende:

Tekst: Jeg kommer med Bød fra Sir Hen-
ry, den Mand, der nu råder over deres Skab-
ne, som han længe har rådet over min!...
Overgiv Flota til ham, og De er fri.

1068.

(Jafets Ansigt) Han rytter benagtende
på Hovedet.

1069.

(Karl. af Melchior) Hans Ansigt bli-
ver mørkt - og han gentager indtrængende
sin Anmodning.

1070.

(Kælderrummet) Jafet går roligt hen til Mel-
chior, - bliver stående over for ham, ser fast
på ham og siger:

Tekst: Spar Deres Bød... Jeg ved mere, end de
troer... & jeg helmer ikke, for Retfærdighe-
den er blevet Fyldt!

1071.

(Nærb. af Melchior & Jafet) Jafet slukker
sin dunkle Udtalelse - & konstaterer tilfreds,
at den går et vist Dukttryk på den anden.
Men Melchior får hurtigt lagt sit Ansigt
i rolige Folder, - der spottende & siger:

Tekst: De har altid haft en livlig Fan-
tasi, Jafet!... Men de skal få Tid at be-
tanke Dem)... For min Herre slipper Dem
ikke, for de vil bære Dem for hans Vilje!

Bjørnens Trindrel går indet Dukttryk på
Jafet, - & Melchior vender sig så mod Dem.

1072.

(Kælderrummet) Melchior drikker på Døren
& den åbnes. På hans Bød kommer den
gamle Kone ind med Kørven, der indehol-
der Fødestene, sætter den fra sig & går igen
- Melchior kommer med en Advarsel endnu
til Jafet - & går så grønt efterladende hane
Lys.

1073.

(Kaldgangen) Melchior ud, - giver en Bode
til Postpostene, der er ikke servile, & går så.

1074.

(Kælderrummet) Jafet tager Kørven &
Lys & sætter sig ned på Halvknippet.

1075.

(På Halvknippet) Han undersøger Kør-
vens Indhold; - der er både Brød & Rød &
en lille Flaske Vin, - så sætter han den
fra sig & falder i Tanker.

1076.

(Nærb. af Kørven) En fed Rotte enter
op i Kørven.

1077.

(Verb. af Jafet) Han kaster et Blik
mod Kældren - og bærer Aarsigt paa et
Udtryk af Sammelse. Han slår efter
Rotten, - gribber så isen og får en Iddé.

1078.

Tekst: Et Flügtsforög.

(Kælderrummet) Jafet rejser sig, hænder
med Lyset Ild: Kalmen, der snart kom-
mer i Brand og udvikler en Mængde Røg.
- Så løber Jafet hen mod Døren og råber
om Hjælp.

1079.

(Kældergangen, uden for Døren) Tagterne
lytter, - ser at Røgen vælter ud af Rig-
kullet; Døren - og skynder sig så at åbne
denne.

1080.

(Kælderrummet) Det er helt fyldt med
Røg. Jafet gemmer sig bag Døren, og da
Tagterne kommer ind ad denne, kan de
desuden ikke få Gøj på Tungen og går læn-
ge frem. Det bemærker Jafet sig af,
smutter ud og smækker Døren i efter sig.

1081.

(Kældergangen) Jafet låser Døren, men
kan ikke få Nøglen af - og forvinder så
effen et Gjæbligt Betænkning hen ad
Gangen, - i modsat Retning af den, som
Helena kom.

1082.

(Kælderrummet. Inden for Døren) De nær-
vede tagter diindrer på Døren, bandede og
råber... De er ved at krale af den tunge
Røg.

1083.

(Sloppet inde fra bed en Kældringang) Jafet
åbner Døren, - ser sig forsigtigt om - og surger sig

så bort.

1084.

(Frau det gamle Slots Hovedbygning)
Jafet kommer, - kaster et spejdende Blik
op mod brudeerne, - vil skaffe sig Adgang
til Slottet, - men ved ikke rigtig hvordan.

1085.

(Kældergangen) Den gamle Kone kommer
for et hefte Madkurve, bliver rød-
slagen, da hun ser Røgen.

1086.

(Kælderrummet ved Døren) Kagterne dukker
på Døren og bruger en soldats Mind.

1087.

(Kældergangen) Konen finder endelig
på at drøje Nøglen om. Kagterne stormer
ind, og ved at rulle den gamle Kone, som
de skælder Huden fuld, og løber så videre.

1088.

(Ved en Del af Slotsmurene) Jafet kommer
hastende, enhver med lidt Bærsaer og på
Jesimser og kigger ind ad det nærmeste
brude.

1089.

(Grevindens Kabinet) Natte-klædt som
Lady - sidder og leger med en lille Hund.
Hun ser meget sorgmodig og tungsinelig ud.
Melchior klædt indt Klædt som Adels-
mand, går hen til hende og snakker for-
ceret livligt med hende. Jafets spej-
dende Ansigt skimtes bag en af Rudeene.

1090.

(Kædb. ved en Rude) Jafet presser An-
sigtet mod Rudeen. Han åbner Lyser af
Tirindf over, at hans Antagelse holdt
Stik.

1091.

(Afstandsbillede af en Del af Slottet)

Jofet støtter sig til en Jerimer og spejder ind
i Kabinettet. - De to Tagtposter kom-
mer tilbage, - når han til ham og river
ham ned. - Han arbejder som rævende
Ja at gå sig fri, råber om Hjælp... men
kan ikke klare sig mod Overmagten.

1092.

(Grevindens Kabinet) Melchior lytter
og går hurtigt hen til Bindeet, - men
da han ser, at Nattie går rejser sig,
vender han tilbage til hende og spørger,
at det hele var uigenkendt. - Hun er
ikke helt overbevist, men siger dog intet,
- og straks efter går hender Kald.

1093.

(Kælderrummet) Pastoren kaster Jofet
brødtalt ind i Kælderen, - konstaterer, at
Ilden er slukket - og overlader så vor Helt
til sine første Betragtninger i det røgfyldte
Kælderrum.

1094.

(Kældergangen) Mandene skal netop til at
læse Døren, da Melchior - Adelsmanden Melchior
kommer og betyder dem, at han vil tale
med Fanger.

1095.

(Kælderrummet) Melchior kommer ind,
Døren falder til efter ham, og han behøver
et Gjæblik Jofet, der ser forætteligt på ham.
Melchior: Ansigt jordrejer i Had og Raseri.

1096.

(Kærl. af Melchior og Jofet) Jofet lader
sig ikke anfægte af den truende Holdning
Melchior indtager, men lægger roligt Arme
ne over Kors. - Melchior lader Armene
synke og svare dem:

Tekst: Ja, vi ved de vel det hele...

Men ved de også, at min Fader jastødte mig,

Jodi min ældste Broder sladede af Skole og
røbede en lille Dumbhed, jeg havde begæret, og
at jeg ja at bærne mig og al hans Barndom...
Fleta, som de altså aldrig får at se mere!

Jofet mikket interesseret... nej, han vidste
det ikke altsammen, men det meste...

Jofets Ro irritere stadig Melchior og får
hans Raseri til at vokse... Han siger hørt:

Tekst: nej... de får hende aldrig ^{at} se mere...
og ~~den~~ Hemmeligheden vil blive begravet
med dem... For de skal dø... ikke i Dag...
ikke i Morgen... men når de har læst Sül-
tens Kvater at hende!

Jofet siger stadig intet, og rystende af Pæde
vender Melchior sig så fra ham.
1097.

(Kælderrummet) Melchior går ud - og den
falder til efter ham. - Jofet støtter
sig op mod væggen.
1098.

(Nærb. af Jofet) Både Kræfterne og Modet
er ved at svigte ham... Han ser, at han
er fortabt... Han synker langsomt i
Kæde, - føder Hænderne i Børn... Afblæn-
ning...
1099.

Tekst: 9 Dage gik... Dage, der var så lan-
ge som Barndom... Dumbheden var ved at gøre
ham savittig... og Sulten ved i hans Tar-
me... og så... den Aften...

(Kældergangen) To Egenne, der har Hatten
synket ned i Panden, og Knippen i Hænderne
(hos Maryat: Forhårene! - Lattelyt!), kom-
mer hen til Tagterne og konferrerer hvirvelen
de med dem. Den ene har en Lygte med. De to Tagter går.
1100.

(Kælderrummet. Nærb. af Jofet) Han lig-
ger på det forkullede Hæ, uvidt... hvidten

helt uansigt af Sult, Torst... og kaster
sig uroligt om... Pludseligt rejser han sig
lyttende... støtter sig på sine takleude
Knee...

1101.

(Orilåsen) En Hånd drejer den røde
Nøgle om.

1102.

(Kælderrummet. Nærb. af Jofet) Han
giver skinner i billedet, og han joder
Kænderne i Børn, - skinner:

Tekst: Fader... Fader... så fandt jeg
Dig altså ikke i levende live... men
på den anden Side af Graven vil vi
mødes!

og han presser sit vækkende Hoved mod
Kænderne.

1103.

(Kælderrummet) Døren åbnes, og de to
Mænd med Kripleme hæder Luid, bliver
stående ved Døren, der lukkes efter dem.

1104.

(Nærb. af Jofet) Han slår en uansigt
Latter op, - strækker Armene frem og råber:
Tekst: Kom kun nærmere, Kædere!...
Eders Offer ventet!

1105.

(Kælderrummet) Den ene af Ejerne
sætter Lygten på sig, - nærmer sig Jofet og
haver Kriplem... Men i det samme
hører man den vægste sit fæle Råben, og
inden den første får bringt sit, kender
Kriplem hans Hoved.

1106.

(Nærb. af Jofet) Med Lunden følger
han, hvad der foregår.

1107.

(Nærb. af den anden Ejerne) Han lægger

Tingene på døben, - river Hat, - Paryk
og Skæg af... og Timus Gaminansigt kom-
munkid byne.

1108.

(Nærh. af Jafet) Han spiler G'neue
op... og hans udstående Ansigt stråler af
Gladde.

1109.

(Kælderrummet) Jafet rejser sig, og de
to kunne synke gradende til hovedene
Bogst. - Pludselig lytter Tim.

1110.

(Kældergangen) Melchior (i sit Adelskrud)
kommer.

1111.

(Kælderrummet) Tim trykker hurtigt
den Dødes Hat ned over Hovedet på
Jafet, - smutter om bag Døren, og da Mel-
chior intet anende kæder ind, giver Tim
ham et let Slag med sin Knippel, så Han
den synke bevidstløs om... De to kunne
gribe Fligten.

1112.

(Kældergangen) Kæmperne ud, - Jafet drejer
Højlen om i Døren, får den med en Kraft-
anspændelse trækker ud, og han og Tim
Jafenside så henad Gangen i en anden
Retning end den, Melchior kom.

1113.

(uden Kældringang - som 1083) Jafet
og Tim ud - og bort - Tim fører an.

1114.

(En lille dund, - i Nærheden af Slottet) Her
står to sadlede Heste - Tim og Jafet kommer.

Jafet kan dårlig støtte sig på Benene, og Kæmper
holder derfor Duldholdet opretstående i ham.

Så siger han Jafenside:

Tekst: Hestene ^{står} ~~er~~ parate. Mattes og jeg skal

de jo angående ekspederer bort, når vi havde
fæstgjort det af med Dig!...

Så siger de to Junglunge til Kert og rider bort.
1115

(Kert med Sløppet uget i Baggr.) Kernerne kom
med ind fra den ene side af Billedet, - rider videre,
- ud af Billedets Fagruind.

1116.

(Nær af Rytterne) Fotografen følger dem,
medens Tim hjælper stiller Jafets Nygerrig-
hed og fortæller ham, hvordan han så ubegy-
nt på propos kom til "Mordet Laible". Tim siger:

Tekst: For 3 Dage siden... vi skulde netop til
at bortføre en tilfældig ung Pige, som jeg havde
de billedt Matteo (som ja Kerten her optræder
under Navnet Will!) midt i Fleta... da han
ekspres blev kaldt hjem for et gæst det af med
Dig... jeg fulgte med, Heltchior genkendte mig
ikke, og jeg blev lyret som Assistent ved Mordet!
Jafet nikker, - og kernerne rider videre.

1117

(Fraan Rovenkroen) Opblænding. - Kroen
~~lyser~~^{lyser} nærmest som Silhouet. - Jafet og Tim
Kerner, holder Hestene an fraan Kroen, - sprun-
ger af og løber hen til Døren.

1118.

(Uden for Kroen) De lytter... alt er stille...
De åbner Døren.

1119.

(Kroen) Kathleens Hode sidder pedeligt
og sprækker, - da de to kerner træder ind. - Hun
rejser sig og hilser glædeligt og balogruende
de af Rølle på Jafet, trykker sig i Tim's Hånd
og smiler så kernerne ind i Sidebrevet, ja et
de ikke skal blive overraskede.

1120.

(Det lille Sælske) Den gamle Kone ind med Ja-
fet og Tim, kalder ud på Janzen, - og straks efter

kommer Kåthleen. - Den unge Pige rødmer
af Glæde, da hun genser Josef, men får
i Orde af Moderen te at sige ja uget
Mad - og Skynder sig så ud. - Kæmme og den
gamle Kone sætter sig ved Bordet, og Josef
begynder at fortælle. - Afblænding.

1121.

(Kælderrummet) Melchior kommer te sig
selv, rejser sig bændende, er ved at snuble
over den Orde og bøjer sig så ned over bæn.

1122.

(Kærl. af Melchior og Matteo) Melchior løf-
ter den Dødes Ansigt i Vejret, genkender sin
egen Håndlang og lader det så atter
falde.

1123.

(Kælderrummet) Melchior går hen te
Døren, kan ikke få den op... råber og bænd...
og dundrer på Døren i blødt Raseri.
- Afblænding.

1124.

III Kapitel.

I hvilket vor Kelt atter
kommer til Rafter. Han
hører Nytt om sin Fader og har
i det hele taget et heldigt Ka-
pitel.

(Det lille Sælske: Røvenkroen) Afblænding. -
Kæmme er ved at afslutte et velgørende Mål-
tid - og Josef sin spændende Beretning. -
Moderen Kåthleens Moder sidder og bærer in-
teressent til, og den unge Pige, der står ved siden
af hendes Stol, betragter beundrende Josef.
Da denne slutter, siger den gamle Kone:

Tekst: Hvis De vil glæde mig, giv mig så Høg-
len te Kælderrummet. Jeg kan ikke holde
den Tanke ud, at du, der dog hører te den
Slægt, jeg i så mange Aar har tjent, skal

omkomme så synligt. Jeg vil gå op med dem i Morgen!
Jafet betænker sig et Øjeblik og giver dem
de så liglede. (Him vil rejse sig, - men Ja-
fet beder dem vente et Øjeblik... Han
har fået en Indskydelse.
1124.^a

(Nær. af Jafet) Han skriver nogle Linjer
med på en Seddel - og lover det, han har skrevet,
igennem.

Seddeltæst: ^Hidiv og deres Dre, Sir Henry, er
ind i mine Hænder. Min Ven Timotheus,
der faldet var; Deres Tjeneste, kan berste
alt, så de skal ikke undgå en sandende Straf,
og Fleks skal få sin Ret. Jafet henvend.
1125.

(Det lille Sæls) Jafet ser op fra Seddelen,
lukker den sammen og giver den gamle Kone
den. - Så rejse han og Tim sig og går ud
sammen med Kone. Jafet har sin Pakt med.
1126.

(Frau Rovetoven) De 4 kommer ud, - de un-
ge Kone tager en hjertelig Afsked med
de to Kone og rider så bort i Natten.
1126.^a

(Nær. i Jerdorin) Moder og Datter ser efter
de Bortdragende. - Kathleen har Tårer i Øj-
ene... Him vil jo rimeligvis aldrig komme
til at se ham mere, - der er blevet hendes
Drammer Heet. - - - Afblænding.
1127.

Tekst: Det blev Dag, uden sine Kone
væde de Paktstakken, hvor Jafet har en
lille lige siden havde sagt Farvel til sin
gamle Principal...

(Frau No II) Jafet og Tim kommer ride-
de, - overgiver Hestene i en Staldkæde Hænder og
går ud.

1128.

(Kroftue II) ved et Bord sidder Copenhav-
lige & taekt optaget af at drikke The & at
brunne Orden: en stor Samling Breve &
Dokumenter, der ligger & flyder paa Bordet
foran ham. - Jafet & Tim kommer ind,
gentender Kvækeren & skynder sig hen til
ham.

1129.

(ved Copenhavns Bord) Apothekeren, (der stadig
er i Kvækerdragt), hilser glædeligskælende paa
sine gamle Venner, - peger hovedrystende
med de mange Papiree & siger:

Tekst: Gamle Tante... duint af dø... unge
Orden... gamle Requinger, gamle Breve...
skri i Hovedet & så fort videre!

Jafet nikker smilende, tager ligegyldig
Pakke Breve, der er bundet sammen, & &
kaster et Blik paa den Seddel, der indikerer
Indholdet, læser:

Tekst: Breve fra Løjtnant de Benyon til hans
Kvind. Efter min Død at sende
efter Adressen:

General de Benyon.
Lisboa, Portugal.

1130.

(Kærl. af Jafet) Han stirrer & stirrer ned
mod Sedlen... Ser så endelig forvildet op,
puzter dabene med Tungen paa dem & får
endelig fremstammet:

Tekst: General de Benyon... Min
Fader... min Fader!

1131.

(ved Copenhavns Bord) Tim & Apothekeren
ser forvildet paa Jafet, - der nu sidder kommer
så meget til sans & samling, at han febrilsk
kan give sig til at udsproge Copenhavn, der
avler:

Tekst: Ved ikke rigtigt... Døder Søster gift:
Sunij... Løjtnant de Beuyon... ingen
lykke... hve til sit... hamet i Portugal
og så jat videre!

Papet nikker, - Håbet om at finde Faderen
bliver op i ham igen, - og han presser Brev-
pakken ind sine Læber... Tim og Copka-
gus se hovedlystende på hinanden: Man
den er altså gået på Forstanden! - Af-
blænding.

1132.

Tekst: Om Aftenen kom der en mystisk
Gæst til Kæben...

(Frøen Rio II) En femmedarlet Kvinde
kommer ridende. - Det er Nattée, - klædt i
den Egeindragt, hun var klædt i tidli-
gere. - Hun svinger sig let af Hesten...
Karlen kommer hen til hende.

1133.

(Nærb. af Nattée og Karlen) Hun giver
ham en Ordre, - og Karlen imponeres af hende
der dramatiske Mine og Holdning og sky-
der sig bort.

1134.

(Det lille Sølv: Rio II. Nærb. af Papet) Han
er ved at slutte et Brev og læser det udi igen
nem. Det er til Lord Ulindermeas, hvem Pa-
pet beder om at skaffe sig Plads som Mid-
shipmand på et af Marinens Skibe, der skal
passere Anteridena. For det har han Chauce
for at finde sin Fader. - Så lægger
han Brevet, hører nogen komme og vender sig
mod Døren.

1135.

(Det lille Sølv) Karlen kommer ind og
afgiver Ordren. - Meget forundret over hvem
den Kvinde vel kan være, der vil tale med
ham, følger Papet ind med Karlen.

1136.

(Frøen Kio II) Jafet våg og hen te Ryt-
terken og godager te sin Overraskelse, at
det er Nattée.

1137.

(Nærb. af Jafet og Nattée) Hun rækker
ham venligt Hånden, og Jafet tager ærbø-
digt mod den. - Nattée fortæller alvorligt:

Tekst: Jeg vilde fortælle Dem, hvor De kan
finde Fletas Moder... Min Mand er ikke
mere... han skød sig, en Time, efter at
han var blevet bespriet i Mager... Fint
gemme Mrs. M'shane har jeg fået hele
Sandheden at vide, og nu vender jeg tilba-
ge te mit Folk!

Hun giver med et bedøvret Smil Jafet
en Seddel, rækker ham Hånden te Far-
vel, - og Jafet kysser den ærbødigt.

1138.

(Frøen Kio II) Så sætter hun sig på
Saddelen - og rider bort. Jafet ser efter
hende - og kaster sig et Blik på Seddelen:

Tekst: Fleta - hui's rigtige Navn er
Cecilie - er min Mand's Broder
datter og rette Arving te "Mordet
Castle". Lady de Clare bor på
et gods i $\frac{1}{2}$ et Par Mil uden for
London.

Nattée

Jafet går efter tænksomt ind.

1139.

(Det lille Søulre) Jafet kommer ind, - sætter
sig i dybe Tanker ved Bordet.

1140.

(ved Bordet) Jafet fatter en Bestemmelse
og begynder at skrive et Brev te Har-
court og bede ham tage Fleta ind af Pen-
sionens og bringe hende ind te Moderens gods

Juristkommende Mandag Eftermiddag klok-
ken 1. --- Så forsegler han Brevet af
blænding.

1141.

IV Kapitel.

I hvilket Jafet giver en
Datter tilbage til sin Moder
- og afslører en Kærlighed.

(En Park ved en Bænk) Jafet sidder og
taler med en smuk, middelaldrende Dame,
der har et Par Grenvinge på, der svarer til
Fletas Halskæde... Jafet tager ud af den-
ne Kæde frem og rækker den til Lady de Clare.
Hun gættede den, og hun sikter på, at
Jafet har Ret - og græder af Glæde.

1142.

(Storie Billede ved Bænken) En Tjener kom-
mer og afgiver en Melding... Lady de Clare
vil undersøge og Berørelse-rejse sig, men
Jafet betyder hende, at hun skal vente
her et Øjeblik. - Selv skynder han sig
vort.

1143.

(Parken ved Foden af Trappen til Hovedbyg-
ningen) Her står Fleta, der er meget nervøs
og berøjet, og Harcourt og venter. Jafet
kommer, - vilser kærligt på Fleta og kam-
meratligt på Harcourt og forbereder så den
unge Pige på gensynet med Moderen. -
Hun hende vort med sig... Harcourt føl-
ger langsomt efter.

1144.

(Afstandsbillede ved Bænken) Fra Bagge-
kommer Jafet og Fleta. - Jafet holder sig
tilbage og sender den unge Pige hen til
Moderen. Harcourt kommer hen til Penne.
Fleta nærmer sig lidt tilvende Moderen, -
der dybt berøjet betragter sin tabte, men

~~at~~ genfindue Datter - ja så at lykke
hende til sit Byst.

1145.

(Narb. af Harcourt & Jafet) De ser på
Moder & Datter & u ved at ja Tære: Gj-
neme om det rørende Syn. - Jafets Au-
sigt bliver efter tænksomt & alvorligt... De
er uget, de u faldet ham ind.

1146.

Tilst: Her var en Kvinde, hvem dykten til-
smitte, ... men Jafet kom uvilkkærligt
til at tænke på en anden Kvinde, hvis
Lykkeslot var styrtet i Græs...

(Jafets Ansigt) Han stirrer frem ja
sig... et Syn... en Tanke har tvunget
sig ind på ham. - Billedet tone lang-
somt over i:

1147.

(Malerisk Hedlandskab. Fjernbillede)
Et Billedværk som sig igennem det
bakkede Landskab (Tone over i:)

1148.

(Narb. af Natte) Hun rider i Spidsen
ja Karavanen. (Tone over i:)

1149.

(Hedlandskab - som 1147) Toget bryder
sig videre... (Tone over i:)

1150.

(Jafets Ansigt - som 1146) Det bliver te-
modigt... & røber den Medlidenhed, han har
med den ulykkelige Kvinde.

1151.

(Narb. af Harcourt & Jafet) Harcourt
ser på Ternen, lægger Mæke til hans Ad-
spredthed - & beundrer så hans Gmæk-
somhed & på Moder & Datter.

1152.

(Narb. af Moder & Datter) De kærtegner mit

hinanden, - og Glæden og Hykken over at have fundet hinanden lyser ud af deres Ansigter. - Afblænding.

1153.

Tekst: Da Jafet nogle Timer senere kom til London for at opsøge Lord Windermeas, havde denne netop Besøg af en røkket Slyngel...

(Lordens Arbejdsværelse. Nærb. af Windermeas og William Atkins) Slynglen er i Færd med at forklare noget, - tager Breve og Dokumenter frem og siger:

Tekst: Jeg ved, at en Mr Jafet Newland har frejgt at joi Deres Nåde bag Lyset... men disse Papire vil bevise, at jeg - Jack Uerville - er Deres afdøde Broders rette Arving! Windermeas tager med Ubegy Papirerne. Han føler sig uidentlig partødt af sin Gæst.

1154.

(Foran Windermeas' Palæ) Jafet kommer, bliver lukket ind.

1155.

(Windermeas' Arbejdsværelse) Lord'en under sit Gememsyn af Papirerne, rækker dem med et bavn Vink til William: - Ja, det ser virkelig ud til, at han har Ret!... I det samme kommer en Tjener ind og melder:

Tekst: Mr. Jafet Newland!

Windermeas rejser sig glad, - William bliver mindre henrykt - men opgiver dog ikke Døren. - Lord'en går den indtrædende Jafet i Møde.

1156.

(Nærb. af Windermeas og Jafet) Lord'en hilser hjerteligt på sin unge Ven, - går så en Hovedbevægelse mod William og sætter med et Par Ord Jafet ind i Sitationen. - Jafet ser hen mod Lord'eren.

1157.

(Nærb. af William) Han rejser sig, - kaster fod

sigt Hovedet tilbage & møder med et sporsk
& prakt smil Jafets Blik.

1158.

(Arbejdsreulset) Jafet går et Par Skridt
hen mod William, - siger beuendt til Wri-
ndernear:

Tekst: Lad den Mand sætte fart!.. Han
er ikke dens Kevø, - men jeg er sikker på, at
han har skilt denne af med livet for selv
at tage Chancen!

William står et Øjeblik lamslået, - så styrter
han i løb hen mod Døren, - men Jafet spær-
rer ham bejen - & det kommer til Kamp
mellem de to Mænd. - Lord'en åbner ~~den~~ Dø-
ren & tilkalder Assistance... Med Auspæn-
delik af alle sine Kræfter, slinger Jafet
sin Angriben i Gulvet, & to Tjenerne, der kom-
mer til, griber William & fører ham hen
til Døren.

1159.

(Nærb. ved Døren) William vender sig mod
Jafet, - ser hadefuldt på ham & siger triende:

Tekst: Er du ugen, der skal ende i Galgen,
er det bliv den!... Det er jeg heldigvis
i stand til at sige for!

1160.

(Arbejdsreulset) Tjenerne slæber af med
dens Fange, hvis Ord ikke går uget Sud-
tryk på Jafet. - Da Døren er lukket, trykker
Lord'en Jafets Hænder & får ham til at
tage Plads.

1161.

(Hall hos Lord Wrindernear) Tjenerne kommer
med dens Fange imellem sig, - da denne plud-
selig vakler.

1162.

(Nærb. af Tjenerne & William) Hans Øjne fal-
der til, & hans Hoved synker tilbage. Han

hænger som en Klud mellem Tjenerne.

1163.

(Hall'en) Tjenerne må lade deres Fange glide ned på Gulvet, hvor han bliver liggende, klistret og bevidstløs. Den ene Tjener løber hen efter uget Pand, - den anden slipper ikke sit Tag i William's Arm.

1164.

(Kølesed Gulvet) Tjeneren, der holder fast i Fanges ene Arm, ser hen mod sin Kammerat, og gjælder ham til at skynde sig... William åbner lænden det ene Øje på Klem - og knytter sin fri Hånd.

1165.

(Hall'en) Pludselig rejser William sig lidt op, planter sin knyttede næse i Hovedet på Tjeneren, - så denne spræker bolden med et Spring og løber så raskt af Døren, inden den anden Tjener nåede hen til ham.

1166.

(Uden for Windermeans Palæ) William stormer ud og forvinder hen ad Gaden

1167.

(Hall'en) Tjeneren bøjede sig over sin bevidstløse Kammerat, og giver et fast rækket ham op til Døren med det samme og løber så raskt.

1168.

(Fraan Windermeans Palæ) Tjeneren udspjæder efter William Atkinds, kan ikke få Øje på ham og løber så raskt bort i en anden Retning end Fangen.

1169.

(Fraan en Maskindirektørbütk) William kommer forvirret gående, konstaterer, at han tydeligvis ikke bliver forfulgt, og forvinder så efter et Øjeblik Betænkning i Bütkheer.

1170.

(Windermeans Arbejdsreulke. Kølesed Bordet)

Lad'en y Jafet sidder y taler sammen.
Wunderman tager et stort Brev, der ligger
på Bordet, giver Jafet det y siger:

Tekst: Her er Deres Udendelse som Mid-
shipman. De skal endvid i Aften melde Dem
om Bord på Fregatten "Diomedes," der afrejser
til Portugal y derfra best på... Deres Ven Tim
har jeg skaffet Plads som Medhjælper hos
Noviantskibene!

Jafet takker hjerteligt sin belynder, - men
så henledes de to Mandes Opmærksomhed på
Døren.

1171.

(Arbejdsresultat) Tjeneren kommer Jafet
y slukket ind y fortæller, at Fangeren er
undsluppet. - De to Herrer ser skuffede
på hinanden, - men siger intet. - Tjeneren
trækker sig tilbage, y Winderman y Jafet
drøfter Situationen - Afblænding.

1172.

(Frau en Karnebar) William kommer
slentrende, - kledt i uget Japjuleket Ka-
kostøj. - Han stander foran Indgangs dø-
ren.

1173.

(Karb. ved Døren) Han ser sig hurtigt om, -
gænder y forvinder så ind ad Døren.

1174.

(Karb. Karnekuejpe) William kommer ind, -
slår sig ned ved et tomt Bord y bestiller
hos en frak Oprættingspise uget Gl y
uyle Skrivematerialer. - Han ser sig om: Ved
et andet Bord sidder 3 halofribde Samfund
y spiller Kort. - Bordet flyder med Flasker.
- Tjeneren kommer med det bestilte y fjerner
sig igen.

1175.

(Karb. af William) Han begynder at skrive

1176.

(Ved det andet Bord) De 3 ontagede Sø-
gutter hilser på William med deres Glas &
antyder, at han skal komme over til dem.

1177.

(Nær af William) Han nikker, - skal komme,
når han er færdig - & slutter så Brevet & lø-
ber det igennem. Det udstiltes til Inspektøren
ved Flodpolitiet, & dets Slutning lyder:

Brevtekst: af efter: Går ^{at} have's gæskende den
Døde, men jeg vilde at kunne føle Beris-
jon, at denne Jafet hevoland har drøbt kam-
Portieren: "Hotel Piazza" & forskellige andre
Personer vil kunne vidne herom. Hensender
mig på Politikantoret: Morgen.

I Arbødsighed

Will. Atkins.

Han nikker tilfreds - & lukker Brevet.

1178.

(Harnetuejpen) William rejser sig, giver Op-
startningspijen Brevet til Berørgelse & slår
sig så ned ved Sømandenes Bord. Retviserer
Brikkekarer.

1179.

(Ved Sømandenes Bord) William skåler med
sine nye venner & deltager så i deres Kort-
spil... Han er fast besluttet på at blande
dem grundigt af. Deuge har han stærkt
Brug for... Opblænding.

1180.

V. Kapitel.

I hvilket vi træffer vor Helt
om Bord på det gode Skib
"Diomedes", - hvad der er Grun-
den til, at han indgår at
blive anerkendt.

(Rheden. Opstandsbilledet af "Diomedes") Opblænding.
- En Barkasse row ud til Fregatten eller Korvet.

ten, hvis Skibet ikke er så stort, at det kan gå
fra ~~en~~ Tregat!)

1181.

(Dækket) Her hekker et livligt Røre. — Kort-
kommanderende — den joviale Mr. Phillot-
stai på Skansen. — Jafet (der nu er i Uni- Uniform
form) kommer sammen med en Kammerat
— Gascoigne, en frisk og tiltalende Fyr — og fra
Omidskipmanslikaftet og går hen til Relin-
gen.

1182.

(ved Relingen) Jafet og Gascoigne ser ud over
Vandet. Gascoigne peger mod Barkassen, der
nærmer sig, siger:

Til det: Nu skal vi vist snart lette,
for nu kommer Kaptajnen!

1183.

(Nær af Barkassen) Den nærmer sig Skibet
Fruinden Kaptajnen er der ugle Orloungüt-
ter om Bord. — For ~~den~~ Tim — der endnu er i sit
civile Tøj — udtager en berømt Plads afpen-
de og er ikke særlig modig over at sætte på
Havet.

1184.

(Præsentationsbillede af den elegante og elvtræ-
dige Kaptajn)

1185.

(Agter i Barkassen) Tim kigger frem mod
Skibet, — får Gje på Jafet og rejser sig glæ-
destråkende og vinker med sin hadræk.

1186.

(Om Bord ved Relingen) Jafet bestaar leen-
de hans vinken.

1187.

(Agter i Barkassen) Tim svinger ^{som en} nærende
med hadrækten. — En tyk Kanonier skubber
til ham, — så han plunker ned i Bunden af
Båden med Benene strikkende vildt til Vejrs.

1188.

(På Dækket) Bådsmanden piber Mandskabet
til Parade.

1189.

(ved Rølingen) Kaptajnen stiger om Bord.
- Tim følger temmelig tæt bag efter.

1190.

(På Dækket) Mandskabet er træt; Række-
Kaptajnen passerer hilsende - og Tim følger;
haner Kølbrand, - så Mandene har svært ved
at holde sig alvorlige. - Endelig får Båds-
manden Øje på den respektløse Tim og giver
ham et solidt Puf hen ad Dækket.

1191.

(ved Rølingen) Tim ryger lige hen på en Ka-
non, - undersøger den gyssende.

1192.

(Dækket) Mandskabet træder af. - Båds-
manden går hen til Tim.

1193.

(ved Kanonen) Tim leger hyggeligt med
Kanonen, - prøver at anvende den som Ride-
hest o.s.v. - da Bådsmanden kommer, - stikker
ham et Par dussinger og giver en Matros Or-
die til at få Tøgen hen, hvor han hører hjem-
me.

1194.

(Dækket) Tim traver efter Matrosen, der for-
svænder ved midtskibet.

1195.

(Skansen) Kaptajnen kommer hen til Kæstkom-
manderende, der forklarer:

Tekst: Vi mangler en Del Mandskab, - så jeg
har måttet sende Mastere i Land for at
presse ...

Kaptajnen nikker.

1196.

Tekst: Der presses "Mandskab" ...

(Karnegyde) Masteen y hans Folk kommer
ud fra en Kippe, hvor de har gjort en Fugt
på 2-3 Mand, der under Berøgtning af
noget af Gæsterne sender ned til Båden. -
De andre fortsætter deres Razzia.

1197.

(Den obscure Karnekuejpe) William Atkins
er ved at plukke de Løstok, han spiller med,
for deres sidste Peng. Han er ikke selv balt
adn, - men dy langt fra så fuld som sinns
Medspillende. - En af dem triller ned med
den Bødet.

1198.

(Uden for Karnekuejpen) Masteen kommer
med sine Folk, - fordeler dem, så at nogle fore-
rer Bagindgangen, medens han selv med de
andre går ind ad Hovedindgangen.

1199.

(Karnekuejpen) Masteen y hans Folk ind.
- De bliver Runt, for hvad ved af Erfaring,
hvad det gælder. Men Flugt er uindly, for
fra Bagindgangen kommer Resten af Sgnt-
terne ind.

1200.

(Karb. under Bødet) Karbilledet af den
fulde, genlytlige Smand, der gør Fugt på
at følge Begivenhedernes Gang.

1201.

(Karnekuejpen) William y 3 andre bli-
ver overman ledt, - y Masteen holder en lille
Tale for dem y siger:

Tal: Skulle sådan nogle Slyngler ikke være
glade for at komme til at Høre Hans Ma-
jestæt y få Pengene til oven i Købet!
"Fangerne" Jævi ud.

1202.

(Karb. ved Bødet) Under Kampen er Flasker
y glas veltet - y fra en halopuld Flaske

løber kostelige Dræber ned på Gulvet. - Den
fulde Mator stikker gennem Hovedet frem:
han klæde de Skærene! - Opdager, at Niuen
risler ned i Hovedet på ham, - drejer sig
om og gaber, så den adle Druisraft løber
ned i hans Hals... Afblænding.

1203.

II Kapitel.

I hvilket var den Tine opda-
ger Hemmeligheden, der skjuler
sig bag en Gjeklap, - lærer
Triumfetsegnene og ender i Ka-
chotten.

(Skibsgang midt i skibet) Tim, der sidder i Sonen-
tøj, kommer ind fra et dørkaf, føler sig ikke rig-
tig hjemme i sit nye Tøj og skæner nogle fuygte-
lige Grimasser. - Han går hen til en Dør, -
lytter ved den og banker så på.

1204.

(Proviantskriverens Kabin. Nærb. af Mr. East-
hupp.) Han uventetlig ser, står foran
et Spejl og er ved at bringe en sort Klap for-
an det ene Øje, med hvilket han skeller wal-
middeligt kraftigt. Han vender sig og siger
arrigt:

Tekt: Nej!

1205.

(Uden for Døren) Tim fløjter, betænker sig
et Gieblik - og åbner så fejldigt Døren.

1206.

(Proviantskriverens Kabin) Tim kommer ind
og lukker Døren efter sig... Mr. Easthupp ven-
der sig edderpændt og bliver ved Tim for at
få ham til at gå.

1207.

(Nærb. af Tim) Han nikker venligt og siger
med et Blik:

Tekt: Deres Excellences nye Medhjælper...

døbt Timotheus, kaldet Tim... melder sig til
Tjeneste!

1208.

(Nærb. af Proviantskriveren) Han ryster af
Arigskab, tænder og skander og i Opludselen
glæder den dærligt fastgjorte Klapp med for
det skellende Gje.

1209.

(Nærb. af Tim) Han spiler Gjæne op og
brister så i en vild latter.

1210.

(Proviantskriverens Kaldet) Mr. Easthüpp
geråder i vildt Raseri, - trykker med den
ene Hånd Klappen mod Gjet, den dy kæn
delvis dækker, - stykker den med Tim og dæm-
ker ham og slår ham med den frie Hånd.
Tim griner stadig ubeberstet. Skriveren spar-
ker Dæm op og slynger Sneideren ud.

1211.

(Gaugen udenfor) Tim ramler sammen i en
Krig, - Mr. Easthüpp sender nogle Bde ef-
ter ham og trækker sig så tilbage. Tim krüm-
mer sig i latter og græder Tæne.

1212.

(Dækket ved Rølingen) Jafet står i min-
ter Samtale med Gascoigne, da en 3de Mid-
shipman - en ~~ny~~ ivrig person, vigtig Flab-
kommer til. Gascoigne præsenterer uget årit-
ligt:

Tekst: Mr. Bigon!

Bigon hilser med sleek Ekstraidighed på Ja-
fet, - der straks fastholder af hans Ansigt. -
Jafet svarer knapt på Bigons Spørgsmål og
går så Gje på uget midtele, den forbar-
ser ham!

1213.

(Midtedækket) Tim kommer op af Lingen, -
halter - forlæst - fremefter, - er ved at falde

i sine lange Bøger, hvis ga i dem om en
Dame i sit Skørt & hænke på videne

1214.

(Store Billede ved Røllingen) Jafet går frem
mod Kemmen, der hænker hen til barn & ja-
klarer sit huld. Han slutter med et rige!

Tekst: Jeg troer aldrig, jeg har fået så
mange Klø!... Men kan jeg gøre for, at
han skuler på det ene Øje!... Han slår
mig ihjel en skønne Dag, - er jeg ritter på!
Jafet kan ikke lade sig at lē, - men føler
sig dy forpligtet til at opmuntre sin li-
dende hen.

1215

(Charl. af Vigors) Han får en Idé. Et
underfundigt, væsentligt underkabs fildt Smil
spiller om hans Læber.

1216.

(ved Røllingen) Jafet klapper opmuntrende
Tim på skulderen, & vender sig så igen til
Gascogne. - Vigors går hen til Tim, - tager
ham med selvstændig Fortrolighed til Side,
hvad der under Jafet i høj Grad.

1217.

(Charl. af Vigors & Tim) Vigors taler i en for-
troelig Tone til Tim, der selvfølgelig ikke kan
lade være at føle sig berørt. Vigors fortæller:

Tekst: Det bliver et Helvede for Dig om
Dad, hvis Du ikke kan stå Dig med Mr.
Easthüpp... Men det kan Du sagtens, - når
Du bare lader, som Du er Timminen... for
det er han nemlig!

Tim er lidt ubegavet ud - & ser spændt på
Vigors, der uhyre højtidelig fortæller:

Tekst: Du skal bare give Timminen tegne-
ne... Det første er... man sætter højre Hånd
på Næsen - & spiller alle 5 Fingre ud!

1218.

(Karl. og Tim) Han ser spekulativ ud-
gør sig selv Tegn.

1219.

(Karl. og Vigor og Tim) Vigor nikker an-
kendende, - | Viden latteren: lig og fortsætter:
Takt: Hjælper det ikke... Går du det
andet Tegn... Det er lig som det første, -
men fortsætter ved, at man sætter venstre
Hånd bag højre...!

Tim demonstrerer det, og hans lærermeister
nikker anerkendende, klapper ham på skul-
deren og puffer ham bort.

1220.

(Store Billede ved Rølingen) Vigor går
hen til de to andre og fortæller dem grun-
dene om den gode Spar, han har fundet
på... Jafet finder det ikke marant og har
mest lyst til at klø Sparmageren.

1221.

(Kabytgangen. Ved Proiantskriveren Dri)
Tim kommer uventet fløjende, banker
på og træder frejdigt ind.

1222.

(Proiantskriveren Kabyt) Mr. Easthupp,
der endelig har fået Klappen anbragt som
den skal, står og ruder en del Papire, da
den genlytlige Tim træder ind. - Skriveren
griber af Arrigskab over Tyrens Trakhed-
betyder ham, at han skal forvilde, - men
Tim nikker jafroligt - og går roligt hen til
ham.

1223.

(Karl. og Mr. Easthupp og Tim) Skriveren
skriver med åben Mund på den "fulke Karl",
- der imidlertid forment kniber det ene Øje
til, - pejer mod sig og siger med hørdighed:
Takt: Ta' den med Ro!... Mig her... gaa

Trimmer!

Skriverens snåløse Forbløffelse rokker. - Tim
føler sig ganske som situationens Herre &
gennemmed Indsigelighed | det første „Trimmeretegn“
- Mr. Easthupp er ved at kales af Raseri
& er ikke i stand til at frembringe et Ord.
- - Tim er nu ikke længere helt sikker
på vindningen - & giver derfor det andet
Tegn. - Men nu byder Uvejret løs.

1224.

(Kabygten) Skriveren kaster sig over den
forvirede Tim, - ruster ham & sover ham
ind i Eden... Tim forsøger at undslippe,
men Mr. Easthupp får fat i ham igen,
brøler:

Tekst: Elendige Slyngel!.. Det skal du
jå betalt!.. Jeg skal sørge for, du bliver
hængt!

& han slæber af med sit nyttende Of-
fer.

1225.

(På Skansen) Næstkommanderende står
med en Rikke for Gjet-se i Retning
af Land - & rækker sig Rikken til Kap-
tajnen. Han ser:

1226.

(En Barkasse. Kikkerbillede) Masteren,
hans Folk & de pressede Matroser, - blandt
hvilke er William, - nærmer sig.

1227.

(På Skansen) Kaptajnen & Næstkomman-
derende rækker sig til, men deres Sam-
tale afbrydes, da Mr. Easthupp kom-
mer slæbende med den sprællende Tim.
Easthupp forklarer oplidret, hvor for-
hævet han er blevet hævet, - Tim vil forklare,
men får ikke lov til det, hvorimod
Næstkommanderende tilkalder Bødsmanden

og et Par Folk og lader dem jøre Tim
bort.

1228.

(Dækket) Matrosene kommer med Tim,
der sender et jubeligt Blik til Jafet, da
han passerer denne og de to andre Krigs-
mænd.

1229.

(I Nærheden af Rølingen) Jafet vil op-
bragt gå hen til Tim, - men Gascoigne
holder ham tilbage og hvirvler sig til
ham. - ^{Jafet sender Vigors et foragteligt Blik, hvilket dog ik-}
~~Vigors sender et foragteligt Blik, hvilket dog ik-~~
~~ke gør noget Indtryk på Tim.~~
~~Vigors sender et foragteligt Blik, hvilket dog ik-~~
~~ke gør noget Indtryk på Tim.~~
der jagerlige Blikke

1230.

(Fangehul) Matrosene puffes Tim ind i
det skumle, halvmørke Rum og overlader
ham til sine egne, triste Betragtninger.

1231.

(ved Skibssiden) Barkassen lægger til - og med
Puf og Stød får Marinerne de "Prevede" til at
sulte om Bord.

1232.

(Dækket) Mastene, Marinerne og de prevede Søgut-
ter kommer om Bord. De sidder ude i under
Berørling af Marinerne. - "Fangetransporten"
passerer Jafet, Gascoigne og Vigors.

1233.

(Nærb. af Jafet, ^{Vigors} Gascoigne) De tre unge Mænd
betragter uden synlig Interesse de forbi-
seende; - men pludselig giver det et Chok;
Jafet, hvad Gascoigne ^{og Vigors} lægger Mærke til.

1234.

(Del af Dækket) William kommer mellem to Ma-
riner, får Gje på Jafet, standser overrasket og
nikker så med et demonisk Grin til ham. -
Marinerne skraber ham fremad.

1235.

(Nærb. af Papet, Gasconne & Vigors) Papet bliver
uget ubegyggelig til Mode, - tager sig dog hurtigt sam-
men & lader som intet. Vigors trækker sig lidt tilbage.
1235.^a

(Nærb. af Vigors) Hans Ansigt får et lidt uklart Ud-
tryk... Han grunder... & mimer så:

Tekst: Der skjuler sig noget bag... Jeg må holde
Op med de to!

Han rækker beslutsomt... Afblænding.

1236.

(Afstands-billeder af "Diomedes") Gæsterne ender til
bejs & begynder at arbejde med Sejlene.

1237.

(Dækket. Nærb. af Rådmanden) Han dirigerer
Folkene ved Hjælp af en Råber.

1238.

(Afstands-billede af "Diomedes") Sejlene foldes ud,
& vinden tager fat i dem...

1238^a 1239

(Fangstbrev) Tim sidder i triste Tanker, - da Gul-
vet begynder at dølge... ~~Tim~~^{Han} får sig en lille Ryt-
betæn, - griber sig fortvivlet til Hovedet, da Gulvet
bliver ved at gyluge under ham, og ~~Han~~ siger:

Tekst: Her går den godt!... Nu skulde jeg også
have gået hen & blive søvrig...!

- & han skærer en Grimasse... Afblænding.

1239-1240.

III Kapitel.

der foregår den næste Aften,
& i hvilket der falder man-
ge Pyggl. Man bliver klar
over, at Mr. Vigors ikke er
noget Gentleman.

(Havet; Mærskin) Fregatten står fem for fulde
Sejl.

1240^a

(Dækket i en Art Fugleperspektiv) Papet har sagt

g marcherer frem g tilbage. - De^{te} kinn de tagt-
havende på Dækket

1239^{le}

(Et Sted ved Rølingen) Jafet ser de ommeude
vid over det månebelyste Hav.

1239^e

Tekst: Men der var et Par Gine, der fulgte ham...
(Bageu Tovrulle eller noget lignende) William
Atkins, der var en kominen; Matrostøj, skærer
hadefuldts hen mod ham. Rejser sig g rejser
sig hen te ham.

1240^d

(bed Rølingen) Jafet står ubetægelig g skærer
vid, - da han pludselig hører nogen komme løbende.
Det giver et Chok; han, da han genkender
William, - men han er straks rolig igen.

1240^e

(bed Gørgaugen på Midshipman's Kajakafet) Vigor
kommer op, - får Gje på de to g iagttager
den gsmæksomt.

1240^f

(bed Rølingen) William skærer hadefuldts på Ja-
fet, - nærmer sit Ansigt mod hans g hoder:

Tekst: De slap bort i Tide, eller vilde min Havn
have ramt dem!... Men de skal alligevel få
det betalt!

g han trækker lynsnart sin Kniv g vil strøde
den i Brystet på den anden... Men lige så rapt
griber Jafet ham med et Jerntag om Armen
- og de to Mand kæmper vildt om Overtaget.

1240^g

(Kort Nærb. af Vigors linnende Ansigt)

1240^h

(bed Rølingen) Jafet får Dolken vrasket fra
Skinken g smider den i Sandet. - Så slængte han
med en Kraftanspændelse Tyren i Dækket, råder
ham te at holde sig for sig selv for Fjertiden,
- g går så roligt videre.

1240^f

(Nærb. af William) Hans Ansigt er fortrukket af Raseri - han knytter Hænderne og forbænder sin overlegne Modstander, og rejser sig så og løber bort.

1240^k

(ved Nedgangen til Midtskipmanslukåbet) Vigors kvinder et Øjeblik, fatter så en Bestemmelse og går.

1240^l

(Et eller andet afsides Sted på Dækket) William er ved at bringe sit deropgjerede Tøj i Orden, da Vigors kommer hen til ham. William vil trække sig tilbage, - men Ideen anden betyder ham, at han skal blive... bøjer sig fortroligt hen til ham og siger med slæk Stemme:

Tekst: Jeg ved, at der er ugæt mellem Dem og Mr. Newland... De ved ugæt om ham... fortæl mig det, og De skal få det godt betalt! William betragter lirende Vigors, - der tager uzle Penge frem og rækker hen mod ham.

1240^m

(Nærb. af Williams Ansigt) Han ligesom tager Mål af den anden, bliver klar over, at han er "god" nok - og rækker så uindvilligende.

1240ⁿ

(Nærb. af Vigors og William) William stikker Penge til sig og begynder så med et lumsk Grin at fortælle, - siger:

Tekst: Der er altså det, at han er en Bedrager... ja, mere end det... Han vilde søe blevet sat fast for Mord, havde han ikke over Hals og Hoved forladt Landet...

Vigors nikker tilfreds... Det her overgår hans dristige og Forventninger. - William fortæller videre, - og Billedet blandes af.

1240°

Tekst: Vigors var ikke sø at lade "Nyheden"

gå videre, ... og da Jafet efter endt Pagttjeneste...
(Midshipmands Lukafæt) En Del af de unge Menne-
sker er gået til Køjt, - men følger fra deres Høje-
køjer de andres Samtale. - Nogen sidder i „fjell
dew“ ved Bordet og fortæller de Kammerater,
der endnu er oppe, alt det forfædelige, han har
fået at vide om Jafet. - I det samme træder
Jafet ind - og en pinlig Tavshed opstår.

1241.

(Nærb. af Jafet) Han hænger de Ting fra sig,
som han har brugt under Pagttjenesten, - og ryn-
ker Brynne. Han ^{forstår} fortrækt, at det er ham, der
har været på Tapetet.

1242.

(Lukafæt) Han går roligt hen til Bordet og
sætter sig... Nogen nikker spydigt til ham og si-
ger frekt:

Tilsk: Det var såmænd dem, vi talte om... De
er jo et rent Sarsyn blandt Midshipmen... har
kæmper i alle deje... Skrivnevs Drey... en præst
Makov... og hvad ved jeg!

1243.

(Nærb. af Jafet) Han bider Tænderne sammen
og knytter uvilkaarligt Hænderne. Så rejser han
sig.

1244

(Lukafæt) Han affører sig roligt sin Trøje, - Ki-
gaw bliver bleg og vil trække sig bort, - men Ja-
fet betryder ham roligt, at det her er Alvor,
og den anden tør ikke andet - for ikke at blive
slatterlig i sine Kammeraters Øjne - end at mod-
tage Udfordringen. - Bordet skubbes til Side,
og under de Pilotederøendes ^{iduelle} Interesse be-
gynder Kampen. Jafet lægger ikke Tingene
imellem.

1245.

(Kammeraterne i Køjerne) De følger Kampen
med opvækkende Tilrøb.

1246

(Lukaf'et) Vigov får så gründige Klø, som han ikke
har fået længe, - & det ender med, at han klaster
sammen på Gulvet. Papet går hen til ham.

1247

(Narb. af Papet & Vigov) Papet bøjer sig ned
over sin slagne Hende & siger:

Tækt: Mig kan de sladre om og gøre ved, hvad
de vil... Men Folk, der er dem underlegne, skal de lade i
Fred, & duja skal de gå med op til Hertskommen
deude & reise Tiem!

Vigov ^{ser} rystede hodsigt på Papet & ryster på Hove-
det. - Ja Helt siger intet, - men griber gaurke
stille Vigov i Kraven & hiver ham op.

gør lidt over til Act 205!

~~i, at min ven Tim har forset sig!~~
~~ligesom se borsigt på Jafet og rejste på~~
~~Hovedet. - Da Kelt siger intet, - men griber~~
~~hans roligt ligesom i Nakken og rejser ham op.~~
1248.

(Lukket) Så begynder Kampen igen, ligesom
skummer af Raseri, ja lige at spænde Ben
for sin Modstander og andre, mindre fine Kuel,
- men hans Trækked hjælper ham intet, - Ja-
fet kæmper ja ^{en} god Sag, og hans Modstander
kæmper igen på Gulvet.
1249.

(Hærb. af ligesom) Nu er han spag, - ser skæ-
leude og udd Jafet og lover at gøre alt,
hvad han vil have.
1250.

(Lukket) Jafet er tilfreds, - tager sin Troje
på, - ligesom rejser sig, får også sit Toj bragt i
orden - og lukker så ud af Døren, fulgt af
de andre hørende latter. - Jafet følger ef-
ter ham.
1251.

(Skansen) Næstkommende står og ser ud over
det månebelyste Hav, da ligesom kommer løbende
som en rød Hund. Jafet følger efter ham, og
ved at puffe lidt hårdt til ham, får han
ham til at skribe over for den uget overra-
skede Mr. Phillot.
1252.

(Fangskillet) En Månestribe falder ind ad
et tilgivet Kooje - og oplyser en Stump Kæg,
på hvilken Tim melankolsk sidder og rider en
Inscription. - Han betragter sit Værk:

Det: (ridet med en Kniv på et Stykke Træ) Her
tilbragte Tim sin Ungdom fornedelst Man-
gel på Begavelse.

Tim betragter med en veltilfreds Mine sine
pæne Bogstaver og fløjter så en Sang for at

holde Humøret oppe. - Afblænding.

1253.

(Skansen) Vigor slutter sit Referat, - Kaptkommanderende giver ham en kraftig Reprimande og tilkalder så Bådsmanden, som han giver den Ordre. - Papet følges bort med Bådsmanden. Vigor smigler sig bekæmmet bort.

1254.

(Faugenillet) Tim fløjter, men holder op med det, da han ikke synes, det er morsomt, - og giver sig til at talle sine Knapper, ja at Jå Tidens til et gå. - Pludselig lytter han, - ser spændt mod Døren, i hvilken Bådsmanden og Papet kommer til Syne. - Tim får at vide, at han er fri, falder glædesstrålende Papet om Halsen - og falder sit skinnede Faugenil.

1255.

(Proviantskriverens Kabyt. Nærb. af Mr. Eastknipp) Han skal til et gå i Sejls, - vilde i fort en lang Nat-skjorte og er ved at ombytte sine fine Dag-Gjensklap med en mere farvelig Nat-do.

1256.

(Hale Kabytten) Døren åbnes, Tim kommer til Syne, - Glad og frejdig, - går Konuoi og siger: Tekst: Melder mig til Tjeneste igen!
Mr. Eastknipp stikker på ham med det normale Gje og det skelede og synker så grøpene tilbage i Køjen. - Afblænding.

1257.

IX. KAPITEL.

I hvilket vi befinder os under Portugals Kyst, over dem en Søndags Gudsotjeneste om Bord og bliver vidne til en mystisk Begivenhed.

(På Havet. Afstandsbilledet af "Diomedes") Fre-gatten styres frem for fulde Sejl.

1258.

(Dækket, - i en Art Tugleperspektiv) Mandikabet
står opbillet til Guds tjeneste.

1259.

(Nær af Næstkommanderende) Han læser op
af Testamentet.

1260.

(Gruppelillede af Midshipmændene) Blandt
disse kendes vi Jafet, Gascoigne og Pizar. - De to førstnævnte står uger for sig
selv
lyste af de kåde unge Mennester har været
led at holde sig alvorlige.

1261.

(Gruppelillede af Matroserne og det andet men-
ge Mandikab) De hører ubryde andægtigt
efter. - William Atkins er den eneste, der ikke
ser oplygget ud.

1262.

Tekst: Men du var een, der ikke kendte til
Søndagsfrihed....

(Pronautskriverens Kabin) I det store Rum
siddes Tim på Enden af det store Bad og
skriver, så Fjerpenne spritter. - Han ser ik-
ke synligt oplivet ud.

1263.

(Dækket, - i Tugleperspektiv) Guds tjenesten
slutter, - og Folkene smedes hver til sit ~~sted~~.

1263^a

(Et Sted på Dækket) Her står nogle Midshipmænd og andre
Officerer og snakker sammen, - men da Jafet kommer,
hækker de sig lidt tilbage og vender ham ryggen. - Jafet
bider Tandeme sammen og går videre.

1263^b

Tekst: Jafet følte Skadden alle tegn... det var, som
man skydede ham... og med den Slags lumske Overfald
kunne han ikke væge sig...

(Med hedsangen til Pronautskriverens Kabin) Jafet
kommer, ser sig bedøvet tilbage og går så stille
ned.

1263^e

(Dækket. På Skansen) Kaptajnen og Næstkommanderende kommer op. - Kaptajnen står et Øjeblik og grunder... så vender han sig mod Næstkommanderende og siger:

Tekst: Har de ikke også lagt Mærke til det...

Det er, ligesom Mr. Newland er blevet lagt for Had... Jeg forstår det ikke... jeg er kommen til at sætte ikyse mig på ham...

Mr. Phillot nikker, og de to Officerer drøfter Sagen.

1264.

(Proviantskriverens Kabyt) Papet træder ind, hilst med et Glædeshyl af Tim. Papet sætter sig på Kanten af Bordet.

1265.

(Nær. af Kernerne) Tim peger sikkert på de lange Talkolonner, ^{om} han har frembragt, - og Papet søger på bedste Måde at opmuntre ham. Det varer da heller ikke længe, før

Fortsætter direkte på pag. 208.

Timus dinstend vender tilbage, og hans Aarsigt
stråler som en nyfødt Sol.

1266.

(bed Døren) Døren rines op, - og Mr. East-
thripp kommer til Syne. Han stirrer med
Ræseri i sit fine Øje hen mod Pennerne - og
begynder så at tadue løs.

1267.

(Kalykppen) Skændende og bændende udråber
Skriveren sig Bøddet, og kongen Tim Penner
i Hænderne igen. Jafet ser roligt på ham og si-
ger:

Tekst: At de ikke skammer Dem at mis-
bruge Deres Magtskilling!... Tim har ikke
købt en Fri time den sidste Uge!

1268.

(Kæde af de 3) Jafet slutter sit Angreb
på Skriveren, der agtende af Karne Truer
med Tim og skammer:

Tekst: Man skal skri... skrive... skrive, så læn-
ge der er Blæk i Hornet!

og han dinker med knyttede Næver: Bøddet.

Jafet ^{tager} roligt Blækhornet og holder
den Indhold ud over Mr. Eastthripps Næse.

1269.

(Eastthripps Hoved) Blækket flyder fra
Næskken ned over hans fordundede Træk.

1270.

(Kæde af de 3) Jafet siger med et stort Smil:

Tekst: Så har man vel fri nu!... For nu
er Blækket vist brugt!

Tim griner ubebercet, - den edderpændte Skri-
ver nedkalder alle Forbandede over Jafets
Hoved - og vakler ud - halvt bløddet af
Blækket - Tim bliver pludselig betænke-
lig ved Situationen, - men Jafet beroliger
ham - og går for at følge Begivenhedernes
Gang op i det Høje.

1271.

(Del af Dækket) De blakkede Mr. Easthüpp
kammer op fra dægen, - de nærmeststående
Matrosse er ved at hinde af latter, da de
se ham, - men skrivesen iler videre op mod
Skansen. - Jafet kommer op fra dægen.

1272.

(Skansen) Kaptajnen & Nærtkommande-
rende ^{gaa} frem & tilbage, da Mr. Easthüpp
fæm frem. - De betragter ham forbløffet,
han står ved at holde sig alvorlige. Ski-
veneren begynder opskudet sit Auges på
Jafet, der kommer & roligt kører til.

1273.

(Nær af Kaptajnen & Nærtkommandende)
De ser på hinanden, smiler stjælet & a
han står ved at få Ansigtene lagt. Al-
vorlige Folder.

1274.

(Skansen) Mr. Easthüpp slutter af &
indskiller Lynderen til den skæreste Straf.
Kaptajnen udsiger Jafet, der med et
Par ^{der} ^{for} ^{sin} ^{Opford.} - Så "afkædiger"
Mr. Wilson skrivesen & skriver ham, at
Retfærdigheden nok skal ske Fyldest, &
Mr. Easthüpp trækker sig blikkende til-
bage. - Kaptajnen & Nærtkommandende
de skole småleende ugle Bemærkninger,
så får Jafet sin Dorn. Kaptajnen siger:

Tekst: Mr. Newland, de har utvivlsomt
ganske utilbørlig ^{idillet} Grad med Hans Majestæts
Blak... Behag derfor at entre gni Horret
& bliv der en halv Time!

Jafet går Horret - & trækker sig tilbage med
en tilpas alvorlig & betyngt Mine... Hans
& Overordnede brister i Latter. -

1275.

(Dækket) Jafet kommer, - enten støt & roligt

op i Mærket.

1276.

(Oppe i Mærket) Jofet finder sig en smag-
lig Lidskeplads og nyder glad og ligetægtig
den gode Udsigt. - Han tager sin Kik-
kest frem, - ser i den, - tager den af for
Gjæt - og giver sig - spændt og overasket
over drøget, han har set, det at indstille
den skæper.

1277.

Tekst: Om Udkiggen har sovet, eller Jofets
Kikkeet var borte ind hans, får vi lade
stå hen... Jofet var i alt Fald den for-
ste, der så...

(Jofets Ansigt) Han sætter Kikkeet
for Gjæt, - kigger ud over Havet og ser:

1278.

(Kikkeetbillede af Havfladen) I det Fjer-
ne skimter man en lille Båd, der ligger an
på Havet, - og man mærker der står en hvid-
beet Kvindeskikkelse op i Jollen og fæg-
ter med Armene.

1279.

(Oppe i Mærket) Jofet tager Kikkeet
for Gjæt; gemmer den på sig og begynder
så hurtigt nedstigningen.

1280.

(Dækket) Jofet ender ned og forvinder
i Løb op på Skansen.

1281.

(Skansen) Jofet ber til Kaptajnen og
Kortkommanderenden, - fortæller dem om
sin Opdagelse - og sætter Kaptajnen sin
Kikkeet. Han ser:

1282.

(Kikkeetbillede af Jollen i det Fjerne)

1283.

(Skansen) Kaptajnen sætter Kortkom-

mandende Kikkerten, griber sin Røbe
og bærer en Arde til Bådsmanden.

1284.

(Dækket) Bådsmanden lader Riben skingre
og en Båd gik klar. Blandt de Folk, der
skol ud med, er William.

1285.

(Skansen) Næstkommanderende indstiller
på Kikkerten og sætter den for Gjet igen.

1286.

(Kikkertbilledet af Jollen - uget nærmere på)
Manden den lille Kvindeskikkelse sonige
med Arme - og så livløs synke sammen i
Bunden af Båden... Billedet sænkes
langsomt ned - og forvinder til slut helt.

1287.

Tekst: En Time senere nærmede Mysteriet sig
sin Opklaring...

(ved Rælingen) Kaptajnen, Næstkommanderen,
de, Jafet og nogle andre står spændt og venter.
Et Par Marinere tager med en Styrmandsklædt
Mand, der længes op over Rælingen. - Han er
død. - Så bliver der løftet en ung Kvinde,
der kun er klædt i en sæk og forvoven Natkjole,
over Rælingen. Hun er bevidstløs, og på Kap-
tajnens Arde bliver hun af William og en
anden båret ned i Kaptajnens Kabyt.

1288.

(Dækket) Kvinden bærer hen til Skansen.

Kaptajnen, Næstkommanderende, Jafet og erst.
Skibsløgen følger efter. - Styrmændens
dij bliver båret ned midtskibs.

1289.

(Kaptajnens Kabyt) Den bevidstløse Kvin-
de bærer ned og lægges i Køjen. - Skibslø-
gen fylder uget Cognac i hende. William
og den anden Makor bliver nysgerrige ståen-
de ved Døren, og der i Jollen, der har Tid til at

tenke på at vi se dem ud.

1290.

(bed Rojen) Kaptajnen lægger et Teppe over den unge Pige, - den langsomt kommer til Bevidsthed. - Hun ser sig straks færdiggjort om, bliver så klar over, at hun er mellem dem, og begynder så på Kaptajnens Anmodning at fortælle.

1291.

(Nærb. af den unge Piges Ansigt) Hendes Ansigt prøver, at hun må have oplevet noget færdeligt... Hun fortæller græpende... Hendes Ansigt bliver efterhånden i tydeligere og frem over det tæner.

1292.

(Havet. Afstandsbillede af en stor Skonnert) Den sejler fremeftes med blafende Sejl... Bill. tæner bort.

1293.

Tekst: Jeg ledtogde min Frøken, Donna Agnes de Silva, der havde været på en Rejse til Sicilien, og min søn på Rejserne hjem... Af andre Passagerer var der ~~to~~ et Par frøene Slægtninge til hende, der gik skulde til Portoferra...

(Skonnertens Deck) Donna Agnes sidder og læser. I Næheden af hende sidder hendes frøene Slægtninge, en færdig, ældre Gentleman og hans Hustru, og taler sammen.

1294.

(Nærb. af Agnes) Den smukke, unge Portugiserinde ser på sin Bøj og stirrer drømmende ud over Havet.

1295.

(Stors Billede på Dækket) Det ældre Agtepar rejser sig, ^{kommer med} ~~kommer~~ en Bemærkning til Agnes og går på. Agnes læser videre.

1296.

Tekst: Min Frøkens Halofatter, Don Scipio,

var på en Bord... Jafølgte hende rødtænderlig
med sine Tilværelser, men blev afstykket
ham...

(Et Sted ved Rødingen) Don Scipio, - en smuk,
men irrasjonell Type på en portugisisk A-
delmand, - står og ser hen mod Agnes -
Hans Øjne gløder af Begær... han smiler
næsten og går så hen til hende.

1297.

(Ved Agnes' Sædeplads) Don Scipio kommer
hen til hende, bøjer sig slettet ned over ben-
de og taler søde og heds Ord til hende.

1298.

(Fraan Aftenkabet) Her står en kom,
med Styrmand og dæmper på en Snadder,
da Donna Agnes Pige (hende, der fortæller
Beretningen) kommer ind. Hun bærer et Tæp-
pe over Armen, som hun vil hen til sin Tid-
len med, - men bliver dog stående og taler
med Styrmanden (den samme som den, der
som død blev bragt op på Jollen), - med hvem
hun øjensynlig er meget fortrolig. - Men så
beledes hentes Opmærksomhed på Scenen
mellem Donna Agnes og Don Scipio.

1299.

(Ved Agnes' Sædeplads) Don Scipio for-
ger en kraftig Tilværelse over for den unge
Pige - men hun rejser sig og slynger ham
sin Fragt i Ansigtet. - Han hænder og
griber hende hårdt i Armen, idet han si-
ger:

Tekst: De skal nu blive min, enten de
vil eller ej!... Og endda inden vi går her-
fra Borden!

Hun rækker sig løs fra ham - og går.

1300.

(Fraan Aftenkabet) Hun går fortvivlet
og Styrmanden ind i Kabet.

1301.

(Charl. af Don Scipio) Han ser efter hende ~~op~~
~~for~~ et håbløst smil spiller an hans
Mund - og han kaster rodløst Nakken tilba-
ge... Afblænding.

1302.

Tekst: og Don Scipio begy ikke tilbage ja uo-
get... Må ved jeg, at ^{hans} største Delen af
Kandskabet er et godt Mytteri... Skomneken
skulde være lovsønsket, og han det Kaptajn...
... i Nat, da jeg lå i min sødeste Sovn...
(Kabyt) Hans skinnede mid gennem det
lille Kooje... Agnes' Pige ligger og sover,
da hendes ven, Styrmanden, kommer sty-
kende ind og rækker hende. - Hun rejser sig
forvundet op i Køjen.

1303.

(bed Køjen) Styrmanden bøjede sig ned over
hende og hviskede:

Tekst: Skynd dig... det gælder livet...

Her er Mytteri om Bord!

Hun ser forferdet på ham, fastår, at det
må ^{være} sandt og springer ud af Køjen.

1304.

(Pigenes Kabyt) Hun stober et Teppe om
sig - og hun og Styrmanden smiger sig ud.

1305.

(Skomnekenes Dæk) Her raser et vildt Blod-
bad. De, der ikke har sluttet sig til Provi-
ne, slår ned. - I Spidsen for nogle Mand-
stykker Don Scipio hen til Agterkabytten.

1306.

(bed en drige frønde) Styrmanden og Pigen
spejder op fra drigen. Ser:

1307.

(bed Agterkabytten) Don Scipio og et Par
af hans Håndlangere beahtydele drigen.

1308.

(Luzen forude) Styrmanden og Pigen ser gysende på hinanden - og på et Tegne fra Styrmanden sætter de sig så op på Dækket.

1309.

(Dækket) De kysker på alle 4-orer sig og håben - hen til Rælingen.

1310.

(ved Rælingen) Styrmanden viser, at han har en lille folle liggende parat ved Skibssiden. - Han sætter sig over Rælingen.

1311.

(ved Skibssiden) Han springer ned i folle, løfter Pigen ned - og giver den folle fri og roer bort.

1312.

Text: Men sin Flugt blev opdaget...

(Dækket) En Mand opdager, at folle fjerner sig fra skibet, - tilkalder et Par andre Matroser... De griber deres Børser og fyres...

1313.

(I folle) En Kugle træffer Styrmanden, - han er ved at tabe Armerne, men tager sig med en tiljævnspændelse sammen og roer videre.

1314.

(Afstands-billede af Skærmen) Folle fjerner sig fra Skærmen... Afblænding.

1315.

Text: Natten skjulte os, ... men min Kæreste var blevet dødeligt såret... og i Morgen vågnede han i mine Arme...

(I folle) Styrmanden synker livløs tilbage... Pigen lader hans Hoved hvile i sit Skød... Han ser på hende... en lille Berørelse... og så er han død. - Den unge Pige folder Hænderne i Bøn...

1316.

(Afstandsbillede af den lille folle) Den
himlen om på Havet... Den gennem
Billedet tone længsmit:

1317.

(Kaptajnen Kabyt. ved Køjen) Den
nye Tige slutter gradende sin Best-
ning. Kaptajnen vender sig mod Næst-
kommanderende, - siger alvorligt:

Tekst: Skomerten kan jo ikke se et
langt herfra!... Vi må jage den y skaf-
fe Forbyderne!

Næstkommanderende nikker. - Afblænding.

1318.

X ~~X~~ Kapitel.

I hvilket Fregatten jæ-
ger Skomerten, der i mid-
letid er klædt ud til at
søge ind under Land...

(Afstandsbillede på Havet) Forrest Fregatten,
- inde med Land ses Skomerten, der styres
ind i en Bugt.

1319.

(Fregatten. På Skansen) Kaptajnen y Næst-
kommanderende følger i deres Kikkerter Skom-
erten. Kaptajnen siger til Mr. Phillot:

Tekst: Vi kan ikke nå den... vi stikker ja
dybt... men vi må ha' Bådene ud! Lad Mr. Newland tage en af Bådene!

Næstkommanderende nikker, og råber en Or-
de til Bådsmanden og går væk.

1320.

(Dækket) Alt er gjort klar til Kamp. - Båds-
manden samler det Mandskab, der skal
gå i Bådene. Næstkommanderende går hen ved Rælingen.

1321.

(ved Rælingen) Papet står interesseret y betragter
det Arbejde, der gøres med at få Bådene klar. Mr.
Phillot kommer hen til ham

1322.

(Nærb. af de to) Mr. Phillot betragter ventligt Jafet & siger så:

Tekst: Vi har tænkt os, at de får en af Bøddene... Vi har jo ikke kunnet undgå at se, at de ligesom har fået en skov Stilling, & vi vil derfor gerne give dem en Chance for at ~~de~~ blive rehabiliteret!

Jafet rødmer og Glæde... & spørger så hurtigt:

Tekst: Mig? Jeg har dog fået et tæge Tim... de ved-Provantskrivere. Medhjælper... med... Han er så flink!

Næstkommanderende nikker sarkastisk.

1323.

(bed Rølingen) Jafet skynder sig ned at hente kassen.

1324.

(Provantskrivere Wahigt) Mr. Easthripp sidder & hører med Tim, som har ikke kan få til at arbejde hurtigt nok. - Jafet stormer ind, - tager Tim under Armen & jaklær, at han skal med på et Tojt... Mr. Easthripp protesterer, hvad de selvfølgelig ikke røre Jafet.

1325.

(Nærb. af de 3) Provantskrivere udtaler en Række Forbandede over Tim's uskyldige Hoved - & slutter med at sige:

Tekst: Gid så du må blive derude! Tim nikker ventligt, - stikker sit Ansigt op mod Skrivere & stæser rapt:

Tekst: Tak!... Så skal jeg komme & "spise" for dem hver eneste Nat!

1326.

(Kabytten) Tim slutter sin Replik, - nikker ventligt til sin Plagemand & skynder sig så ud sammen med Jafet. Mr. Easthripp truer med knyttede hænder efter dem.

1327.

(Fregatten, - på kort Afstand) 3-4 Både
rope bort fra Skibet. En ligger endnu
ved Skibssiden.

1328.

(ved Skibssiden) Jofet & Tim ertræ
ved i den sidste Båd, - der på gaa rope
bort. - William passer Roret.

1329.

(Fregatten - på kort Afstand) Alle Bå-
dene rope bort.

1330.

Tekst: På Skonnerten gjorde man alt rede
te at modtage "Gæsterne" - - -

(Skonnerten, Dæk i Fugleperspektiv) Man
er klar ved Kanonerne.

1331.

(Nærb. af Don Scipio & nogle af hans betroede
Mænd) Han viddes Ordene te højre &
te venstre... Afblænding.

1332.

Tekst: Men Mørket begyndte at sænke sig,
inden Båden ^{kom} Skonnerten på Skudrødder...

(Havet & Baggr. Skonnerten ret nær Land)
Bådene nærer sig Skonnerten... De af dem,
der har Kanoner, fyres.

1333.

(Skonnerten Dæk) Kanonerne giver Ild.

1334.

(Havet) Kampen raser...

1335.

(2 Jofets Båd) ^{Kanonere} Bådmændene dræber, ^{men}
Jofet ^{satte en ny Mandskæde at gøre hans Arbejde.} ~~dræber~~ ~~Konnerten~~.

1336.

(Skonnerten Dæk) Enkelte af Mændene fal-
der på her... Men Don Scipio gyder blod
i sine Troppe - & Kanonerne büldeer løs.

1337.

(Kavet) En Båd skydes i Søet. - De fleste af Mandstabet fister op af en anden Båd.

1338.

(På Fregatten. Skansen) Kaptajnen og Næstkommanderende følger Slægets Gang. (De ser:

1339.

(Kikkertbillede. Kampen på Afstand) Den sønderstødte Båds Mandskab samler op af den nærmeste Båd.

1340.

(På Fregatten. Skansen) De to Mand rekke ugle alvorlige Ord om Situationen.

1341.

(I Nærheden af Skansen) Mørket bliver tettere og tettere. - Der skydes på Kraft på begge Sider.

1342.

(I den Båd, hvor Gascoigne er) ^{ors} Hjører er grå i denne Båd og synker om, - død, ramt af en Kugle.

1343.

(Fajets Båd.) Fajet gildner sine Folk og dirigerer Skydningen.

1344.

(Fajets Båd. Nærb. af William ved Roret) Han ser sig tilende om, - så ^{begynder} ~~han~~ han med en ^{Kraft} ~~Kraft~~ ^{at ødelægge Roret.} ~~Kraft~~ ~~hængende~~ ~~Reperinde~~ over.

1345.

(I Nærheden af Skansen) Kampen, der nu er ved at drinke i Mørke.

1346.

(Fregatten. På Skansen) Kaptajnen og Næstkommanderende følger så vidt muligt Slægets Gang. Næstkommanderende sender sig ind Kaptajnen og siger:

Tilskit: Det er håbløst; dette Måske!... Er det man ikke bedst at kalde Folkene tilbage, inden det bliver for sent!

Kaptajnen nikker og slænger en Ordre ud gennem Råbena.

1347.

(Fregatten. ved Rølingen) ~~Kaptajnen~~ Bådsmændene giver Folkene ved Kanonerne Ordre til at affyre Signalknuddene, de skal kalde Bådene hjem.

1348.

(Fregatten. Skibssiden) Kanonerne giver Ild.

1349.

(Jafets Båd) Jafet sender sig, lyttendes, siger ægerligt:

Tilskit: Tilbage... Det er den eneste Mening!

og han lader Kanonerne udskyde en ny Ladning Ild.

1350.

(I Nærheden af Sknersten) Bådene - med Undtagelse af Jafets - vender om, lydende Kaldelsen.

1351.

(Jafets Båd) Jafet vender sig mod William - og giver ham Ordre til at lægge Roet om, men William jubler, at det er skidt i Stykkerne - Jafet bliver betænkelig - men giver dog Ordre til at give Aarsene.

1352.

(Sknerstens Dæk) Man jubler over, at Fjenden siger.

1353.

(Nær. af Om Scipio og ugle af hans Mænd) Han lykkes deres Hænder og siger:

Tilskit: og nu, Kammerater, vil vi feste!... Romakræne frem!

1354.

(Kommandeur Dæk) Der bliver jubel, og
lyde af Mandene styrer ned efter Rom-
men.

1355.

(I Nærbeden af Fregatten) Bådene - mid-
tagen Jofets - nærmer sig Fregatten, - som
man kun lige kan skimte i Mørket.

1356.

Tekst: Uden Rodⁿ er det svært at styre...
og inden ret længe blev Jofet klar over,
at han havde tabt Fregatten og Synet...
(Det næsten mørke Hav) Jofets Båd kom
mer roende... Jofet står op i Båden og
fariger et gennemtrængt Mørket.

1357.

(Fregatten. Ved Skibssiden) Bådene læg-
ger til, - og Folkene entee om Bord.

1358.

(Ved Ralingen) Her står en Del af Fregat-
tens Officerer, bl. a. Næstkommanderende,
- og selv Mr. Easthüpp har sovet sig op
på Dækket. - En Del af Mandskabet
entee op fra Bådene, - Masteren aflæg-
ger Beretning til Næstkommanderende,
siger:

Tekst: Deres sønner samer i en Båd, - joud-
den den, der blev skudt i Søen!... og vi
må vist regne med at have mistet Båds-
manden, Midshipman Newland og en
Del andre af sine bedste Folk!
Næstkommanderende nikker bedøvet, -
og de andre deleer hans Sorg.

1359.

Tekst: Der tænker, der blev glad... Han
frøte sig nu sikker på, at han skulde
jaskænkebrat se den unge Mr. Tim igen...
(Nærbed. af Mr. Easthüpp) Han nikker

- med en åhve tilpeds Mine. - Afblænding
1350.

(Havet) Jafets Båd roer frem mod
Billedets Forgrund. - Jafet står og
holder lodvig - og pludselig giver han Men-
dene Ordre til at trække Ankerne ind. -
Han peger fremefter, og de andre følger
Retningen af hans Blik.
1351.

(Skmnecken, - set på Jafoldsens næst Hold)
Den Streg dækker frem af Møket.
1352.

(Havet - som 1350) Jafet siger med Be-
gejstring:

Tekst: Vil I som jeg, Folkene, så ender
i Søoveren! Har vi Held med os, kan vi
med Stolthed vende tilbage til Tregat-
ten med stort Bytte!

Mændene giver Jafets Ord deres fulde
Tilslutning - og Ankerne stikker igen forsigtig
i Vandet.
1353.

(Skmnecken) Her rarer et vildt
~~Bachkanal~~ ^{Bachkanal}... Folkene er ved at drikke sig
på Saur og Samling.
1354.

(I Nærheden af Skmnecken) Jafets Båd roer
ind i Billedet - og nærmer sig forsigtigt Skm-
necken.... Billedet tones langsomt bort.
x

Tekst, der tones frem og tones bort:
Hvorledes var Helt bordede Søoverkibet,
hvorledes han skaffede sig en ny, uforsonlig
Fjende, og hvorledes han omsider blev skil-
let Ansigt til Ansigt med sin Fader,
fortæller vor Historis 5te Del:

På Gøentzi Portugal.

De 4 første Billeder er Præsenta-
tionsbilleder, der skal benytte til
Støtte for de forklarende Tekster.
Billederne tones frem og tones bort.

1365.

(Præsentationsbillede af Jafet som Midshipman)

1366.

(Præsentationsbillede af Tim i Uniform)

1367.

(Præsentationsbillede af William Atkins som Matros)

1368.

(Præsentationsbillede af Donna Agnes)

Herefter gentages de sidste Bille-
der af den foregående Del.

I Kapitel.

1369. Handler om Drikke Vin og natlig overrumpning, hvori det hele tager
alt andet end hyggeligt.

(Skonnertens Dæk i Fugleperspektiv) Her hersker et
vildt Drikkelag, - en Del af den oprørige Besæt-
ning er allerede dødrukket og faldet i Søen
rundt om på Dækket. Nogle ørende Fakler
kastet et ubyggeligt Lys over Orgelet.

1370

(Kæde af Scipio og nogle andre) Don Scipio er yder-
lig meget beruset, kommer med nogle frække Hentyd-
ninger til den unge Pige, hvem alle hans Tan-
ker gælder, - og går så raskende hen mod Agterkabyt-
ten.

1371.

(Frau Agterkabytten) Don Scipio går hen til Kabytte-
døren, der allerede nu går et meget molestet
Ladbræk. Han giver sig til at bearbejde Døren
med et eller andet tungt Redskab.

1372.

(Agterkabytten) I en Krog i Baggrunden klynges
det gamle Orkepar - Donna Agnes Rejseelskabs-
sige gysende til hinanden. En spinkel Dør står åben

Te en lille Lovkahyt bagred. - Donna Agnes
selv staa skabende frau Dæu, der forer ud te
Dæket, z som giver sig for Don Scipios Slag... Den
unge Piger eneste Klædningsstykke er en Kynud Nat-
Gulde, - hun har tæst på Post ved Dæu, lige
siden hendes forhadte Tilbeder gjorde sig te Herre
på Skibet. I Hænden holder hun en tung
Pistol.

1373.

(Uden for Agterkahyttens Dør) Don Scipio bearbej-
der Dæu... Hans Ansigt er hærligt fortrukket, z
i hans Øjne læser man, at han sit ind i Ka-
hytten.

1374.

(I Agterkahytten. Nærb. ved Dæu) Den smukke
Portugiseriinde er ligbleg, - presser tungtændende
Armen mod Dæu z råber med Fortvivlelse i Stem-
men:

Tekst: Hold inde, Don Scipio!... Jeg har jo sagt
dem, at i det Øjeblik, de nåde herind, gå
jeg lude på mit liv!

1375.

(Uden for Agterkahyttens Dør) Don Scipio slår en
hånende Latter op - z går et Afgørende Forsøg
på at sprænge Dæu, - z det ser ud te et skul-
le lykkes for ham.

1376.

(I Nærheden af Skonnerten) Fafet har givet
sine Folk Ordre te at tage Anerue ind, -
z Båden glider stille hen te Skibssiden.

1377.

(Skonnerten. Ved Skibssiden) Båden lægger te,
Fafet instruerer hidskende sine Folk z begun-
der så at entre op ad uzet Towværk, der hænger
ned langs Skibssiden.

1378.

(Skonnertens Dæk) Sædet er ved et slutte-ef den
simple Grund, at de fleste af Deltagere un-

er døddrukne. -

1379.

(Et Sted ved Rølingen) Jafets Hoved kommer
til Søgne, - han har en tung Pistol i Munden, &
en Bøsse i den ene Hånd. - Han ser sig spejden-
de om, - ser:

1380.

(Frau Agterkabytten) Om Scipio er ved at splin-
te Døren.

1381.

(Et Sted ved Rølingen) Jafet anser, hvad det er,
Bandittens Anskængelse gælder, - & svinger sig
op på Dækket. - Hans Folk følger efter.

1382.

(Dækket) Der er ingen, - der lægger Mærke til
de Fremmedes Komme, - & Jafet svinger sig
på alle 4 ben mod Agterkabytten. - Hans
Folk går sig klar til at kaste sig over Hånd-
skabet.

1383.

(Ved Agterkabytten) Ganske kort Billede af
Om Scipio, der har fået Dørlukket sprængt &
nu er ved at trykke Døren ind.

1384.

(I Agterkabytten. Nær ved Døren) Donna Ag-
nes præster dødsensangst sit Legeme mod Døren,
der trykkes op... Så hører hun Pistolen mod
sit Hjerte.

1385.

(Ved Agterkabytten) Med et Triumfskrig
trykker Om Scipio Døren op, - men i det
samme er Jafet over ham & slår ham i
Dækket med et Slag af Pistolkolben. - Jafet
skynder sig ind i Kabytten.

1386.

(I Agterkabytten) Donna Agnes præster med
lukkede Øjne - Pistolen mod sit ~~hans~~ Bryo, -
men i samme Nu er Jafet herne ved hende

3 river Pistolen fra hende... Hun ser på
ham - bestyret 3 med et udtryk af Glæde...
3 og synker så afmagtig om i hans Arme.
1387.

(Koncertens Dæk) Jafets Folk kaster sig over
Koncertens drukkne Mandskab, der ikke er
stund til et gode større Modstand. De
enkelt, der kan yde noget Forsvar, bliver slå-
et i Dækket - Tim er ukyndig uovernyttig.
1388.

(Agerkabytten) Jafet bringer den berømede
unge Dame til Sæde i en Stol, presser noget Cognac
fra sin Feltflaske ind mellem hendes Læber -
ser hende så slå Øjnene op. - Hun rødmer, da
hun opdager, hvor mangelfuld hendes Tæklædning
er. - Jafet juster Grundten til hendes Rødder,
kaster et Teppe hen til hende 3 beder hende
så undskyldt, men han må ud 3 følge Slægtens Gang
Hans Fruinde. Det gamle Agerpar roer sig flin
fra deres Krog 3 går hen til Dornafjæser.
1389.

(Uden fra Agerkabytten) Jafet ud, - sparker
til Don Scipio 3 konstaterer, at Slægten ikke
er kommen til Bevidsthed endnu. Går så videre.
1390.

(Dækket) Det gamle Mandskab er helt urokade-
biggjort, - 3 Tim viser triumferende Jafet, der
kommer til, hvor genialt de overvundne er
blevet baret 3 bundet. Jafet giver Or-
de til, at Fangerne skal sendes ud i last-
rummet, - vinker et Par Matroser, af hvilke den
ene er William, til sig - 3 går i Spidren for
dem hen til Agerkabytten. ✓
1391.

(Fra Agerkabytten) Jafet kommer med Ma-
troserne, giver dem Orde til at bære Don Scipio
jævnligt 3 bære ham ned i hans Kabyt. -
Jafet følger selv med.

1392.

(bed en Duge) Tim dirigerer ^{smidningen} nedsmidningen af Fangerne og tager det ikke så højtideligt, om Hovedet eller Benene kommer først ned.

1393.

(Laststimmene) Fangerne plumper ned og kommer til at ligge i en syndig Korden.

1394.

(bed Dugen) Tim holder med egen Hånd den sidste Fange ned, - skubber Dugen til og sætter en Mænd til at holde tagt ved den.

1395.

(Kaluyt på Skennerten) Matrosene kommer ind med Scipio - og fulgt af Jafet. - Slyngelen bliver kastet hen på Kojen, og var helt uidskæper sine Folk at holde et tagt om Gje med ham. Går så. - Matrosene sætter sig.

1396.

(Dækket) Jafet kommer op fra Kaluytten, - kalden sine Folk sammen og siger:

Takst: Vi hejre Sejl med det samme og sejler os så nær til Fregatten som muligt!...

Endnu i Nat vil vi høre vor Triumf!

Det er Folkene med på, - og Tim klapper henrykt i Hænderne. - Folkene spreder

1397.

(Skennerten på egen Afstand) Folkene entar til bejrs - og går skuden sejlklar.

1398

(Om Scipio Kaluyt) Matrosene holder tagt over Slyngelen, - der slår Gjennene op - og reddelseslagen konstaterer, at han er båret og bundet.

1399.

(Narb. af Om Scipio) Han forøger at rejse ud,

hvad der kan være sket..., kaster et prøvende Blik på Matrosene og siger til dem med sin mest betruende Stemme:

Tilsket: Løi mine Bånd, Folker, og jeg vil belønne jer kongeligt... For jeg har Guld, Mars og Guld.

1400.

(Kabytten) Don Scipio bliver ved med sine Besikkelsesfarer, der øjensynlig går et vist Indtryk på William, men ikke på den anden Matros, - som roligt går hen til Køjen og lukker Munden på Fangeren ved at stikke et snarvet Tørklæde i Halsen på ham. - Så sætter den ertige Mand sig igen.

1401.

(Køle af Williams Ansigt) Han fatter en Bestemmelse... Et lumskt Smil spiller om hans Læber.

1402.

(Don Scipios Kabyt) William rejser sig frøjt, presser bagfra sine Hænder om Matrosens Mund og falter ham baglæns ned på Gulvet.

1403.

(Ved Køjen) Don Scipio fatter Håb, rejser sig så meget op, som hans Bånd tillader ham og følger med et tilspedt Glim Begivenhedernes Gang.

1404.

(Kabytten) William har fjet sin Kammerat båret og bundet, og går nu hen til Don Scipio, fjerner Tørklædet fra hans Mund og løser hans Hænder. Don Scipio må give Fylden alle de Penges, han har på sig - bliver så helt befriet fra sine Bånd - og skynder sig ud sammen med sin Redningsmand.

1405.

(Ved dægen, der føres ned til Kabytten) Williams

lirrende Ansigt kommer til Synne... Han ser sig
spejdende om, - nikker bevilgende ned til Don
Scipio. - og de to nettede Herrer vover sig til fume.
1406.

(Dækket) Mændene er optaget med Sejlene, - og
Fajet og Tim er på en anden del af Dækket.
Don Scipio og William siger sig hen til Reli-
gen.
1407.

(Skennaten - på kort Afstand) Don Scipio og Wil-
liam lader sig plümpe i Vandet - og svømmer
ind mod den nærliggende Kyst.
1408.

(Don Scipios Kabyt) Den stakkels Matros, hvis
Hænder er bundne på Ryggen, og hvis Ben græ-
sdræt sammen med Reb, arbejder på at gøre
sig fri - men det lykkes ham ikke. - Han ser sig
ransagende om, - får Øje på noget på Bordet.
1409.

(Nærb. af en massiv Vandkaraffel)
1410.

(Kabytten) Matrosen får en Ide. - Han skub-
ber sig beærbeligt hen til Bordet, - løfter de
sammenbundne Fødder op mod Bordpladen - og
får Vandkaraffen sættet ned, - så den går i Styk-
ker. Så skubber han sig hen mod Skærene.
1411.

(ved Skærene) Han får anbragt sine Fødder o-
ver det største Skår på en sådan Måde, at han
har Chance for at få skåret Rebene over.
1412.

(Matrosens Ansigt) Det er Jædet og Anstræn-
gelte og Smerte.
1413.

(ved Skærene) Rebene er ved at blive gennem-
skåret, - og endelig er Fødderne fri.
1414.

(Kabytten) Matrosen rejser sig - så hurtigt hans

sårede Fødder tillade ham det - og skyndte sig
id.

1415.

(Dækket) Matrosen, der er halvskid af smerten
og Gphidselse, kommer op fra Kalykten og
skyndte sig hen til det Sted, hvor Jafet og
Tim står.

1416.

(Nær. af Jafet, Tim og Matrosen) bemærke se
beskyttet på Hænder, hvis Arme er bagbevæn-
det, og hvis Mund der er stoppet en Klud, - så
tager Jafet Knevelen id, og Matrosen siger:
Tekst: Borte... flygtet & Fangen... Willibru,
Skærk...

og han synker ~~der~~ idmættet om på Dækket.
Jafet griber sin Kikkert og ser ind mod Land,
og efter nogen Søgning finder han dem, han
søgte efter.

1417.

(Kikkertbillede af det mørke Hav. Klipper: Bagge.)
Man skimter gennem Måbets lige Hovederne
af de to Hænder, der svømmer ind mod Kysten.

1418.

(Dækket) Jafet sænker Kikkerten, - trækker
på Skulderen: Det vil være håbløst at sætte
efter Flygtningene. - Tim er højst ud-
dignet over deres Flugt, - og Jafet giver
uimodig Rørgængerne Ordre til at lægge
Rort an.

1419.

(Sknerken på nogen Afstand) Sejlene fan-
ger Vind, - og Sknerken vender og står id-
efter.

1420.

(I Brændingen. Klipper bagved) Don Scipio
og Willibru slæber sig ind gennem Bræn-
dingen - og får snart Fødderne på fast
Land. - De kaster et Blik id mod Havet.

1421.

(Nærb. af de to Mænd) De stirrer fremad og
og om Scipio klytter sinde Hænder, ræk-
ke dem bestrægende mod Himlen og udkal-
der alle de Forbandede, han kan overkomme,
over Jafets uskyldige Hoved. - Afblænding.

1422.

II Kapitel.

I hvilken en helt høst me-
gen Pirat, og Tim sidder ^{og} sid-
de inde med eminente Evner
som Spøgelse.

(Skonnertens Dæk) Langt tilbage: Mørket skinner
Fregatten (kan evt. tegnes ind i Billedet). - Jafet
har ladet en Båd gåse klar og står nu ved Ræ-
lingen og giver sine Mænd, der bliver tilbage, de
sidste Ordre. Hjørmanden skal inde han Tra-
vante fingere som Kaptajn om Bord. Donna
Agnes og hendes to Rejsefæller (alle uget mere som-
meligt påklædt!) venter på at gå fra Bord.

1423.

(ved Rælingen) En Matros hjælper Damerne
og Herren ned i Båden... Jafet ser sig om,
kan ikke se Tim og råber:

Tekst: Tim!... Hallo!

1424.

(ved Rælingen, der jærer ned til Kabytterne) En Hånd
bliver langset op og svinges krampestykt. Hånden
er Tims, - og straks efter kommer hele Personen
til syne. - Han slæber et stort Lagen efter sig.

1425.

(ved Rælingen) Tim kommer hen til Jafet, der ik-
ke forstår, hvad han vil med det Lagen. Tim
forklarer grinende:

Tekst: Det er ja min Ven Proviantskriverens
Skyld... jeg lovede jer at komme og spøge
for ham!

Jafet ler - og han og Tim svinger sig over Ræ-

luigen

1426.

(Skonnerten - ved Skibssiden) Komerne spærmer
ned, - Tim og Matrosen tager hver sin Aars, Ja-
fet passer Rort.... og man stöder så tek fra
skibet.

1427.

Tekt: Om Bord på Fregatten var der stille...
Selv. Kaptan var ikke særlig årvågen...

(Dækket på Fregatten, i Fugleperspektiv) Gemmen
Halvsnudet ser man Kaptanen med sin kranse
frem og tilbage.

1428.

Tekt: ...og Proviantskriveren havde yndige Drøm-
me... Han drømte at Tim lå velfortaret
på Havets Bænd...

(Proviantskriverens Kabyt. ved Køjen) Mr.
Easthüpp ligge og sukke i silden Sky med sin
Natklap for det skelende Gje... Han smiler
tilfreds og smågrynter i sovne.

1429.

(Fregatten, - ret tæt på) Jafets Bid nærmer
sig Skibssiden, - lægger te

1430.

(Fregatten. ved Skibssiden) Jafet sukker op...
og Tim rejser sig for at hjælpe Passagererne.

1431.

(ved Rælingen) Jafet svirger sig over Rælingen
og ned på Dækket. - Den hæderste Kaptmand
kommer te, tager skækslagen sit tæppe, da han
genkender Jafet - og vil løbe sin vej... Men Ja-
fet holder ham leende tilbage, fortæller ham,
at han ikke er uget genfødt - og beder ham
hjælpe de andre "Gæster" op. - Matrosen gør
det uget uølede. - Jafet går.

1432.

(Kaptajnen Kabyt) Kaptaju Wilson sidder
ved sit Bord og er ved at affatte den "rigeli-

ge Rapport over Dagens Begivenheder. - Pludselig vender han sig mod Døren, - der staks efter åbnes, og Jafet træder ind, og konuer sig og siger:

Tekst: Meldes mig til Tjeneste igen, Herre Kaptajn!

1433.

(Karl af Kaptajnen) Han betragter uset mibende Jafet, som han jo anså for død. ~~han~~

1434.

(Kaptajnen's Kobyt) Så rejser Mr. Wilson sig langsomt, går over Helt i Møde - og trykker hjerteligt hans Hænder. - Jafet giver sig til at fortælle.

1435.

(Dokket ved Rælingen) Damerne og den gamle Herre er kommen op - og Tim kommer ind til Lyne med sit Lagen i Hænder. - Han overlader de Fremmede til Matrosens Mrag og Javouiden's.

1436.

(Kaptajnen's Kobyt) Jafet slutter sin Beretning, og Kaptajnen lægger sine Hænder på hans Skulder og siger, at han er stolt af ham. - Så tager han sin Hovedbeklædning ^{og sin Kikkert} og går sammen med Jafet.

1437.

(ved Rælingen) Kaptajnen og Jafet hen til de Fremmede, som Jafet præsenterer. Kaptajnen veksler nogle ventlige Ord med dem. - Så tager han sin Kikkert og ser ud over Havets.

1438.

(Kikkertbilledet af Skonnerten, der ikke ligger ret langt borte)

1439.

(ved Rælingen) Mr. Wilson sænker Kikkerten og vender sig mod Jafet: - Jo, det ^{har} det ^{er} sjævn-

hij sin Rigtighed med det Skib!

1440.

(Provant-skriveren Kabyt) Tim åbner Jægt-
bøgen - og stikker Hovedet ind... Han har
smilet Mellem Ansigtet, - en indhyllet i La-
genet og ligner virkelig et komfortabelt Spø-
gelse. - Han kommer helt ind, - Jægeren
sit Ansigt og råder det et ubyggeligt Skrig.

1441.

(bed Køjen) Mr. Rasklinpp sætter ved Råbet,
sætter sig over Ende, får Gje på Spøgelset og
skriger, vandr sig af Radel:

Tekst: Hjælp... Hjælp... Han... Spøgel-
se!... Hjælp!

og han slår i sin Radel Gjeklappen og
på Tuden - ja også at kunne se med
det skellende Gje!

1442.

(Kabytten) Tim kommer sig på en ubygge-
lig Måde Køjen... Skriveren sprunger Jæger-
det ud... han og Spøgelset danser en ild
Krigsdans om Bordet - og det ender med, at
den forfjæmrede Mand Jæger ud af Døren
med Tim i Hælene på sig.

1443.

(Dækket) Den natdijtede Skriver styr-
ter sig fra sin Kabyt - og Jæger under Hyl
og Skrig hen over Dækket, skarpt Jæfugt
af Tim.

1444. Jæf

(bed Røllingen) Kaptajnen, Tim og de andre
blive gendækkede og betragte Følgeskoven.
Jæfet undertrykker et Smil, - Kaptajnen
blev åbenlyst og siger:

Tekst: Jeg må vist hellere lade som om jeg
intet ser!

og han vender beende Ryggen til og fortsætter
Samtalen med Portugiserne.

1445.

(Dækket) Mr. Easthüpp faar plaudret om, forpildet af Tim, der danser en vild Krigsdans omkring ham. - Det ender med, at Skivener i sin Fortjænkelse søger by i en Marketsp.

1446.

(ved Nedgangen til Folkelikefæst) Hidskaldt af Råbene kommer en Del af "Mæmerne" i meget let Pålædning. De maa sig korteligt over Scenen.

1447.

(Dæk & Mær) Mr. Easthüpp enter til Kejsers, alt hvad Fodder & Kænder kan bære. Tim "danser Krigsdans" ved Mærers Fod.

1448.

(ved Nedgangen til Folkelikefæst) "Mæmerne" griner vildt.

1449.

(I Mærers. Nærb. af Mr. Easthüpp) Han klynger sig gyseende fast, - strækker Armene til Kejsers og anræber gædende Himlen om at yde ham sin Bistand. - Afblænding.

1450.

III Kapitel.

I hvilket vi gaa Helt-på
Pouteriderens Rhed-jaen
Skænd tager Afsked med
Donna Agnes.

(På Rheden. Afstandsbillede af Fregatten) En Barkasse ligger ved Skibssiden, klar til at gå i Havn.

1451.

(På Dækket) Kaptajnen følger selv med sine Gæster i Land. Disse er ved at tage Afsked med Fæstet & Næstkommanderenden.

1452.

Text: Tim var desværre forhindret i at møde...

Efter at Mr. Easthripp havde opdaget, hvilken
Spas hans Medhjælper havde drevet med
ham Natten i Forvejen, komde han sig
ved et ustandseligt at holde ham i Arbej-
de...

(Proviantskriverens Kabyt) Skriveren staa og
dikterer iendelige Rækker af Tal- og Tim Skri-
ver, så Blodet er ved at springe ham af Ting-
rene... Men det går alligevel ikke kunligt nok,
og Mr. Easthripp skælder og smelder og slår i Bor-
det. - Ansider bliver det Tim for meget, -
han sunder Demefjættene og siger:

Tilst: Jeg kan ikke... det ved de jo godt...
det er jo bare for at genere mig!

Proviantskriveren bliver ude af sig selv af
Raseri, - griber ham i Nakken og mikk og
slår ham, trods Tim's energiske Protest.

1453.

(På Dækket) Donna Agnes rækker Jofet sin
Hånd til Farvel, - sender ham et ømt og
dvelende Blik og skal netop til at gå, da
hun kommer i Tanker om uget og siger:

Tilst: Men deres gode Ven Tim... Han
skulde jeg da jo have sagt Farvel til!
Jofet retter en Bøn til Kaptejnen, der
nikker, og vor Helt skynder sig bort.

1454.

(Proviantskriverens Kabyt) Mr. Easthripp
slår i blødt Raseri løs på Tim, - bærer
en Tamp og af sin domme og giver sig til
at pyggle ham med den.

1455.

(Kæde ved Dæka) Jofet river Dæka op,
knytter Stauderne i Harnel, da han ser,
hvad der foregår.

1456.

(Kabytten) Jofet løber hen til Skrive-
ren, - slinger ham med et Snip tag til

Side- og siger harmfuld:

Tekst: At de ikke skammer dem... de,
Djævel!... Men jeg skal lære dem!
Og han river Tamperen fra Bøddelen- og
giver ham det dag Tærk, han længe
har trægt til.

1457.

(Nærl. af Tim) Han ordner på sit Tøj og
ser med strålende Øjne på sin Nageånds
Afstraffelse.

1458.

(Katnyttten) Josef giver den hylende
Skriver et sidste Lag, smider ham ned på
gulvet, kyler Tamperen i Hønden på ham
og betyder så Tim, at han skal komme med
ham. De går.

1459.

(Nærl. af Skrивeren) Han er så morskammet,
at han dårligt kan rejse sig. - Øjeklappen
hænger ned over Næsen, - og det skælende
Øje gløder af Rødskele.

1460.

(Dækket) Josef og Tim går roligt hen til
Kaptajnen og de andre. - Donna Agnes og hendes
Rejsefælle og Tige tager ventligt Afsted
med Tim og sætter sig i Barkassen.

1461.

(bed Skibsruden) Kaptajnen og Portugiserne
ned i Barkassen, der så stoder fra...

1462.

(bed Rælingen) Hestkommanderende og sine
2 Kønner der efter Barkassen. - Mr. East-
knipp hinker hen til Mr. Phillot og fortæller
om oplydret, hvilket Overfald han har re-
ret Genstand for.

1463.

(Nærl. af Mr. Eastknipp) Han fortæller og
fortæller og siger hadefuldt på Josef.

1464

(ved Ralingen) Kaptajnmanderende afby-
der Skriven og retter et Spørgsmål til Jafet,
den roligt aflægge Besvarelse. - Så sender
Mr. ^{Phillips} Parriant Skriven bort, - quin-
den lidt og siger så:

Tekst: De fortæller mig, Mr. Newland,
at jeg ikke kan lade dette gå ufortalt
hen... Deres Orlov vil derfor være uiddraget,
så længe vi ligger her!

Jafet tager til Niue - og kan selvfølgelig
intet sige... Afblænding.

1465.

Tekst: Men Jafet og skulde og måtte: Land.
... ja det var jo i Pouteridra, at den Gene-
ral de Beynon, han aurå for sin Fader,
boede... og den samme Aften...

(Afstandsbilledet af Tiegatten) Jafet og Tim
fjerner sig fra Tiegatten i Skibjollen...
Båden glider ud af Billedets Forgrund.

1466.

(Kaptajnens Kåbe) Kaptajnen og Kapt-
ajnmanderende ind. Kaptajnen er iøjensyn-
lig ^{lige} vendt tilbage fra Bzen. - De hender.

1467.

(ved Bordet) Kaptajnen opdager, at der
ligger et Brev på Bordet, - byder det
og læser:

Brevtekst: ... og de vil altså forstå, at
der ikke er andet for mig end at deventere.
Men den Tim vil absolut med mig. Ken-
der tilbage og tager min Straf, så snart
jeg har været mit Mål. Jollen lader jeg
angående en Mand so ud.

I dybeste Arbødighed.

Jafet Newland.

Kaptajnen rækker Kaptajnmanderende
Brevet og siger lidt efter:

Tekst: Der er Tommer i den Fyr... men uo-
get af en Galning er han iudgteselig...
hi må vel lade ham g. Deuzen efterlyse,
så kan vi altid tage let på dem, når vi
først har dem om Bord!
Næstkommende rikker. - Afblønding.
1468.

(ved en Havnekaj i Pontevidera) Tim og
Fafet roer ind til Kajen, fortøjer Jol-
len og springer i Land. - De henvender sig
til en halvvooksen Kudgt, der står og ro-
der med en Fiskesnøre.

1469.
(Nærl. af de 3) Fafet spørger Kudgten,
efter et have stukket ham nogle Penge:
Tekst: Ved du, hvor der boer en General
de Beyon?
Kudsen rikker, - peger i en eller anden
Retning og forklarer. - Afblønding.
1470.

IV Kapitel.

I hvilket vor Helt har den
glæde at se sin Faders Hus.
Flere glæder får han egentlig
heller ikke, men til Jengæld ad-
skillige ubehagelige Overraskelser.

(Fraust portugisisk Hus) Opblønding. Fafet og
Tim kommer gående, - standser og ser på Huset
Fafet har Træer i Gjæne af Røelre, beder Tim
vente på sig og går så hen til Hovedindgangen.
1471.

(ved Hovedindgangen) Fafets Svind er stadig stærkt
berøget, og det er med rystende Hånd, han griber
Dørhammeren. Da det ikke lader til, at den kom-
mer ud og lukker op, forstærker han sin Ring-
ning. - Endelig kommer da en orientalsk Klodt,
indisk Tjener til Lyne i Døren. Han betragter
Fafet med en uvenlig Mine og besvarer hans

Spørgsmål med:

Tekst: General de Benyon ikke hjemme - på
Jagt i Bjergene!
og han smækker Døren til for Kæsen ad Jafet.
For Helt sinder sig lidt, - kimer igeu på, og da
Tjeneren viser sig og atter vil smække Døren i,
krænger Jafet sig forbi ham ind.

1472.

(Forkæl) Jafet ind, - Tjeneren vil smide ham
ud, - men for Helt giver ham en Kæsestyve,
så han trækker. - Så giver Jafet sig roligt
til at bese Lokaliteterne, betragter anerkendende
de Malerier, og brad der ellers - og går op ad
Trappen.

1473.

(Arbejdsveulst) Jafet ind, - nikker til 2
Tapegojer, der sidder på et Par høje Stænder
og går så hen til en Væg, på hvilken der
hænger et Maleri af Generalen.

1474.

(Nærk. af Jafet) Han ser på Billedet, -
konstaterer en vis Lighed mellem dette og sig
selv, navnlig hvad Kæsen angår - og står
efterhånden og bliver helt sentimental.

1475.

(Arbejdsveulst) Jafet er så optaget, at
han ikke lægger Mærke til, at den Tjener,
han slug i Gulvet, lister sig ind sammen
med en Kollega, der græder Duder. - De to Tjener
re snigler sig ind på ham, tager Jafet i hver
sin Arm og slæber ind med ham.

1476.

(Forkæl) Tjener slæber ned med vor spræl
lende Helt.

1477.

(bed Hovedindgangen) Døren smækkes, og Jafet
bliver puffet ind med sådan en soldatombed,
at han ryger hovedkilden ind af Billedet.

1478.

(På bejen) Jafet kommer i Støvet foran
Tims Fadder. Tim er dybt rystet og indspoi-
ger forfærdet Kernen, der ikke kan lade være
at le af Historien. Tim mener, at han i
kan forvare at grine med - og gør det af
fuldt Byst. Endelig er Jafet i Stand
til at sige:

Tekst: Nu søge vi os et Kattelogs her i
Nærheden, for i Morgen tager jeg fat på
en frisk!

Han rejser sig - og bemene slenter bort.

1479.

(Foran en Lade - et Portrum eller lignende)
Jafet og Tim kommer, - linder Porten op og for-
svinder ind i Rummet.

1480.

(Portrummet) I det sparomme Lys kan
de lige skimte, at der holder et Hølder dem
de. De enter og i Vognen.

1481

(Gype i Løvet) De lægger sig til Hvile.

1482.

(På en Træbjælke gype under døftet) En
forstærkt Ugle kigger ned til dem... Af-
blænding.

1483.

Tekst: Det var højlys dag, da rose Kernen
slig Gjæne op... og gjæde en højst begrundet
big Gpdagelse...

(Nærb. af Kernen: Vognen) Tim råger
frøst, - grider Gjæne og gør en Gpdagelse, der
får ham til at sparne Gjæne vidt op... Han
rækker skyndsomt Kernen, - der gør rejser sig.

1484.

(Veji skovberøket Højdedag) Vognen, i hvil-
ken rose Kernen har søgt Skjul, køre frem
ad den ujævne Vej - trækker af et Par dor-

ste Skude... En gammel Bondemand sidder halvovende på Bænken.

1485.

(I Høet) Jafet og Tim ser på hinanden, brister så i latter og går sig klar til et springe af.

1486.

(vej) Vognen køber ind i Billedet, - de to Kæ-
rer springer af, Bondemanden ræktes af sin
Skimmel, kaster et Blik tilbage og fælder sig
af Overraskelse tilbage i Høet. Jafet og Tim
vinker uimteret til Bonden, af hvem man
kun ser et Par sprællende Ben, - vender sig for
at gå. - Jafet pejer mod uget forude og går
så sammen med Tim.

1487.

(Frau de Silvas Ejendom) beamerne kommer,
kigger mod Huset og går så nærmere.

1488.

(ved Indgangsdoeren) De finder den massive Dør
stående på Klem - benytter sig af Lejligheden
og går ind.

1489.

(bestibilen) beamerne ind og opdager til deres
Overraskelse, at der ligger to Tjenere baret
og bundet på Gulvet.

1490.

(Kærl. af Jafet og Tim) De ser på hinanden, for-
står, at her nu væs uget gæst på Færde... og
går så lyttende sammen.

1491.

(bestibilen) De hører hen til den Dør, gennem
hvilken de mener, at Stemmer hænger sig ind.

1492.

(Stort, elegant tæulse) Her indspiller en stærkt
dramatisk Scene: løvende sig mod et Bord står
en smuk, brudkåret gammel Herre... Mod en Dør
i Baggr. (Døren jær ind til bestibilen) står Wil-

William Atkins med en Pistol rettet mod den gamle Mand. På den modsatte Side står Don Scipio. I sin venstre Hånd holder ^{han} så han en Pistol, rettet mod den vægeløse Jæmning, - med den højre holder fast om en ung Pige - Donna Agnes' - Håndled. Agnes ligger på Knæ foran ham, - hendes Ansigt er ligblegt, og hendes sorte Locker falder i uæstetiske Kløder ned over hendes Skuldre.

1493.

(Nærb. af Don Scipio og Donna Agnes) Scipio ser ned mod den unge Pige, der med Rædsel i Blikket stirrer på ham. - Så siger han grænsomt:

Tekst: Betenk dem mi... jeg tæller ti 10, - og lover de ikke at blive min, eller deres Faders en død Mand!

Agnes lukker Øjnene i Rædsel og Smerte.

1494.

(Hele Stuen) Både William og Don Scipio tager omhyggelig sigte på den gamle old Silve, og Scipio begynder langsomt at tælle.

1495.

(Vestibulen. Nærb. ved Døren til Stuen) Jafet og Tim direr af Spænding. - Jafet rækker fremme sin Revolver.

1496.

(Stuen. Nærb. af Scipio og Agnes) Han tæller

Tekst: - otte... ni...

Agnes er ved at besvime... åbner Læberne, kan ikke få et Ord frem.

1497.

(Stuen) Døren til Vestibulen slår op, - så William slynges til Side. I et Spring er Jafet henne ved Don Scipio, slår Pistolen på ham og kaster sig over ham. Donna Agnes flygter skælvende hen til Faderen, der er alt for medtaget af Svindberøvelse til at kunne røre på sig. - Tim har kastet sig over William, der i midlertid ikke er nogen ufarlig

Modstander

1498.

(I nærheden af Døren) Tim søger sig drabeligt
mod William, der dog er ved at få overtaget.

1499.

(Stuen) Det lykkes Jafet at få slået Don
Scipio ^{i guldet} - så ser han den fare, Vermeil støber
i, og løber hen mod ham for at komme ham
til undsætning. - Men inden han nåede der-
hen, har William grebet Tim, og kaster ham
~~med~~ ^{med} voldsomt mod sin nye Fjende, - ~~at~~ ^{at} både
Jafet og Tim løber tilbage. - Det springer
de William så ude af Døren... og inden de
to kunne endnu have forvundet Sammenstødet,
har gaa Don Scipio rejst sig og er fulgt efter
sin Kammerat. - Jafet løber skubben
Pistol op fra Gulvet og styrter sammen med
Tim efter Flygtningene.

1500.

(Afstandsbillede af de Lillas Hus) De to Slyng-
ler kommer ind fra Gadedøren og griber Flug-
ten.

1501.

(Fraan Idedøren) Jafet og Tim kommer frem,
standser og fyrer.

1502.

(Bjergparti - set fra Huset) Slynglerne flygter
videre - uden at blive ramt.

1503.

(Fraan Idedøren) Tim, der gløder af Kampiver,
vil jafølge Bauditterne, - men Jafet, der indser
det håbløse i det, bræder ham tilbage. De går
så ind i Huset igen.

1504.

(I bestubilen) De to kommer ind, - løser Tjeneren
og vender så tilbage til Donna Agnes og hen-
des Fader.

1505.

(Den store Stue) Jafet og Tim med Te Fader og Datter, der så ugentlige har fået deres Svendstige rejst tilbage. - de Silva takker roligt de to beamer for deres Hjælp.

1506

(Nærb. af de 4) Donna Agnes rækker med et strålende Smil Jafet sine Hænder og siger rødmunde Te Faderen:

Tekst: Det er Mr. Newland, som jeg har fortalt Dig om, og som allerede een Gang for har reddet mit Liv!

Jafet slår det hen som ikke værd at tale om og kysser ærbødigt den unge Tjener Hænder.

1507.

(Stuen) Den gamle de Silva uder sine Redningsmand til at tage Plads. Man slår sig ned herne fra Vinduet, - Jafet og Agnes med Kyggen Te- og Tim lige over fra Vinduet, - de Silva kalden en Tjener te ved at ringe med en Klokke.

1508.

(Mellem Bjærgene) William og Don Scipio kommer, - fortæller at de neppe blive forfulgt og give sig så til at lægge Råd op.

1509.

(Nærb. af de to) William grunder og siger så med et ildenssludende Blik: Gjet:

Tekst: Jeg kunde eller godt lide at vide, hvilke Planer min gamle Ven Newland har... Jeg troer, jeg hater mig tilbage! Don Scipio nikker bifaldende.

1510.

(Mellem Bjærgene) William forsvinder og Don Scipio sætter sig og afventer hans Tilbagekomst.

1511.

(Den store Stue hos de Silva) Tjeneren har sat

viu frem- ^{de Lilva} ~~g~~ hilsee på sine Gæster. - Så sætter
han forskellige Spørgsmål til Jafet, der vil-
ligt besvarer dem.

1512.

(Frau de Lilvas Ejeendom) William siger sig
frem, - kryber i Skjul under et vindue ved Gar-
len.

1513.

(Stuen. Gruppen ved vinduet) Jafet fortæl-
ler, - siger:

Tekst: Jeg måtte såmænd desertere for at slip-
pe i Land... der var nemlig en General de Be-
nyon, jeg skulde tale med... men jeg traf ham
ikke...

1514.

(ved Garlen. Kort Noeli ved vinduet) William
holder sig lige under det åbne tændte vindue,
lytter inteneret til samtalen.

1515.

(Stuen. Gruppen ved vinduet) Dama Agnes
giver et Gjælblik, - kommer ^{da} med en Bemærk-
ning til Faderen, der nikker. - Hun bøjer sig
sålængt mod Jafet og siger:

Tekst: De Benyon... Han kommer sikkert
til Stede ved Kostume festen i Aften hos Don
Pombal, hvor vi ^{skal} skal med... og vi kan
sagten skaffe Dem en Invitation!

Jafet takker, ... det vil passe ham udmærket

1516.

(Noeli af William uden for vinduet) Han
lytter, - smiler skummelt og hæver sig så gaa-
fa at kaste et Blik ind i Vinduet.

1517.

(Noeli af Tim) Han kigger ligegyldigt omkring,
da det pludseligt giver et Choei ham. Han
ser:

1518.

(Noeli ved Ruden) Det øverste af Williams

Hoved kommer de Lyne.

1519.

(Nærb. af Tim) Hans Øjne står på Skilke,
- og i et Nu river han Pistolen frem, der sta-
deligt stikker i hans Bælte, og fyres.

1520.

(Nærb. ved vinduet) Hovedet forvinder,
og Kuglen splinter Rudeen.

1521.

(Afstands-billede af Huset) William stormer
bort.

1522.

(Stuen. ved vinduet) Alle er faret op, - og
Tim fortæller opbudet, hvad han har set. -
Man kaster et Blik ind af vinduet, - men
Slynglen har forlangt gjort sig usynlig. -
Man taler om Situationen, og Papet siger el-
vorligt.

Tekst: Vi hørte sikkert snart Nytt fra de
to Slyngler... Så vi må være på den Post!
De andre nikker.

1523.

(Mellem Bjergene) William entree ned ad
Klipperne - og slår sig ned ved Siden af
Don Scipio.

1524.

(Nærb. af Don Scipio og William) William
refererer og forklarer sin Følge en snedig
Plan, han har lagt, - og som lader til at
vuide Don Scipios Bifald. - Afblønding.

1525.

I Kapitel.

I hvilket vi helt river
sig at være en uheldig
Bispevel. Han er lige på
Skjæppet til at finde sig en
Fader, men finder kun et Natteløgis.

(Frau Don Tombars Hus) Jøse kommer kommer

kørende, - Tim, der sidde hos Rindkeu, og Jafet
springer først af og hjælper Donna Agnes og hendes
Fader ned. Jafet har en Kappe i Kartet
om sit Kostume. - En liberiklædt Tjener åbner
Døren til Forhallen, og Fader og Datter går
ind. Tim, der ikke er i Kostume, holder
Jafet tilbage.

1526.

(Nær af Jafet og Tim) Tim undsker:
Tekst: Jeg holder sagt ^{per} befunden for... jeg
har en Anelse om, at der er Ugle i Mosen!
Jafet nikker - og trykker sin Staldbroders
Hånd. - Forsvinder så ind i Huset.

1527.

(Hos Don Pombal. Forhallen) Jafet ind og
overgive sin Kappe og Hat i en Tjeners Hånd.
Han er klædt i en Jantarkjort, talsluttende sort
Djæveldragt. Donna Agnes, - der er en forfø-
rende Carmen, - og hendes Fader, der blot
har en Dominio over sin Selskabsdragt, kom-
mer hen til ham og joner ham hen til Parten
og bekiender.

1528.

(Gruppen omkring Parten) De Silva præsen-
terer Jafet for Don Pombal og hans statelige
Tjener, og var Helt for en ublyge eldtrædig
Modtagelse.

1529.

(Forhallen) Han byder Donna Agnes sin
Arm - og Parret forsvinder ind i Balsalen,
hvormed de Silva bliver stående hos Parten-
ne.

1530.

(Hos Don Pombal. Stor Balsal) Her roer sig
et minnet "Folkeliiv"... Jafet og Donna
Agnes kommer ind, - bliver stående inden
for Døren og ser sig gmsøksomt om.

1531.

(Nærb. ved Døren) Jafet & Agnes spejder
indt i Salen. - Så siger den unge Pige:

Tekst: Han er ikke kommen endnu!...

Jafet er meget skuffet ud.

1532.

(Nærb. af det nævnte Orkester) De spiller
op til Dams.

1533.

(Nærb. ved Døren) Jafet lægger sin Arm
om den unge Pige - og danser ud med
hende.

1534.

(Salen) Kort Billede af Damsen... Lang-
som afblænding.

1535.

Tekst: Tim havde Ret; sin Antagelse...

Der var virkelig Ugle i Mosen...

(Fra en Halmkueppe) Don Scipio & William
kommer gående, - går hen til Døren.

1536.

(Nærb. ved Døren) William lægger Hænder på
Drikkeken, men Don Scipio holder ham tilbage
& spørger om noget, - hvilket den anden bekræfter:

Tekst: Jeg hørte, at Byvergehuset rimelig-
vis var herinde... & det er han, der kan
med Deres ~~ønske~~ ^{nerve} at gøre!

Don Scipio nikker fastende, - & de to Alliere
de forvinder ind i Kueppen.

1537.

(Halmkueppen) Malerisk Lokale. ved et
Bord sidder den lange, halvkoniske Byvergehus
& propper nogle fredelige ~~By~~ Borgere med
nogle fuyghelige Løgnhistorier. - Ved et
andet Bord sidder nogle Soldater & spiller
Kort. - Don Scipio & William træder ind.

1538.

(Nærb. ved Døren) William ser sig undersø-

gende omkring. - Så får han Gje på Sergean-
ten og gør Gje på gjenstanden om Scipio's opmærk-
som på ham.

1539.

(Havnekuejpen) William går hen til Sergean-
ten, - og Don Scipio sætter sig ved et Bord lige
inden for Doen.

1540.

(Kæb. af Sergeanten og William) William
lægger sin Hånd på Sergeantens Skulder.
Den magtige Mand ser op med en utryl-
bister Mine. - William hilser med påtaget
Obedighed på ham, - siger så:

Tekst: Ikke sandt... De får jo en Duffor
for hver Desertør, de pågriber... Jeg kan vise
dem, hvor de skal finde en... en Midship-
man Newland på Hans Majestæts Skib
„Diomedes“!

Sergeanten bliver interesseret og ventlig...
Han haler en Seddel frem fra en Jule-
lamme og løber den igennem:

Brevtekst: Tom Savage, „Elsinore“
Jafet Newland, „Diomedes“
Tim, do.

Sergeanten nikker: - Jo, den er fin!... og han
rejser sig.

1541.

(Havnekuejpen) Sergeanten betyder Wil-
liam, „han skal følge med, - kaller to Sol-
dater til og marcherer ind i Spidrien for dem-
sammen med Angiveren. Don Scipio
bliver sidende.

1542.

(Hos Don Pomбал. Balsalen) Opblænding.
Der er en Del dansende Pæer på Gulvet.

1543.

(En idyllisk Krog - i den modsatte Ende af
Salen, hvor Dufgangsdoen findes) Her sidder

en Helt i en livlig tæte ~~à~~ tæte med Donna
Agnes. - Hun lægger ikke skjul på, at hun
er meget indtaget i sin Kavalier, - og han er
tenkbar, men egentlig heller ikke mere. - ~~Jafet~~ Han
ser sig spændt omkring - og pludselig rejser
han sig og stikker mod Dugangsdøren.
1544.

(ved Dugangsdøren) En alde, bød indseende
de Herrer træder ind sammen med korten.
Det er General de Benyon. - Han har en
Domica kasket løst over skuldrene. - De
to Herrer fjerner sig uget fra døren.
1545.

(Den idylliske Krog) Jafet er så berøget
ved Sagnet af Fabrice, at han må støtte
sig til Sofasens Armstød... Donna Agnes
følger. Retningen af hans Blik og siger så:
Tekst: De har gættet rigtigt!... Det er
General de Benyon!
Jafet nikker stille - og bliver stående ube-
rørelig.
1546.

(Frau Don Donbals Hus) Tim, der span-
kulerer frem og tilbage foran Huset, - bliver
pludselig opmærksom på uget - og kryber i
skjul bag en Mirkant. - Straks efter
kommer William med Sergeanten og Solda-
terne - og forvinder ind i Huset.
1547.

(Nær af Timr spejdende Ansigt) Han er
angst og usrolig, - ventte med Spænding på,
hvad der vil ske.
1548.

(Den idylliske Krog) Jafet tager sig med en
biljeauopændelse sammen - og går. Donna
Agnes stikker efter ^{ham} for at se ikke Grunden til
den Affekt, hender Kavalier er kommen i.

1549.

(Daueralen) Dea dauser ikke i Gjelb'ket, -
så Gjelbet er taut. - Fafet går bort fra
Kongen og fremst i Retning af Faderen.

1550.

(bed Indgangsdræn) William og hans mi-
litære Eskorte kommer til Sjøen, der
Bestyrelsen for de udmærkede. - Wil-
liam ser sig spejdende om - og går så Sege-
den opmærksom på Fafet.

1551.

(Salen) Fafet udråber sig Faderen, - men
mit hader Segeuden og Soldaterne hen til
ham - og Segeuden råber med Myndighed!

Tekst: I Kongens og Lorens Navn... fa-
fet Newland, jeg udråber dem uholdt!
Soldaterne griber ham i det samme, trods
hans rasende Protest.

1552.

(I hæveden af Dræn) General de Benyons
opmærksomhed tæller, - og han stirrer med
rykkede Bogen mod Fafet.

1553.

(Karb. ved Dræn) Soldaterne slæber af
med Fafet... Han drejer Hovedet om mod
Generalen og råber med Fativlelse:
Stemmen:

Tekst: Far... Far!

1554.

(Karb. af Generalen) Det giver et Chok i ham,
men han bliver stående, - græn og sam-
menbidt.

1555.

(bed Dræn) Soldaterne slæber af med
Fafet.

1556.

(Den idylleste Kig) Donna Agnes stirrer
mod Dræn - og synker så grædende sam-

men i Sofaen.

1557.

(Uden for Huset) William kommer først ud - og så kommer Segekræften fulgt af Soldaterne, der har Jafet - som stadig er i sin Dødsbedragt - imellem sig. - Segekræften trykker forvundet William's Hånd - og går så i Spidsen for sine Tropper.

1558.

(Ved Mærkanten) Kort Kærbillede af Timur spejdende - og fortvivlede Ansigt.

1559.

(Fraan Huset) William skynder sig bort, og Timur sniger sig efter ham.

1560.

(Salen) Man står i Grupper og diskuterer "Skandalen".

1561.

(I Nærheden af Døren) General de Benyon er meget adspædt, - tager hurtigt Afsked med den overraskede Don Pombal og går.

1562.

(Fraan Kæmpekuejpen) William kommer gående og forvundet ind i Hertshuset. - Timur følger efter ham og lister ind ad Jdedøren.

1563.

(Kæmpekuejpen) William ind og sætter sig ned hos Don Scipio, der er ukyndig spændt på, hvorledes Historien er løbet af.

1564.

(Gangen udenfor) Timur sniger sig hen til den Dør, der fører ind til Berømtingslokalet, - lister den op på Klem.

1565.

(Lige uden for Døren. Ved Don Scipios Bord) William refererer og slutter med at sige:

Tilslut: Når du Bauen for... Jeg tænker, de

byder os sed 12' Tidem... og så må vi holde
en parade!

Den Scipio nikker, - og de to Slyngler lægger
hvilekende Råd Os.

1566.

(Gangen udenfor. Nærb. ved Døren) Tim lykter,
og hans Mine er ikke betænkelig. - Han
blister bort.

1567.

(Udenfor Harnekuejpen. Ved Jorden) Tim
sidd, - bliver et Øjeblik stående og tænker
over Sagen, - nikker så beslutsomt og siger:

Tekst: Jeg klam den aldrig alene!... Jeg
må have Jafet ud!

og den rådsnare Jugling skynder sig bort...

1568.

^{Foran} (Byfængslet, der tænker beliggende: Byens Udkant)

Bysergeanten kommer stolt i Spidsen for sine
2 Soldater, der fører Jafet indlem i sig. - De par-
serer Portvægten, der gør stram Honnør, og forvæn-
der ind gennem Porten.

1569.

(Fængselgården) Karavonen skrider over Gården
og forvænner ind ad en Dør.

1570.

(Gang i Fængslet) Et Par sæbuede Vagter marcher
her frem og tilbage. Et gammelt Nørsehoved af
en Fangeroyter sidder og småover. Sergeanten og hans
Trup marcherer ind, - Arretforarenen gør sig gærd
den Ulejlighed at åbne Døren til en Celle. Han gyser ved Lyset af Jafet.

1571.

(En skummel Fange celle) Jafet puffer ind, og Døren
smækker til efter ham.

1572.

(Fængselgangen) Sergeanten aflægger en kort Rap-
port for Fangeroyteren og går så.

1573.

(Fangecellen) Jafet smider sig ned i Halmen og stir-

rer modløst frem for sig, - sukker dybt ved Tan-
ken om det Uheld, der ramte ham netop på
den store Dag, han stod over for sin Fader... og stir-
rer melankolsk frem for sig. - Afblænding.
1574.

VI Kapitel.

I hvilken vi præsenterer for en
gammel Kælling og begynder
at blive klog på, at Tim ik-
ke er så tosset, som visse Folk
vil gøre ham til.

(Uden for Byfængslet) En hyggelig, gammel Kone
kommer trippende, - støtter sig mod Rækket og
stirrer frem mod Porten.
1575.

(Konens Ansigt) Det viser sig, at den gamle Kone
ikke er nogen anden end den ~~gamle~~ den Tim. -
Hun stirrer spændt hen mod Porten.
1576.

Tekst: Ved at købe meget Tøj af en gammel Kone, var
det lykkelig Tim for en billig Præge at skifte
Køn....

(Fraan Broen) Forst i Billedet står Tim^{og} støttede sig
til Rækket. Han har øjensynlig gjort en Opda-
gelse og trækker sig langsomt tilbage til den lil-
le dæmning, der ses i Baggrunden.
1577.

(Fraan Byfængslet) Bergeakuten kommer over-
modigt spænkende, - forvinder sig af Bille-
dets Fagning.
1578.

(Den lille dæmning) Bergeakuten kommer, - da
den gamle Kone (alias Tim) går frem mellem
Træerne og knikker gendrygt for Bergeakuten.
1579.

(Kærl. af Bergeakuten og den gamle Kone) Den gamle
Kone siger med gendrygt Stemme meget, - men Bergea-
kuten fejler hende brutalt af... I det samme træk

ker Tim en Pistol frem, som han har haft skjult under Sjaablet, og retter den med et venligt Smil mod Sergeanten, der græpende af Skækk strækker Armene i bejret. - Tim siger med bevægende Elskvædighed!

Galet

Tekst: Nu går de altså uafgjort, som jeg siger, hvis de vil undgå at blive så gemmenhullet som et Sold!

Sergeanten nikker forfæmret - og Tim giver sig hurtigt til at fortælle, hvad det er, han vil have ham til at gøre.

1580.

(Nær. af Sergeanten: Ansigt) Tenderne klapper i Munden af Ræddel - og Gjenerne står stive i Hovedet på ham. - Han nikker bevidtligt til alt, hvad Tim siger.

1581.

(Nær. af Tim og Sergeanten) Tim slutter af - pletter Sergeanten Arme ned, - der stadig peger op mod Himlen, - anbringer Pistolen under Sjaablet og siger med en bitter Mine:

Tekst: Nu siger Karresteger!... Jeg er nemlig specialit i at skyde gemmen Sjaablet, og ramme i Centrum! Galet

Sergeanten gyser - og Tim giver ham sin Ordre til at gå omkring. - De går tilbage mod Fængslet.

1582.

(Fraan Byfængslet) Tim klipper over Broen ved Sergeanten Side.

1583.

(Fraan Porten) Vagten præsenterer Gevær - og de to slipper ind uden videre Prov. Galet

1584.

(Fængselsgården) De to går over Gærdene. Tim må tage nogle lange Mandfolketrin for at kunne holde Trit med sin militære ledsager. - De prøver der ind ad den samme Dør, som Jofet måtte passere.

1585.

(Fangselgangen) Tim z den stadig noget nervøse Ser-
geant passerer Vagterne z går hen til Fangesel-
teren. - Sergeanten juklarer lidt stammende z
med et ang. keltigt Sideblik til Tim:

Tekst: Desertoires Moder... prægtig gammel
Kone... har givet hende lov til at tage Af-
sked med sin Søn... vil selv overtæle dens Hø-
de... nigen Risiko så...

Fangeselteren nikker - z går hen z åbner Celledøren.

1586.

(Fangcellen) Vagteren lukker den gamle Kone
z Sergeanten ind, - z Døren falder til efter dem
igen.

1587.

(Karb. af Jafet) Han betragter overrasket
sine Gæster.

1588.

(Karb. inden for Døren af Sergeanten z Tim) Tim
nikker til Timmen z skriver Javorent det ene af
je til...

1589.

(Karb. af Jafet) Hans dystre Ansigt klarer
op... Han har genkendt Timmen z Lær.

1590.

(Fangcellen) Jafet rejser sig z ider hen til
Tim, - der juklarer, men samtidig kolder Pistolen
mod det mod den rystende Sergeant:

Tekst: Det var nødvendigt, det her... Fa Don
Scipro z den anden Slyngel har planlagt
et Overfald på tore Timmer!

Jafet nikker, - z Tim giver så Sergeanten Ordre
til at afføre sig sin Kappe.

1591.

Tekst: Det var heller ikke Spor for tidligt, at
Jafet z Tim tog Affære...

(Frau Don Pambals Hvir) De Silvar toge hol-
der Jafend, - z han selv z Datteren kommer

vid, - fulgt de Døds af deres Søster. De sætter
sig op i Bognen, - som kører.

1592.

(bei mellem Bjergene) Don Scipio & Williams
entres ved mellem Klipperne & skjuler sig bag en
stor Sten - eller bag et Bærskad - ved Vejen.

1593

(Ud af ved Stenen) De efter sin deres Tåben ~~prøve~~
~~sin deres~~ ~~højeste~~ ~~bag~~ ~~en~~ ~~at~~ ~~Halvmoiske~~ - Afblø-
ding.

1594.

(Fangecellen) Jafet, - der var Sergeants Kapte
& Kædet på, - & Tim er ved at bvide & kverle
deres Fange. De dækker ham til med Halmen,
så man ikke lægger Mærke til hans Bånd. - Så går
de hen til Døren, Tim dækker hårdt på ~~den~~^{den}
& Jafet stiller sig således, at Tim dækker for ham.

1595.

(Fængselsgangen. Uden for Celler) Fangerne kom-
mer, åbner Celledøren, & sine Kæder træder ud. Ja-
fet siger stadig ja & holder sig dækket af Tim,
der stikker Bagtenen nogle Penge i Hånden. - Han
den brikker & brikker, - & får derfor ^{ikke} Tid til at
iagttagelse den falske Sergeant nærmere.

1596.

(Fængselsgangen) Fangerne lukker Celledøren,
& sine Kæder passerer hurtigt den halvmoiske
Fængselsgang. - Bagtenen går stram Korrur &
amer ikke Mærke.

1597.

(Fangecellen) Sergeanten begynder at roie på sig,
men kan jamvelst Kæderne ikke pembringe en
Lyd. - Han triller sig rasende omkring i Halmen.

1598.

(Fraan Byfængslet. Ved Døren) En Soldat åb-
ner Døren for Jafet & Tim, - bagtenen udenfor
står Ret - & sine Kæder fjerner sig.

1599.

(Frau Byfangstet. Apstand-billedet) Jafet
z Tim skynder sig over Broen.

1600.

(2 Fangezellen) Sergeanten finder på at løfte
de sammenbundne Ben z drikke dem med
Mæren.

1601.

(Fængslogangen. Nærb. af Fængslet) Han
lytta arig, - bliver mere z mere redderpendt
- z rejser sig endelig og går.

1602.

(Fangezellen) Sergeanten drikker z drikker,
z endelig åbner Fængslet z stikker
Hovedet ind.

1603.

(Nærb. ved Døren) Den arige Køber skynder
en ildrøgt Samling zder z Forbandelsen i Hove-
det p² Fængen, - men pludselig skifter han
Ansigt Udtryk, - bliver mæbende - z ved rettel-
slaget.

1604.

(Fangezellen) Vognen skynder sig hen te Fæ-
ngen, konstaterer, at det virkelig er Sergeanten,
der ligger der, - får i en Hånde vending gjort
ham fri, - z de to Hænder stikker ind af Celler.

1605.

(Fængslogangen) De to Hænder stormer ind fra
Celler, - skræker Geraalt - z der bliver en vild
Panik.

1606.

(Lund, Skov eller lignende) Jafet z Tim kommer
løbende. - Tim er allerede under Løbet ved at afføre
sig sin Korvedragt. Kæmpe stander ved et Bæ-
skade, - Tim befrier sig i en Fart fra Hæt, der z Skat
z er nu sig selv igen, - Jafet smider Kappen z Kasket-
ten z står i sin sorte Døvedragt. - Li løber
Kæmpe videre.

1607.

(Skovvej- eller lign.) beuener kommer løbende,
da Papet pludselig standser, griber Tim i Armeen
og peger ud til Hæden. De ser:

1608.

(ved et Lejrbål) Her ligger en del Gendarmene
og holder Hvile. De ryger og fortæller Historier.
Noget tilbage står der et Heste gavadlette.

1609.

(Skovvej- eller lign.) Papet grunder, brister no-
get til Tim, der fuld af Beundring rækker.
Så sætter de to i fildt Løb hen mod Gendarme-
ne.

1610.

(Omkring Lejrbålet) Papet stammer forbi Gendarm-
erne med Tim i Hælene på sig. De skytter
hen til Hestene.

1611.

(Nær. af Gendarmene ved Bålet) De stirrer
redselsslagne efter Papet, - en af dem skriger:

Text: En Djævel... en Djævel!... Herren rose
s tidig!

og han går Korsets Tegne for sig.

1612.

(ved Hestene) Papet og Tim omringer sig og på
Hestene og sprænger bort.

1613.

(Nær. af Gendarmene ved Bålet) En af Friene
sprænger op, - siger bændende:

Text: Ise Heste skal han ikke ta'... om det
så ~~kan~~^{er} Fanden selv!

Han gyder Mod i sine Kammerater og skytter
i Spidren for dem hen til Hestene.

1614.

(Vej i Udkanten ^{af Skoven}) Papet og Tim kommer galop-
pende - kaster et Blik tilbage.

1615.

(Skoven. Noget tilbage blusser Lejrbålet) Gen-

damerne sprænger efter Hestetørene.

1616.

(Næst Udgangen af Skoven) Jafet & Tim ser sig
stadig tilbage, - men sender sig så & driver
dyrene frem.

1617.

(Næst mellem Bjergene) De Silva's Kædetøj nær-
mer sig det sted, hvor Don Scipio & William
ligger skjult.

1618.

(Næst Skjulestedet) De holder stadig
med bogen, - spænder Hænderne på Pistolerne, -
Don Scipio kører sin Pistol & giver ild.

1619.

(Næst mellem Bjergene) Kædetøjet rykker sam-
men på Kædetøjet. Han er ramt. - Banditterne
se springer frem, - William farer hen til Hestene
& får dem standset. - Don Scipio går hen bag
Vognen - & kommanderer med en grim grimme
& havet Revolver de Silva & Donna Agnes til
at stå af.

1620.

(Næst Bjergene) Jafet & Tim rider alt,
hvad Remmer & Tøj kan holde frem mod
Billedets Fargrund. - Langt tilbage kommer
Gendarmene til Lyne.

1621.

(Næst Vognen) De Silva & hans Datter stige dødsens-
angste ned fra Vognen. - Den unge Pige dækker sig
Dødsbedende på Kna fraan Skinken, - men hun
er hånligt & vil for inge vende til at rejse sig, -
da hun, det samme bliver gennet på uget
forude.

1622.

(Næst det sted, hvor Vognen holder) Jafet
sprænger frem efter. - Tim kan ikke rigtig følge med.

1623.

(Næst Vognen) Don Scipio skæner Tænder af Rase.

vi, havee Pistolen y tagee Ligte med Jafet,
men lige inden Skuddet gaa af, klynge Ag-
ner sig te hans Arm, så Kuglen gaa i Jor-
den.

1624.

(Stor Billede ved Rognen) Jafet kommer
galopperende, - holder Don Scipio i Skak med
sin Resolver. - William griber Flugten
hen ad Bjergvejen, - men Tim Jafetsee ham.

1625.

(Bjergvejen, - set fra den anden Side) William
styrter frem med Billedets Fjend, - vil ende
ud ad Bjergsiden - men i det samme fyrrer
den Jafetgænde Tim sin Pistol af, rammer
Skulderen i Benet, så han stoirende styrter sam-
men. Tim galopperer hen te ham, sprænger
af Hesten y tvinger William te et løbe sig
tilbage te Rognen.

1626.

(ved Rognen) Jafet holder fra Hesteryggen
Don Scipio i Skak med sin Pistol, - drister sig ik-
ke te et stå af Hesten, ja ikke at give Ban-
ditten en Chance, - men idet Jafet kaster et
Blik fremst for at se, om Gendarmerne ikke
skulde komme, styrter Don Scipio sig over Jafet,
griber ham om Armen y trækker ham
ned af Hesten. En rød Kamp gøres.

1627.

(vejen - i Nærheden af Rognen) Nu kommer
endelig Gendarmerne sprængende.

1628.

(ved Rognen) De to Fjender ruller rundt på
vejen i et jernhårdt Favntag. Don Scipio er
led at tvinge Jafet hen mod Klipperanden,
men i det samme kommer Gendarmerne til,
afgaa Kampen y tager Don Scipio te Fange.
Tim kommer Holt med den sårede William,
der gaa over gives i Gendarmerne's Hænder.

Jafet går hen til Gendarmenes Anfører.

1629

(Nær af de to) Jafet fortæller Lagers Sammenhæng - siger:

Tekst: Jeg måtte ha' Hestene... det var Livet om at gå... og derude mente jeg at kunne regne med, at de så vilde følge efter, - og på den måde fik vi Udsætning! Gendarmene ler - og trykker Jafets Hånd.

1630.

(ved Tognen) Anføreren giver en af sine Folk Ordre til at tage Ruffens Blod... Fangerens Hænder bliver bundet på Ryggen, - og Gendarmene jaserinde med deres Brytte.

1631.

(Nær af de Silva, Agnes og sine to sønner) De Silva vil have Jafet og Tim til at tage med sig hjem, - men Jafet siger:

Tekst: Nej, - vi sender frivilligt tilbage til Fregatten... Ellers vil vi blot falde i Politets Hænder!

De Silva rikke forstående. Bore sønner tager så en hjertelig Afsked med Fader og Datter, der ~~er~~ siger op i Tognen.

1632.

(ved Tognen) Tognen køber bort. - Jafet og Tim bliver stående og vinker.

1633.

(Nær af de Silva og Donna Agnes) De vinker også hjerteligt Farvel til deres Redningsmand... Donna Agnes har Tårer i sine småtørre Øjne... Afblending.

1634.

III Kapitel.

Der er på forhånd sat og egentlig kun vis, hvad Jafet og Tim fik ud af deres Besøg som Desertører.

(Fangehuset om Bord) Jafet sidder og læser sig

melankolik og til den ene Pæg.

1635.

(Faugenhil ved siden af) Tim sidder og vrød Pæggen, der vender ind til Jafets Celle... Han er endnu melankolik, sidder og småfløjter og finder så på at banke på Pæggen ind til Jafets Celle.

1636.

(Jafets Faugenhil) Jafet "banke" igen - og bliver helt oplivet af Konversationen med Penneren.

1637.

Tekst: Lore Pénner havde kun svært bevøret Friheden i få Timer, da Kaptajnen fik Ordre til at afgå til Sydamerika... Besætningen på nogle Forter skulle ventes hjem...

(Rheden. Afstands-billedet af Fregatten) "Mou-nene" u) til Rejs og ved at sætte Sejl.

1638.

(Skansen) Kaptajnen dirigerer Sejlføringen, vender sig så til næstkommanderende og siger med et kraftigt Smil:

Tekst: Nu kan vi vist godt fortælle at lade Mr. Newland og hans Ven slippe ud...

Næstkommanderende nikker - og går for at ordre Sagen.

1639.

(Jafets Faugenhil) Jafet sidder ^{småleende} i godt ~~Stille~~ og samtaler med Tim pr. Bankesystem.

1640.

(Tims Faugenhil) Tim "banke" igen.

1641.

(Jafets Faugenhil) Jafet bliver jublende i at fortsætte samtalen, fordi Døren bliver åbnet, og han får at vide, han er fri - Han skynder sig ud.

1642.

(Gangen uden for Faugenhillerne) Tim kommer ud af den anden Dør, - kenneve skoler et Håndtryk - og går så op sammen.

1643.

(Rheden. Afstands-billede) Trejakkten står til
Løs for fjerde Sejl.

1644.

(ved Rølingen) Jafet og Tim går hen til Rø-
lingen. - Jafet ser ud mod Kysten, der for-
svinder - og siger temodigt:

Tekst: Så får jeg altså ikke denne Gang
Forbindelse med min Fader... Men på Hjem-
vejen... på Hjemvejen...

Tim nikker - og trøster og opmuntre Permen på
bedste Måde.

1645.

VIII Kapitel.

Efter en meget hård Overrejse
er "Diomedes" blevet slået ud
mod Sydamerikas Kyst. For
Kølet er uget medtaget, - men
har dog langt fra tabt sit drev-
mod.

(Afstands-billede af "Diomedes") Det er uget ilde
tilredt - og er ved at lægge sig for Anker.

1646.

(Et Sted på Dækket) Ankrene kastes (eller fires)
ud.

1647.

(Et Sted ved Rølingen) Under Næstkommanderens
der Kommando bliver et Par Både gjort klare
til at sættes i vandet. Næstkommanderens går
hen til Jafet, der sammen med Gascoigne står ved
Rølingen, rekter nogle Ord med ham - og går så.

1648

(Nærb. af Jafet og Gascoigne) Jafet tager sin
Kikkert, som han har i Hænden, - for at se
ud mod Land.

1649.

(Kikkertbillede af den sandede Kyst, der er fuld
af Klitter)

1650.

(Nærb. af Jafet & Gascoigne) Jafet tager Kite-
kerten ned & sætter nogle Ord med Gascoigne.

1651.

(Skansen) Næstkommædende kommer hen til
Kaptajnen, - der går hen til & udmættethed ud,
& siger til ham:

Tekst: Jeg lader 2 Både med frivilligt
Mandskab tage ind efter vand... Jeg har
kendt selv at jøe den ene & lade Mr. New-
land tage den anden!

Kaptajnen rækker villigende - & Næstkommæ-
dende går så...

1652.

Tekst: Næsten hele Skibet... med Undtagelse af de
Folk, der skulde i Bådene... 100... Ingen havde
blikket et Øje i flere Døgn... & alle var de
halvt sindsvage af Udmættelse...

(Banjerne) Makroerne ligger "hulter til
hulter" & sover.

1653.

(Midshipmantskabet) De fleste af Midship-
mændene - Jafet & Gascoigne & de indtagne
ligger i en dødeligende Sovn.

1654.

Tekst: ... selv Tim Hjertens, Provantskri-
veren, var ved at falde hen...

(Provantskriverens Kabin) Mr. Eastripp
siddet slæbt ved Bordet & dikterer - så vidt
han kan diktere for Gabele - den altid meye-
flittige Tim diverse Regnskabsposter... Men
Skriverens Hoved synter efterhånden ved på
Armen, & snart snorker han trygt.

1655.

(Nærb. af Tim) Han er spillevende som altid &
sædler dartsagen... Han ser med et lidt smil
til Provantskriveren, lægger så stille Penen
på sig & trækker ud.

1656. h

(Kort af Skibskatten eller -kønden, der på et eller andet malerisk og farligt Sted ligger i en Lugg Søvn)

1657.

(Skibssiden) De tomme Vandankre langes ned i Bådene, der er parat til Afsejling.

1658.

(Dækket ved Rølingen) Fafet og Gascoigne står og studerer et Kort. - Næstkommanderenden kommer hen til dem.

1659.

(Kort af de 3) Fafet pejer mod Land og lader så Fingrene løbe hen over Kortet, siger:

Tekst: Så vidt jeg kan skimme, må vi en 4-5 miles inde i Landet have Fødet „San Colorado!“

Næstkommanderenden nikker, kaster et Blik på Kortet og veksler nogle Ord med Gascoigne.

1660.

(Stort Billede ved Rølingen) Tim kommer hen til Fafet, gir stram Honnor, tager en lille „Lommelærke“ frem fra sin Bluse og siger med en ukryd alvorlig Mine:

Tekst: Kunde jeg ikke få lov til at tage med i Land? Jeg er også løbet ganske for! Og han viser, at „Lommelærken“ er aldeles tom. Fafet smiler og vender sig spørgende mod næstkommanderenden, der beende giver sit Smiltryk. De sidste Ankre langes ned, - og toer 4 bærer svunget sig over Rølingen.

1661.

(Ved Skibssiden) Næstkommanderenden og Gascoigne springer ned i dens ene Båd, - Fafet og Tim i den anden. - Bådene støder på.

1662.

(Afskuds-billede af Fregatten) De to store Både roer bort fra Skibet. Der er en lille

halv Sves Mand: hver.

1663.

Tekst: Men ingen af Fregattens Folk anede,
at dens Færd blev fulgt med vagtromme
Gjæ...

(Strandbredden. Nærb. ved en Klittops) 2 andskabs-
fulde Negerfæder ragede op over Klitten, - det vil
sige, man ser kun 2 Par skikkede Gjæ, 2 slave
Pander og to Uldparagker. - De to Mand ragede no-
get til hinanden og ser så igen ud over Havet.

1664.

(Stranden - med Havet bag) De 2 Både roede bort
fra Fregatten og ind mod Land.

1665.

(Kort Nærb. af Klittoppen) Negerboederne forvæn-
der ved bag Klittoppen.

1666.

(På den anden Side af Klittoppen) Negerne
svakker sammen - og den ene af dem skikker i
Løb og forvænner mellem Klitterne, medens den
anden atter indtager sin Spejderspost. - Begge de
sorte Herrer er meget let påklædte, - den ene
er udbenet med et Spjød, - den anden med en
gammel Miskedonne.

1667.

Tekst: Det var en uhyggelig Samling Banditter,
der holdt til inde på Kysten, ... indtagne Slaver.
bortflygtede Forbrydere og alskens andet sam-
menløbet Pak...

(ved Kanten af en kopisk Skov ell. lign. - dybt
nede bag Klitterne) Omkring nogle stagt blut-
sende Bæl ligger et lille Hundred Mand forsamlet.
Det er hovedsagelig Neger, - men der er dog også
nogle Hvide iblandt dem. Disse uhyggelige ser
de imidlertid alle sammen ud. - Den ene af
Udkigsposterne kommer løbende hen til Bunden,
hvis fleste Medlemmer springer op. - Negerne iler
hen til et af Bælene, ved hvilket Anføreren,

en kæmper ta Nejer, der hedder James Vincent, en
ren Djævel at se til, ligger.

1668.

(Nærb. af Høvdingen & Røgtposten) Den sidste
te siger forpustet:

Tekst: Stort Skib udenfor... Armeets Fregat...

2 Både nærmer sig Land!

Høvdingen, der slov't en blevet liggende, springer
inteneret op... i dænger i rigtig Røgt - & kalder
så sine Folk sammen.

1669.

(Omkring Bålene) Båden samler sig om deres
Fær, der i det samme Ordre, - hvorpå Rovene
gribes deres Båne, - Spyd, Bøsse & Pistoler mel-
lem hinanden, - og stammer bort, - hen mod Klit-
rækten... Njet fra Bålene står nogle få Heste
føjede.

1670.

(ved Strandbredden) Bådene lægger til, - trækker
op mod Strandkanten, & Folkene går i Land
med vandkrene. - De er alle sammen bered-
ede. - Næstkommende efterlader 2 Mænd
ved Bådene - & sætter sig så - sammen med Jofet
& Gascoigne - i Spidsen for ~~en~~ Karavanen.

1671.

(Frau Klitrækten) Bådelagene forvinder op
over Klitterne.

1672.

(Nærb. ved en Klittop) Nejerhøvdingens djævel-
ste Ansigt kommer til Synet... Han spejder... &
forvinder så igen.

1673.

(Slugt mellem Klitterne) Bådelagene kommer
intenterede gæende, - da pludselig James Vin-
cent dukker op på Toppen af en Klit, - rvinger
med Armene & med sit Spyd som Signal, - & i det
samme øjeblik hæver Båden sig fra alle Si-
der ned over de overvundne Søfolk. - Næst,

Kommandeuden og Jafet er den, der først kom-
mer sig af Overaskelsen, - giver Ordre; Folkenes
kaster Pandankerne - og griber deres Jæben.
1674.

(Jafets Gruppe) Kampen begynder at rase
vildt. - Jafet skyder den første Nejer, der
næmmer sig, ned, - ^{smider} smider sin Pistol, griber den
Drabtes Bøsse og bruger den som Kollé.
1675.

(Gruppe omkring Tim) En kampemæssig Nejer
skyder med hævet Bøsse lod på Tim, - som
umiddelbart gevindt bøjer sig, - smytter ind
mellem Nejerens Ben og Kvalden ham bagfra
et Slag i Hjerneskallen med sin Pistolkugle.
1676.

(Sligten. Afstandsbilledet) Kampen raser vildt,
- men Panditterne er i Overtal og Matroserne
må efterhånden bide i Græsset. - Jafet og
et Par af hans Folk trækker sig tilbage mod
en lav Klit - nærmest Sejnbålene. - Tim
slukker sig i Kammen.
1677.

(Næstkommandeuden og Gascognes Gruppe)
Det går på livet løs... Næstkommandeuden
bliver ramt af en Kugle - og synder død om.
Gascogne slår om sig som rasende - og baner sig
vej gennem Heulden.
1678.

(Sligten. Afstandsbilledet) Jafet, Tim og et
Par Matrosere er ved at finde sig et "Fristed"
på Toppen af den bagste Klit... Gascogne
styrrer hen mod den samme Klit, - svinger
geværet over sit Hoved som en Plejl - og udrer
virkelig grå og til Jafet
1679.

(Den bagste Klit) Roverne råber at storme
den - men må nøje ja det kraftige Forvar,
som Jafet og hans lille Flok leverer.

1680

(Gruet på Klitten) Jafet vender sig mod den ene Matros, siger:

Text: Skynd dig... „San Colorado“... stik best...
hent. Hjælp!

Manden nikker - og Jafet vender sig igen mod sine Angribere.

1681.

(Klitten, et bagfra) Matrosen slår i Løb.

Han er neppe kommen ind af Billedet, før man ser, at nogle af Bandidterne er ved at fortage en omgående Berørelse ved Foden af Klitten.

1682.

(ved Klittens Fod) Bandidterne kommer krybende, - en af dem lægger Mærke til den flygtende Matros og gør sine Kammerater opmærksom på ham. De bev.

1683.

(Terrain) Matrosen nærmer sig i Løb Bålene og Hestene.

1684.

(ved Klittens Fod) En af Bandidterne lægger Jerer til Kind og fyrer.

1685.

(Terrain - i Nærh. af Hestene) Matrosen styrter.

1686.

(ved Klittens Fod) Bandidterne triumferer og smiger sig videre.

1687.

(Klitten bagfra) De smiger sig op mod Jafet og hans Mand.

1688.

(Klitten forfra) De 4 Mand har nok at gøre med at vorge sig mod deres Angribere.

1689.

(Terrain i Nærheden af Hestene) Det lykkes Matrosen, der kun er såret - om end hårdt såret - at rejse sig - slæbe sig hen til Hestene, smige sig op

på en af dem - og galoppere bort efter Hjælp.
1690.

(Klittens Top) Banditterne, der kommer bagfra, kaster sig over Japets og hans Folk - og vi bliver de 4 Kapre Mand kastet til Jorden, ~~uden~~ ~~Hendes~~ ~~hendes~~ ~~bidet~~ ~~på~~ ~~Byggen~~
1691.

(Strandbredden - med Bådene i Baggr.) De to Jagter kaster et Blik hen mod Klitterne i Baggr. - ser vi ud over Havet igen og smærker. - Et Par Banditter smiger sig fra Klitterne og hen mod dem, - skjulede sig i Løvvinger i Landet.
1692.

(Bådene - i Baggr. Havet) Banditterne kommer krybende, - valter i et Niv Matrosene om i Landet og hæver Knivene imod dem.
1693.

(Ved den bageste Klit) Japet og hans Føller er blevet afført deres Uujamer, - som nogle Klide blandt Banditterne har taget på, - og er i stedet for blevet udstyret med de andres Læser. - James Vincent lader vi nogle af mine Folk frie ^{hvistlender bliver bundet,} Fangerne ~~hen~~ til Lejrbålene - og går med de andre ned mellem Klitterne.
1694.

(Mellem Klitterne) Vincent og nogle af hans Folk kommer. Andre af Bænden, - hovedsagelig deernes hvide Medlemmer, - er red at jfari sig de dræbte Søfolks Tøj... Røverne drager videre mod Strandene - og tager Landankrene med sig.
1695.

(Ved Lejrbålene) De Sorte kommer med deres Fanger, hvis Ben vi er blevet bundet, Fangerne anbringes i nærheden af et af Bålene, - to Sorte bliver tilbage som Gæst, hvorefter de andre skynder sig tilbage mod Klitterne.
1696.

(Strandbredden. I Baggr. Havet og Fregatten) Ban-

ditterne berøjer sig ned mod Bådene. - Forrest
går de fakkede Matroser med Vandankere-
og bag dem smiger sig en del Sorte, - blandt
andre James Brindtselev. -

1697.

(ved Bådene) Her står de to Sorte, ifald de ryst-
havende Matroses Tøj... Bauden går i Bådene,
- de fakkede Matroser dækker for deres Kam-
merater, så de kan skjule sig i Bunden af
Bådene. - Diste støder så på Land og roer
ud mod Fregatten.

1698.

(ved et af de jibålene) Gasset skider i sine Bånd,
- men kommer selvfølgelig ingen Tegn... Han og
Gascogne er bedrevet på bunden... Situa-
tionen er øjensynlig ganske håbløs... Afblan-
ding.

Tekst, der tæner frem og tæner bort:

Var da virkelig et stort Slåb ude?... Skulde
han og hans tapre Kammerater da aldrig genne
deres Land og deres Kæm... og skulde deres Stolte Skib
falde i Bauditernes Hænder?... Ja, herom
går vi at vide i vor Fortællings 6te Del:

De sorte Sørovere.

Yafet,
der søger sig en Fader.

6te Del:

De sorte Lørovere

Hovedpersoner:

Yafet Newland
Tim

Kaptajn Wilson på "Dionides"

Mr. Phillot, Næstkommanderende.

Mr. Easthüpp, Proviantskriver.

Jascoigne, Midshipman.

James Vincent, Neger, Løroveres Fører

En Indianerkvæde.

En Iqaiw.

Mrs. Loft, Farmerske.

Hendes 2 Karle.

De 3 første Billeder skal bruges
til at støtte de forklarende Tek-
ster. - De toer frem y toer bort.
1699.

(Præsentationsbillede af Jafet i Uniform)
1700.

(Præsentationsbillede af Tim i Soinaudstøj)
1701.

(Præsentationsbillede af Garcoigne)

Herefter gentages nogle af
de sidste Billeder fra 5te del.
I Kapitel.

1702

der ikke er helt trykkeligt, fordi
det onde rejser over det gode.

(Havet, - set fra Skanden) Bådene roer ind mod Ste-
gatten.

1703.

(Fregatten. På Skansen) Kaptajnen går frem y tilba-
ge, - standser, sætter Kikkerten for Øjet og kikker ind
mod Land.

1704.

(Kikkertbillede. Bådene set i nogen Afstand) Det
er umuligt at se, at det er Bødditterne, der skylder
sig ~~brag~~ i Matrosernes Tøj

1705.

(Fregatten. På Skansen) Kaptajnen tager Kikkerten
fra Øjet - y ser glad ind ved Tanken om snart at
have sine Folk tilbage. - Afblænding.

1706.

(Øde Slette) Den sårede Matros kommer rideende
hen mod Billedets Forgrund, - hvor han standser
for at se sig spejdende om... Det er lige, at
han kan knæppe til at hænge på Hesteryggen.
- Han får atter Hesten til at strække ind-
Jævinden ind af Billedets Forgrund.

1707.

(Andet øde Landskab) Ryttieren kommer ind i
Billedets Forgrund... galopperer bort.

1708.

(Havet) Bådene er nu tæt inde ved Skibet.

1709.

(Dækket) Kaptajnen går ^{ud} fra Skansen - og hen ved Rølingen, - hvor også det sagthavende Mandskab samler sig.

1710.

(ved Skibensiden) Bådene lægger til. - Kaptajnen og hans Folk kommer til Lynes gæde ved Rølingen - men i det samme fyres der på dem fra Bådene.

1711.

(ved Rølingen) Kaptajnen og de fleste af Folkene segra nu, - sårede eller dødelig ramt.

1712.

(ved Skibensiden) De jalste Matroser og de i Bunden skjulte Negere entur i Hast og på Dækket.

1713.

(ved Banjerne) Nogle af Mændene råbner ved Skuddet - og fæser vandrøtterne op.

1714.

(Dækket) Bauditterne kaster sig over Mandskabet... Det går på livet løs.

1715.

(ved en Luge) Et Par af Røerne lukker ombyggeligt Lugen - og stiller sig på vagt ved den.

1716.

(Dækket) En vild Kamp raser.

1717.

(Strandbredden) Resten af Bauden stormer ned fra Klitterne.

1718.

(Havet... Fregatten langt tilbage) De sorte styrer sig i Baudet og strømmer ind med Skibet.

1719.

(bed Lejebålet) Tre kunnere Stillung er stadig håbløs... De to Jagter har sat sig til at spille Terninger...

1720.

(Narb. af Jafet) Han får en Idè, - får skubbet sig lidt nærmere til Bålet. - Strækker forsigtigt de sammensnørede Hænder hen mod Bålet.

1721.

(Narb. af Hænderne og glødende Brændestykke) Han skubber Hænderne hen til Brændestykket for at få brændt Båndene over.

1722.

(Narb. af hans Ansigt) Det fortrækker sig i Smerte, men han bider den i sig.

1723.

(Narb. af Jafet) Han trækker sine forbrændte Hænder til sig... får ved en Kraftanspændelse de næsten overbrændte Reb til at bryde, - tager Knuden af Hænder, biter en Riv frem og får gjort sine Ben fri.

1724.

(bed Bålet) Han skubber sig så forsigtig hen til Gascogne og får overskåret hans Bånd. - Så kommer Tiden til Tim, som Gascogne befrier.

1725.

(Narb. af de to Jagter) De er så optaget af deres Spil, at deres Opmærksomhed ikke rækker... De beskylder gensidigt hinanden for Tyveri og er ved at ryge i Totterne på hinanden.

1726.

(bed Bålet) Alle fire Fanger er nu fri... På et Signal fra Jafet kaster de sig over Bordene, hvorefter de ikke giver Pardon... Tre kunnere skynder sig så ned mod Hænder.

1727

(Tregattens Dæk) Bauditterne har Overtaget -
er optaget af at suide den drabte Besætning
i den bords.

1728.

(Tregatten på kort Afstand) De svømmende Bau-
ditter nærmer sig Skibet. - Man lægger Mærke til,
at de to Både, som det første Hold Røvere ik-
ke fik ^{Tid} til at forløbe, før bort af Strømmene

1729.

(bed Skibesiden) De første Svømmere dukker op - med
Aber Bekændighed.

1730.

(Dækket) Svømmerne strømmer om Bord og jubler
over deres sejrige Kammeraters Bedrift.

1731.

(bed Rølingen. Nærb. af Kaptajnen) Han kom-
mer til Bevidsthed, - rejser sig stavnende op på
den ene Arm og ser ud over Jalpladsen.

1732.

Tekst: Han så Bauditterne storme ned mod
Soverimmene... og han fastod, at alt var tabt...

(bed en af dækkene) En skæde Bauditter, - der
er ræbet med Spyd og Kiive og Bøsser, stormer
ned

1733.

(Nærb. af Kaptajnen) Hans Ansigt røber hans
iendelige Fortvivlelse... Men så fatter han en
Beslutning - og hvisker:

Tekst: nej, ikke i dens Klæder... mit stolte Skib...
nej, så heller...

Han beslutter i fortvivlet at udføre sin Plan.

1734.

(Dækket) Han slæber sig med Anspændelse af
alle sine Kræfter hen mod den Luge, der fører
ned til Kridtkammerne.

1735.

(Midshipmændenes Lukaf) De unge Kæmper
siger dødsangste at vinde Bauditterne i
et kamme ind i Kabytten... men Overmagten
er for stor, og Roverne kaster sig over dem.

1736.

(Bed en Duge) Kaptajnen kommer krybende,-
skribber gyrende et Dug, der halvt hænger ud
over Nedgangen, til Side- og kryber ned.

1737.

(Proviantskriverens Kabyt) Mr. Easthüpp sid-
der stadig ved Bordet, - trygt sovende... Et Par
sorte Bauditter styrter ind under vilde
Skrig.

1738.

(Bed Bordet) Endelig slår Skriveren Gjæne
g... bliver ude af sig selv af Rædsel... rejser sig,
gærrer Hænderne mod Skjætet og styrter til-
bage i Stolen, som sætter en på Gulvet.

1739.

Text: Mr. Easthüpp var den, der slap lettest
fra det... Han døde af Skrak...

(Proviantskriverens Kabyt) Bauditterne stor-
mer hen til Skriveren, konstaterer, at Skabene er
kommet dem i Forkøbet, og styrter så ud igen.

1740.

(Et Krudtkammer) Døren åbnes... og Kaptajnen
slæber sig ind... arrangerer en Lunte.

1741.

(Stranden) Bør 3 Kæmper og Matrosen kommer
løbende, - stirrer med bange Blikke ud mod Fregat-
ten og beslutter så at forsøge at svømme derud.

1742.

(Krudtkammeret) Kaptajnen antænder Lunte
og slæber sig så hen mod Døren, hvis Nøgle han tager
af- og smider ind i Kammeret.

1743.

(Gangen, ideen fra Krudtkammeret) Kaptajnen krav-
ler ind, - smækker døren i - og styrker så støjende
sammen.

1744.

(Dækket) Et Par af Bauditterne forvinder ned
ad den dunge, der fører ned til Krudtkammeret.

1745.

(Gangen, ideen fra Krudtkammeret) Bauditterne ned-
forbløffer over at finde den tilsvindelende liv-
løse Kaptajn ligge herude, - den ene af dem tysser
på de andre... Han har hørt en mystisk Lyd.

1746.

(Krudtkammeret. Nærb. ved døren) Den sprætter ar-
rigt... Ideen nærmer sig Krudtet.

1747.

(Gangen udenfor) Bauditterne lytter rædselsslagne,
veksler et Par hastige Replikker, og stormer så
bort... Kaptajnen rejser Hovedet, - smiler nægt...
og slæber sig så hen mod Opgangen.

1748.

(Dækket) Bauditterne styrter op - og løber hy-
lende og gestikulerende hen til James Vincent.
Deres Kammerater er dels optaget af at slæbe
Brænderisankre op og dels af at entre op i Master-
ne.

1749.

(Nærb. af James Vincent og Bauditterne) De Tyse,
der kommer fra Krudtkammeret, melder rædsels-
slagne:

Tekst: Vi springer i Luften!... Der er ild i
Krudtet!

Almindelig Fajerdelse.

1750.

(Dækket) Nyheden går videre og spreder vild Pa-
nik.

1751.

(Khavet) bore kommer svømmer ud mod Fregat-
ten, - møder en af de drivende Både.

1752.

(Kalb. ved Båden) De entreer op i den.

1753.

(Dækket) Panikken stiger... Bauditterne
springer i vild Vreden op på Rælingen og der-
fra i vandet.

1754.

(I Båden) Japet og Jacoigne kaler Time og Ma-
kosen op i Båden - og bliver så gmedrømme
på det mærkelige, der sker inde ved Fregatten.

1755.

(Fregatten, - set inde fra) Rovene kaster sig i van-
det fra Dæk og fra Mast, og hvor de ellers befin-
der sig.

1756.

(I Båden) Jore kommer ser forbløffede på
hinanden.

1757.

(ved Skansen) Med Anspændelse af sine sid-
ste Kræfter slæber den døende Kaptajn sig
op på Skansen.

1758.

(Kindtkammeret. Kalb. af Linten) Olden er
unlige ved Kindtet.

1759.

(På Skansen) Det lykkes Kaptajnen vel at hol-
de sig fast til Skanseklædningen at få rejst
sig op... Han gør skam Honoroi.

1760.

(Fregatten på Afstand) Bauditterne svømmer
bort fra Skibet. - den første Eksplosion
sker om Bord

1761.

(På Skansen) Skansen takler... Sld & Rij slår
op om Kaptajnen - men han bliver ubesværlig
stående.

1762.

(Fregatten på Afstand) Den sprænger helt
i Luften.

1763.

(I Båden) Almindelig Forførelse... Japet
skjuler Ansigtet bag sine Hænder.

1764.

(Havet) De sidste Resten af det for så stolte
Skib synker i Havet.

1765.

(I Nærheden af Båden) En Del af de red-
selsslagne Bænditter - der ikke James Vincent -
nærmer sig Båden og vil erke den... Vore Ken-
ner forøger et godt Modstand, - trækker
Bænditterne med hårde Slag & Ræne, - men
Angriberne griber fat i disse, river dem til
sig og lader dem jøde i Vandet...

1766.

(ved Båden) Kræfterne er ved at svigte søre Kerner,
Matrosen bliver dødt, Bænditterne svinger sig op
i Båden, overdænger søre Kerner med Flug & Stød,
te de afmægtige synker om.

1767.

(Havet, - set fra Stranden) Havet er opfyldt af
Kraggodt... den Båd, i hvilken søre Kerner ligger, & som
jo mangler Rør, driver bort ad Strømmen. - En
del af de sorte nærmer sig svømmende Strandbed-
den, - & blandt disse er James Vincent.

1768.

(Terræn i Nærheden af Skov) Matrosens Hest kom-
mer ret sindigt marcherende... Matrosen hænger
afmægtig på Hesteryggen.

1751.

(Kavet) bore kommer sømmer ud mod Fregat-
ten, - møder en af de drivende Både.

1752.

(Kæb. ved Båden) de entre op i den.

1753.

(Dækket) Panikken stiger... Bauditterne
springer i vildt Uorden op på Rælingen og der-
fra i vandet.

1754.

(I Båden) Japet og Jacoigne kaler Time og Ma-
kosen op i Båden, - og bliver så gennembrunne
på det mærkelige, der sker ude ved Fregatten.

1755.

(Fregatten, - set ude fra) Rovene kaster sig i van-
det fra Dæk og fra Mast, og hvor de ellers befin-
der sig.

1756.

(I Båden) bore kommer ser forbløffede på
hinanden.

1757.

(ved Skansen) Med Anspændelse af sine sid-
ste Kræfter slæber den døende Kaptajn sig
op på Skansen.

1758.

(Kvindtkammeret. Kæb. af Linten) Ilden er
uårlige ved Kvindet.

1759.

(På Skansen) Det lykkes Kaptajnen vel at hol-
de sig fast til Skanseklædningen at få rejst
sig op... Han gør skam Honorar.

1760.

(Fregatten på Afstand) Bauditterne sømmer
bort fra Skibet. - den første Eksplosion
sker om Bord

1761.

(På Skansen) Skansen rækker... Ild og Røg slår
op om Kaptajnen - men han bliver ubesværlig
stående.

1762.

(Fregatten på Afstand) Den sprænger heelt
i Luften.

1763.

(I Båden) Almindelig Forførelse... Japet
skjuler Ansigtet bag sine Hænder.

1764.

(Havet) De sidste Resten af det for så stolte
Skib synker i Havet.

1765.

(I Nærheden af Båden) En Del af de rød-
slagsne Bænditter - der ikke James Vincent -
nævner sig Båden og vil erke den... Vore Pen-
ner får dog et godt Modstand, - trækker
Bænditterne med hårde Slag og Ræne, - men
Angriberne griber fat i disse, river dem til
sig og lader dem falde i Vandet...

1766.

(ved Båden) Kræfterne er ved at svigte sore Penner,
Matrosen bliver dræbt, Bænditterne svinger sig op
i Båden, overdøjer sore Penner med Flugt og Stød,
te de afmægtige synker om.

1767.

(Havet, - set fra Stranden) Havet er opfyldt af
Kraggodt... den Båd, i hvilken sore Penner ligger, og som
jo mangler Aars, driver bort ad Strømmen. - En
del af de Løse nærmer sig svømmende Strandbed-
den, - og blandt disse er James Vincent.

1768.

(Terræn i Nærheden af Skov) Matrosens Hest kom-
mer ret sindigt nærme... Matrosen hænger
afmægtig på Hesteryggen.

1769.

Tekst: På Udkig.

(Frau en Skov) Her holder to af Fortets bevogtede Soldater. - De får Gje på uøget, - ser:

1770.

(Terrain) Matrosen kommer rideende... glider af Hesten og bliver liggende ubesværgelig.

1771.

(Frau en Skov) Soldaterne rækker et Par Ord og rider så fremefter.

1772.

(Terrain) Soldaterne galopperer hen til Matrosen, springer af Hestene og bøjer sig ned over ham.

1773.

(Nærb. af Soldaterne og Matrosen). De presser uøget Cognac i Munden på ham... han slår Gjæne op, - jeger tilbage i den Retning, i hvilken han kom, og siger besværgeligt:

Tekst: Skandiovere... Skib... Hjælp!

Så faldt han tungt tilbage i Armen på de andre. Han er død.

1774.

(Terrain) Soldaterne svinger sig op på deres Heste og rider alt, hvad Remmer og Tøj kan holde, tilbage mod Fortet... Afblødding.

1775.

II Kapitel.

I hvilket vor stækt omkæmlede Helt kommer fra Arken og i Ilden.

(Skandbred, - uøget forskellig på den farrige) Både kommer drivende, - ført af Strømmen. Et Par af Negerne springer i vandet og trækker Både ind gennem Brændingen.

1776.

(ved Både) Banditterne, blandt hvilke der også

er et Par Hvide, tvinger sine 3 venner med Knibe
og Slag til at springe i vandet og hjælpe de med
at skyde Båden ind.

1777.

(Fraan Klitterne) En vidende Soldat kommer til
Lyne, - kaldte sine ~~Soldater~~ Kammerater til og galop-
perer ned ad Klitten. En halv Snes Mand følger
efter ham.

1778.

(Ved Stranden) Der bliver en vild Panik blandt
Roverne. Et Par af dem griber Klægten, men
skækker til Jaden af et Par rettede Skud, som
Soldaterne affyres. - Rykkerne - der er en Delning
af Fortets vidvundte Hjælpetropper - omringer Resten
af Båden, til hvilken sine venner jo i Øjeblik-
ket hører. - Efter en Officers Ordre springer et
Par Soldater af Hestene og begynder at binde
Fangerens Hænder sammen bagpå.

1779.

(Ved Gruppen) Jafet vil protestere mod den Be-
handling, han og hans venner bliver idræt for, og
begynder at juble til en Officer:

Tekst: Vi er Engländerne... hører til Hans Maje-
stæts Skibe "Dioneder"....

og han fortsætter sin Redegørelse... Officeren betrag-
ter deres livrede Påklædning og smiler tvivlende.

1780.

(Nærb. af en af de hvide Røvere) Han er ved at
blive bagbindet, - gør en Hovedbetægtelse mod Ja-
fet og siger:

Tekst: Han lyver... Han er en af sine... Vi hører
alle sammen...

og han ser med et ord, triumferende smil på
sin Helt.

1781.

(Gruppen) Ja Helt kommer med en karmfuld

Protest, som Officeren besaer med en Håndklat-
ter- og giver sine Folk Orde til gaa og brude
Fafet.

1782.

(Ved Stranden) Rykkerne slutter Ruds og Fau-
gerne- og driver dem fremad, - hen mod Klitter-
ne... Afblænding.

1783.

Tekst: Men en Del af Bauditterne undgik dog
at falde i Soldaternes Hænder... blandt andre
Mr. James Vincent...

(Mellem nogle Klipper) Her var Vincent og en Svær
af hans Folk, - ligger nøgne, - søgt skjult... Anfori-
nen træder op mod en Klittop, der sender ind
mod Land, - spejder.

1784.

(Terrain bag Klitterne) En Afdeling Soldater (kan
være de samme som i de forrige Billeder) rider
bort.

1785.

(Ved Klittoppen) James Vincents mandskab på de
Ansigt får et trindferende Udtryk... Han vik-
ker tilføds... Afblænding.

1786.

Tekst: Fafet og hans venner begynder at tvivle
om, hvor vidt der findes Lov og Ret i den ucivilise-
rede Del af Tiden, hvor de er havnet... De er
nemlig blevet dømt til tvorstøt Straffearbejde
i Diamantminen i Tejuco...

(Ved mellem Bjergene) Et singeligt Tog nærmer sig
ad Bjergrejen... Det er de Straffefanger, der er
på vej til Diamantlejerne... De er lænede til en
lang Jerustang, i en Afstand af en Alen fra hver-
andre og to på hver Side, så de altid går parvis.
De betoges af (bevogtet eller gængede) Soldater og
Fangerogter...

1787.

(Nærb. af de to første Slaver) Første "Pai" er
"Gascogne" & Papet. - Den førstnævnte er meget
lidmækket, - men Papet går alt for at holde
Mundet oppe... Man følger dem et Gjeblik
på deres tunge Tandring.

1788.

(Nærb. af en Tim & en Kejer) Tim forviger sig
på alle "nuntlige" & "nuntlige" Måder at holde Mo-
det oppe. - Han skæner Ausigten til den Kejer,
han går i Spand, med, - men da han ikke er
oplagt til Navestregen, - begynder Tim at
småfløjte.

1789.

(Fangekolonnen, set fra Siden) En Soldat rider
hen til Tim, - lader Tidstuen sætte ned over
ham for at få ham til at holde Mund, - &
Tim lytter pligtstyldigt. - Kolonnen tra-
ver ind af Billedet.

1790.

(Vej mellem Bjergene) Kolonnen drager hen
mod Billedets Baggr. - langsom Afblan-
ding.

1791.

Tekst: Diamantminerne i Tejuco...

(Diamantminer. I Baggr. stejle Klipper) I Da-
len mellem Klipperne bugter en Flod sig, &
der er i dens Leje, Diamanterne findes. Arbejdet
er meget simpelt. Det består i, at Sandet & den
opskyllede Jord kastes i store Sigter, hvorpå der
heldes Vand fra Floden. Det, der bliver tilbage
tilbage i Sigten, bliver nøje undersøgt, & væn-
telige Diamanter afleveres til Opsynsmændene.
Der arbejdes i en halv Snes Afdelinger, som hver
består af 10 Fanger, der er under Opsigt af
to stærkt berøvede Opsynsmænd. 3 af Fanger-
ne i hver Afdeling passer Sigten, - 3 kaster
Sand & Jord op i den, 3 henter Vand fra Flodens

g 1 undervejs Ligteur Indhold. - Der ride stadig Patruljer af Soldater om i Lejren, - og de omberogter desuden ved Pagthuse med mod Floden. Fra disse Pagthuse - eller rettere Pagthåuse - af hvilke der i al Fald må være to, - der markerer Lejrens Grænser - holdes der så skarpt Udkig med Fangerne, at Flugt må anses for håbløs. - I Nærheden af Flodseugen findes desuden nogle skildeturslignende "Parilloner", der er kantede, åbne fortår, og som både har gulv og Tag. Der er faste Bænke i dem, - hvor Gysurmenne gerne kan hvile sig og desuden søge Ly i Slet Tøj. De står løse på deres Trægulv og er ret lette at flygte rundt med. --- Billedet blænder langsomt op... og man får Tid til at betragte Lejret på Afstand.

1792

(bed Jafets Arbejdsverld) Gascogne hører til de Mand, der skovler Sandet op i Ligteur, - Jafet holder Pand på... og det er Tim betruet at undersøge, om der skulde findes Diamanter i "Brindfaeldet". - Jafet går med sin Spand ned til Floden.

1793.

(bed Flodseugen) Jafet kommer, følger Spanden med Pand, bliver et Øjeblik stående og ser sig ransagende om. Kasser op mod Fjeldtrægen.

1794

(Panorama af den stejle Fjeldtræg) Flugt umulig den Vej!

1795.

(Hælv. af Jafet) Hans rykker mismodig på Hovedet - ser i en anden Retning.

1796.

(En Afdeling af de ridende Soldater) De holder stille, - holder skarpt Udkig med Fangerne.

1797.

(bed Flodseugen) Jafets Modløshed viger...
Han ser ned i Retning af Floden.

1798.

(Et af Tagthuseene) Soldaterne holder med Ge-
ser i Hånd. Går med Fangerne.

1799.

(bed Flodseugen) Jafet sukker... nej, det er
vædt håbløst at tænke på Flugt. - Han tager
sin Træspand og går.

1800.

(bed Ligten) Jafet kommer, - stiller sig opventen-
de med sin Spand, - en Regn er nemlig ved at
hælde vand over Ligten, - og var Helt benyttet
Vente tiden til at kaste et Blik ud til Siden.
Han ser:

1801.

(Et af „Skildehusene“) En Fanger går hen og
sig ud og ryger en Pipe Tobak.

1802.

(bed Ligten) En Tanke slår ned i Jafet... og han
nikker langsomt. - Men han river brat ud af
sine Fantasier, for en af Opsynsmændene, der
har lagt Mærke til hans „Fovenskab“, giver
ham et solidt Rap med sin Stok... Jafet
er ved at kaste sig over Vogteren, men tager
sig i det - og begynder roligt at holde Pand
over Ligten... Afblending.

1803.

III Kapitel

Ja Helt har sat sine Ben
ned i sin Plan, og vi
ser nu, hvordan den fal-
der ud.

(Romantlejet - på Afstand) Afblending. Den

sædvanlige Travlhed... Billedet kommer lang-
samt over i:

1804.

(Jafets Arbejdsbold) Gascoigne kaster Sand op
i Ligteu, - Jafet holder Sand på... og Tim
undersøger det, der bliver tilbage i Ligteu...

1805.

(Kærl. af Tim) Han tager glædestælende en
lille Diamantops mellem Fingrene, aftørrer
den i sin Fugedragt.

1806.

(Jafets Arbejdsbold) Tim går hen til den ene
Grogmand, - overrækker ham med et dybt
Blik Stenen og siger:

Tekst: Ikke meget... men altid til en Fing-
ring!

Grogmanden bliver arrigt Diamanten fra
ham og undersøger den.

1807.

(Kærl. af Jafet og Gascoigne) Jafet giver Pen-
nen et Tegn... Den anden nikker forstående

1808.

(bed Ligteu) Jafet kaster med Toldsomhed
sin Træspand i Hovedet på den Grogmand,
der står med Diamanten. - Manden synder sam-
men uden en Lyd. - Samtidig kaster Gascoigne
en Skovfuld Sand og Jord i Hovedet på den anden
Grogmand, - så han ganske blænder.

1809.

(Afskædsbillede af Lejet) De 3 Kæmper sky-
ler i vildt Løb hen til det nærmeste "Skilder-
hus", - der står langt, - slæber det lynsnart
ned til Floden og sætter det i vandet som en
Båd... og springer ind i den... Parik i Lejen.
- De ridende Soldater skyder og galopperer ned
mod Floden, - men Båden er allerede fort

bort af den rindende Strøm.

1880.

(bed et af tagthuse) Soldater lægger an-
g sigter ned mod Floden.

1881.

(Floden, - set fra) Den primitive Båd
jæs ned mod tagthuset. De 3 kuyte sammen.

1882.

(bed et af tagthuse) Soldaterne giver
led.

1883.

(D. "Båden") Gascogne rammer i Skut-
deren, - synker sammen.

1884.

(Floden) "Båden" er nu klar af ~~den~~ tagt-
huset, - river videre med Strømmen.

1885.

(Lejet) De rindende Soldater sprænger ud
af Lejet.

1886.

(Floden, - set fra) "Båden" kommer for fuld
Fart... forvinder ud af Billedets Fagvind

1887.

(Del af Floden, - set fra den anden side) Floden
slår et "Kudk" bølge i nærheden af en Skov.
"Båden" kommer ind fra Billedets Fagvind,
driver videre - men i "Kudket" kaster den
ind mod Land.

1888.

(bed "Landingsstedet") Papet & Tim må bære
den sårede Gascogne i Land. - De forhandler
et Øjeblik om Sitationen, - Gascogne vil, at
de skal lade ham i Stikken, men det vil de
andere selvfølgelig ikke høre Tale om... Gascogne
klynge sig så til Papets Skuldre... & de 3
skynder sig hen mod Skoven, efter at have skubbet "Båden" til Søs igen.

(291)

1889.

(Et Sted ved Floden) Forfølgelsen kommer galopperende.

1890

(Ved hdkanten af Skoven) Vore Venner kommer løbende, - men Klaffen svigter nu ganske Gascoigne... Tim griber et Gjeblik, - så siger han beslutsomt:

Takst: Vi må dele os - så kan vi måske lide Forfølgelsen på Vildspor... det er for eneste Redning!

Jafet protesterer, - men Tim vil intet høre, - og løber op langs Skovbrynets efter et borte Synkeket Venners Hånd til Farvel. - Jafet løfter Gascoigne op i sine Arme og bærer ham ind i Skoven.

1891.

(Langs Floden). Rytterne kommer, - standser, og en af dem pejer fremefter.

1892.

(Del af Skoven, set på Afstand) Tim smytter netop ind mellem Stammerne.

1893.

(Langs Floden) Rytterne sætter atter Hestene i Berørelse.

1894.

(I Skoven) Tim baner sig bestandigt vej mellem Børste og Krat - og entre så op et Træ.

1895.

(Fra den Del af Skoven, hvor Rytterne så Tim) Rytterne kommer sprængende, - Stigen af Hestene og Javinder ind i Skoven.

1896.

(Et eller andet idylisk, skjult Sted i Skoven) Jafet kommer løbende med Gascoigne... lægger ham ned... og river hans Skjorte op for at finde

Læst.

1827.

(Skoven i nærheden af Timur Skjulested) Soldaterne kommer, undersøger Terrainet.

1828.

(Nærheden af Timur i Træet) Han venter længe ved de sine Forfølgere.

1829.

(Skoven i Nærheden af Træet) Soldaterne fiener sig.

1830.

(Jafets og Gascoignes Skjulested) Jafet fortæller dem om sin Læge ved et rive Strimmel af sin Skjorte.

1831.

(Liden fra Skoven) Soldaterne kommer ud af Skoven... de har givet Forfølgelsen... svænger sig op på deres Hæste og rider bort.

1832.

(Skoven i Nærheden af Timur Skjulested) Timur er borte ved fra Træet, trykker sig selv lykønskende i Hånden, fordi han er undsluppet sine Forfølgere og går så videre.

1833.

(Jafets og Gascoignes Skjulested) Gascoigne er atter kommen til Berøvelse, nikker med et taknemligt Smil til Jafet og betyder ham, at nu kan han vist godt gå videre... for Helt hjælper ham op.

1834.

(Biskadset bag dem) Det skilles - og et Indianer-hjær kommer til Lyne. Han betragter længe de de to - og undersøger så et gældende Krigsråd.

1835.

(Pladsen) Jafet og Gascoigne, der netop var sat sig i Berøvelse, ~~de de~~ standser og jager sammen

men ved Hylet. - I det samme springer
en 4-5 Indianere frem fra Bærkadset & ka-
ster sig over dem - & al Modstand er selvfølgelig
uagtig. - Fangerne bliver bundet.

1836.

(Nær. af Jafet og en Indianer) Indianeren snører
hans Hænder sammen - & fastgør en Læderrem
til hans Arm. - Jafet smiler... et kvist & håb-
løst Smil.

1837.

(Pladsen) Gascoigne er blevet bundet på sam-
me Måde som Jafet, - & de to unge Mand jæv-
er udt ved Læderremmene, i hvilke et Par
Indianere holder.

1838.

(ved en idyllisk, lille Flod) Tim kommer gæsn-
de, knæler benyttet ned ved Floden & drikker
begærligt.

1839.

(Nær. ved Floden) Da han har slukket sit Tivt,
overfører han sit Ansigt med det kølede Vand,
~~ikke~~^{ikke} gennyttigt til sit Spejlbillede. - Men
glædelig hører han en mærkelig Lyd & drejer
Hovedet til siden.

1840.

(Nær. af en Papegøje) Den ligger idrøkt mellem
ungle små Plankebokser. - Den er iøjensynlig såret
& smaklyst.

1841.

(Nær. af Tim) Hans Ansigt klæber op i et
stort Smil, - han nikker hiltsaligt til Pa-
pegøjen & tager den op til sig, betragter den
med Glæde, trykker dens Flored ind mod sit
Kind. Han konstaterer, at Fuglens ene Ben
er såret & siger med jølede:

Tilst: Har Folk set slimmere ved Poppedung!

Tim gammel Apoteker ... Tim nok kurer!
Han bader savant det sårede Ben med Flod-
sand - og river så en Strimmel af sin Skjorte for
at forbinde det arme Øye.

1842.

(Fra en malerisk Indianerleji) Indianer-
Kvind og Kvinder og nogle enkelte Børn, styrtet op
fra deres Kladder eller kommer ind fra deres
Hytter - og strømmer frem mod Billedets
Fagvind, hvor fra var 2 Kerner fræs ind.
Indianerne daure en vild Krigsdans om Fan-
gerne, og en gammel Indianerkalling bliver så hen-
rykt ved Lydet af de to Hvide, at hun mæser
frem ~~til~~ mellem sine Stammeprænder og hen til
Fangerne.

1843.

(Kærl. af sore Kerner og Kallingen) Indianerkeksen
betragter med et vildt Grim Fangerne, bøjer sig
så hurtigt ved, fylder Hænder med Sand og
kaster det hylende i Hovedet på Jofet. - Han
raser af Smerte, - og da Kallingen bøjer sig i-
gen, og for at friske Sand op til at kaste i
Hovedet på Gascoigne, giver han hende sådan
et Spark bagi, at hun triller hen ad Jorden.
- Hender Faller her ad hende.

1844.

(Kærl. af Kallingen) Hun begynder at rejse sig -
hylende og ondskabsfuld.

1845.

(Indianerlejen) Sore Kerner fræs - stadig un-
der Ledsgæltelse af de krigsdansende Indianere - her
fra en Wigwam.

1846.

(Fra en Wigwam) Sore Kerner Hænder løses -
og Lederredemene tages af deres Arme. - De prøf-
tes ind i Hytten - og et Par Indianere bliver

stående som tagt indenfor.

1847.

(I Wigwamen) Jofet & Gascoigne ind. Den
sidstnevnte er så medtaget af Udmattelse &
Tøber, at han straks synker sammen. - Jofet
bøjer sig ned over ham.

1848.

(Nærb. af de to Kerner) Gascoigne er ved at bli-
ve iklædt. Jofet forsøger at opmuntre & trøste
ham, Gascoigne griber famlende efter hans
Hånd, & med den i sin færd kan i en urolig
Løvin. Afblænding.

1849.

(ved Floden. Nærb. af Tim) Han har prøvet
Tapegojen sårede Ben en ualmindelig smuk
Fabrikning. - kaster sig ned & siger:

Tekst: Giv mig en Fai & dengse trække. Skal sove,
ikke?

og han betragter ^{spisende} Tapegojen, der sidder på hans Arm.

1850.

(Nærb. af Tapegojen) Den der er Hovedet - åbner
hullet & frembringer nogle uforkulerede Lgde.

1851.

(ved Floden) Tim tager det for et "Ja", og læg-
ger sig. - Tapegojen arbringer ham såsom
ved sin Side - & lægger beskyttende sin Arm
om den.

1852.

IV Kapitel.

I hvilket vi ser Indianerne gøre
Forberedelser til en større Røt-
døse. En Helt mister en Kær
Kun, men finder ^{den} Gengæld en
opofrende Kone.

(Nede Indianerlejren) Opblænding. - Aften. Sej-
ren gylser af Bål & Fakler. - Indianerne er

er havet bekræftet med et anbringe ved
Ridskriper omkring 2 Tale, der er rejst i
Fagvinden.

1853.

(2 Wigwam'ene) Gascoigne ligger i urde Feberfanta-
sier, - slår om sig og bruger uafbrudt Munden. -
Jofet bøjer sig fortvivlet over ham, holder øjet
vand på en Kalabar vid mellem den Ijzer
Løber, uden at det dog får den anden til at
blive roligere.

1854.

(Uden for Wigwam'ene) Indianerne kommer til,
stiller sig op på to Rækker - Rønder og Borin med.
-, hvor især besættet med en Stok eller Knippel.
2 Indianere går ind i Wigwam'ene.

1855.

(2 Wigwam'ene) Indianerne ind, - betyder Jofet,
at han og Kernen skal komme med dem. Ja Kelt
Jofet at betyde dem, at Gascoigne er meget
syg, - men det tager de indet Slængen til, - river
ham fra det Løse, han kriller på, og tvunget ham
og Jofet til at følge dem.

1856.

(Uden for Wigwam'ene) Jofet og Gascoigne bliver
skubbet ind. Ja Kelt Jofet til sin Rædsel, at
det er Kernen, at de skal løbe Spidsrod, - men
inden han får gjort Forsig på at protestere,
skubbes Gascoigne ind mellem Rækkerne. -
Jofet bliver prøvet bagefter.

1857

(Fra Rækkerne) Gascoigne ind mellem de
to Rækker... Slagene hælder ned over ham, - og
han rækker sanseløst videre. - Jofet kommer
bagefter, - sætter fortvivlet i Løb - og passerer
Kernen.

1858.

(Inde i Rækken) Jofet kommer løbende, - viden
de Tønderne sammen, - men pludselig standser
han foran en kæmpestor Indianer, der hover
en ukrydte Kniv til Slag. Jofet stikker
på ham, planter ~~et~~ sin knyttede Hæve ind
i Synet på Manden, - så han skyder bag-
læns om. - Så sætter Jofet igen i Løb.

1859.

(Spidsvandsrækkerne, - set fra den anden Side)
Der bliver ingen Forvirring over det uventede
Attentat, - så Jofet slipper ugenlindt let
fra den vidste Halvdelen af Turen. - Gascogne
følger efter ham og synker sammen, - så snart
han kommer inden for Rækkerne. - Pennerne
gribes af nogle Indianere og føres bort.

1860.

(Bag Rækkerne) Den faldne Kæmpe ligger ube-
regelig. Hans Sprog (hans Rone) styrker hen
til ham og kaster sig ned over ham. Kvinden
er ikke nogen anden end den afskyelige Heks,
som Jofet længede et solidt Spark ind til ved
sin Ankomst til Sejren. - Da hun har kon-
stateret, at Gemalen er død, rejser hun sig, spar-
ker fragteligt til ham og løber bort.

1861.

(Helt Sejren) Jofet føres hen til den ene Pæl
~~den~~ og bindes til den, - Gascogne, der er helt
vild, bindes til den anden.

1862.

(Ved Jofets Pæl) Han lader sig binde inden
at Kuy. - Han er klar over sin Skæbne.

1863.

(Pladsen) Indianerne, der har bundet Jofet til
Pælen, fjerner sig - stiller sig ved den yderste
Række Rivknipper, der omgiver Pælet, - parat

te et kende Ild: dem. - Ilekseu stormer
han te Hørdningen, siger ghibbet uget te ham.

1864.

(Kærl. af Hørdningen & Ilekseu) Han jakla-
er uget, & Hørdningen nikker sambykkeuse
& giver en Ordre te sine Folk.

1865.

(Sejren) Indianerne hører sig fra Jafets
Bål & går over te Gascoignes. Antænder den
jæreste Række Brandselevstoffer.

1866.

Tekst: Jafet jaklod, at på Grund af sin respekt-
skridige Gstraden skulde han straffes med et
sæd Tidue te Kænnens Død, Jii Tieren kom
te ~~sig~~ ^{ham} selv...

(Kærl. af Jafet) Hans Ansigt søber hans
vædelige Fortvivlelse... Han prøver Styrken
af sine Bånd, - men nej, der er intet at gøre.
Så ser han over mod Kænnen.

1867.

(Afstandsbillede af Gascoignes Bål) Det flamm-
er veldigt op... Indianerne danser en
vild Krigedans omkring det.

1868.

(Kærl. af Gascoigne) Flammerne slukker op
om ham. - Han haver sit lidende Ansigt
mod Himlen, & hans febrile Læber betæ-
ger sig... Han fremstammer en forvirret & u-
sammenhengende Bøn.

1869.

(Afstandsbillede af Gascoignes Bål) Ilden
tager te i Omfang... & Indianernes Dans
bliver vildere & vildere.

1870.

(Kærl. af Jafet) Jafet kan ikke udholde
det Jafet delige Syn & blikker gysende Gienene.

1871.

(Afstandsbillede af Gascoignes Bål) Flammerne
slukker op om Pælen... Den vilde Dans fortsæt-
tes

1872.

(Nærb. af et primitivt Indianer-orkester) De ledsa-
ger Dansen med utryggelige Toner, der strømmer
ud af dens mærkelige Instrumenter.

1873.

(Afstandsbillede af Gascoignes Bål) Skikkelsen
+ synger sammen i Bålet. - Indianerne stand-
ser deres Dans.

1874.

(Helt Sejren) Indianerne forlægger Skueplad-
sen over mod Jafets Bål.

1875.

(I Udgangen af Jafets Bål) Et Par Indianere
slukker Ild på de gule Røknipper.

1876.

(Nærb. af Jafet) Han er bleg - men parat
til at gå sin Skæbne i Møde med yphøjst Ro.

1877.

(I Nærheden af Bålet) Her står Indianerkekken
i Nærheden af Hørdingen & et Par af hans
Folk... Hun går et Skridt frem & ser hen
mod Jafet.

1878.

(Nærb. af Jafet) Han sender heftemodigt på
Døden. Smik & mandig er han at se på.

1879.

(Indianerkekken Ansigt) Kællingen ser betaget
og rind på Jafet - & Jafet så en Beskrivelse.

1880.

(Historie Billede i Nærheden af Bålet) Kekken
farer hen til Hørdingen & Juklaen ham op-
bidset uget, - der i midlertid ikke lader til at

passer den høje Herre. - Men han må give efter
for Kvindens bestemte Krav- og indlydelse
en Ordre.

1881.

(Omkring Jafets Bål) Indianerne begynder
uvilligt at spilde de brændende Klipper for
på den Måde at slukke Ilden.

1882.

(Nærb. af Jafet) Hans Ansigt giver Udtryk
for hans Overraskelse. - Livsmødet kommer
og sig ham igen.

1883.

Tekst: Jafet kunde jo ikke vide, at det var Skik
hos Stammen, at den Kvinde, der ønskede det,
kunde ægte sin Mand's Morder...

(I Næheden af Jafets Bål) Ilden er nu omkring
slukket. Et Par Indianere går hen til Jafet, -
løsner hans Bånd og fører ham hen til Høv-
dingen.

1884.

(Omkring Høvdingen) Jafet bliver ført hen til
Høvdingen, der hilser på ham på Indianervis og
kommer med nogle Sætninger og Forklaringer, af hvilke
Jafet intet forstår. - Høvdingen peger mod
Jafet og mod Heksen - og gør en Betagelse med sine
Hænder, hvis Flader han lægger mod hinanden.

1885.

(Jafets Ansigt) For Helst ser lidt ubegavet ud.
Gjeblikket, - stimer på Høvdingen og så på Heksen -
og efterhånden går der et Lys op for ham. - Hans
Ansigt får et Udtryk af Rædsel og Sammule.

1886.

(Omkring Høvdingen) Høvdingen lægger Jafets
Hånd i Heksen, - kommer med et Par Ord, og så
er den Ceremoni til Ende. Jafet forsøger at ta-
ge sin Hånd til sig, men Heksen holder den fast.

1887.

(Lejren) Heksen haler af med den spælende Jafet i Hånden - under Indianernes Jubel, der grå giver sig Udslag i Dans. - Euker slæber ind ugenkørvede Mand ^{ind} i sin Wigwam.

1888.

(Heksen Wigwam) Heksen haler ind med Jafet, - betyder ham, at han skal sætte sig på et opkøjet Leje, der findes i en Krog. - Jafet adlyder pligt skyldigt - Hans Brud sætter sig på Høj ved siden af ham.

1889.

(Kærl. af de to) Euker ser kalent op mod Jafet, der med sammelt dræjer sit Hoved bort. - Kvindemennesket læner sig Kusigt ind mod hans Kude og ser smægtende op mod ham, - og han finder så på at betyde hende, at han både er sulten og trøstlig... Hun tager dog ikke Hensyn til hans Ønsker - men er helt optaget af at lægge sin Kærlighed til ham for Dagen. Så finder hun Helt på en anden Udvej: han griber hende i Nakken, nuder hende godt igennem, nærmer sin klyttede Hænder til hendes Hals og gentager så sit Ønske. Euker ser beundrende op på ham og rejser sig så.

1890.

(I Eukers Wigwam) Jafet giver hende et solidt Spark, og Kvindemennesket skynder sig at finde nogle Ting og uger sand Jern til ham. Så vil hun atter sætte sig ved hans Leje, - men når ved han, hvordan han skal tage hende, skelder hende Huden fuld og giver hende et Par droje Slag, - hvorefter hun godnøg sætter sig i den fjerne Krog og lader Jafet spise i Fred.

1891.

(Indianerlejren) Her fejres vilde Orgier omkring Bålet. - Nogle Indianere kommer med Majsbrød

devin, - man drikker z danser, - hyler z skriger.

1892.

(I Eukens Wigwam) Jafet slukker sit Måltid, lyfter gysende til Spektaklet uden for - z kommanderer så sin Squaw hen til sig for et kende Kalabaden z Levningerne. - Hun gør det glemmigt z vil så alt en nærme sig Jafet, - men han rækker hende en hård drivning, z giver hende et spark z betyder hende, at hun kan lægge sig til Hvile i Krogen. - Hun gør det med et drøseligt smil. Jafet lægger sig på sit opkøjele Seje.

1893.

(Karb. af Jafet) Han stjæler sig til at kaste et stjælet Blik hen til sin Squaw.

1894.

(Karb. af Heksen) Hun ligger med åbne Øjne z stirrer på Jafet. Hunder Blik under Korbhed z Bevægning.

1895.

(Karb. af Jafet). Han rejser sig på Albuen, smiler ad Kallingen med knyttet Hånd z slynger den røde Samling Eder ud, han kan komme på i Øjeblikket.

1896.

(Karb. af Heksen) Hun sukker guldhengivent - z blikker lydigt Opvæne.

1897.

(Karb. af Jafet) Han lægger sig igen til Rette, kan ikke lade være at more sig over Situationen, - blikker så Opvæne z lader som om han sover.

1898.

(Afstandsbillede af Indianerlejren) Argiet kulminerer. Dansen raser vildt, - z Indianerne har antent drukket sig fra Sans z Samling. - Afblanding.

1899.

Tekst: Men da der blev stille i Lejren z Jafets

blide Brud var falden i dyb Søvn....

(Eukens Wigwam) Jafet rejser sig forsigtigt op på sit Sæde, - lytter, kaster et Blik hen mod den sovende Indianerkvinde - og kaster sig så forsigtigt ind af Teltet, medførende en af den sølgyldne Afbildes Indianerdragter.

1900.

(Fra Eukens Wigwam) Jafet ind, - med Indianerdragten over Armen, - ser sig spejdende om og smiger sig så vidt.

1901.

(Indianerlejren) Munking de næsten helt nedbrændte Bål ligger de døddrunkne Indianere... Jafet kaster bort fra Eukens Wigwam og ind af lejren.

1902.

(Skov - i Udgangen af lejren) Jafet kommer ind fra Billedets Figurind, - kaster et Blik tilbage - og sætter sig i Løb bort gennem den mørke Skov... Afblænding.

1903.

Tekst: Men ved Daggry blev Fanden løv....

(Eukens Wigwam) Den gamle Helks vægner, ydager selvfølger sig straks, og hender Gemal har gjort sig usynlig og stormer altsamt ind.

1904.

(Indianerlejren) Alt anden Tid og Idyl...

Indianerne har endnu ikke fået hørt Røsten ind. Helken kommer styrkende, - løber Jafalt og styrker hen til Hovdingen.

1905.

(Ved Hovdingens Bål) Indianerkvinden må sparte adskillige Gange til sin høje Herre, for hun får ham rækket. Hun forklarer ham yndigt, hvad der er sket. - Hun indstøder et gennemtrængende Krigshyl.

1906.

(Indianerlejren) De fleste rejser sig sovindvik-
ne og samler sig om Hældningen, der giver
Påden.

1907.

(Klat; Birkads eller lignende i Skoven) Kristene
brøjes til Side- og frem for Birkadet kommer
en Indianer med Ryggen til. - Han ser tilba-
ge i den Retning, han er kommen, øjensynlig
for et Kunststykke, om han bliver forfulgt.

Frist da han nær helt frem i Billedets For-
grund, vender han sig, og man ser, at det er
Jafet, der har i ført sig sin Fergængers Stads-
dragt. - Han iler ud af Billedet.

1908.

(Indianerlejren) Ridslagningen er endt, og
Indianerne skynder sig bort for at forfølge Flygt-
ningen. Heksen er den eneste Kvinde, der deltager.

1909.

(I Skoven) Jafet kommer ind i Billedets For-
grund, kaster et Blik tilbage og løber så vi-
den... Langsom Afblænding.

1910.

Tilst: Een, der ikke har så travlt, men kan
tillade sig at sove over sig....

(Tims Soveplads ved Floden) Opblænding. -
Tim ligger i kugg Løse... Papegøjen ligger
på græsset ved hans Side - med hans Arm som
Bolværk.

1911.

(Nærb. af Papegøjen) Den rejser sig, - kan så ugen-
lindt støkke sig op på det Lænde Ben, og
begynder at strige.

1912.

(ved Floden) Den sætter på den Måde Tim,
der faktisk akkurat slår Gjærene op, men beroliges,

da han ser, at det er kun en Poppedung,
der er på spil. - Han rækker Guldmynten
til Dyret og tager det i Potten til Hilren.
- Så skubber han sig ned til den lille Flod,
tadser sig og giver god Papegojen lidt sand
om næbbet, hvad der ikke behager den. -

Tim skal lige til at holde en lille Tale til
Landfartskæderen, - da han får Gje på uget
i Birkads lidt fra det sted, hvor han lig-
ger. - Han sætter Papegojen på sin Skul-
der - og går så hen til Birkadset.

1913.

(ved Birkadset) Tim kommer, godager til
sin fiibel, at der ligger en nem, lille Dadianer-
kano skjult inde mellem Birkene. - Der er
god Pagaj til, - så Kanoen er altså klar til
Afgang. - Tim sætter den henrykt i Vandet.

1914.

(Store Billede ved den lille Flod) Tim sætter
sig i Kanoen, - Papegojen residerer stadig på
kans Skulder, - og den unge Mand stöder så
fra. - Han håndterer Pagajen med megen
Behændighed og glider flot ned ad Floden.

1915.

(Flod-idyl. Træerne hænger ud over ^{Floden} den) Tims
Kano glider ind i Billedet - og videre. Afblæn-
ning.

1916.

I Kapitel.

I hvilket der Helt bliver klar
over, at han må have Kvinde-
fækte, hvad der ikke lader til
været et Plus.

(I Nærheden af en åben Plads i Skoven) Papet,
der stadig optræder som Dadianer-
kommer gående, - men pludselig standser han og lytter.

1917.

(Nær af en Hånd, der her bændet te en råt
sammenlønnet Palissade) Hånden går ra-
sende.

1918.

(ved den åbne Plads) Jafet's Ansigt klæber
og... Han skynder sig efter Lyden.

1919.

(Frau Palissaderne.) Jafet kommer hurtigt gæ-
de,-åbner Døren, der i Bræddebegnet, og træder
inden for.

1920.

(Terrainet inden for Palissaderne) Midt i Ter-
rainet ligger et råt, sammenlønnet Bjælkehjør,
der kun har nogle ganske få ^{og små} Høndur, som nærmest
gør Indtryk af at være Skydekår. - Jafet
kommer ind i Billedet - og skynder sig så op mod
Huset. - lige op te Huset ligger et lille Skur.

1921.

(Foran Huset.) Jafet kommer, - banker på den
tunge Dør.

1922.

(Stor Stue; Bjælkehjør) Her hersker en malerisk
Vorden. Fra loftet hænger Bændter af tørre-
de Tobaksblade samt forskellige Redskaber. - Frau
Kammineu sidder to, ikke særlig tiltalende Mand-
folk og stopper uget Tøj. ved Enden af det
store Bord, sidder en mandkæftig Kvinde, der
næsten måler sine 6 Fod, og hvis øvrige Dimensi-
oner står i Forhold dertil. Hun er meget robust
og storslået i sine Træk, men egentlig ikke grim,
Hun sidder og damper på en Rindtpibe og er
ved at smitte et Par Sandalsåler ind af et
Stykke Læder. --- Mandfolkene lytter - og
Kvinden drejer også Hovedet mod Døren.

1923.

Tekst: Denne ualmindelige Kvinde ~~er~~^{er} den
ensomt beliggende Farms Ejer, og de to Mand-
to jorbevejende Skaffejanger-Herre og Her-
sker... Hun bedder Mrs. Loft, og hender Mand
~~er~~^{er} dog dog kort Tid i Forvejen.... hvilket han
~~kan~~^{kan} see glad for....

(Hærb. of Mrs. Loft) Hun lytter, - vender
sig så mod Mandene og tilråber dem en Ordre,
Tiden at tage Tiden ind af Mændene...

1924.

(Stuen i Bjælkehuset) Den ene Mand rejser sig,
tager en Bøsse ned fra Pæggen og retter hen
de den. Hun går.

1925.

(Hærb. ved Døren uden for) Jafet begynder at
blive utålmodig, - banker igen på Døren, men
i det samme river denne ~~person~~^{person} og Mrs. Loft
toner frem i Døren med Bøssen i Hæn-
den og Tiben i Munden. - Det giver et Gisp.
Jafet ved Lydet af Kampkvinden, - han vil
uvilkaarligt vege tilbage, men hun griber ham
hårdt om Hånden og kaster et Blik i Hånd-
fladen. Hun slipper atter Hånden og siger
kort:

Tekst: Det er Brandmærke... For en Gangs
Skyld altså en slich Mand... Hilsneladen
de!

Hun kommanderer Jafet ind - og han adlyder,
- ikke helt modig ved Situationen.

1926.

(Stuen i Bjælkehuset) Mrs. Loft puffer Ja-
fet ind, - betyder ham, at han kan sætte
sig og sige så:

Tekst: Sulten?

Jafet nikker, og Kvinden går hen til et

Skab, tager ugle store Fade med Fødevidler
jem - og sætter på Bordet. Da hun ser, at
hendes to Medhjælper sidde og kridsker sam-
men, krummander hun dem ind. - Hun
sætter sig ved Bordenden. - og betyder Jafet
at han skal spise.

1927.

(Nærb. ved Bordet) Jafet tager et Stykke Rod,
hvorimod hans Færdige tager en 5-6 store diin-
ser over på sin Tallerken. - Jafet ser „beun-
drende“ på hende, - hun siger bydende:

Tekst: Fortæl!

Jafet begynder at fortælle samtidig med
at han spiser.

1928.

(Uden for Bjælkehuset. Ved Udgangsdoeren) De
to „Gæstefolk“ ligger Doeren og bliver stående
og småsnakker. Den ene siger grinerende:

Tekst: Han er kommen godt op et knæ!
... Hun lægger Beslag på ham for Tid og Æng-
hed!

Den anden griner med - og de går så bort
fra Doeren.

1929.

(Hun i Bjælkehuset. Nærb. ved Bordet) Jafet
slutter sin Beretning, - falder et Øjeblik i
Stasen ved at se Mrs. Loft nuppe et Par Styk-
ker Rod te over på sin Tallerken, - men ende-
lig får han da sagt:

Tekst: Og nu agter jeg mig te den uarme-
ste engelske Koloni... Den kan vel ikke være
så langt herfra?

1930.

(Nærb. af Mrs. Loft) Hun ser på Jafet, -
smiler så... et grimt Smil, der blaffer hender
stærke, hvide Tænder, og siger:

Tekst: Har ingen Interesse... For jeg har:
Smide et behøvede dem her... lige siden min
Mands Død har jeg kun haft de to Pallikter,
De så, de et hjælpe mig, og det er for lidt!
1931.

(Nærb. ved Budek) Jafet ser mildt overrasket
ud - og faxiger en Protest... men den massive
Kulbide ham af - og lei igen... ^{med} den latter,
der får det de et visle koldt ned ad Ryg-
gen på Jafet. - Afblænding.
1932.

II Kapitel.

Som vi vil hellige Tim og hans
Doppedning. De oplever nemlig
også et og andet af Interesse.

(Bifloden) Tim kommer padlende fra Bille-
dets Baggrund og forvinder ud først i Bil-
ledet. Hans to Følgesvend, Papegøjen, sid-
der stadig på hans Skulder. - Flodens Om-
givelse har en skiftet Karakter... Her er
ingen Vegetation - men kun Sand og Klitter.
1933.

(Flodens Udmunding i Havet) Et Stykke
ude på Havet ligger en mindre Skonnert.
Den har en meget mystisk Sejlsbetning. - Tim
kommer padlende ind fra Billedets Forgrund,
og Strømmen fører ham ganske gratis ud mod
Havet. - Der han får Oje på Skibet forude,
rejser han sig op i Kanoen.
1934.

(Nærb. af Tim, - set forfra) Hans Ansigt stråler
af Glæde. Han råber "Himra", - ryster med
Hænder og betroer Papegøjen, at det kender
han Held.
1935.

(Hvor Havet begynder) Tim sætter sig igen

og padler for fuld Kraft ud mod Skan-
neren...

1936.

Tekst: Timus Glade havde dog vist været
uget mindet, hvis han havde vidst...

(Skammerens Tak i Fugleperspektiv) Man ser nu,
at Berøringen er lettere. Sorte... En del af
dem hænger oppe i Rørerne og bakkes med Sejlene
uden at kunne få dem til at make ret. -
En Neger kommer op fra Kabysluigen med
en Meridiansirkel (eller et andet Instrument til
at tage Solhøjden med); Hånden og går op
på Skansen.

1937.

(Skansen) Her står "Kaptajnen" og snakker med
et Par Negre... "Kaptajnen" er ikke nogen an-
den end for gamle Bødder, Negerforeneren få-
mer Vincent, - og det ^{er}øjensynlig Resterne af
hans engang så stolte Bånde, der har været
Skibet. Det er dog kun sorte Røvere, der er
om Bord. - Negeren kommer med Meridian-
cirklen... Vincent prøver med den, kan selv-
følgelig ikke finde ud af dens Brug og siger
sammenbrudt:

Tekst: Ingen forstår at klare Sejlene...

ingen forstår at bruge Instrumenterne... og de
fjansante Makroser, vi har skrevet sammen i
Læsten, for vi ikke stole på enden!

Almindelig Redslæthed! - Så får en af Negre-
ne Gø på Timus Kano- og går de andre op-
medtromt på sin Gdagele.

1938.

(Del af Havet) Timus roer lidt, - vifter vi med
Pagajen og roer så lidt igen. - Han er meget
tæt på Skibet.

1939.

(Skansen. På Skansen) Vincent grunder et Øje
blik, giver så sine Folk en Ordre, - hvorefter
de Juvinder.

1940.

(bed Skibssiden) Kanoen lægger til, Tim entreer
adnat og ad et Tor. med Papegøjen på sin
Skulder.

1941.

(Et Sted ved Rølingen) Et Par sorte Bandit-
termer ligger i Skjul ved Skanseklædningen. - Tim
sætter søniger sig indtænksomme over Rølingen -
bliver i det samme uappet af de Sorte. -
Tim bliver mindre hyggelig til Møde ved
den Udvikling, Situationen tager.

1942.

(Dokket) Tim fræs og på Skansen - og kaster
undervejs ransagende Blikke omkring.

1943.

(Skansen) Tim fræs og til "Kaptajnen", -
betragter ham genkendende.

1944.

(Hæle. og Tim) Han skærer en Grimasse, -
han bøjer sig ned mod Papegøjen og hvisker:

Tekst: Nu går den ikke så godt!... Det er en
kvin Historie, jeg har rodet dig ind i!

Så vender han sig atter mod Vincent og ser
venligt på ham.

1945.

(Skansen) Kaptajnen beordrer sine Folk til et
trække sig lidt tilbage, - tager så en selvskuden
Pistol og af sit Balte, læger med den i Hæn-
den - og siger så med et døvelsk Grin:

Tekst: Gleder mig at se et brunt Ansigt...
jeg længes lige frem til at se brødt!

Tim Ansigt forbliver lige sentligt, - og da Nege-

ren med beægtet Grømsked have Pistolen, -
virer Tim blot med Hovedet og stikker en
Finger ind i Pistolmunden.

1946.

(Hærb. af Tim og James Vincent) Tim står sta-
dig med Fingeren i Munden og siger mildt
bebrejdende:

Tekst: Det er meget ufarligt af dem...

Den kunde jo være lidt.

James Vincent kan ikke lade være at blive dølge-
ret af den unge Mands Koldblodighed.

1947.

(På Skansen. Hærb. af de 3-4 Sorte) De kan ikke
lade være at lè, - men det vilde være synd at
sige, at deres Ansigter forræder af denne
Latter.

1948.

(Hærb. af Tim og James Vincent) De andres
Latter får umiddelbart Blodet i Kog i Vincent
igen... Han "ryster" Tims Finger bort - og
vil igen have Pistolen, - men han griber
om dens Løb og siger i en uhyre bestemt Tone:

Tekst: Tag min Deres Fornuft med til Hjælp,
Højstænde... Ja de vil da vel ikke håbe, at
jeg skal forlade denne Pude med den Over-
bevisning, at de er den største Idiot, der
har stukket i et Par suavsede Buxser...

Vincent's Ansigt fordyber af Raseri... han
fremstøder de sidste Ord... men Tim tygger
stilsædigt på ham.

1949.

(Tims Ansigt) Han tygger stadig på Reg-
ren og siger så i en doocende Tone:

Tekst: ... Her får du et ganske fredeligt Memme
om Bord, der ikke er i Stand til at gøre en Kat
Fortæd... et Memme, der er vel bevandret.

i Løgekunsten, og som en Specialist i Navigation og al anden Søfartskunst... og så vil de lamme ham!... Det er te et grøde Blod over...

1950.

(Nærl. af Vincents Ansigt) Det bliver eftertænksomt... det rigtige i Tim's Revmementet går så småt og for ham.

1951.

(Nærl. af Tim og James Vincent) Tim mærker at vinden er ved at sende sig, men skjuler sin glæde... Negrene sænker tovende Pibolen og sætter så Meridiancirklen hen mod Sham. - Tim begynder at demonstrere.

1952.

(Kort Nærl. af de sorte, der står på Skansen) De er duperet - og nikker anerkendende til hinanden.

1953.

Tekst: ^{Selv om} ~~men~~ Tim ikke havde mere Forstand på at bruge det Apparat, end Papegøjerne havde, havde han en vidunderlig Evne til at skjule det...

(Nærl. af Tim og Vincent) Tim jubler, - svinger med Apparatet og laver alle mulige Hokus-pokus, - så han fuldstændig duperer Negrene. - Denne skinner eftertænksom på Tim og siger så:

Tekst: Harde det ikke svært her...

Men jeg har tvivlet, at mit herdt Ansigt skal skånes...

Tim fløjter fortaende - givende et Øjeblik Jæg siger så minsket:

Tekst: Det her herdt Ansigt... Så meget gerne! ... Et Øjeblik...
og han sender sig og vinker en af Negrene,

(314)

den står på skansen, hen til sig.

1954.

(Skansen) En af Negerne nærmer sig lidt tavende, Tim griber hans ene Hånd og trykker den renskabeligt, - tager så med et indbyldende Smil Pistolen fra Vincent og ^{stikker} ~~giver~~ den i Hånden på Negeren, siger juklærende til den noget forbløffede "Kap-tajn":

Tilsv: Fu at holde mig og Poppedeug i Skat, - hvis vi skulde gåe indtilbens....!

Så tager han den pistolforvundet Neger under Armen og støtter af sked med ham under genrytlig Pluden. Negerens Kammerater griner.

1955.

(Nærh. af Vincent) Han ved ikke rigtig, om han skal li eller græde - og ender derfor med et rystet lidt uforstående på Hovedet.

1956.

(Et eller andet lille Rum i Skibet) Tim kommer ind sammen med Negeren, som han stadig har under Armen og underholder på det livligste. - Tim giver Negeren en Bæske, og denne finder Jaffamasket en Bøtte med sort Maling frem. Imidlertid sætter Tim forrygtigt Papegøjen på sig, kranjer sin Fangeblære ned om Skulderen og smøger Armerne op om Armenen og sætter sig så på Kanten af et Bord.

1957.

(Nærh. af Negeren og Tim) Negeren begynder at smide den sorte Maling på ham med en Pensel. Tim skæm nogle Grimasser og spørger så fidedelt:

Tilsv: Sig mig ungang... hvordan er det egentlig kommet i Besiddelse af denne herlige Skude?

1958.

(Nærh. af Negeren) Han holder et Øjeblik in-

de med arbejdet, betænker sig lidt på, om
han virkelig skal lade Munden løbe...

Se løber snakkesaligheden af med ham og
han begynder at fortælle, - siger:

Tekst: Nogen Dage siden... at som sædvanlig
ved Nattehed fandt Blø på Stranden...
at Skib måske skulde sig lække lade ind...
Han fortæller videre - og bringer samtidigt
flittigt Penselen. - Hans Ansigt bliver
effenhånden i tydeligere og frem over det to-
ner:

1959.

(Stranden på nogen Afstand) Nat. - Der er
fandt et Par store Bål, der lyser kraftigt
id i Natten. - En Del mørke Skikkelser skimter omkring Bålene.

1960.

(Nærlig ved et af Bålene) Et Par Negere rejser
sig, - blandt andet den Mand, der fortæl-
ler om Historien - og pejer ud mod Havet.

1961.

(Afstands-billede. Havet) Et Skib - Skonner-
ten - styrer ind mod Land.

1962.

(Ved et af Bålene) De to Negere, der har op-
daget Skibet, gør deres Kammerater opmerk-
som på det, - og der smides mere Brændsel på
Bålet. - Afblænding.

1963.

Tekst: Da vi havde fået lokket Skibet vi
var ind mod Kysten som uventet...

(Havet, set fra Stranden) Skibet er nu Ky-
sten ret nær.

1964.

(Stranden, - først Havbrandingen, - længe
tilbage Bålene) Negrene løber ned mod
Strandkanten, kaster sig i sandet og svor-

mer ud mod Skibet.

1965.

(Havet med Skibet) Negrene sommer
ud mod Skibet... Billedet bliver taget
3 fem over det tæppe;

1966.

(Det lille Rum i Skibet - Nærb. af Negeren
- som 1958) Han fortæller 3 "maleri" på en
gang. Han er nu i Færd med Tim's Arme
3 Hænder... Han slutter med et rige:
Til det: Vi bordede Skibet... gav mig en
Pædagog... 3 med lundtagelse af nogle få
Matroser, der ligger baret 3 bundet i da-
sten, blev de andre ekspederet uden bord...

1967.

(Det lille Rum) Negeren slutter sin Be-
målingen, som først ikke i al sin høj Grad gæn-
kes af Tim. - Men han lægger dog Bånd på
sine Følelser, - 3 da "Nealmerstenen" nu har
forvandlede ham til en skilfuld Negers-
sprunger kan ved fra Bordet. - Han over-
retter Negeren Protollen, der hidtil pedeligt
har ligget på Bordet, - bærer et underlige-
de Blik på sig selv i et stykke Spejlglas,
anbringer alle Papergøjen på sin Skulder
3 venter så ud, - fulgt af Negeren.

1968.

(Dækket) Tim 3 Negeren go af en drige,
for den hilser gunstigt 3 kollegialt
på sine sorte Fæller - 3 sanker så go på
Skansen.

1969.

(På Skansen) Tim 3 Negeren go, - modtages
med en latteralve af de underordnede Negre,
- hvilket Tim dog ikke lader sig afficere af,
men tanker lige hen til Vincent. - Han ta-

ger skilfærdigt Pistolene fra den Keger, der
har malet ham.

1970.

(Harle. of Tim & James Vincent) Med et
Brik overdrækker Tim, Kaptajnen "Pistolene".
Banditten tager mod den, - betragter med
en vis Beundring i Blikket den rødnase
Tim, - der skilfærdigt bemærker:

Text: Ja... ikke sandt... Sort er min alli-
gevel det klædeligste!

Vincent kan ikke længere optholde sit breste
udtryk men brister i Latter... Tim brik-
ker smigret... Langsom Afblænding.

1971.

III Kapitel.

I hvilket Jafet er lige på
Nippet til at blive begar-
set med en ny Kone. Til
Slut griber han Harens Jæ-
ser, hvad der er det eneste
Påben han har.

(Marken omkring Bjælkehuset) Mrs. Loft
er ved at vise Jafet ^{der er skabt i Benlæden og stjerper fra hendes kedelpanner} sin Bedrift. De to
Jorbenstående Fanger går og arbejder i Tobaks-
(eller Klajr-) marken. - Kampetvinden & vor
Helt passerer Arbejderne, men standser et
hår dem, - da Løben vil undersøges en Tobaks-
plante nærmere.

1972.

(Harle. of de to Arbejdere) De snakker sam-
men, medens de passer deres Arbejde... Den
ene siger:

Text: Den er ikke til at ^{vedkommende} fejle af... Hvis
far ham... Jeg vilde ja mit ^{bedkommende} hellere
være Slave i 40 Aar end være ridvat for
Lødens Rædighed!

1973.

(Nærh. af Jofet & Mrs. Loft) De har begge hørt, hvad Tylen sagde... Jofet bliver meget ilde til Mode, - men han dedrager sig og tager roligt en kæmpemæssig Jordkuold og kugler den i Hovedet på de to Sladde-bøtter.

1974.

(Nærh. af de to Arbejdere) Jordkuolden rammer den med sådan Kraft, at de begge triller.

1975.

(Nærh. af Jofet & Mrs. Loft) Hun slår en Latter op og betyder så på sin vedvarende, bestemte Måde, at Jofet skal følge med hende - og han skal nok lade være at protestere.

1976.

(Marken) De to går op til Huset.

1977.

(Fraan Indgangsdøren) Jofet lover lidt med at gå ind, - men Kvinden tager ham i blødt i Armen og sætter ham inde i sofaen.

1978.

(En Art Forstue) Her flyder det med Skrammel, - og ved krogen står 3 uimagelige Senge. Jofet & Mrs. Loft forvinder ind i den næste Stue.

1979.

(Den store Stue) De to ind. Fruen anmoder Jofet ^{om} at tage Plads - og gør det så kommanderende, at han småkælende sætter sig. Hun sætter sig lige over for ham.

1980.

(Nærh. af de to) Hun ser et Øjeblik tavst på ham, - og han lige som bliver mindre

undt hender Blik. Så siger hun:

Tekst: Ja, hvis ikke hjælper godt springer i det!... Jeg kan jo nok se, at de godt kan li' mig... og jeg kan godt trænge til en Mand igen... Altså... vi giftes os!

1981.

(Nærl. af Josef) Han ser uget forskædet ud... Begynder vi for alvor at komme med faste Betragtninger og Kundskyldninger...

1982.

(Nærl. af de to) Mrs. Loft afbryder ham beu'kalt, -slår i Bordet og siger:

Tekst: Der er ikke uget med Papirene... og Præst og det!... Vi underskriver blot en Ejendomskontrakt, lader Slaverne underskrive den som Vidner... og så er den sag i Orden!

Josef kommer med alle de Indvendinger, han kan finde på, - men det rører ikke den gifteligste Dame... Afblænding.

1983.

Tekst: Men gå på en anden Kant ned med Faren sig...

(Skovferrain-som 1909) Indianerne er på Spor efter Josef. - Heksen, som han så skammelig lod i Stikken, gjaldner sine Stram mepauder til at mase videre... De smiger sig bort.

1984.

(I Bjælkehytten. Nærl. ved Bordet) Josef Jam fort med sine Indvendinger, - som Mrs. Loft overlegen fejler til Lede. - Hun ender dog med at sige:

Tekst: Nu er sel ikke vant til at blive friet te... så jeg vil se på dit Stue

til i Morgen... Så kan Du være på det! -
Jafet nikker glad, rækker begge sine Hænder,
som hun trykker sig kært, et varmt
Helt er ved at knække sammen.

1985.

(Den store Stue) Så svandser Jafet forvir-
ret ud...

1986.

(Feststuen. Nærl. ved Døren fra den store Stue)
Jafet ind, - lukker Døren efter sig og vider sine
Hænder i drump Fortvivlelse... Hvor i Al-
verden skal han gå? ... Det vil sikkert være
håbløst at flygte, for den mandkraftige
Dame holder sikkert Gje med ham... Men
så modner der en Beslutning i ham, og
han mumler:

Tekst: Ja, i Nat... i Nat!
og hører Ansigt og klaver atter.

1987.

(Den store Stue. Nærl. af Mrs. Loft) Hun
ser med mine Blikke hen mod Døren, ud
af hvilken Jafet just vandt... Så støtter
hun Hovedet mellem sine Hænder og sætter
dybt... som en juelstet Ungvild... Afblæn-
dning.

1988.

Tekst: og Jafet "sov på det"....

(Feststuen. Nærl. af Jafet) Han bygger færdt
påklædt i sin Seng, - lytter, rejser sig og
op på Albuken og stirrer hen mod Døren,
der fører ind til den store Stue.

1989.

(Nærl. af Døren med Nøjlebillet) Der skim-
ter Lyg gennem Nøjlebillet - men bledt
efter slukker Lyset.

1990.

(Frosten. Jafet i Leugen) Han nikker til-
feds - og holder sig så opventende.

1991.

(I hdkanten af skoven) Rødhuderne svarer sig
forsigtigt fremad.

1992.

(I Bjelkehytten. Frosten) Jafet svarer sig
forsigtigt ud af Leugen, - napper en Bøsse fra
bægen og Knigle og Knidt og svarer sig så hen
mod Jdedøren - og begynder forsigtigt at åbne
Døren, der er sikret med en stor Træbjelke.

1993.

(uden for Bjelkehytten. ved Jdedøren) Den
åbner forsigtigt, og Jafet hister ud... Han
ånder beprøvet op, da han juveløbig er nået så
langt - og skal netop til søvornet at trække
Døren i efter sig, da ~~der~~ pludselig en kraftig
Skud strækker ud gennem Dørspalten, -
napper Flygtningen i Kraven og bliver ham
ind i øjen.

1994.

(Frosten. En Krog ved Griløet) Krogen er
tom et Øjeblik, - men så plumper Jafet
med megen Tødsomhed ned i den... og hænder sig
af Skak og Smerte.

1995.

(Alle Frosten) Den blyger et Øjeblik i Halv-
måne, - men så hænder et Lys, og Jafet kon-
staterer gysende, at det er selveste Mrs.
Soft, der har spillet ham det Træk. -
Hun lukker Døren igen, - går så hen i et Hjør-
ne af Stuen og finder en perulant frem, til
hvilken de har fastgjort en tung Jernknigle. -
Hun går hen til Jafet med Remedierne. -
De to Arbejdere har rejst sig op i deres

Senge og følger interesseret Begivenhedernes
Gang.

1996.

(I Krogen) Mrs. Loft bøjer sig ned over
Jofet, - slår den perubøjle, der sidder i den
ene Ende af Ræden, om hans Ankler og lirk-
ker den med en Nogle.

1997.

(Nær af Arbejderne) De griner ondskabs-
fuldt.

1998.

(Forkæm) Enken bøjer sig lavt ned mod
Jofet, løfter ham - til Trods for hans Mod-
stand - op i sine Arme og bærer ham midt i
den store Stue, efter at have givet en af
Slavens Ordre til at sætte Lyset derind.

1999.

(Den store Stue) Kampkvinden bærer Jofet
midt i hendes en Øn, der fører midt til et
lille Lager- og væktrøjrum. - Slaven stiller
Lyset på Bordet og takker sig så grinende
tilbage.

2000.

(Det lille Lagerrum) Mrs. Loft bærer Jo-
fet midt i det lille Rum, der kun har et
meget lille vindue. - Hun smider Jofet
hen i en Krog og forvinder så øgen. - Jofet
sukker dybt og inderligt.

2001.

(I Hdkanten af Stoven) Indianerne smiger
sig frem... kryber ned mod Palisaderne.

2002.

(Afskandsbilledet af Palisaderne) Langt tilbage
skimter Flytten. - Indianerne kryber udmere
til Palisaderne.

2003.

(Det lille Lagerrum) Papet rejser sig, tager
Kuzlen, der er fastgjort til den, i Færnen
og går hen til Kvindet, ind ad hvilket
Månelyset falder.

2004.

(Frau Palisaderne) De første Indianere
køber helt hen til Palisaderne.

2005.

(Det lille Lagerrum. Kæde. af Papet ved Kvindet) Hanser uzer, der får det til at give
et Choc i ham.

2006.

(Afstalds billede af Palisaderne) Et Par Rødkind
der spejder ind over Terrænet.

2007.

(Lagerrummet. Kæde. af Papet) Hanser
og Farer... og kvinder intet over Lagerne.

2008.

Text: Huset to andre Mandfolk havde
også fået Gæ på Indianerne, og derfor...
(Uden for Bjælkehuset. Kæde. ved Jorden)
Den bliver forvigtigt og... og de to fejle Mand-
folk smækker ind.

2009.

(Afstalds billede af Bjælkehuset) De to Mand
løber i jildt Tirpning bort fra Hyltten-
i modsat Retning af den, hvor Indianerne
er på Færde.

2010.

(Det lille Lagerrum) Papet har fattet en
Beslutning og går - med Kuzlen i Færnen -
ind i det store Rum.

2011.

(Den store Stue) Papet ind og hen til Indens
Seng.

2012.

(bed Eukens Seng) Hun rejser sig op i Sengen
- i hvilken hun har ligget fuldt påklædt -
og ser spørgende på Papet, der blot siger:
Tekst: Indianere!

Hun nikker fastslående.

2013.

(Den store Stue) Hun står ud af Sengen,
tager det ikke tændte lys med sig og går
ind i Forstuen. Papet følger langsomt ef-
ter.

2014.

(Forstuen) Eukens lukker de store Skodder
for vinduet, - tænder så lyset og opdager, at
de to Slaver har gjort sig usynlige. - Da hun
så også ser, at Jorden står på Klem, for-
står hun, at de fejge Tyre har grebet Flug-
ten, - lukker med et hånligt Smil Døren,
skubber Træbjælken for og betyder via Papet,
der er knækket ind, at hun skal hjælpe
hende med at skubbe nogle tunge Møbler
hen foran Døren. Men hun ryster på Hovedet
og peger ned mod sin Lunte. - Mrs. Loft
går hen til hende.

2015.

(Kærl. af de to) Hun betragter ham op-
mærksomt og siger så:

Tekst: Vil du love mig ikke at flygte,
hvis jeg løser Dig?

Han ryster stolt på Hovedet... Hun ser på
ham med nybenede Bryn, - bøjer sig så
hurtigt og læser Bøjlerens Læs op.

2016.

(Forstuen) Papet hjælper hende så med at
skubbe nogle Møbler hen foran Døren.

2017.

(Terrainet uden for) Indianere rejser sig op
mod Huset.

2018.

(Festdøen, inden for Døren) Papet lægger
Bøsse og Ammunition hen på Bordet i den
Døren. Mrs. Loft undersøger Bøsserne. Pa-
pet ser på hende, - så siger han:

Tekst: Har det ikke klogere at lukke mig
ud... Det er jo mig, Indianerne er ude ef-
ter!

Kvindens rykker på Hovedet, kigger op på
Bordet og kaster et Blik ud af et af Skyde-
skårene. - Papet følger hender Eksemplet.

2019.

(Uden for Huset) De krybende Indianere
rejser sig - og løber hen mod Døren - og giver
sig til at bearbejde den med deres Økser.

2020.

(Festdøen. Inden for Døren) Papet og Mrs.
Loft skyder.

2021.

(Uden for Huset): Et Par Indianere sej-
ner os.

2022.

(Festdøen) De to Forsvarende lader påny-
g skyde.

2023.

(Uden for Huset) Støtten glimter ud i Nat-
ten... Indianerne trækker sig langsomt til-
bage.

2024.

(Festdøen. Inden for Døren) Papet vender sig
fra Skydeskåret og siger til Hunden:

Tekst: Jeg tror, Faren er overtaget... De
harde umuligvis ikke tænket, at vi skulde

2de Madstand!

Mr. Soft ryster skeptisk på Hovedet.
2025.

Tekst: 3 him harde Ret... Rødkhuderne vil de
blot prøve et nyt middel...

(Terraintet uden for Hytten) Indianerne smiler
sig atter op mod Hytten, - belæstet med Kvas
3 ved, som de har hentet i skoven... De
værmer sig Fæen, - men da Skuddene atter
glimter ud fra dem, - 3 frantur de
Retning 3 stavler Brændselmaterialet op
ved Jævlen - 3 ved Foriden, så nær Døren
som muligt. - De stikker Ild i Brændet.

2026.

(Fortsættelse) Jofet 3 Mr. Soft fortæller, hvad
Indianerne har til Hensigt - og ser alvorlige
på hinanden. Stillingen er ved at blive
kritisk.

2027.

(Huset, set i nye Afstand) Brændet bliver
se kraftigt op - 3 Træstaket fanger Ild. -
Indianerne betragter tilfældet med Jærk.

2028.

(Fortsættelse) Røgen begynder at trænge ind.
Mr. Soft begynder at blive uenlig med
Situationen 3 giver Jamrende efter Papets
Hånd. Han lader hende beholde den
3 siger efter en kort Betænkning:

Tekst: Vi har kun een Udvej... Når
Ilden 3 Røgen bliver så kraftig, at den
dækker Fæen, må vi gøre et Forsøg på at
slippe ud!

Enken nikker - og lader Papet helt overtage
Kommandoen.

2029.

Tekst: Det givstige Gjelæk...

(Huset på Afstand) Huset står i Brand,
og Røgen mælkes det.
2030.

(Fristien) Røgen lyser tykt herude. Ja-
fet skubber Bordet, der står frau Døren,
til Side, - slår Træbjælken fra og betyder
Eiken, at vi skal det ste. Men griber
ham krampagtigt i Hånden.
2031.

(Nærl. ved Jerdøren, - set ude fra) Døren
lukker op - og Jofet og Kvinden springer ud
mellem Røg og Flamme.
2032.

(Afstands-billede af Terrænet med det
brændende Hus) Jofet og Eiken stormer
bort - i en anden Retning end den, hvor
Indianerne er.

2033.

(De livende Indianere - set på) De stirrer
op mod det brændende Hus... men så får
den gamle Indianerkilling... Gje på ryg-
gen og går lygende de andre delagtige i sin
Hjælp.

2034.

(Afstands-billede af en Skov) Jofet og Eiken
nærmest sig løbende - og med hinanden i Hæn-
den - Skoven.

2035.

(Nærl. af Indianerne) De farer op og
sætter efter Flygtningene.

2036.

(Set frau Skoven) Jofet og Eiken kom-
mer løbende, - standser et Øjeblik og kaster
et Blik tilbage. De ser:

2037.

(Afstands-billede af den brændende Hytte)

Den styrer sammen. - Indianerne løber
forbi den.

2038.

(Fruen Skoven) Jafet kaler: Euker, - men
hun er allerede udmattet og har været
ud et stykke med. - Jafet slæber dog af
med hende. -

2039.

(Indei Skoven) Jafet kaler af med Euker
- midt ad Billedet: Fugleind. Hun søger
på stunde og stovende sammen. - Jafet
kaler og slider i hende.

2040.

(Nærb. af de to) Jafet prøver at gyldne
hende, - men da det ikke hjælper, siger han
hårdt:

Tekst: Ja, - så må vi skilles!... Tiden er
ikke til lediggang!

og han river ubarmhjertigt sin Hånd
til sig.

2041.

(I Skoven) Så sætter ^{han} Jafet i løb videre,
uden et tag Klængs to, at den julebede
Kvindel skæker Arterne ud efter ham.

2042.

(Fruen Skoven) Indianerne myldrer mid-
med Heksen i Spidsen.

2043.

(Indei Skoven) Euker rejser sig, - lægger roligt
sine Arme over Kors og afventer Indianernes
Komme. - Riddende kommer, indtager en
furende Holdning, - og Heksen styrer hen til
Euker og siger:

Tekst: Sig mig, hvor han er... Jeg tror
hans Squaw!

2044.

(Nærb. af de to Kvinder) Heksen gentage sit Spørgsmål, - ^{men} Euker lser hende på Ansigtet & siger:

Tekst: Du... hør Squaw!... Nej, han har min, var han - & ikke du!

2045.

(Inde i Skoven) & hun griber fat i den gamle Indianerkvinde - & slynger hende gennem døftene hen i Hæredet på ugle af hendes Stammebrøder.

2046.

(Nærb. af nogle Indianere) De lægger Pile på Bærene - & ~~lægger~~ sigter ~~med~~ på Euker.

2047.

(Nærb. af Euker) Hun betragter sine fjerde Fjender med et hånløst Smil... Så borer Pile sig ind i hendes Bryst... Hun rækker & synker ~~med~~ langsomt sammen.

2048.

(Inde i Skoven) Indianerne stormer videre for at genoptage Forfølgelse af Jafet.

2049.

(Nærb. af Euker) Hun trækker Pejret hurtigt, - men Smilet... det Smil, der var Jafets Skrik... spiller stadig om hendes Læbe. Hun minner.

Tekst: Jafet... min Jafet!
Så synker hun langsomt sammen, - død.
... Afbehandling.

2050.

Tekst: Men Jafet undslap sine Forfølgere, & ved Daggry vædede han Kysten...

(Fruen i Klitrakke) Jafet kommer til Synet oven på Klitrakken, - spjæder ud over Havet, hvor han ser:

2051.

(Afstands-billede af Skovværet) Den sejler
sindigt fremad.

2052.

(Nærl. af Jafet på Klitkøkken) Han
stakker friblaude Arme i Vejret.

2053.

(Stranden, d. Fugl. Brændingen, - i Baggr.
Klitterne) Jafet kommer i Løb ned fra
Klitterne... bader ^{ud} Vandet - og strømmer ud
mod Skovværet.

2054.

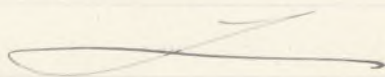
(Havet) Jafet strømmer ud mod Sko-
bet. - Afblænding.

Tekst, der tæner frem og tæner bort:

3 her forlader vi vor Helt. I vor Fortællings
7^{ende} Del:

På livet løs

følger vi ham i nye Aventyr og ser, at
han nu nærmer sig sit Mål: at finde
sig en Fader.

Ende på 6te Del.

Yafet,
dersøger sig en Fader.

x
nyende Del:

Taa Livet løs.

x
Kendte personer:

Yafet Newland.

Tim.

James Vincent, Neger, Søværkaptajn.

Don Scipio.

William Atkins.

Donna Agnes.

de Silva, hendes Fader.

x

Fleta (Cecilie de Clare)

Lady de Clare, hendes Moder.

Harcourt, Yafets Ven.

Lord Windermeer.

Sagfører Marterton.

2055.

(Præsentationsbillede af Jafet) Han er iført den Dragt,
i hvilken han flygtede fra Luken, - Mrs. Loft.
(Billedet tæner frem og tæner bort)

2056.

(Præsentationsbillede af Tim iført Fængedragt)
Billedet tæner over i: Billede af Tim som Neger.
(Helt Billedet tæner frem og tæner bort)

x

Hefter gentages nogle enkelte
af de sidste Billeder i 6te Del.

x

2057.

I Kapitel.

I hvilket det ser meget sort
ud for Jafet

(Skonnetsens Bæk: Fugleperspektiv) Negerne ligger og
dovner i Solen. - På Skansen ligger James Vincent
og drikker og spiller med et Par af sine mest betroe-
de Folk. - Tim kommer ind i Billedet og går hen
ved Rælingen. Han har en Kikkert i Hænden.

2058.

Tekst: Tim, der var den eneste, der havde det mind-
ste Kendskab til Sejlskib, svarede for, at Skibet
aldrig sejlede under Land... Han havde jo ikke
givet Håbet om et gensidigt Jafet og Gascoigne...
(ved Rælingen) Tim sætter Kikkerten for Øjet
og skinner ind mod Kysten... Pludselig bliver
han opmærksom på ugjet.

2059.

(Havet. Kikker+billede af Jafet) Han arbejder
sig fremad med svindige Svømmetag.

2060.

(Kærl. af den sorte Tim) Han tager Kikkerten
ned, - hans Øjne stråler, og hans startede Ansigt
skinner af glæde... Men så falder der ham ugjet

ind. - Det er dog vist ikke tærd, at Jafet ser ham
staks, - for Oliver Vincent klar over, at de to
korei sammen, - ser det vist godt ud for dem beg-
ge. - Time fatter en Beslutning og går.

2061.

(Dækket) Tim slentret med påtaget ligegyldighed
over Dækket, - forvinder ved ad Lügen, der for-
te Mandskabets Kjøerum.

2062.

(Kalytslignende Rum) Tim ind, - tager fra en
af de store Kister, der står herinde, og tager
frem og begynder at gennembyde Tæppen, der er
over for den Dør, han kom ind ad.

2063.

Tekst: Tim vidste, - at: Lasten bagved lå de over-
levende af Skibets oprindelige Besætning baret
og bundet...

(Lasterummet) Herbilleder af en 6-7 indmattede
og forkomne Matroser, der ligger drækte hen. -
Et Par af dem løfter Hovedet og lytter.

2064.

(Kalytten, - ved Tæppen) Tim arbejder energisk på
at få hugget Hul i Brædderne lige over Gulvet.

2065.

(Skænken på et kort Afstand) Jafet svømmer
hen til Skibet og klatrer op ad et Tau.

2066.

(ved Skansen) En af de terningspillede Regne får
Øje på noget og siger op. - "Kapitajnen" og de andre
følger Retningen af hans Blik.

2067.

(ved Rælingen) Jafet klatrer over Rælingen og
kaster et lidt overrasket Blik ud over Skibet og
dets besynderlige Besætning.

2068.

(ved Skansen) Vincents sorte Øjne søger hen,

han rejser sig - og går fulgt af de andre.

2069.

(Dækket) Alle Negrene stormer hen til Jofet.

2070.

(ved Rølingen) Jofet riger lidt tilbage, fastsætter, hvilken Rørende han er dempet ind i, - men ser så købt Faren i Gfene. - Brævent kommer hen til ham, betragter ham opmærksomt og slår så en djævelsk latter op, -- siger:

Tekst: Hvor det glæder mig at se dem igen... Vi havde det jo så foruøjetligt sammen sidst, - og vi skal have det igen!

På et Nirk af ham springer en 3-4 Mand hen og griber Jofet... En ny Ordre fra "Kaptajnen" og et Par Negre skynder sig bort.

2071.

(Dækket) Fangeren føres hen til Stormarten. Et Par Negere lader Ankeret falde.

2072.

(Kabytsrummet. Nærb. ved Pøggen) Tim har fået slået Hvil: Brædderøggen, - råber uget ind gennem Hullet.

2073.

(Lasterummet) De fangne Mahorer lytter, - Håbet blinder op i dem, - og en af dem skræbber sig hen mod Aabningen i Pøggen.

2074.

(Kabytsrummet. Ved Pøggen) Tim kridsker uget ind til Fangerne, - tager så en Kniv og bøjer sig ned mod Hullet i Pøggen.

2075.

(Nærb. ved Hullet i Pøggen) Bag Hullet ser man et Par sammenbundne Hænder... - Tims Kniv med Kniven kommer til Lyne... Han skærer forsigtigt Båndene over.

2076.

(Lasterummet ved teggen) Matrosen har fået Hænderne fri, - tager sin nød Kliver, som Tim skubber ind til ham, og begynder at smitte de Bånd over, der holder hans Fødder sammen.

2077.

(Dækket ved Stormasten) Japet bliver surt og fast til Stormasten. "Kaptajnen" griner indskabsfuldt og siger til sine Folk:

Teket: Og så henter vi Bøtterne, Kammerater! Det vil sikkert mere for Jæst at tage Skydeski-ve for os!

Nejrene jubler, - og de fleste af dem farvinder.

2078.

(Dækket) 2 Neje, der er udstyret med et Par store Pistoler, bliver tilbage hos Japet, undersøge kritisk, om ~~Rebens~~ Rebene er bundet til Strækkeligt solidt. - James Vincent og de andre går hen til Agterkabytten og henter Jæben og Ammunition.

2079.

(Kabytsrummet) Tim finder nogle enkelte Gevær, Knud og Ammunition frem fra Rivterne. - Desuden samle han nogle store Kliver og Højgenter sammen, - bærer disse udstyrede Jæben hen til Hullet i teggen.

2080.

(Lasterummet) Den Matros, som Tim befriede, har løst sine Kammerater og går ind hen til Hullet i teggen og tager ind de Jæben, som Tim skubbe ind til ham.

2081.

(Kabytsrummet) Tim rejser sig og giver sig til at lade de Skydetåben, han har forbeholdt sig selv. - Han lytter hele Tiden

-vrolig og diirred af Angst og Spænding.

2082.

(Dækket ved Stormasten) De to Negre lader Kåser
ord og Fubaudelree regne ned over Jafet... piffen
til ham og slår ham med Pistolkolberne. - Så
siger den ene grindeude:

Text: Vi holde lille Trove ... Gvelse godt!

Den anden klubbet rikker, - og de fjerner sig...

Jafet er meget ilde til Mode, men prøver at
holde sig køk.

2083.

(Store Billede på Dækket) Negrene går hen til
Rælingen, - løfter deres Jåben, tager sigte på
Jafet.

2084.

(Karb. ved Stormasten) Kuglerne sætter forbi Ja-
fets Øren. Det er ikke nogen betragelig Førem-
melte.

2085.

(Kort Karb. af de to Negre) De griner - og lader
påky.

2086.

(Agtetkabytten) James Vincent kaster et Blik
ud mod Dækket - og forklarer så grindeude sine
Kammerater, der er ved at ladvøge sig Bøtter og
lade disse, at det er tagterne, der mener sig for
egen Regning.

2087.

(Karb. ved dængen) Timos sorte Ansigt kommer
til Lyne. Han har en Riv mellem Tænderne
og en Bøsse i hans Hånd. Han spejder, lægger
så hurtigt den ene Bøsse fra sig og gør sig
klar til at skyde med den anden.

2088.

(Karb. af de 2 Negre ved Rælingen) Den ene
har fået ladet sin Pistol og har den.

(337)

2089.

(Nærb. af Tim ved dringen) Han tager sigte- og fyrer.

2090.

(Dækket) Den Matros, der skulde til at skyde, synker om uden en lyd.

2091.

(Kort Nærb. af Jafet ved Masten) Han er overrasket over det uventede, der er sket: og ser sig om.

2092.

(Nærb. af Tim ved dringen) Han har kastet den anden Bøsse til Rindens fyrer.

2093.

(ved Ralingen) Den anden Rejer, der måbende bøjesig ned over sin døde Kammerat, - rammer og synker sammen.

2094.

(Dækket) Tim styrter hen til Jafet.

2095.

(ved Stormasten) Tim skærer med den Kniv, han har haft mellem Tauderne, Kernenes Bånd over. - Jafet hvidsker sig og får næsten Tårer i Øjnene af Besælgelse.
Tekst: Tim!

Tim nikker smilende over hele sit sorte Hoved og sætter så hurtigt benene midt i sin Plan.

2096.

(Dækket) beuene skoller et hastigt Håndtryk, deler Låbne- Jernene og Pistoler- samt Ammunitionen mellem sig og rækker så op i hove sin Mast, - Tim i den, der er nærmest Agterkabytten.

2097.

(Fraan Agterkabytten) James Vincent og hans Folk id, - klar til et begyndelse på Skiveskyd-

urigen - opdager så, der er Ugle i Møsen - &
veksler nogle forvirede Replikker.

2098.

(Oppe i en Mastekürr) Jafet tager sigte, affy-
rer sit Jeter - & snapper så en Pistol

2099.

(Frau Agerkabytten) En Mand synder sam-
men. - Parisk.

2100.

(Det Mær) Tim fyres.

2101.

(Frau Agerkabytten) En Mand Te Jæder.
- Wild Radrel... James Vincent ser Te tejs
- & udspjæder Eder.

2102.

(Dækket) Mandskabet spredes over Dækkets
Javøge et ~~støffe~~^{te Ramppe} bore to Keener.

2103.

(bed Deksløjer) Den giver sig i sine Sammen-
føjninger. - Man fastår, at der er uorden,
den bearbejder den kraftigt nede fra.

2104.

(Dækket) Mandskabet Javøge fra Jærbellige
Lider et "pille" Tim & Jafet ned... En
enker op i Stormasten.

2105.

(2 Mastekürrer) Jafet tager omhyggeligt
Sigte på den Matros, der enker Te tejs-
fyres.

2106.

(Dækket) Matrosen trækker ned fra Masten.
Pariklen rækker.

2107.

(Et Sted på Dækket) Den harmfrysende
James Vincent udrætter sig en lille Fort-
ving bag Raster & lignende. -

2108.

(Dækket) En Neger bliver ramt, - faldet om.
De andre afmægtige Raseri vokser.

2109.

(Ved Lastfløjen) De giver sig gykkeligt - og
sprænger sig. - De indesværedede Matroser strø-
mer op, - berøbet med Knive og Huggere.

2110.

(Dækket) De høvtoistende Matroser kaster sig
over Negrene

2111.

(Et Sted på Dækket. - ved Vincents Skjul) Han
kaster et Blik op mod Mastekirven.

2112.

(Jaget; Mastekirven) Han belære sig på at
entre ved fra Kirven.

2113.

(Ved Vincents Skjul) Hans Ansigt gløder af
Had, - og han lader omhyggeligt en Bøsse.

2114.

(Afstands-billede af et af Ræerne) Tim entrer ind,
med Kirven; Munden, - stauder, da han er
kommen et godt Stykke ind.

2115.

(Karb. af Tim) Han ser lige ned under sig.

2116.

(Ganske kort Karb. af Vincent, - set lige oppe fra)
Han tager sigte.

2117.

(Tim, - ret nær på) Han nikker bestemt, - lader
sig så henge ned i Hænderne - og slipper Taget.

2118.

(Ved Vincents Skjul) Med et djævelsk Smil
lægger Negren Fingrene på Aftrækkeren, - men
i det samme tømmer Tim ned i Hovedet på ham.
- De to Mand velter rundt, - Tim tager sin Kniv

og jager den ind mod Bystet af Røverne.

2119.

(Nær af Vincents onde Ansigt) Det jatrak-
kes i Smerte. - Man forstår, at han er færdig.

2120.

(Ved Vincents Skjult) Tim gør sig fri fra Fær-
taget med den Døde - og skynder sig bort.

2121.

(Dækket) Matroserne er ved at gøre det af med
de sidste Negre... Nogle Stykker af de sorte
løber op på Skansen, - kaster deres Løber fra sig
og beder om Færd. - Tim skynder sig hen
til Stormasten, som Jafet er ved at entre ved
af.

2122.

(Neden fra Stormasten) Tim tager mod Benen,
og de to skæler et varmt Håndtryk. Så pejer Ja-
fæt gysende op mod Skansen.

2123.

(På Skansen) Matroserne kommer op - og kaster sig
blottet og nøgne over de rystende Negre.

2124.

(Ved Stormasten) Jafet sender sig bort for ikke
at blive vidne til det ubyggelige Optog. Tim
siger:

Tekst: Det er jafærdeligt, ja... men de fortjener
deres Skæbne!

bemærke går langsomt hen mod Rælingen.

2125.

(Ved Rælingen) De to kommer, - Jafet stirrer
drømmende ind over Havet og siger så eftertænke-
samt:

Tekst: Alt har atter vendt sig til det god-
de... Måske når jeg alligevel mit Mål, - at
finde min Fader og løse den Gåde, der knytter
sig til min Fødsel!

(Afstands-billede af Skennerten inden for Port-
højens Kyrt)

2131.

(Dækket, - set fra Skansen) Jafet står på Skansen
og er ved at foretage en eller anden Observation, -
tager Solhøjden eller lignende, da Tim kommer
løbende fra Rølingen og op til ham. Han har i
sin Kikkert i Hænden. Han pejer ind mod Ky-
sten, - og Jafet tager hans Kikkert og ser:

2132.

(Kikkertbillede af en Rogalej) Den er strandet
på et Sted ikke ret langt fra den klippefulde
Kyst. - En cirka 50 Galejslajer sidder lønket
til Bunden. De jager med Armene, råber om
Hjælp, - ryster med deres Skjorter o. s. v.

2133.

(Skansen. Nærb. af Jafet og Tim) Jafet sætter
Kikkerten og siger:

Tekst: En af den portugisiske Regerings Ga-
lejer utrivelomt... Den er strandet, Officerer
og Mandskab har forladt den og overladt
Slaverne til deres Skæbne!

Tim nikker og tager så Kikkerten og ser ind
mod Galejerne.

2134.

(Kort Nærb. af Galejerne. Kikkertbillede) De død-
senangste Slaver, - der sidder i Jand til Knæene
ombrent, - skriger gubeligt om Hjælp. (Om Rogalej-
ens Indretning se "Midshipman Harz", 20 Kapitel)

2135.

(Ø Skansen) Tim tager Kikkerten fra Jafet og
siger så medlidende:

Tekst: De Ulykkelige... de er dog kun dømt
til Galejerne... ikke til Døden!

Jafet nikker... og siger efter nogen Betænkning:

Tekst: I Guds Navn, Tim... tag et Par Mand

med nogle File og slip Tyrene i Land... Så underret-
ter vi Forigheden: Pouteridera, om hvad vi har
gjort, - og så må de tage Affære!

Tim nikker - og skynder sig ned på Dækket, og
der et Par Matroser te sig af den meget fjatal-
lige Beretning og giver dem nogle Ordre.

2136.

Tekst: Galejen var ganske rigtig lobet på et
Skær og ~~Fangerne~~^{Slaverne} overladt te dens Skæbne...
(Galejen; set fra dens Agterstav) Fangerne
siddes lanket te Korbanene, - to ved hver
Aare. Landet står højt i Båden.

2137.

(Et eller andet "furuøjet" Panoreringsbillede af
den idvøgte Samling Skurkephysiognomier)

2138.

(bed den bageste Aare) De to "Faller" ser mod
Landet, der stadig stiger... Så harer de lang-
samt Hovederne, - og man genkender Don Sci-
pio og William Atkins.

2139.

Tekst: Harde søre Kemner andet, at disse to
nette Herrer befandt sig om Bord, havde
de neppe ladet Medlidensheden gå af med
Lejren...

(I Nærheden af Galejen) En Båd med Tim
og 3 Matroser roer hen te Galejen, - lægger
te ved den.

2140.

(Galejen bed Låringen) Tim og Matroserne væn-
ger sig om Bord. - Galej-slaverne jubler dem
i Møde. Tim ser på dem, - skærer en Gri-
masse, der viser hans Afsky, tager så sin Pistol
i Hånden og siger:

Tekst: Ni sprænget i Landet, efterhånden som
I er fri, - og drikker I, gør I beiden en Tjeneste!

Men vi ingen Himmelflugt, hvis I har bivet
købt!

I kan løfte treende Pistolen. De to Makroer,
der er forsynet med Hamre og Knibtdagler og an-
dre Remedier, går ned to Slaverne.

2141.

(Rogalejen set forfra) Makroerne går hen til
de to finte Slaver, - slår lårene på deres læn-
ker over. - Tim og den 3de Makro, der beg-
ger står med havede Pistoler, dirigerer de to
løsgjorte Slaver op på Rælingen.

2142.

(Afskuds-billede af Galejen) De to Herrer sprin-
ger i vandet og svømmer ind mod Kysten.

2143.

(Galejen agter. Karb. af Don Scipio og William)
De betragter gmarksomt Tim og veksler så
en skummel Replik. De sænker Hovederne,
for at Tim ikke skal genkende dem.

2144.

(Skonnerten Skansen) Papet går indlyt frem
og tilbage. Han fortæller så småt, at han
har ladet sit gode Hjerte løbe af med sig.
Han tager Kikkerten for Øjet, - ser:

2145.

(Kikkertbillede af Galejen) Tim og en Makro
står på Rælingen og "dirigerer" Udslibningen.
2 Slaver styrter sig til vandet og svømmer
ind mod Kysten, hvor en 7-8 Stykker alle-
rede er samlet.

2146.

(Skonnerten. Karb. af Papet på Skansen) Han
sænker atter Kikkerten - og jelder i Tanker.
Han siger at bekæmpe den i forklarligt Angit
og Mo, - der har grebet ham... Afblen-
ding.

2147.

Tekst: En halv Time senere var der kun 2
Galejslaver, der ventede på at blive fri-
(Galejen, - set fra Fustavnen) 2 Galejslaver,
hvis dæcker er løst, rejser sig og springer i ban-
det. Matroserne går hen til de to sidste,
Don Scipio og William.

2148.

(Nærb. af Don Scipio og William) De dækker
sig - men så snart Deutenes Låse er slået i
Stykker, ser de på hinanden med et trium-
ferende Smil og springer op.

2149.

(Galejen, - set fra) De to Skibe springer
op på Rælingen, - vender sig mod Tim.

2150.

(Nærb. af Tim) Han ser på dem, - og hans
Ansigt skinner i Rædsel.

2151.

(Nærb. af Don Scipio og William) De nikker med
et spottende Smil til ham, og så råber Don
Scipio overmodigt:

Tekst: Hils os Jaller Ken og sig ham,
at vi nok skal meddele Donna Agnes, at
hendes Helt er i Nærheden!

og Don Scipio kaster med et demonisk Latter
Hovedet tilbage... Så styrter han og William
sig i Havet.

2152.

(Nærb. af Tim) Han forbander sin Dumbhed
og bærer i blindt Raseri Pistolen og skyder...
Men det er for sent! - Så giver han Rede
til Afgang.

2153.

(Klippestranden) Her er de fleste af Slaver-
ne samlet, - de sidste Hold svømmer ind

mod Bredden. - Tim's Båd roer bort fra Galejen.

2154.

(Stranden - med Bjergene bag) Don Scipio og William rader i Land, - går sig til Anføiere for Bauden, der sætter sig i Bevægelse op mod Bjergene. - Et Par af dem ser tilbage mod Havet, - får også deres Kammerater til at vende sig om.

2155.

(ved Klippes Hæut) Bølgerlagene slår Galejen vider og sammen. - Den går over på Midten, - og dens to Halvdele synker i Havet.

2156.

(Stranden - med Bjergene) Selv de forhædede Bandider gyser. - Det var ikke meget for tidligt, de blev reddede. - Så entre de hurtigt og mellem Klipperne, med Don Scipio og William i Spidsen.

2157.

(ved Skonnertens Side) Båden roer hurtigt til Skibssiden, - lægger til, og Tim entre op.

2158.

(ved Rælingen) Jafet kommer hen til Rælingen, - over hvilken Tim nu kommer til Syn. Han griber øjeblikket Jafet i Armen og fortæller, at de har begået en uforskelig Fædelse.

2159.

(Nær. af de to Venner) Jafet bliver bleg - og støtter sig tungtændende til Rælingen. - Så siger han beslutsomt:

Teket: Der er kun eet et godt... hi nu i Land...

Agnes og hendes Fader må advarsle: Tide!

Tim nikker, - er ganske enig med Vennen.

2160.

(Hans Billede ved Rælingen) Jafet kalder den ældste Matros hen til sig, - overgiveri foreløbig

(347)

Kommandoen af Skibet te ham, - betyder så de
Makroer, der er ved entre op fra Båden, - at de
kommer te et ro dem i Land... Så svigler
sore kommer sig over Rølingen.

2161.

(Løsnerten på kort Afstand) Jofet og Tim
enters ned i Båden - som fjerner sig fra Skibet
i et så hurtigt Tempo som muligt.

2162.

(Kløft mellem Bjergene) Galej-slaverne enters
ned ad Bjergsiderne, - Don Scipro og William sam-
ler dem om sig.

2163.

(Nærl. af Don Scipro, William og nogle enkelte
andre) Don Scipro og William falder knæfænde
sammen, - så siger den førstnævnte te Båden:

Tekst: 20 af jer hjemviger nu den nærmeste
Landsby, som I raserer for friben og ~~så~~ Amu
männim... I så skal vi joi i et sted
her, hvor der er stae hæder at hente!

Slaverne nikker.

2164.

(Stort Billede: Kløften) En Sner Stykker af
Slaverne forvinder. De andre slår sig ned i
Terrainet.

2165.

(ved Stranden) Båden roer ind te Stranden,
og Jofet og Tim springer i Land, - standser i
Billedets Forgrund. Jofet siger te Kommen:

Tekst: Du skynder dig te Pontevidera og alder
mere Jendar merue... Jeg ser at nu de Silvas
Sommerresidens inden Bauditterne!

Tim nikker... de to kommer retslee et fast Håndtryk
og skilles så. Jofet forvinder ind af Bille-
dets Forgrund.

2166.

(Frau Klippeparti) Jofet kommer, enters op mellem Klipperne. (348)

2167.

(Sti mellem Klipperne) En Mand kommer hen
ad Stien, - nærmer sig Billedets Forgrund. Han
fører et Øsel ved Tøjlen, - et Øsel, hvis Ryg
er belæst med to tunge Torvknibe. Pludselig
standser Manden og skærer med store, firkantede
Gode Gine frem for sig.

2168.

(ved Klippesten lidt længere fremme. Nærbillede)
En Hånd kommer til Gne, - klammer sig til
Klippefladen - så kommer nok en Hånd, - og lidt
efter svinger Jafet sig op.

2169.

(Historisk Billede på Stien) Jafet slæber helt
op - og skynder sig hen til den forfjamskede
Bondemand.

2170.

(Nærb. af Jafet og Manden) En Heel svinger
Manden om uget, - men Bonden rykker i forstæn-
de på Hovedet. Så går Jafet kort Procer, -
smider Torvknibene af, vender Øslet om og
svinger sig op på det.

2171.

(Historisk Billede på Siden) Jafet driver sine
Kue ind i Øslets Sider og rider bort, - vender
sig og kaster en velfyldt Tøng i Hovedet på
Manden, - der grædligt vinder sig den - og ^{slår} ~~skælder~~
et stedent Gni-op.

2172.

(Kløften mellem Bjærgene) De voldsomme For-
brydere sender tilbage med en rig Fangst af
Skydetåben, Sable og Knive, - som helt Banden
Judeleer mellem sig.

2173.

(Nærb. af Don Scipio, William og nogle andre)
Don Scipio leder Fordelingen - og indleder Ordre.

2174.

(Kløften mellem Bjergene) Så sætter de to
Orkerkærte sig i spidsen for Bauden, - der dra-
ger af sted med de Silvas Pilla som Mål.

2175.

(Næsten i farbar Klippesti) Jafet kommer
ridende så stærkt, Orlet kan strække, - holder
Orlet an i Billedets Forgrund, og ser intet
seer ud over Klippeiden.

2176.

(Korvej mellem Klipperne. Billedet taget
stort oppe fra i ret betydelig Afstand)
Galejlarvene kommer i sluttet Tropp frem fra
en Kløft, - svinger sig og marcherer iløst
hen ad bølgen, der fører frem mod Billedets
Forgrund. De har altså samme Retning, som
Jafet havde.

2177.

(Den i farbare Klippesti) Jafets Ansigt klæ-
rer mørkt... Han bider Laberne sammen og
svinger Orlet fremefter.

2178.

(Farlig Klippesti) Jafet mid fra Billedets
Forgrund... galopperer hen mod dets Bag-
grund...

2179.

(Hulvej mellem Bjergene) Slavebanden kom-
mer under Anførelse af Don Scipio og Willian-
mid i Billedets Forgrund. - Don Scipio vender
sig, - krummer den "Løb" - og skæner sætter:
Løb op ad Hulvejen.... Afblænding.

2180

III. Kapitel.

I hvilket var Hele endelig
nået det Bestemmelsted.

Men Jafets Time er gået ud at

sovnde, og han gik
ja, hvad Natten vil
bringe.

(Frau de Silvas Hov mellem Bjergene) Jafet
kommer springende på sit dødsbette Arel,
sovner sig af det, ladu det passe sig selv
eller op mod Hoveddøren.

2181.

(Frau Hoveddøren) Jafet diindrer som en
rasende på Døren, og stammer forbi den overvæ-
skede Tjener, der endelig lukker op.

2182.

(Salon hos de Silva, - samme Dekoration, som fand-
tes i 5te Del) De Silva og Donna Agnes sidder
ved et let Måltid, bestående af Ting og bær,
- da Døren river op, og Jafet kommer til Agnes.

2183.

(Kort Nærb. af Agnes) Hvilken smukke og skønne...
Hendes Ansigt bluser af Glæde, og hendes Øjne
stråler... Det er jo ham, den kommer, - ham, den
ejers hender fejte.

2184.

(Salonen) Jafet skynder sig hen til Fader og
Datter, hilser hjerteligt på dem og siger så
gispende:

Tilføj: Don Scipio og William er sluppet fri
... og er sammen med et Halvhundred andre
Galej-slaver på det berg... Huset må sæt-
tes i Favnstilstand!

De Silva og Agnes blegner... Jafet fortæller
hvintligt Sagen, - og de Silva skynder sig ud. -
Agnes tvivler den idemattede Jafet til et
fægt Næst.

2185.

(Nærb. af de to) Agnes tvivler sin Keet til
et spise og drikke og lægger i det Skjød på, hvor

lykkelig hin er ved at tage i hand Købed.
og hendes Skønhed, Jude og Kløbsandighed kan
ikke undgå at tage Jafet med Storm.
2186.

(bestribilen) De Silva har samlet alle sine
Tjenestefolk, der består af et Par Tjener, en
Karl og en Kok, og sætter dem i Aktivist.
En af dem samler påbe og Anvisning sam-
men, - en anden stænger den dobbelte Jdeudør,
- en tredje lukker Skodderne ^{rigt} der i Midten
er forsynet med dekorative Udskæringer, der
kan tjene som Skydekår, - og den fjerde tænder
Lyset. - Alt sker febrilsk og hurtigt.
2187.

(Salonen. Nær af Jafet og Agnes.) Hun staa-
ker buri og til ham, - hilser rødmende på ham,
kommer pludseligt i Tanker om uget - og siger:
Til det: Du er for Resten uget, der vist vil miters
see Dem... Dagen efter, ^{at} de forsvandt, tog
General de Beynon, som de jo så gerne vilde
træffe, over Hals og Hoved til England!
Jafet sætter glædet for sig... Det var virkelig
en overraskende Nyhed.
2188.

Til det: Jafet justod det godt... Generalen flygtede
selvfølgelig for en Løn, der tilsyneladende gjen-
de ham så megen Skam...

(Nær af Jafets Ansigt) Han smiler bittert
- og ser bedrøvet paa sig... Så farer han sam-
men og ser hen mod Døren.
2189.

(Hale Salonen) De Silva og en Tjener ind.
Tjeneren lukker Skodderne til. - Jafet og Agnes
går med hendes Fader ind i bestribilen.
2190.

(bestribilen) De tre ind, - Jafet udtaler sig a

netkendende om de Arrangementer, de er stiftet - og give sig så til et efterse Skydetablene.

2191.

(Malerisk Afstandsbillede mellem Bjergene)
Galejlarerne fremad: Løb!

2192.

(beskrivelsen) Japet fordele Skydetablene og Pladserne ved Skoddenes intermitterende Skydebillede mellem sig, de Silva og Tjernerne.

2193.

(Frau de Silvas Hus) Galejlarerne stormer frem, - omkring Huset. Den sidste Trip styrket under Ansiget af Don Scipio hen til Floredindgangen.

2194.

(beskrivelsen) Efter ^{Signal} ~~Ordre~~ fra Japet fyres der ud gennem Skydekårene.

2195.

(Uden for Huset) Et ^{Far} Forbydelse følger om - Don Scipio giver Ordre til Tilbage tog, sender nogle af Bauden ud efter forskellige Remedier.

2196.

Tekst: Tim nåer endelig sit Mål...

(ved Gendarmernes Lejplads - som i 5te Del) Aftenbillede (de følgende Billeder er altså også Aftenbilleder!) Tim kommer løbende, styrket hen til Befalingsmanden. - De fleste af Gendarmene rejser sig ryggerrige.

2197.

(Hæder af Tim og Befalingsmanden) Tim faldt nu Japet, hvad det drejer sig om, - Gendarmen nikker - og i det samme en Ordre.

2198.

(Gendarmernes Lejplads) Folkene parerer Ordre, griber deres Låben og iler med Tim og

Præsten i Spidsen hen til Hestene.

2199.

(bed Hestene) Tim svinger sig op på den første
den bedste Hest og sætter sig i Spidsen for
Rytterskaren, - der springer af Sted efter
ham.

2200.

(En bud Skovvej, der krømmes sig) Rytter-
skaren, - i hvis Række den nye hvide Symme-
tri, - kommer med Tim i Spidsen jagende
ind i Billedet langt tilbage... galopperer
ind af Billedets Forgrund.

2201.

(Frøen de Silvar Hirs) Slaverne holder sig lidt
på Afstand. Nogle af dem kommer slæbende
med en lang, stor Bjælke, - andre med Togn-
stænger og lignende. Den Scipio kommanderer
"Fremad" - og det går i Løb op mod Floveddø-
ren.

2202.

(Vestibulen) Mandene ved Skydeskærene tager
Ligte og Fyur. - Agnes står ved siden af det
Bord, på hvilket Jafet har taget Stald.

2203.

(Korb. af Jafet og Agnes) Hun rækker ham
et nyt Jersey og lader det gamle.

2204.

(Hden for Huset) En Galej-slave til Jalden.
Den Scipio og hans Folk bearbejder Gænen
med Bjalkeen.

2205.

(Vestibulen ved Døren) Den giver sig gydeligt.

2206.

(Vestibulen) Jafet springer ned fra Bordet,
giver Ordre til Tilbageg. - Man samler
Bøtten og Anquisition og iler op ad Trappen, der

fær til 1ste Sal.

2207.

(bølge på 1ste Sal) Flokken mid, - læser Døren, skubber tungt Bæde og andre Møbler hen for den. - Oven Døren er en Glasmide. Papet og en Tjener springer op på Bordet, kigger Runden - og har mid et "Skydekær", gennem hvilket de så ugenhinde kan beherske Trappen.

2208.

(Vestibulen. Målbillede ved Jæddøren) Billedet viser igennem den, - Slaverne for den åbnet og stammer mid med den Scipio, i Spidsen.

2209.

(Vestibulen) Til sit Raseri finder han den ton - og kommanderer så sine Folk op ad Trappen.

2210.

(Fra den splintrede Glasmide) Papet og en Tjener Ansigter er synlige. - De tager ombygget Ligt og fyrrer.

2211.

(Vestibulen. Neden for Trappen) Et Par Slaver tumle, hårdt sårede, ned i Floredet på deres Kammerater, der skyndsomt viser tilbage.

2212.

(Vestibulen) Bauditterne bort fra Trappen. William Atkins finder på nye Udrejse - og giver Ordre på et løfte Døren af.

2213.

(Malerisk Afstandsbillede mellem Fjeldene) Rytterkæde med Tim i Spidsen - sprenger frem i Række og Geled.

2214.

(Vestibulen) Med et Par af Døren som "Skæmbrædt" marker Bauditterne op ad Trappen.

2215.

(Nærl. ved den splintrede Glasvæde) Jafet
og Tjeneren flyver.

2216.

(Beskribelsen fra Trappen) Denne Gang er
der ingen, der bliver samt - og Bandidterne
marker med vilde Triumflugt videre... Nogle
Hænder med lange Pagustænger følger efter -
holder sig i Skjul bag "Karnbrædderne".

2217.

(Kæulset på 1ste Sal) Jafet og Tjeneren
sprænger ved fra Bordet... Stillingen er ubold-
bar!... Man samler Anvisningen og Bør-
serne og forvinder sig ad en Dør... Døren
til Trappen giver sig voldsomt.

2218.

(Halvtomt Kæulse med Kasser o. Lgn.) En
smal Trappe fører op til Loftet. Tre Pen-
ner ind, begynder at ile op ad Trappen.

2219.

(Kæulset på 1ste Sal) Døren sprænger, - de to
Møblere skubber til Side, og Slaverne stor-
mer ind, - raser over at finde Kæulset
tomt og ile så videre.

2220.

(Halvtomt Kæulse) Jafet forvinder sig
den sidste op ad den smalle Trappe.

2221.

(Kort Lofttrum) Jafet op til de andre,
brikker Loftlemmen i. - Loftet flyder med
alt muligt Ragselse, - Kasser, Spåner, Papir
og meget andet.

2222.

(Halvtomt Kæulse) Bandidterne stormer ind,
- og Don Scipio kommanderer et Par af sine
Folk op ad Trappen. Pagustængerne bruges
igen i Anvendelse.

2223.

(Løftet) Jofet & Tjenerne kan kærte sig med på Lemmen for at holde den lukket. - De giver sig voldsomt. - Jofet sender sig & giver febrilsk en ordre. - En Tjener (eller Rokken) finder en Stige frem på en Krog, - en anden tager uget Torvverk.

2224.

(Halvtomt sælve) Don Scipio & William opmuntre deres Folk til at bruge deres Fjæstanger med Kraft. - De tager "Tilløb" & toder til.

2225.

(Løftet) Den ene Fjæstang oplintre Lemmen & kommer op gennem den. Stigen er blevet hejst op til den dølge, den fører op til det flade Tag... Da Bauditterne atter trækker Fjæstangerne ned, - skyder Jofet ned gennem Hullet.

2226.

(Halvtomt sælve) En Bauditterne's skyterramt af Jofet's Kugle - herved døde ned. - Men man opgiver ikke Døren af den Grund.

2227.

(Løftet) Donna Agnes & hendes Fader forvinder op gennem dølge, & et Par Tjenerer følger efter. - De andre Stabler bringe Kasser over Lemmen. - En Tjener til forvinder op på Taget, - Jofet vil have den sidste Tjener, - en gammel Mand, til at følge efter. Men den gamle ryster på Hovedet: Nej, denne Gang vil han se den sidste! - Jofet skynder sig op ad Stigen.

2228.

(Taget) Jofet op til de andre. Donna Agnes ånder lettet op.

2229.

(Løftet) Den gamle Tjener bort fra Lemmen & hen til Stigen.

2230.

(Kærl. af Lemmen) Et Par Fjæstanger jages

op - 3 Jaa Kasserne te at vælke. - Et uldt
Skidkeansigt kommer te syne i den opløbte
dem. - Tyren haver hurtigt en Pistol 3
fyre.

2231.

(Løftet) Den gamle Tjener, der værten er
nået helt op, - styrter ned. - Banditterne
sprænger demmen helt 3 begynder at myld-
re op.

2232.

(Taget) Jafet, der er bedrevet over den gam-
le Mand Oral, trækker Skjæen op te sig.

2233.

(Løftet) Banditterne myldrer op.

2234.

(Den 4 kantede Luge, - set nedefra) Et Par
Pistoler stikker ned - affyres.

2235.

(Løftet) En Bandit styrter nu, - en anden
rammer i Armen. Den Scipio kaldes sine
Folk bort fra den farlige Plads under Lu-
gen. - Så ser han livende op mod Lugen.

2236.

(Taget) Jafet 3 et Par Tjenere ligger på Tagt
ved Lugen - med Pistoler 3 Jægeren klare. -
Donna Agnes står uget tilbage 3 klynger sig
ind te sin Fader. - En af Tjenerne bøjer sig
lidt fremover 3 kigger usikkert ned.

2237.

(Løftet. Hæb. af den livende Den Scipio) Han
haver hurtigt Pistolen 3 fyre

2238.

(Taget) Tjeneren synker sammen, - død, - truffet
i Tindugen. - Jafet trækker det døde Lege-
me tilbage 3 liden Labane fast sammen. - Så
tager han hurtigt en Pistol i sin Hånd 3
stikker dem ned gennem Lugen.

2239.

(Løftet) 2 af Slaverne styrtet om... De andre vil rasende styrtte frem fra den Krog, i hvilken de alle har samlet sig; - men den Scipio kommanderer dem tilbage - og går så hen til William.

2240.

(Nærb. af de to Slyngler) Den Scipio betrorer kridende William en Plan, ^{han} han fæst, - og Planen sætter den anden Bifald.

2241.

(Løftet) Den Scipio og William går hen til sit Hjerte og kander Ild i de Besøker af Spanien og Papst, der ligger der. - Baudstene jubler.

2242.

(Taget) Jafet rejser sig og går bort fra dem. - Han har hørt Faldene dernede, - så han ved, at den stakkels Tjener nu er hængt. Han går hen til Fader og Datter, og de trykker sammt hans Hånd. - Fra Taget er der en pragtfuld udsigt til Bjergene.

2243.

(Nærb. af de 3) Jafet kaster et Blik ud over Landskabet, - siger så til Fader og Datter:
Tekst: Gendarmene skulde vel snart kunne se her, - hvis der da ikke er tilstrødt Tim og Ulykke!

De andre nikker og stirrer ind i det Græs.

2244.

(Løftet) Ilden har nu godt fat - og Røgen begynder at sætte frem... Galej-slaverne forsvinder ned ad Løfts trapper.

2245.

(Taget) Røgen sætter nu op gennem dægen. De Ulykkelige degyr sig på hinanden - og Jofar, hvad der er sket... De har nu kun et valg mellem Døden i Flammerne... eller det,

2254.

(Kærl. af Jafet & Donna Agnes) Hun læner sit Hoved til hans Byst & er alt for lykkelig til at frygte Døden, den nærmer sig... Han kaster et Blik id over Bjergene, - ser uget, der overasker ham - & gør Agnes opmærksom på det, han hen set.

2255.

(Bjerglandskab i Fugleperspektiv) Gendarmene sprænger frem.

2256.

(Kærl. af de to) Hælet blinder igen op i dem. Jafet trykker Agnes' Hænder & lægger så nye Planer.

2257.

(Taget) Jafet gennem ild & Røj hen til Tjenerne, jublarer dem uget, & alle 3 giver sig så til at binde det Tår, den ene har de med op, just til en Skovsten.

2258.

(Frau Huset), Det er nu næsten helt omspændt af Flammer. Bauditterne fester.

2259.

(Kærl. af Don Scipio & William) De er optaget af at dele Smykker & Penge imellem sig. Blodulig trykker de - & ser til siden.

2260

(Kejsoriniquing lige ved Huset) Gendarmene galopperer væk - med Tim i Spidsen.

2261.

(Kærl. af Don Scipio & William) De skriger i Rædsel & griber så Fligsten.

2262.

(Stort Afstandsbillede af Huset) De to Skurke styrter hen til sin Side. De andre Bauditter jaser op i rød Panik - men i det samme sprænger Gendarmene ind på Pladsen - & mæjer dem ned for Fode.

det hans Tim.

2272.^a

(Mellem ugle Klippestene, der danner en Hvil-
ning) Den Scipio kommer krybende, - kigger
hen mod Huset. Ser:

2273.

(Afstands-billede af Husets Gavl) De Silva
begynder nedklatringen.

2274.

(Nærl. af Den Scipio i hans ^{sit} Skjul) Han har
nu sin Pistol, - tager Lygte & fyrrer.

2275.

(Nærl. ved en Del af Gavlens) De Silva klat-
rer ned, - rammer af Kuglen, slipper Taget i
Tovet & styrter ned.

2276.

(Afstands-billede af Gavlens) Den gamle Mand
styrter ned.

2277.

(ved Foden af Gavlens) De Silva styrter
ned - lige for Fødderne af sin Datter. Hun
kaster sig hulkende ned over ham.

2278.

(På det brændende Tag) Jafet kikker gyssende
Opneer .... Så betyder hans Tjenerne, at vi
skal de stige ned.

2279.

(Ved Gavlens) Donna Agnes' Fortvivlelse er hjerteskrigende.
Tim går hen og ved blide Ord at rejse sig, - de to gen-
danner løfter sammen den Døde og & bærer ham bort.
Tim følger efter med den næsten savveløse, unge Pige.

2280

(Fra det brændende Hus) Gendamerne sam-
ler ligene sammen... Tim kommer, betragter
ligene - & dem, der er båret & bården.

2281.

(Taget) Jafet er nu den sidste, der er tilbage,
men nu brænder de hele Loftet. - Han svænger
sig ud over Mørkromen.

2282.

(Nærl. ved Skovstenen) Flammerne slår og om
Tovet.

2283.

(Garlen på Afstand) Papet begynder Klatske
fjere.

2284.

(Don Scipio i ^{sit} haves skjul) Han har med et
djevlelik Smil Pistolen - fjere.

2285.

(Med en Del af Garlen, hvor der er et Vindue, som
Juden ikke har sprængt.) Papet klatter med
en Kugle så der forbi ham - og kugler Røden.
Papet bliver lidt ubegyndelig til Møde - ^{men fort-} fort-
sætter ^{dog sin} nedstigning, ^{sviger} med Tovet frikke ^{at} dame noget sikkert ^{hår}

2286.

(Nærb. af Don Scipio) Han bander ^{griben} ~~hæder~~ hurtigt
Røden en anden Pistol og har den.

2287.

(Taget. Nærb. ved Skarstenen) Flammerne brænder
der Rebet over.

2288.

(Afstandsbillede af Garlen) Papet styrter
ned med Tovet efter sig, - men det er ingen stor
Hjæde, han styrter ned fra.

2289.

(Nærb. af Don Scipio) Han kaster arig den
rygende Pistol fra sig. - Pokter til Hæd den
Papet har med sig, - var Tovet ikke brændt
over, havde hans Kugle sikkert ramt ham!

2290.

(ved Garlen) Tim styrter hen til Papet, som
Tjeneste står og bøjer sig over... Papet rejser sig
langsomt... Han har slået sig lidt, - men har
eller ingen Skade taget. ~~Papet~~ Tim trykker
kramspagt hans Hånd - og siger så:

Tekst: Don Scipio og Willmann Atkins er
endvid ikke fanget, - men Gendarmene jager dem!

... og de Silva er død! Det er sikkert en af Sku-
kneres Læk!

Papet nikker bedrøvet - og retter sig et spørgsmål
til Tim, der peger ud til Løden. - Papet går,
og Tim ser med et bedrøvet Smil efter ham.

2291.

(Don Scipio Skjul) Don Scipio følger med hede

fulde Blikke Jofet, - kryber ud af sit Skjul
og smiger sig efter ham.

2292.

(En lille dæm, der ligger bag Huset) De Silva
er lagt på en lav, *interimistisk* Bære- og Agnes *interimistisk*
ligger hvilende ved hans Byst. Jofet går
Skille hen til hende.

2293.

(Nærl. ved Bæren) Jofet skygger blidt Ag-
nes over Huset, - hviner og med frugtige Gæne, går
han til at stille Jofets Hånd og trykker den mod
sine Læber.

2294.

(Bag et Bærskade) Don Scipio smiger sig frem,
bærer sig forsigtig hen ind mod Bærskadet.

2295.

(Nærl. af Jofet og Agnes) Heri ligger sta-
dig på Kna ved Faderens Bære... Men heri
har Jofets Hånd i sin og presser den mod sin
Kend. Pludselig går den Gæne forude
og spærre Gæne og i Rædsel.

2296.

(Nærl. ved et Bærskade) En Pistolending
kommer til Lyne.

2297.

(Nærl. af Jofet og Agnes) Heri springer op
og stiller sig med udbredte Arme - skærmende
for Jofet.

2298.

(Nærl. ved Bærskadet) Den rygende Pistol-
ending forvinder.

2299.

(Nærl. af Jofet og Agnes) Heri synker lang-
somt om Jofets Arme, - ramt i Hjertet af
Niddingens Kugle... Jofet er rædselsslagen,
kalder på Hjælp.

2300.

(Lunden) Jofet lægger blidt den unge
Nige ned i Græsset - og styrter bort i den
Retning, Skuddet kom fra. - Tine og et
Par Gendarme nærme sig Døds Agnes.

2301.

(Smal Klippeparti) Om Scipio i vild Flugt.

2302.

(Bag ved Luinden) Jafet stormer ind, - tager sin Pistol i Hænde og stormer videre.

2303.

(I Luinden. Nærb. af Donna Agnes, Tim og de to Gendarmene) Tim løfter den unge Piges Hoved op mod sit Kue. Hun løber endevindt, og Tim - hvis Ansigt er rødt af Tæne - presser Jafet Cognac ind mellem hendes Læber.

2304.

(Klippeparti) Om Scipio iler i sanseløs Flugt hen mod Billedets Baggrund. Jafet stormer ind, - standser.

2305.

(Nærb. af Jafets dødblege Ansigt) Han bærer Pistolen, tager miblygget sigte - og fyruer sig.

2306.

(Et Sted på Stien) Om Scipio kommer løbende, - standser pludselig og sakler.

2307.

(Klippevide på lang Afstand) Den saklende Skikkelse overstør sig og styrter ind over Stien og ned i Afgrunden.

2308.

(Klippeparti. Jafet i Afgrunden) Han ændrer befriet op, - gemmer Pistolen og skynder sig sig tilbage.

2309.

(Fraan Huset) Gendarmene er ved at byde op med deres Fanger. - Det brændende Hus styrter sammen.

2310.

(Luinden) Jafet løber hen til Donna Agnes, - Tim og Gendarmene trækker sig tilbage.

2311.

(Nærb. af Jafet og Donna Agnes) Han knæler ned, - lægger hendes Hoved i sit Skød... Hun slår Gjineu op - smiler lykkeligt - famler efter hans Hånd og kysker:

Tekst: Jafet... når jeg... mig ikke en mere...
at du så... samme Tider... tænke på mig!
Han rækker med Tåren i Øjnene og bøj sig
ned over hende og kysser hendes bløde Læber...
- Hun smiler til ham uden en Gang...
og så falder hendes Hoved tilbage.

2312.

(Nær af Tim og de to Gendarmen) De to
barke Soldater vendte sig bort for at
skjule deres Betagelse... men lille Tim
hvælker ubehersket.

2313.

(Nær af Jafet og Agnes) Han kysser
omt hendes Pande, - rækker hendes Øjne til
og lægger hende blidt ned i Græsset... Så
foldes han Hænderne i inderlig Bøn, og hans
sterke Legeme ryster af inderligt Gråd...
Langsom Afblænding.

2314.

Tekst: På sin Flugt fra Retfærdigheden og Gengældelse
seer næde William Atkins ud på Natten ned til
Havet...

(Klippeparti ned mod Havet) William kommer ri-
dende ned ad den smalle Klippesti. Da han nær
ned fra Højdedraget, springer han af Rolet
og løber ud ad Billedets Forgrund.

2315.

(Stranden med Havet, på hvilket Skonnerten ligger)
William løber ned mod Strandkanten, hvor han
bliver stående og spejder ud mod Skibet.

2316.

(Nær af William) Han stirrer ud mod Skon-
nerten, - fatter en Berørelse og rækker... Et
underfundigt Smil spiller om hans Læber. -
Billedet tæner langsomt bort.

2317.

Tekst: Da Skonnerten nogle Dage efter lettede
og satte Kursen mod England...

(Afsandsbillede af Skonnerten, der er ved at sætte
Sejl)

2318.

(Skansen - med Udøigt til Bakket) Jafet står på

(367)

Skansen og dirigeren "Mamma", der har travlt med
Sejlene. - Jafet er bedrøvet og forpint... har endnu
ikke forvundet de tragiske Begivenheder, han lige
har været med i.

2319.

(I Mærset. Nærb. af Tim) Han hænger med Hovedet
nedad og forøger at få et genstridigt Sejl til at mak-
ke ret. - Han vinker til Jafet - og tager sit mest
pudsige Ansigt på for at få hans Flimser til
at stige.

2320.

(På Skansen. Nærb. af Jafet) Et sragt Smil op-
klarer hans alvorlige Ansigt, - og han nikker op
til Kernen.

2321.

Tekst: --- ser der en "blind Passager" om Bord.
(Lasterummet) I en Krog mellem Tinde og Kasser
har William Atkins slået sig ned... Han qua-
rer nogle Bærskjter i sig, som han har stående i en
Kasse; sit Skjole, og drikker sandt til... Han er el-
lers optaget af at lægge Planer, og hans Ansigt
røber, at disse neppe er meget tiltalende... Lang-
som Afbløding.

Tekst, der tones frem og tones bort:

Det kunde blive skabesværgert ja vor Kelt, om den
ne Mand kom til London... For sin Tid havde han
meddelt Politiet, at Jafet af visse Grunde havde ryddet
en vis Jack Neville, den ansete Lord Wundermans Ne-
vø, af Rejse, - og det skyldtes ene og alene vor Kelts
pludselige Afrejse, at han ikke blev arresteret.

2322.

IV Kapitel.

I hvilket vor Kelt vender til-
bage til London og bliver klar
over, at hans Renomme er øde-
lagt

(Rheden. Afstands-billedet af Skonnerten, der har kastet
Anker) Sejlene er red at blive taget ind.

2323.

(ved Rælingen) Jafet og Tim (der har sin Papergøje på
Skulderen) kommer hen til en gammel Matros, der står

ved Rølingen, og i hvis barmhertigt Tim overgiver sin
Poppedning. - Så gik vore to beuner fra Borde,
og Mathasen gik sig. *

2324

(ved Skibssiden) En Mathas roer Jafet og Tim i dand
i Skibsjollen.

2325.

(ved Lasttingen) Den løfter i bejret, - og Williams
skægede Ansigt kommer til Lyne... Klæber sig spej-
dende om-glisten så op fra tingene.

2326.

(Dækket) Han smiger sig over Dækket - og hen til Rø-
lingen

2327.

(Skibet på et kort Afstand) Jollen rækker sig Bille-
dets Fugl, da Tim - der har Ansigtet sendt med ski-
bet - alteret fam og og gik Jafet gmærksom på
en mystisk Skikkelse, der klavret op på Rølingen.

2328.

(Nede af William på Rølingen) Med et skade-
fuld Gni vinker han efter de Bortdragende og
råber:

Tekst: Farvel og Tak, Jafet Newland!... De
skal snart høre fra mig!

2329.

(Skibet på et kort Afstand - omkring som 2327)
William springer i Jaudet og svømmer bort i en
anden Retning end den, Jollen tager.

2330.

(Jollen - set fra Siden) Vore beuner er et Øje-
blik næsten helt lammet af Fubløffelse, - så vil
Tim med et rasende Udbrud styrtte sig i fan-
det ja at vakte efter William, - men Jafet gri-
ber ham i Armen og erklærer, at det er håbløst...
Den trykkek Stemning roer de så videre.

2331.

(ved en Flamskaj) Et Par Hænder griber fat
om Boltørket - og William smiger sig op. - Han
trier med knyttede hænder ind mod Skinnerten og
skynder sig så bort.

2332.

Tekst: Hotel Piazza, hvor vore beuner har boet

under dens tidligere Gjæld: London...
(Fruen Hotel Piazza) Jafet og Tim kommer,
farvinder ind i Vestibulen.

2333.

(Hotel Piazza. Vestibulen) De to sid og hen til
Portieren. Jafet spørger:

Tekst: Kan vi få de Jæulser, vi havde sidst?
Portieren, der ikke er særlig jækommende og betragter
sine Kumer med et Blik, der både røber Foragt og Misk-
billid, nikker - efter en kort Betænkning - bejaende,
kaldes Karlen til og lader ham følge Herrerne
op. - Selv skynder han sig ud af en Side-dør.

2334.

(Dejrene af et Kontor) Hotellens Direktør sidder o-
ver nogle Regnskaber, da Portieren kommer og hurtig-
skende fortæller ham noget.

2335.

(Jafets Hoteldagligstue - som i Fluenes 3de del)
De to kommer ind, Karlen trækker sig tilbage, -
Tim betragter glad genkendende de forskellige
Billeder o.s.v., og Jafet giver sig selv smit i Læg
medudpakningen.

2336.

(Hoteldagen - som i 3de del) Portieren kommer,
stander uden for Døren til Jafets Særlig - påtager
sig en strøm og sædlig Mine, - banker på og åbner
Døren.

2337.

(Jafets Hoteldagligstue) Portieren ind, - siger:

Tekst: Beklaget meget... men det er efter Direk-
tionens Ordre... Må man sig ikke standte at høre
de Herrer og anmode dem derfor om et søjle et
andet dog?

2338.

(Karb. af Tim og Jafet) De ser forbløffede på
hinanden, - så spørger Jafet kendet, hvad i Al-
verden Mening er med den Komædie.

2339.

(Karb. af Portieren) Han trækker på Skuldrene...
Ked intet, - har kun den bestemte Ordre o.s.v....

2340.

(Karb. af Jafet og Tim) Jafet beder Laberne

sammen og betvinger sin Hænde. Men Tim roger
af Rasker og begynder at smigle Annerud op. Jafet
hvinder ham dog i at gå over til Håndgribelighede-
der - og siger til Portieren:

Tekst: Jeg forstår ikke, hvad der stikker
inder, - men jeg er glad for at forlade et Hotel,
hvor man ikke rizer tilbage for at fræerne Gæsterne!

2341.

(Hotelværelset) Han tager sit Tøj og betyder Tim,
at han skal tage Bagagen. - Portieren åbner
Døren for dem.

2342.

(Hotelgangen uden for Døren) Jafet skubber forbi
Portieren, der holder Døren åben, - uden at røre
ham et Blik. Tim følger efter Penne - ^{men} ~~provsiger~~
Trodsdraget nær ad Portieren. De små kikker
Døren og ser efter bare Penne med yphøjet For-
agt. - Afblænding.

2343.

Tekst: Samtidig nåede William Atkins sit Til-
holdsted...

(Fraan det mystiske Hus - se 3de Del) Den drivvæn-
de William kommer, - går hen til Gadedøren.

2344.

(Nær ved Døren) Han banker et bestemt Sig-
nal på Døren - og bliver så lirket ind af en Ne-
ger tjener.

2345.

(Hall'en i det mystiske Hus) William og Tjeneren
ind. William giver en Bænk og forvender så op
ad Trappen. - Negeren følger hurtigt efter.

2346.

(Lille Kæmpe i det mystiske Hus) William ind, -
tanke ikke på at fækte af sine røde Klæder - men
sætter sig hen til Badet og begynder at skrive.

2347.

(Nær ved Døren) Den åbner, - og Husets alt andet
end kiltalende Kortvæder kommer til Lyse. - Hun
ser på sin Gæst - og udbyder så:

Tekst: William!... Du lever - og jeg, der har be-
grædt dig som en død...!

2348.

(Det lille værelse) William sender sig - nikker med et spottende Smil. Kvinden går hen til ham, udbryder: Heråb og Beklagelse, da hun ser, hvor tård han er. Men han bremser hende, - erklærer, at han altid kan få gjort Toilette, men først må han have det Brev skrevet.

2349.

(Nærb. af William og kvinden) Han skriver videre, og hun kigger med kvindelig Nysgerrighed ved: Brevet. - Det er stilet til Inspektøren for Flodpolitiet, - og der fortælles i det, at den for Mordet på Jack Neville mistænkte Jafet Newland nu atter er i London - og ved at holde Udkiø med Lord Undermerse Talge, vil man have Chance for at få fat i den mistænkte. - - - William læser sig tilbage i Stolen, - svinger med Brevet i Hånden og indvinder med et diabolisk Smil sin aldernde Kone i sin Næse. - Afblænding.

2350.

Tekst: Efter at have fundet sig et nyt Logi, tager Jafet tid for at se til sin søsterlige Kone, Fleta - eller Cecile de Clare, som hun jo nu hedder....

(Lady de Clares Gods. Fraan Hovedbygningen) Jafet, der nu er stilfuld påklædt, iler op ad den brede Trappe, - slår på Døren og lader ind af en Tjener.

2351.

Tekst: Jafet anede selvfølgelig ikke, at hans tidligere Ken- Harcourt - var blevet en skattet Gæst dernede....

(Salon. Nærb. af Harcourt og Fleta) Den unge Pige er ved at forøge sig som Blomstemaalende. Hun sidder foran et lille Staffeli og maler Lis - med nogle Blomster i en dekorativ Kasse som Model. - Harcourt bøjer sig ned over hende og rejleder hende under Skæmt og Latter. - Man skal af denne Scene få Indtryk af, at der "er noget" mellem de to.

2352.

(Nærb. af Lady de Clare) Hun sidder på en Kanapee beskæftiget med noget Kriplungsbroderi. Hun har ven Hovedet og betragter de to unge. Hun lader

te et glæde sig oprigtigt over deres Lykke.

2353.

(Karb. af Harcourt & Fleta) Harcourt, der får Fletas Bussel, & som derfor holder hendes Hånd i sin, smiger sig et kyssende bemeldte Hånd. Fleta rødmer - & ser strengt på den nærgående Kavalier, - men så optager deres Gmætsomhed af noget andet. De ser hen mod Døren.

2354.

(Salomon) Tjeneren kommer frem i Døren & melder:

Tekst: Mr. Jafet Newland!
& han lader Jafet træde ind -

2355.

(Karb. af Harcourt & Fleta) Den unge Pige Jafet glædes strålende op, - men tager sig i det & bliver tvivlende stående & ser sig til Harcourt, der ikke lader alt for begejstret.

2356.

(Karb. af Jafet ved Døren) Hans glade Smil stivner på hans Læber. Han føler, at den pige som er Kilde i døftten, & at Modtagelsen herpe bliver så hjertelig, som han havde set.

2357.

(Salomon) Han brikker & går langsomt nærme, - Fleta kaster et Blik på Moderen & Harcourt - men så ^{hænder} ~~gaa~~ hinde - som hendes Dejerte Tilskynder havde et gøre - smider Busselen & Paletten & løber sin trofaste Ven i møde. - Jafets alvorlige Ansigt klæmmer op, & han betragter kærligt ~~den~~ ~~den~~ den unge Pige, der strækker sine Hænder frem mod ham. Hun siger:

Tekst: & vi troede næsten, vi aldrig kunde se dig mere!

Jafet smiler - & trykker hendes Hænder. - Går så hen til Lady de Clare & kysser selvsagt hendes Hånd. Lady'en er meget kølig & formel. - Så går Jafet hen til Harcourt, - der næsten tvivlende rækker ham sin Hånd. - In Helst bliver altten meget forstemt, - Fleta søger efter bedste Rime at bøde på den meget kolige Mod-

fajelse og gav ham de et tagt Plads.

2358.

(Nærh. af de 3) Det er Fleta, der nu holder
Konversationen i Gang - men det synttes kunde
de så uventende at få Jafet og gav ham
de et Jutello. - Fleta ler og pludser løs

2359.

(Nærh. af Lady de Clare) Hun ser hen mod
Gnippen - og rømmer sig så dyster.

2360.

(Nærh. af de 3) Fleta ser sky hen til Moderen,
- og nu kører hun sig i Stål

2361.

Tekst: Jafet følte sig efterhånden uget utilpar
... Det var ikke alene det, at Harcourt øjensynlig
var kommen til et så på en meget intimt forhold
med Moder og Datter... men det var lige som, man
betragtede ham - man dog skyldte alt - som en Parisianer
som en Spedlerk...

(Nærh. af Jafets Ansigt) Han ser fra den ene
til den anden, og et bittert Smil spiller om
hans Læber

2362.

(Salmen) Så rejser han sig, og siger langsomt:

Tekst: Jeg beder indskyldt, hvis jeg er kom-
men til Ulejlighed... Men jeg trækker mig
i alt Fald tilbage nu... Farvel!

Han biter sig læt, - griber sin Hat og går.

Da Døren jelder, efter ham, - rejser Fleta sig
pludselig, - brister i Gråd og siger:

Tekst: I er onde... er I... men jeg vil ikke
skilles fra ham på den Måde!

og hun løber ind af Stuen. - Harcourt og Lady
de Clare rejser et Blik... de er uget misfor-
nojede med Fletas Gtreden.

2363.

(Kald på godset. Hjørne med Trappe) Jafet kom-
mer ned ad Trappen, - gaaer i Stuen. Han står et
Øjeblik og filosoferer - og skal netop til at gå vi-
den, - da Fleta kommer til Lyne oven på Trap-
pen.

2364.

(Nærl. af Fleta) Hun standser - og kalder med halvkrædet Stenene:

Tekst: Jofet!

2365.

(ved Trappen) Jofet sender sig og bliver stående. Fleta løber ned til ham, klynger sig til hans Arm og ser bønfuldende på ham med Øjne, der er fugtige af Tårer.

2366.

(Nærl. af Jofet og Fleta) Hanser på hende - og Synet og hender smukke, kærlige Ansigt forvilder hans Bredde. - Hun siger mellem Tårer:

Tekst: Jofet... vi må ikke skilles på den Måde... Er du da ikke min store, gode Broder, som du altid har været... og hvad betyder jeg mig om, hvad alle andre siger...

og hun tvilker heftigt og presser Lammetskindet mod sit Ansigt. Jofet stryger hende om over Håret og gør alt, hvad han formår for at berolige hende.

2367.

(Trappeafstignen) Lady de Clare kommer, - ser uvilligt ned på de to, og kalder på:

Tekst: Cecilie...!

2368.

(Nærl. af Jofet og Fleta) De sender sig og ser grefter. - Fleta lader sig et sæt ængstelig over Afbydelserne.

2369.

(Trappeafstignen) Lady de Clare betyder med en Hovedberegelse Fattelen, at hun skal komme op. Siger:

Tekst: Du forbauser mig, Fleta!... at du kan glemme det Hele, vi skylder hin Gæst!

2370.

(Nærl. af Jofet og Fleta) Fleta rækker op til Moderen: - Jeg skal snart komme. - Så griber hun Jofets Hænder og siger med Suredelighed:

Tekst: Sige meget hvad du end sker... jeg troer altid det bedste om dig, Jofet!

og hun hæver sig op på Tærne, - kysser ham på kinden - og løber så op ad Trappen.

2371.

(bed Trappen) Jafet seer ogsaa efter den unge
Dige, - der sender ham et vidste Munk og så
går sammen med Hoderen... Jafet ser igen
Jemmetter.

2372.

(Kærl. af Jafet) Han rykker Brynne - og ser
i hvide spekulativ id... Han minner:

Tekst: Men hvorfor vender alle sig fra mig?...
Hvad har jeg da gjort?... Nå, kind bløder-
meat må vel kunne give mig svaret! -
Han nikker bestemt - og skynder sig så bort.

2373.

(Salmien) Gevinden de Clare holder en lille
Famningstale ^{for} sin Datter, der stadig små-
græder. - Da Harcourt ogsaa lader sig for-
domme den unge Diges Gæde, - bliver hun
helt vild af sig selv - og siger storhulkeude:

Tekst: Jalmien I får mig ikke til at tro noget
midt om Jafet... Han er det bedste Menne-
ske, der findes!

og hun stamper vredt med Fødderne i Gulvet,
vender sig og løber ud. - Harcourt bliver
helt lykkelig, men Gevinden beroliger ham:
- Hysteri bare... det betyder ikke noget!

2374.

(Flestar sætse på Sløppet) Hun kommer stor-
mendt ud og kaster sig hulkeude ned på sin
Seng... Hun bider i sit Ammetørklæde og un-
derygter træde - og trummer løs med Benene på
det fine Sengesteppe. - Afblænding.

2375.

Tekst: Jafets jadede hæng og klynder, - død
Wundermeat...

(Lordens Arbejdsrække. Kort Præsentationsbil-
de af Lord W.) Han sidder pedeligt og læ-
ser i en Bg.

2376.

(Frau Lord W.'s Bolig) Jafet kommer gælen-
de, - banker på.

2377.

(Fraan et Stykke Mør på den anden Side) To Be

Hjente står på Udkig... de hvidker sammen, -
den peger på femmetten. de ser:
2378.

(Fraan Lord W.^d Gadedør) En Tjener nikker
Jafet ind.
2379.

(bed Mimen) Betjentene ser på hinanden, - den
ene siger:

Tekst: Det ser ham! Det er jeg ganske sikker på!
Den anden nikker, - og de går så over Gaden.
2380.

(Lord W.^d Arbejdsstævne) Tjeneren melder Jafet,
og Lord W. rejser sig, og går rentlyst sin Gæst i
Møde. Jafet tager Lord W.^d en fremstakke
Hånd - og siger med et lidt bittert Smil:

Tekst: Det er helt uindekligt... Der er dog altså
en, der ikke er bange for at række mig Hånden!
Udenmear betragter Jafet sin Gæst... der
er lige som uget Medlidenhed i hans Blik... og
med en Håndberørelse beder han ham tage Plads.
2381.

(Nær. af de to) Jafet ser på sin Jætt med sine
delige Øjne - og siger så:

Tekst: Lad mig få Sandheden at vide... Hvil-
ke Rygte er det, der går om mig... Det må
være slumme Ting, der bliver sagt!
Det lader te, at Lord W. indrømmer sig lidt over
for Heets Uvidenhed - men så finder han en
Anv. pæn, der ligger gemt under uget Papir på
Arbejdsbordet, og rækker ham den, - i det han
peger ned på en bestemt Artikel. - Jafet
læser en indstregt Aristokrat, af hvilken det
fremgår, at han efterlyses for Kludet på Lord
W.^d Kæbe, Jack, Kettle, og at han har reddet
sig ved hovedkulfen at forlade London. I Aris-
artiklen henlydes te Tidnesbyrd, som delv. Omtaler
en på "Piazza" og delv. de to Natvægte, der så den
Dræbte blive kastet i Floden, han aflagt. -
Jafet bider Læberne sammen - og starrer nært
pæn på sig. - Lord W. betragter ham gsmæksomt.
2382.

(uden for Arbejdsstævnet. ved Døren) Tjeneren fi-

ner de to Betjente hen til Døren. - Betjentene
sende Tjeneren bort - og lytter så ved Døren.

2383.

(Lad W.^s Arbejdsresultat) Jøfet af Lad W. og Ja-
fet) Jøfet folder langsomt. Arisen ^{sammen} ~~for sig~~
og lægger den på sig på Bordet. Så spørger han
Lad W.:

Tekst: Sig mig blot et... Træde på min
Skyld?

Lad W. ser ham lige ind i Øjnene - og ryster så
langsomt på Hovedet. Jøfet griber dybt
indt den gamle Mand's Hånd, men i det
samme øieblik de ugen komme og vender sig mod
Døren.

2384.

(Hæder ved Døren) De to ^{Betjente} ~~Godag~~ træder ind,
først et Øieblik - og så siger den ene:

Tekst: Mr. Jøfet Newland... i Lorens Kam-
mer er anholdt!

2385.

(Lad W.^s Arbejdsresultat) Jøfet rejser sig. ~~Støt~~
~~støt~~ Han er dødbleg - og må støtte sig til Sto-
leryggen for ikke at falde... Så nikker han lang-
somt, - rækker hans Lad W. Hånden og overgiver
sig så i Betjentenes Hænder. Winderne kom-
mer med ugle trøstende Ord, - og sin Helt bliver
så fort id.

2386.

(Fra Lad W.^s Bolig) Jøfet kommer ind mellem
de to Betjente - De standser inden for Døren,
den ene vrirker, - man forstår, han tilkalder en
Vogn. - Billedet snæver langsomt ind, - man
brøder et Øieblik Jøfets fortvivlede, men alligevel
jattede Ansigt fast, - så blander det helt af.

Tekst, der tones frem og tones bort:

og i denne virkelige Situation forlader vi vor
Helt. I vor Fortællings sidste Del:

Gennem Kamp til Sejre

følger vi ham gennem de sidste, spændende Øven-
tyr og ser ham både finde sin egen Fader og
sinde en Brud.

Slut på 7de Del.

(378)

462

paper 1.

ML.

J a f e t ,
-----
der søger sig en Fader.

Films-Cyklus,
hvis Stof dels er hentet
fra Kaptajn Marryat's Roman
af samme Navn og dels fra
andre af denne Forfatters
verdenskendte Værker.

Bearbejdelsen
af
Valdemar Andersen.

-----
1 ste Del:

Apotekerens Lærling.

Hovedfigurer i 1ste Del:

Jafet Newland
Cophagus, Apoteker
Timotheus, kaldet Tim, Bydreng
Pleggit, Cophagus' Konkurrent
Jacob, hans Bydreng
Susanne Temple)
Anna, hendes Søster)
Aramethea Judd) Kvækerø.
Deborah)
Menigheds-Forstanderen)
Tom Robbins, Flodskipper
Hans Kone
Melchior
Nattée, hans Hustru, Zigeunernes Dronning
Fleta
Philotas, kaldet Num) Zigeu=
Jan) nere.
Portneren paa Hittebørnshospitalet.
Portnerkonen.

8.

(Hole Soveværelset) Portneren tumler ud af Sengen og griber efter et Par Benklæder.

9.

(Gade. Hittébørnshospitalets Port i Forgr.) En formummet Skikkelse sniger sig bort fra Porten og kryber i Skjul i en anden Port eller ved et Gadehjørne. - Hele Gaden ligger i en mystisk Natbelysning.

10.

(Inden for Porten) Den søvnige Portner kommer med en gammeldags Lygte i Haenden, faar med lidt Besvær aabnet Porten, hvorved Kurven smækker ham paa Næsen.

11.

(Porten, set udefra) Han skærer Kurven af, kaster et spejdende Blik ud over Gaden, - ser imidlertid ikke noget - og lukker saa Porten efter sig.

12.

(Hele Gaden - som 9) Den mystiske Skikkelse spejder frem fra sit Skjul...og sniger sig saa bort i Natten.

13.

(Portnerens Soveværelse) Portneren kommer ind med Kurven og sætter den fra sig paa Bordet, ved hvilket hans arrige Madam staar og bader sin mishandlede Næse over et Vandfad. - Hun er temmelig uinteresseret i Begivenhederne, - hvorimod Manden med spændt Nysgerrighed aabner Kurven.

14.

(Nærb. af Kurven) Et yndigt, lille Drengbarn ler med plirrende Øjne op til Portneren.

15.

(Portnerens Ansigt) Han bliver helt rørt og er lige ved

I Kapitel.

I hvilket vor Helt er meget lille, men saa fremmelig, at han bliver hængt allerede faa Dage efter sin Fødsel.

1.

((Nærb. af en Ports Dørhammer)) Opblønding. Et Par Hænder kommer ind i Billedet, hænger en Kurv paa Dørhammeren, binder Kurven fast og forsvinder saa atter....Det er Nat.

2.

(Nærb. ved Portens Klokkestreng) Den ene Haand kommer ind i Billedet. Trækker stærkt i Klokkestrengen.

3.

(Nærb. ved en Væg. En gammel, morsom Klokke) Klokken stunger.

4.

(Portnerens Soveværelse. Nærb. ved en Sengs Hovedende)
Et gammelt, tosset Mandshoved arbejder sig op over Dynen. Manden glipper søvndrøkkent med Øjnene, gæber ubehersket og snorker saa videre.

5.

(Ved Portens Klokkestreng - som 2) Haanden trækker voldsomt i Strengen.

6.

(Den gamle Klokke - som 3) Den er ved at falde ned af bar Arbejdsiver.

7.

(Soveværelset. Hele Dobbelt sengen) Den gamle Portner farer op i en saadan Part, at han giver sin Egtehalvdel et eftertrykkeligt Slag paa Næsen. Den gamle, arrige Dame giver ondt af sig og tager sig til sin mishandlede Legemsdel.

at græde, - vender sig saa mod Konen og siger:

Tekst: Et dejligt Barn...Yndige blaa Øjne!

Og han vender sig atter mod Kurven og ler ned til den lille.

16.

(Portnerkonens Ansigt) Hun giver Næsen endnu ~~en~~ Omgang med Svampen, snøfter arrigt og svarer:

Tekst: Hmh...Blaa Øjne!...Det faar jeg ogsaa i Morgen efter den Behandling!

og hun skvulper videre.

17.

(Nærb. ved Bordet) Portneren tager Barnet op af Kurven, kæler for det og siger medlidende:

Tekst: Saadan et lille Pus...hvor maa den fryse!

og han svæber omhyggeligt Shavlet, der ligger i Bunden af Kurven, om Barnet.

18.

(Nærb. af Portnerkonen) Hun skutter sig og replicerer:

Tekst: Ja, jeg er vis paa, jeg faar min Død af Kulden...Men det er din Skyld!

Hun betragter Næsen i en Spejlstump.

19.

(Nærb. ved Bordet) Portneren roder i Kurven og finder et Brev frem, som ikke er lukket. Madammens kvindelige Nysgerrighed vækkes - og hun er endnu mere ivrig end Manden i at faa Brevet læst. Brevet lyder:

Brevtekst: "Drengen er født i lovligt Ægteskab og skal hedde Jafet. Naar Omstændighederne tillader det, vil han blive forlængt tilbage. Vedlagt en Anvisning paa 50 &str." Portnerfolkene er begge dybt grebne over den Rigdom, der kommer til Hospitalet og diskuterer ivrigt Sagen. Portneren

siger medynksfuld:

Tekst: Og saa skal saadan et Rigmandsbarn leve sin Barndom herinden for disse skumle Mure!

Konen rokker paa Hovedet...De ser begge ned mod Barnet og ser saa paa hinanden. Billedet toner efterhaanden langsomt over i:

20.

(Det skumle Hittegodshospital, set paa Afstand) Toner over i:

21.

(Portnerens Soyevareelse. Ved Bordet - som 19) Baaede Mand og Kone er lige ved at græde af Medynk.

22.

(Stort Nærb. af Barnet) Det er i det mest straalende Humør, - ler og pludser og fægter vildt med Arme og Ben.

23.

(Ved Bordet) Ægteparret vender sig mod Barnet, - deres taarevadede Ansigter klærer op og bliver til sidst et stort Smil...De tager den Lille op mellem sig og overgaar hinanden i Kys og Kærtegn.... Afblænding, - under hvilken Drengens fornøjede Ansigt holdes længst fast.

24.

II Kapitel.

Der foregaar en lille Snes Aar efter I, fordi vor Helts Barndom hverken var saa lystelig eller spændende, at den var værd at følge. Kapitellet spilles paa et hyggeligt Apotek.

(Apoteket, set ude fra) Opblænding. - - Apoteket vender ud mod et Torv, - der undertiden fungerer som Kvægtorv, - og er en Hjørnebutik. Uden for Apotekets aabne Dør staar selveste Apotekeren og smøger sig en Pibe Tobak...

(Fotografen rykker nærmere mod Apoteket, indtil man har Apotekeren i hel Figur.

25.

Tekst: Den brave Apoteker, Mr. Phineas Cophagus...
(Nærb. af Cophagus' Ansigt) En ca. halvtredsaarig, godlidende og jovial, gammel Herre. Han bækker kraftigt paa Piben og uddeler gævmildt Smil og Nik til de forbipasserende.

26.

(Foran Apoteket) Apotekeren slær Piben ud og forsvinder ind gennem den aabne Dør.

27.

(I Apoteket) Cophagus gaar ind bæg Skranken og hen til en smuk Yngling, der er travlt beskæftiget med at knuse et eller andet i en stor Morter. Ynglingen er ikke nogen anden end vor Helt, - Jafet.

28.

(Nærb. af Cophagus og Jafet) Den aldrende Herre klapper venlig den arbejdsomme unge Mand paa Skulderen og henven-der nogle spøgefulde Ord til ham.

29.

Tekst: Den unge Mand er ikke nogen anden end vor Helt, Mr. Jafet Newland, - Hittebarnet, der har vokset sig stor og stærk, siden vi sidst saa ham, og som allerede i nogle Aar har arbejdet i Apotekerfaget...

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han snækker leende med sin Principal, - kigger saa ned i Morteren og sludrer atter videre. Frisk og frejdig er han at se til.

30.

(Apoteket) Cophagus støvrer atter hen mod Skranken, og i det samme kommer Apotekerdrengen muntert fløjtende ind

fra Tovet - med sin Kurv paa Armen. - Han gør Regnskab op ved Skranken med sin Principal.

31.

(Nærb. af de to ved Skranken) Drengen haler Pengene frem, Apotekerens regner...og Drengen haler endnu flere Penge frem.

32.

Tekst: Et rart og livsglad lille Menneske, som vi vil faa meget at gøre med...Døbt Timotheus, men for Nemheds Skyld kaldet Tim...

(Nærb. af Tim) Han leder rastløs efter Penge og haler endelig triumferende den manglende Smaamønt frem et Sted fra - langt nede i Benklæderne.

33.

(Ved Skranken) Cophagus nikker tilfreds, men medens han er optaget af at skubbe Pengene ned i Pengeskuffen, - snapper Tim behændigt den sidste afleverede Mønt - og trækker sig med et tilfreds Grin tilbage)

34.

(Apoteket) Tim giver sig til at anbringe sine tomme Fla=sker paa en Hylde neden under Skranken. -

En yderst elegant Dame bruser ind i Apoteket, og Cophagus giver sig uhyre beæret og forekommende til at ekspedere hende.

35.

(Nærb. af Tim, der sidder paa Hug bag Skranken)

Han arrangerer sine Flasker med megen Omhu, - lugter til dem, nyder de sidste Restdraaber af en Flaske, der har en tilforladelig Luft, - men det smager ilde, og han skærer en Grimasse. - Samtidig lytter han opmærksomt til sin Principals Passiar med den fine Kunde.

36.

(Nærb. ved Skranken) Cophagus er helt krum af bar Beæret-
hed og konverserer ærbødig smilende Damen...Pludselig faar
hun Øje paa noget, der interesserer hende. Hun ser:

37.

(Nærb. af Jafet ved Morteren) Han opdager ikke, at han er
Genstand for den smukke Dames Opmærksomhed.

38.

(Nærb. ved Skranken) Damen henleder Apotekerens Opmærksom-
hed paa Jafet og udspørger ham hviskende om den kønne Fyr.
Cophagus forklarer villigt:

Tekst: Fader - hm - ved ikke - maaske Lord - Kær-
lighed - Hemmelighed - et Barn - Hittebørns-
hospital - sat ud - i Lære hos mig og saa
fort videre!

Kunden nikker interesseret og ser med forelskede Blikke mod
Jafet.

39.

(Nærb. af Tim) Han lytter stærkt interesseret til Cophag-
us Forklaring - og ser med Misundelse i Blikket hen mod
Jafet.

40.

(Apoteket) Den fornemme Dame trækker sig tilbage, Cophag-
us er ved at vælte Skranken under Vagten af sine Buk -
og forsvinder saa ind i Receptturen. Tim farer hen til Jafet.

41.

(Nærb. af de to Venner) Tim forklarer med store Gebærder,
hvad han har hørt, og slutter med at sige:

Tekst: Næ, hvor jeg misunder dig...Hittebarn....og
maaske Søn af en Lord!...Bare det var mig!

Jafet kan ikke lade være at smile, - men snart bliver hans
Ansigt alvorligt.

42.

(Jafets Ansigt) Han stirrer drømmende frem for sig og siger saa langsomt:

Tekst: Ja, hvem er min Fader...Engang maa det vel blive opklaret...Jeg vil i alt Fald gøre alt for at finde ham!

43.

(Nærb. af de to Venner) Tim, der læner sig op mod Vindueskarmen, nikker....Ja, det kan han saa godt forstaa...Og han giver sig Fantasi i Vold og ræmser op om, hvem den hemmelige Fader evt. kan være.

44.

(Foran Apoteket) En slank og - hvad Figur angaar - meget ungdommelig udseende Dame nærmer sig Apoteket. Hun kredser om det paa en mystisk Mæde, kiger stjaalent ind gennem Vinduerne og lader til at være i Tvivl, om hun skalf gaa ind eller ikke.

45.

(I Apoteket. Ved et Vindu) Tim udvikler lange Plæner for Jafet, - men pludselig tier han stille og - givende efter for en pludselig Indskydelse - vender han sig og ser ud paa Torvet. - Han bliver Fyr og Flamme, - vender sig mod Jafet og siger:

Tekst: Nu er hun der igen...hende, den mystiske Dame, der stadig kommer her, og som lader til at være lige saa slikken efter dig som en Rotte efter en grøn Ost!

Jafet, der selvfølgelig føler sig smigret, rejser sig og ser ud ad Vinduet. -

46.

(Udenfor. - Nærb. af Kvinden) Man ser nu, at hun øjensynlig, efter Ansigtstrækkene at dømme, maa være godt oppe i 40'rne. -

47.

(I Apoteket. Ved Vinduet) Vennerne taler hviskende om Damen, - hvis Navn er Miss Judd.

48.

(Foran Apoteket) Damen fattet en kraftig Beslutning og gaar ind i Apoteket.

49.

(I Apoteket) Miss Judd kommer ind med usikre Skridt, - lader, som om hun er meget svag og støtter sig tungt til Skranken for at holde sig oprejst - Jafet springer til - og faar hende placeret paa en Stol...finder nogle stærke Draaber frem.

50.

(Nærb. af Miss Judd og Jafet) Han lader hende lugte til Draaberne - og de kvikker hende øjensynlig op...Hun smiler taknemmeligt, rækker saa sin Haand frem mod Jafet, der ikke er fri for at være lidt bange for hende, - og siger:

Tekst: Jeg er syg...meget syg...føl min Puls!

Jafet tager nølende om hendes Hændled og føler Pulsslagene. Jo, det kunde se ud, som om hun havde Feber...Han kommer med et Par forklarende Ord og forlader hende saa.

51.

(Apoteket) Jafet hen til en Hylde, - finder en lille Fla-ske frem og gaar hen til hende med den...Men han holder sig paa Afstand fra hende...paa den anden Side af Skranken.

52.

(Nærb. af de to) Han giver hende Flasken og erklærer, at de Draaber nok skal hjælpe...Det er Julep med Kamfer...Hun takker ham, betragter ham prøvende....og bøjer sig helt ind over Disken mod ham.

53.

(Miss Judds Ansigt) Det er underligt gammelt og næsten hæsligt...Men Øjnene er dejlige, - mørke og med en for-
tærende Glød...Hun ser paa Jafet med et Blik, der er alt
andet end lidenskabsløst...og sa siger hun indtrængende:

Takst: Jafet Newland...jeg nærer megen Tiltro til
Dem...tror, De har større Evner end selve
Apotekeren...maa jeg sende Bud efter Dem,
hvis jeg atter bliver syg!

54.

(Jafets Ansigt) Det er let forvirret...men han modstaar
ikke den Magt, Kvinden har i sit Blik og nikker - om end
tøvende.

55.

(Nærb. ved Skranken) Miss Judd trykker hans Haand, læg-
ger en Guinea paa Disken og gør en afværgende Bevægelse, da
Jafet vil give hende Penge tilbage.

56.

(Apoteket) Med et sidste, langt Blik til den forlegne
Yngling forsvinder Miss Judd ud af Butikken...I det samme
styrter Tim hen til Vennen.

57.

'Nærb. af de to Venner) Jafet viser Tim den Guinea, han
har faaet, og Drengen spærrer baade Mund og Øjne op af
Forbløffelse.

58.

(Ved Døren til Receptturen) Døren smækkes op, og Copha-
gus kommer frem med forskellige Medicinflasker i Haanden.
Han kalder paa Tim.

59.

(Apoteket) Tim færer op...snapper sin Kurv og skynder sig

hen til Apotekeren.

60.

(Nærb. af Jafet) Han betragter eftertænksomt Guldstykket - og siger saa sukkende:

Tekst: Bare hun ikke saa saa forførdelig ud!
Saa kommer han pludselig til at smile ved Tanken om, hvor efterstræbt han er - og stikker leende Mønten til sig.

61.

(Nærb. af Cophagus og Tim) Apotekeren forklarer omstændeligt Tim, efterhaanden som han lægger Flaskerne i Kurven, hvor de forskellige Medikamenter skal afleveres. Tim repeterer og gør sig hæderlige Anstrengelser for at faa det altsammen proppet ind i Hjernen.

62.

(Apoteket) Saa giver Apotekeren Drengen et venskabeligt Spark, - og Fyren flyver grinende ud ad Døren. Cophagus gaar hen til Jafet.

63.

(Uden for Apoteket) Tim "danser" ud ad Apoteket, - svingende med sig Kurv paa Armen.

64.

(Større Del af Torvet) Tim kommer spankulerende med en saa vigtig Mine, som det sømmer sig for en fornem Apotekerdreng at optræde med - men i Billedets Forgrund standser han - og stirrer dybt interesseret frem for sig.

65.

(Pleggits Apotek, set paa nogen Afstand) Store Skilte over Vinduerne angiver, at dette Apotek tilhører Ebenezer Pleggit. - Bag det ene Vindu ser man selveste Mr. Pleggit, assisteret af sin Lærling og sin Bydreng, den næsvise Jacob, i Færd med at hænge en stor Plakat op. - Plakettek=

sten kan man ikke få fat paa.

66.

(Nærb. af Tims Ansigt) Han er kendelig ophidset og stirrer med sammenknebne Læber hen mod det ham saa modbydelige Apotek.

67.

Tekst: Som der var Fjendskab mellem de to konkurrerende Apotekere, saa var der det ogsaa mellem deres Lærlinge og mellem deres Bydreng...

(Pleggits Apotek - som 65) Skiltet er nu blevet anbragt, og de 3 Apotekerfolk træder ud af Butikken og betragter tilfredse deres Værk. - Enkelte Nysgerrige kommer til. Billedet maa være saa langt, at vi midt i det kan sætte Plakatteksten ind, - der fotograferes som almindelig Titel.

Tekst: Pleggits Plaster.
Bedst af alt!
Mod Gigt og andet Værk,
mod Følger af Drukkenskab,
mod Kneb og al Slags Pine.
Der er kun een Pleggit.

68.

(Nærb. af Tim) Han er rødglødende af Hasseri - og danser en vild Krigsdans.

69.

(Foran Pleggits Apotek)(Nærb. af Jacob) Han vender sig, faar Øje paa sin Arvefjende og smiler hoverende. - Undser sig endda ikke for at vrænge Næse ad ham.

70.

(Nærb. af Tim) Han er ved at eksplodere af Arrigskab, truer med knyttede Næver ad Jacob, - men han er jo den lille i Øjeblikket - og efter at have spyttet hænligt efter ham vender han om.

71.

(Torvet) Tim sætter i fuld Firspring hjemefter.

72.

(Foran Apoteket) Tim kommer galoperende, - kalder Mr. Cophagus og Jafet ud og forklarer dem det forfærdelige, han har opdaget. - De kiger interesseret hen mod Konkurrentens Apotek.

73.

(Pleggits Apotek paa lang Afstand) Der er ved at blive Opleb foran det. - Pleggit har været inde og tage sin Hat paa og fjerner sig nu fra Apoteket.

74.

(Nærb. foran Cophagus' Apotek) Afmægtig Harme hos de 3.. Man lægger ivrigt Raad op...Pludselig griber Jafet sin Principal i Armen og gør ham opmærksom paa noget.

75.

(Ved Gadehjørnet overfor) Mr. Pleggit kommer gaende, - standser og hilser med et røveagtigt Smil og en slet for overdreven Høflighed paa sin Konkurrent.

76.

(Foran Cophagus' Apotek) Cophagus ryster af Sindsbevægelse, og det koster ham stor Overvindelse at give Pleggit selv en nok saa svag Genhilsen. - Jafets Ansigt blusser af retfærdig Harme.

77.

(Ved Hjørnet - som 75) Pleggit faar igen Hatten paa - og fjerner sig med en Triumfatørs Mine.

78.

(Foran Apoteket) Jafet hjælper den dybt rystede Apoteker ind...Tim følger efter.

79.

(I Apoteket) De 3 ind. Jafet faar anbragt sin Herre og

Mester paa en Stol...Cophagus strækker i Fortvivlelse og
Harne Hænderne i Vejret og paaalder de højere Magters Bi=
stand. Jafet grunder et Øjeblik, faar saa en Idé og giver
Jim en Ordre. Drengen flyver hen efter et stort Stykke Pap,
en Pensel og en Malerkrukke og vender tilbage til Vennen
med det. -

Med Skranken som Underlag begynder Jafet at male paa Pap=
pet.

80.

(Nærb. ved Skranken) Jafet anbringer nogle store Bogsta=
ver paa Pappet. Cophagus og Tim ser aandeløse til.

81.

(Uden for Apoteket) To Damer kommer gaaende, - standser
uden for Apoteket.

82.

(Tekst: To fjærne Slægtninge af Mr. Cophagus, der
tilhører Kvækernes Sekt, - Anna Temple og
hendes ganske unge Søster, Susanne...

(Nærb. af de to Damer) De er begge klædt i Kvækerdragt,
der dog vist af Skønhedshensyn maa ændres lidt. Anna er en
køn, ung Kvinde paa ca. 30 Aar, hvorimod Søsteren er pur=
ung og af en ren og næsten ophøjet Skønhed....De er ikke
meget lattermilde, - hvad Kvækere aldrig er, - veksler
nogle Ord sammen og beslutter sig saa til at gaa ind.

83.

(Foran Apoteket) De unge Kvinder gaar ind i Apoteket.

84.

(Ved Skranken. Nærbillede af de 3) De har al deres Op=
mærksomhed rettet mod Plakaten, paa hvilken man ser, at
Jafet har malet:

Lægevidenskabens Triumf:

Cophagus' Piller.

Men pludselig ser Apotekeren op - og hans rare Ansigt straalere af Glæde.

85.

(Apoteket) Han skynder sig hen til Damerne og hilser hjerteligt paa dem. - Jafet holder inde med Arbejdet, - og Tim trækker sig tilbage med samt sin Kurv. - Cophagus viser Damerne ind bag Skranken, - og da de kommer hen til Jafet, standser Apotekeren og præsenterer.

86.

(Nærb. af de 4) De unge Damer hilser venligt paa Jafet, - men Susanne ser bly ned, da han ikke lægger Skjul paa sin Beundring. Cophagus forklarer i et Par Ord, hvad Plakaten skal bruges til, og Damerne nikker høfligt interesseret.

87.

(Større Billede i Apoteket) Med en Hændebevægelse opfordrer Cophagus sine Gæster til at følge sig ind i Recepturen. - Jafet ser nodløs ud, - men han faar en Idé, tager sin Plakat i Haanden og skynder sig hen til Miss Susanne, der gaar efter Søsteren og Apotekeren. - Hun bliver staaende, - da Jafet nærer hen til hende.

88.

(Nærb. af Jafet og Susanno) Han ser paa hende, er ved at miste Målet af bare Betagelse, men faar da endelig fremstammet:

Tekst: Aa...vilde De ikke nok...bare være saa sød at...at forklare mig,...hvordan...hvordan "Helbred" staves!

Den unge Pige nikker undseligt - men inødekommende.

89.

(Apoteket) Jafet skynder sig atter hen til Skranken med sin Plakat, - og Susanne følger tøvende efter. - De to andre forsvinder.

90.

(Nærb. af Jafet og Susanne) Han griber Penselen...og hun begynder at stave det vanskelige Ord...Jafet ser paa hende, - maler saa et Bogstav, - ser paa hende igen...og er i det hele taget mere optaget af den smukke Pige end af Plakaten. - Susanne er let forvirret og ved ikke rigtig, hvor hun skal gøre af sine Øjne.

91.

(I Receptturen) Cophagus har faaet Miss Anna til at tage Plads og sværmer om hende som en ældre forelsket Hankat - samtidig med, at han er optaget af at varme Vand og sætte Kopper frem. - Lokalet svømmer i alle mulige mærkelige Apotekersager - men er iøvrigt meget malerisk.

92.

(Apoteket. Nærb. ved Skranken) Jafet "arbejder" og gør samtidig Stormkur til den unge Pige, der slet ikke er vant til den Slags. Han har endelig faaet malet Plakatens 3^{dje} Linje: "Helbreder alle indre Skavanker" - og for at holde Susanne fast, finder han paa, at hun ogsaa skal forsøge sig som Plakatmaler...Hun gør det undseligt - men med en øgen, stille Glæde.

93.

(I Receptturen) Cophagus har nu baade faaet Kopper og Glas paa Bordet...og under sin forelskede Flakken omkring Miss Annas Stol bliver han endelig staaende bag denne og trommer nervøst paa Stoleryggen.

94.

(Nærb. af Cophagus og Anna) Cophagus kommer med nogle Spørgsmaal, og Anna svarer.

Tekst: Vi har taget den lange Vej hertil for at overvære et af Sektens Møder herinde... Der skal nemlig være opstaaet en stor Profetinde i vor Brødreemighed her...

Cophagus nikker interesseret.

95.

(Nærb. af Kedlen) Den koger lystigt over.

96.

(I Receptturen) Cophagus vender sig forfjamsket fra Anna - og fører hen og faar Kedlen af. Giver sig til at lave Te.

97.

(Apoteket. Stort Nærb. af Jafet og Susanne)

Han fører hendes Haand, medens hun bogstaverer videre paa Plakaten. Den sidste Udgydelse lyder saadan: "Speciel fortrinligt mod de nedbrydende Virkninger af samvittighedsløse Konkurrenters livsfarlige Arkana."

98.

(Apoteket. Døren fra Receptturen) Døren aabnes, og Mr. Cophagus kommer til Syne. -

99.

(Nakkerne af Jafet og Susanne) De to^s Hoveder i en betænkkelig Nærhed af hinanden.

100.

(Ved Døren. Nærb. af Cophagus) Et lunt Smil spiller om hans Mund, - saa kalder han.

101.

(Ved Skranken. Nærb. af de to) De fører forvildet op - og ser tilbage.

102.

(Ved Døren - som 100) Apotekeren vinker beroligende til dem -og siger saa:

Tekst: Tag den tyknavede Flaske paa Hylden i Hjørnet, - Jafet!

103.

(Nærb. af Jafet og Susanne) Jafet nikker, - og Susanne søger at lægge sit Ansigt i de sædvanlige, lidt dystre Folder.

104.

(Apoteket) Hun skynder sig ind i Receptturen, som Cophagus ogsaa har trukket sig tilbage til...Jafet ser efter hende - og gaar saa hen til den anviste Hylde.

105.

(Nærb. ved Hylden) Jafet finder Flasken ned, - falder saa hen i lykkelige Betragtninger. Han mumler:

Tekst: Hvor er hun yndig!

Og han kryster betaget den trinde Flaske ind til sit Bryst - som var det Genstanden for hans sømme Følelser og ikke en forholdsvis prosaisk Flaske, han havde i sine Hænder...Saa river han sig ud af Drømmerierne og skynder sig bort. -

106.

(I Receptturen) Cophagus skænker Tb, og Damerne begynder at nyde den liflige Drik. - Jafet kommer ind - og vil give Cophagus Likørflasken, - men Apotekeren betyder ham, at han godt kan skænke. - Jafet begynder ved Annas Glas - og efter nogle Protester fra hendes Side, som Cophagus dog faar slaaet ned - fyldes Glasset. - Saa bliver det Susannes Tur...Anna bøjer sig hen mod Cophagus, - foreslaar ham hviskende noget, - Han nikker, og de ser begge hen

mod de to helt unge.

107.

(Nærb. af Jafet og Susanne) Hun vil selvfølgelig ingen Likør have, men Jafet lægger sit Ansigt i saa bedrøvede og fortvivlede Former, at den unge Pige ikke kan lade være at smile - og give efter for hans tvivse Bønner.

108.

(Nærb. af Cophagus og Anna) De ser ned et svagt Smil til hinanden, - veksler saa endnu et Par Ord, og Apotekeren rejser sig saa.

109.

(Receptturen) Han gaar hen til Jafet, der kun ugerne vender sig fra Susanne, - og siger:

Tekst: Det er Miss Temple, der spørger, om du ikke ogsaa kunde have Lyst til at deltage i et Kvæker møde i Aften... Der skal nok være en Slags Profetinde, der taler, og saa fort videre!

Jafet nikker henrykt: Jo, det vil han hellere end gerne!.. Saa betyder Cophagus ham, at han ogsaa skal skænke sig selv en Likør, - og saa hilser de 4 paa hinanden. At Jafets Øjne hænger ved Susannes yndige Ansigt siger sig selv...Langsom Afblanding.

110.

III Kapitel.
I hvilket vi overværer et Kvæker møde, træffer en gammel Bekendt og ser vor Helt paa Skillevejen.

(En bar, nærmest uhyggelig Mødesal) Billedet blandes langsomt op, - og man ser ud over en Række Stolerader, paa hvilke der befinder sig en stor Forsamling, - for største Partens Vedkommende i Kvækerdragter. - Alle sidder henskunken i Bøn. Helt i Forgrunden, - med Ryggen til, - sid-

der Menighedens Forstander, en ærverdig Olding.

111.

(En af Stoleraderne) Der panoreres forbi en Samling nor-
somme Typer.

112.

(Ny Stolerække) Panorering, der standser ved de 4 kendte
Ansigter: Mr. Cophagus, der sidder ved Siden af Anna, og
Jafet, der har Susanne til Sidekammerat, og som sidder yderst
paa Rækken.

113.

(En 3^{dje} Stolerække, lidt længere fremme) Ny Panorering,
der standser ved en tæt tilsløret Kvinde, som sidder in-
derst ved Væggen. Den tilslørede drejer langsomt Hovedet
saa langt tilbage, - at hun kan se Jafet.

114.

(Narb. af Kvindens Ansigt) Bag det tatte Slør lyner et
Par gennemborende Øjne.

115.

(Narb. af Jafet og Susanne) Jafet skeler forelsket til
Susanne, der sidder hensunken i stille Andagt.

116.

(Den tilslørede Kvindes Ansigt - som 114) Man aner, at
Kvinden lige som kniber Øjnene sammen. - Saa vender hun
sig igen.

117.

(Hele Salen - set forfra - som 110) Forstanderen rejser
sig.

118.

(Narb. af Menighedsforstanderen) Han begynder at tale...
slutter med at sige:

Tekst: Vor Søster...Profetinden...den Døde, der er givet os tilbage....vil tale!

119.

(Salen) Andeløs Spænding. Man stirrer i den Retning, hvor den tilslørede Kvinde sidder.

120.

(Nærb. af den tilslørede Kvinde) Hun rejser sig langsomt, idet hun støtter sig tungt til Væggen.

121.

(Nærb. af Jafet og Susanne) De ser begge interesseret hen mod Profetinden...Det er, som Jafet føler, at der forestaar ham noget skæbnesvangert.

122.

(Nærb. af Profetinden) Hun slaar Sløret tilbage - og det blege, ligesom visne Ansigt genkender man som Miss Judd's.

123.

(Nærb. af Jafet og Susanne) Jafet maa gøre Vold paa sig - for ikke at fare op, - saa bestyrtet er han...Susanne betragter ham overrasket og uforstaaende.

124.

(Nærb. af Miss Judd) Hun hæver sine Hænder som i Ekstase, og Ordene begynder stødvis og usammenhengende at vælde frem fra hendes Læber. Hun siger:

Tekst: Brødre og Søstre...hør mig...En Profetinde taler til jer...et Menneske, der har staaet paa den anden Side af Graven...

Hendes Ophidselse stiger...hendes Øjne skinner med en for-
tærende Glød...og hendes slanke, hvide Hænder glider op
og ned ad Væggen uden at finde Hvile.

125.

(Salen) Hendes eksalterede Tilstand virker smittende

paa alle de andre...Alle er dybt grebne og lytter aende= løse til deres Profetindes Tale.

126:

(En Gruppe i Salen) En høj, mandhaftig Kvinde lytter harmfuld til den Talende. - Pludselig farer hun op og skriger:

Tekst: Tro hende ikke...Hun bedrager jer...Graven har ikke givet sin Døde igen...!

127:

(Salen) Der bliver en stærk Uro...Folk rejser sig...

128.

(Gruppen - som 126) Den høje Kvinde bliver mere og mere ubehersket i sine Angreb paa Profetinden, siger:

Tekst: Mig har Aanden talt igennem, og den har sagt mig, at hun lyver...at hendes Kraft ikke er af Gud, - Svindlerske, som hun er!

De Nærmestsiddende giver hende Bifald.

129.

(Salen) Dener nu eet bølgende Hav af Uro og Larm.

130:

(Nærb. af Miss Judd) Hendes Tale standser, - men Smilet spiller om hendes Læber, og hendes Øjne skinner som i Vildelse.

131.

(Nærb. af vore 4 Venner) De ved hverken ud eller ind og taler hviskende sammen. Jafets Øjne hænger ved Miss Judd. Han er ligesom hypnotiseret af hende.

132:

(Salen) Det er ved at udarte til Tumult.

Nogle af Tilhørerne vil have Miss Judds Angriberske smidt ud, - hvorimod andre tager hende i Forsvar. - Da træder Menighedens Forstander frem, - hæver Hænden og paabyder

Tøvshed.

133.

(Nærb. af Menighedens Forstander) Han siger indtrængende:

Tekst: Brødre og Søstre....Optrin som disse er os ikke værdige...Lad os rolig gaa hver til sit...Sandheder maa vel engang komme for en Dag!

134.

(Sælen) Haandgribelighederne standser, selv om man stadig bruger Mund...Miss Judd hyller atter sit Ansigt til og gaar stille ud. De andre viger ærbødigt til Side for hende.

135.

(Uden for Mødesalens Hus) Miss Judd ud, - bliver staaende ved Siden af Trappen. Menigheden begynder at strømme ud.

136.

(Nærb. af Miss Judd) Et Lygteskær lader hendes Ansigtstræk anes bag Sløret. Hun river et Stykke Papir frem og kradser nogle Ord ned paa det.

137.

(Uden for Mødesalens Hus) Flere Kvækere strømmer ud. Cophagus' Selskab kommer frem i Døren. - Miss Judd sniger sig hen til Trappen, - gaar helt hen til Jafet, - hendes Haand nærmer sig hans.

138.

(Nærb. af Jafets Haand) En slank Kvindehaand præsser en Seddel ind mellem Jafets Fingre og forsvinder saa igen.

139.

(Uden for Mødesalens Hus) Den tilslørede Kvinde glider hurtigt bort fra Jafet. - Han stirrer efter hende og stjæler sig saa til at læse Seddelen. Der staar:

Blyønstekst: Maa tale med Dem - straks. 4de Hus
paa højre Haand herfra. Stuen. Det
galder mit Liv.
Aramethea Judd.

140.

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han ser op fra Papiret. - Der
raser en heftig Kamp i ham. Skal han....? Han har mest Lyst
til at lade det gale Kvindemenneske sejle sin egen Sø...
men det er ligesom han ikke er Herre over sin egen Vilje..
Han maa adlyde Kaldelsen.

141.

(Uden for Mødesalens Hus) Han vender sig mod sit Selskab,
kommer med en forvirret Forklaring, beder dem undskylde,
men han maa nødvendigvis gaa. -
Han skynder sig bort, - de andre ser overraskede efter
ham, navnlig er Miss Susanne dybt skuffet. - De gaar saa
i en anden Retning.

142.

(Foran et Hus) Jafet kommer gaaende, - standser tøvende
foran Gadedøren.

143.

(Nærb. ved Døren) Jafet har mest Lyst til at løbe fra det
hele, - men som drevet af en fremmed Vilje, tager han i
Dørhaandtaget, - og Døren springer op...Han tumler for-
virret ind.

144.

(Miss Judds Lejlighed. Entreen) Jafet tumler ind, -
kigger sig om, - bliver ligefrem uhyggelig til Mode og dri-
ster sig endelig til at aabne en Dør.

145.

(Hos Miss Judd. Salonen) Miss Judd sidder roligt og venter, -

nikker venligt til Jafet, der kommer til Syne i Døren og gaar hen til ham, - griber han ved Haanden og bringer ham til Sæde i en magelig Stol. Tager selv Plads paa en lav Skammel ved hans Fødder.

146.

(Nærb. af de to) Hun beholder Jafets Haand i sin, - vender sit Ansigt op mod ham - og siger:

Tekst: Jafet Newland...De er jo min Ven...og derfor maa De hjælpe mig...De er den eneste, der kan hjælpe mig!

Jafet siger intet - men søger blot at undgaa hendes feberhede Blik - og er isøvrigt evig ulykkelig ved Situationen.

147.

(Miss Judds Ansigt) Øjnene skinner som to Stjerner...

Blikket er stærkt og ligesom hypnotiserende. Hun fortsætter:

Tekst: Jeg skal bruge nogle...Medikamenter...Det er nødvendigt for mig...for at kunne komme i Ekstase og beholde min Position...Men ingen Læge vil ordinere dem...ingen Apoteker vil sælge mig dem...og derfor maa De, der er min Ven, skaffe mig dem!

148.

(Jafets Ansigt) Han ser paa hende, - ryster saa bestemt paa Hovedet: Nej, - saadan noget vil han ikke være med til!

149.

(Nærb. af Jafet og Miss Judd) Hun fortsætter med sine Overtalelser, - men alt preller af paa ham, - og han vil rejse sig og gaa...Hun betanker sig et Øjeblik, saa siger hun:

Tekst: Vent blot lidt...og en Hemmelighed vil blive Dem aabenberet...En Hemmelighed, som ingen andre kender, og som vil tabe Deres Øjne!

Jafet nikker tøvende, - og Miss Judd skynder sig saa ind i Sideværelset.

150.

(Miss Judds Soveværelse) Hun kommer ind, tager en smuk Ungpigekjole frem fra et Skab - og river saa Kvækerdragten af sig...Man lægger Mærke til, hvor spinkel hendes Hals og hvor ungpigeagtig Skuldrenes Rundinger er.

151.

(Miss Judds Salon. Nærb. af Jafet) Han er urolig og nervøs - men samtidig uhyre spændt paa, hvad det vel kan være for en Hemmelighed, han skal indvies i. - Han ser nysgerig hen i Retning af Sideværelset.

152.

Tekst: Men Jafet var ikke den eneste, der var interesseret i Miss Judds Hemmeligheder...

(Foran Miss Judds Hus) En formummet Kvindeskikkelse kommer listende, - standser ved Porten, der fører ind til Gaardspladsen.

153.

(Nærb. ved Porten) Lygteskinnet falder paa Kvindens Ansigt, og man ser, at det er den hadefulde Kvinde fra Mødesalen. - Hun forsvinder ind i Porten.

154.

(Gaardspladsen) Kvinden ind fra Porten - og hen til et lavt Skur, - der gaar helt hen til Muren. - Stuevinduerne er oplyste.

155.

(Ved Skuret) Kvinden kryber helt hen foran et oplyst Vindu. Rullegardinet er ikke trukket helt ned, - og Kvinden er derfor i Stand til at se, hvad der foregaar i Stuen indenfor, - der netop er Miss Judds Salon.

157.

(Miss Judds Soveværelse. Nærb. ved Toiletbordet)

I Spejlbilledet ser man Miss Judd's Ansigt, og det er ligesom det er ved at undergaa en vidunderlig Forvandling. Hun bearbejder det med sine smidige Fingre, lader en Svamp glide over det, indgnider det med forskellige Vædsker, - og det er, som den gullige, rynkede og posede Hud skrælles af - og et blændende dejligt Ungpigeansigt dukker frem bag Masken. -

158.

(Miss Judds Salon. Nærb. af Jafet) Han sidder spændt og utaalmodig og venter. Han ser sig omkring i Værelset, faar Øje paa noget, der vækker hans Opmærksomhed.

159.

(Nærb. af et Maleri paa Væggen) Billedet forestiller øjensynlig Miss Judd. Det er det samme mærkelige, furede og egentlig alt andet end sympatiske Ansigt.

160.

(Salonen)(Nærb. af Jafet) Hans Ansigt røber den Væmmelse, han egentlig føler for den mærkelige Kvinde, - og han beslutter at fly fra hende og derved unddrage sig den besynderlige Magt, hun har over ham...Han rejser sig - men standser i det samme og stirrer med stive Øjne mod den Dør, der fører ind til Soveværelset.

161.

(Nærb. ved Døren til Soveværelset) Den sæbnes - og i Døraabningen kommer en fortryllende ung Dame frem, - klædt i en flatterende, dybt udringet Kjole. Hendes Ansigt er meget smukt, Øjnene store og dybe, - men hendes Skønhed er ikke af samme Art som Susannes.

Kvinden her - den forvandlede Miss Judd - er en jordisk, forførende Dejlighed...født til at vække Mænds Begær og

til at kæste dem i Støvet for sine Fødder,

162.

(Nærb. af Jafet) Han er aldrig blevet saa overrasket som nu. - Han stirrer paa Skønhedsuabenbaringen i Døren...stirrer og stirrer, sikker paa at han er Genstand for en Hallucination.

163.

(Nærb. ved Døren) Et Smil spiller om Miss Judds Læber.. hun tager mod Jafets stumme Hyldest med en Dronningemine..

164.

(Salonen) Hun gaar med Hænderne fremtrakte hen mod Jafet, der staar ubevægelig som en Stenstatue. Ganske mekanisk jager hun Hænderne og fører dem til sine Læber. - Saa fører hun. har blidt hen til den Stol, har sæt i Fær, og sætter sig selv paa Skamlen ved hans Fødder som før.

165.

(Nærb. ved Vinduet) Under Rullegardinet ser man et Par lynende Øjne, der følger, hvad der foregaar i Stuen...Det er den spionerende Kvinde, - Miss Deborah, - der er paa sin Post.

166.

(Salonen. Nærb. ved Lænestolen) Med Jafets Hænder mellem sine begynder Miss Judd at forklære, idet hun peger mod Maleriet paa Væggen.

Tekst: Billedet der forestiller den rigtige Miss Judd...Hun var min Tante...Hun gik i Sekten for en stor Profetinde - og inden hun døde, lovede hun sine Disciple at staa op af Graven og vise sig for dem...

167.

(Kort Nærb. af Portrættet paa Væggen - som 159)

168.

(Nærb. af Miss Judd og Jafet - som 166) Jafet stirrer paa

Billedet - og paa den smukke Kvinde, der ligger ved hans Fødder...Han ryster uforstående paa Hovedet - og hun fortsætter sit Skriftemaal, - siger:

Tekst: Hun efterlod mig intet - og for et Aar siden fandt jeg saa paa at partage mig min Tantes Skikkelse. Sekten ventede jo hendes Opstandelse...og derfor krøer og tilbeder den nu mig som en stor Profetinde og sørger rigeligt for mit Underhold!

Hun slutter sit Skriftemaal - og iagttager opmærksomt Jafet, der endnu er stum af Overvældelse.

169.

(Paa Skuret. Nærb. af Kvinden) Hun vender sig fra Vinduet, - smiler triumferende og hævngherrigt: nu har hun Vished, - og nu kan hun handle!...Hun bøjer sig igen mod Vinduet.

170.

(Miss Judds Salon. Nærb. af de to) Miss Judd presser lidenskabeligt Jafets Hænder mod sine Læber, - trækker ham ned mod sig og siger eksalteret:

Tekst: -Jafet...De er den eneste, der kender min Hemmelighed...De er min eneste Ven...De vil hjælpe mig, ikke?

Jafet ved hverken ud eller ind - men han kan ikke modstaa den dejlige Kvindes Bøn og nikker dumt...Et Lettelsens Suk hæver Miss Judds skønne Bryst, og hun lægger kortoghen- de sin Kind mod Jafets Haand.

171.

(Miss Judds Ansigt) Hun ser op mod Jafet. Smiler...forførende og forjættende...og siger saa:

Tekst: Jeg saa ha' de Ting, jeg talte om før...Jeg har Fjender...min Position er ikke sikker længere...Og mangler jeg Midlerne til at bringe mig selv under hypnotisk Ekstase, er det ude med mig!

172.

(Narb. af Jafets Ansigt) Han ser ned paa hende...han er bleg af Sindsbevægelse og Ophidselse: - Min Gud, - hvor er hun smuk!

173.

(Miss Judds Ansigt) Hun ser op mod ham med et straalende Smil - og hvisker saa:

Tekst: Og saa kommer De ned det i Morgen Aften?

174.

(Narb. af Jafets Ansigt) Han vader sine tørre Læber med Tungen - og nikker saa: Jo, han skal komme!

175.

(Salonen hos Miss Judd) Og saa rejser han sig, - gør en Bevægelse, som vilde han drage Miss Judd ind til sig, men han betvinger sig, kysser blot lidenskabeligt hendes Hænder og sterner saa ud...Miss Judd aander befriet, - hun sejrede altsaa!

176.

(Uden for Miss Judds Hus) Jafet sterner ud, - smækker Døren i efter sig - og støtter sig tungt op mod Muren... Han tager sin Hat af for at faa Luft til sit brændende Hoved.

177.

(Narb. af Jafets Ansigt) Han stryger med Haanden de fugtige Lokker tilbage fra Panden - og aander tungt. Han er slet ikke tilfreds med sig selv...og dog: - kunde han handle anderledes?...Vilde nogen have været i Stand til at modstaa den Kvindes Bønner?.....Lidt stolt over sit Eventyr er han jo ogsaa...og hvilken løfterig Fortsættelse vil det ikke faa!...Hans Ansigt klarer langsomt op - og et tilfreds Smil spiller til

Slut om hans Løber... Afblønding.

178.

IV Kapitel.

Der foregaar Dagen efter og illustrerer, at en Plakatkonkurrence let kan komme til at ende med et Slagsmaal... Et Plaster spiller ogsaa en Hovedrolle.

(Afstandsbillede af Cophagus' Apotek) En Del Mennesker er stillet sammen foran det ene Vindue, i hvilket man skimter Jafets store Plakat. Flere Nysgerrige kommer til.

179.

(De Nysgerrige set forfra) Noersomme Typer, der læser Plakaten, diskuterer dens Indhold og nører sig over den. Pleggits Bydreng, - vor gamle Bekendt Jacob - puffer sig hensynsløst frem i Forgrunden og staver sig omhyggeligt gennem Plakatteksten.

180.

(Narb. af Plakaten) Hidtil har vi kun set den i Brudstykker. I sin Helhed lyder den:

Lægevidenskabens Triumf:
Cophagus Piller.

Helbreder alle indre Skavanker. Speciel fortrinligt mod de nedbrydende Virkninger af sanvittighedsløse Konkurrenters livsfarlige Arkana.

181.

(Narb. af Jacob) Han er ganske lænnet, - lige ved at grøde - og som en slagen Mand trækker han sig tilbage.

182.

(Større Billede foran Apoteket) Jacob lister ud af Folkemassen og forsvinder beskæmmet.

183.

(Ved et Gadehjørne) Jacob kommer ind i Billedet, - gaar

med sænket Hoved hen mod Hjørnet...Fra den anden Side kommer vor Ven Tim - lige som Jacob med sin Apotekerkurv paa Armen. Tim har af lutter Stolthed og Sejrsglæde sin Næse saa højt mod Sky, at han ikke kan se frem for sig, - og Resultatet bliver derfor, at de to snea Herrer bræser sammen med stor Voldsomhed...Kurvene klirrer, og Flaskernes Indhold begynder at strømme ud. -

184.

(Nærb. ved Gadehjørnet) De to gamle Modstandere betragter med flammende Øjne hinanden, - saa sætter de Kurvene fra sig - og ryger saa i Totterne paa hinanden som to Hønekyl-linger.

185.

(Et Sted paa Torvet) 2 typiske Fiskekællinger, der mundhugges paa Kraft, standser brat i Skænderiet og vier de unge Slagsbrødre deres Opmærksomhed.

186.

(Ved Gadehjørnet) Forskellige Typer samler sig om Duel-lanterne, der kæmper vildt...Tim leder dog til at have Over-taget og knalder med haard Haand sin Modstander i Jorden.

187.

(Nærb. af Jacob) Han falder netop ved Siden af sin Kurv - og i sit øfnægtige Raseri er han tarvelig nok til at gri-be en af Medicinflaskerne og slynge den efter Tim.

188.

(Nærb. af Tim ved Husmuren) Han er ved at arrangere sin mishandlede Frisure, da Flasken kommer flyvende, og kun ved lynsnart at bukke sig undgaar han at blive rant. - Flasken knuses mod Muren.

189.

(Større Billede ved Hjørnet) Jacob rejser sig igen, -

og i retfærdig Harme over hans Nedørdrægtighed farer Tim løs paa ham igen.

190.

(Nærb. af Tilskuerne) Med muntre Tilraab opmuntrer de Kamperne...Der raabes:

Tekst: Det er rigtigt, Tim! Mul ham!

191.

(Ved Gadehjørnet) Tim muler løs, - og hverken han eller hans Modstander lægger Vingrene imellem...Deres Tøj hænger i Laser - og deres Ansigter er blodige og forkradsede... Tim knalder Jacob imod Jorden, men falder selv over ham. -

192.

(Nærb. ved Jorden) De to Slagsbrødre tueler sig vildt omkring. - Tim stikker den ene Haand ned i Jacobs Kurv, der ligger og roder ved Siden af dem, - og finder en Pilleøske frem. Medens han med den ene Haand holder Jacob nede, propper han med den anden den ene Haandfuld Piller efter den anden i hans Hals.

193.

(Nærb. af Jacobs Ansigt) Tim propper Pillerne i Munden paa ham.

194.

(Større Billede ved Gadehjørnet) Under Folkets Jubel rejser Tim sig...Jacob farer ogsaa op, griber sin Kurv og søger Redning i en ilsom Flugt. - Man hujer efter ham, - Tim nyder sin Triumf og fjerner sig endelig med en Sejrherrers Mine.

195.

(Foran Pleggits Apotek) Uden for Apoteket står Pleggit og følger i Afstand Slagets Gang...Jacob kommer løbende og

fortæller ophidset om de sidste Nederlag, - baade med Hensyn til Plakaten og Slagsmålet.

196.

(Nærb. af Pleggit og Jacob) Jacob forklarer, hoster og spytter Piller ud og forklarer igen...Han slutter med at sige:

Tekst: Men det skal de faa betalt derovre..Baade deres Plakåt og Klædene!

og hans lille forslaaede Ansigt lyser af Høvngherrighed. Pleggit nikker, - indforstaaet med Tanken. - Afblanding.

197.

(Cophagus' Apotek) Jafet og Cophagus ekspederer nogle Kunder, - da Tim, forrevet og forslaaet, men sejrstolt marcherer ind og fortæller om sin Triumf.

198.

(Nærb. af Cophagus, Jafet og Tim) Tim refererer under Udfoldelse af nogen Mimik og store Geberder. - Jafet trykker anerkendende hans Haand, - men den stilfærdige Cophagus ryster misbilligende paa sit elskelige Hoved.

199.

(I Apoteket) Apotekerens trisser ind i Receptturen - og Jafet finder noget Lurred frem til at rensé Tims Ansigt med.

200.

(Nærb. af Tim og Jafet) Tim er stolt over den Anerkendelse, han har faaet af Jafet - og fortæller videre i Enkeltheder...Jafet tørrer Blodet af hans Ansigt med den fugtige Klud... - Pludselig ser de begge mod Døren.

201.

(Apoteket) En stangdrukken Skipper - Tom Robbins- vakler ind og slaar med Knytnæve i Disken. - Jafet gaar hen til ham, medens Tim fortsætter Renselsen.

202.

(Nærb. af Skipperen og Jafet - ved Skranken)

Skipperen laller frem:

Tekst: Jeg skulde ha' noget Djøvelskab...der kaldes... "Pleggits Plaster"... Det skulde være noget saa godt mod Værk og alt det Skidt... og det var her paa Torvet, man skulde faa det!

203.

(Nærb. af Jafets Ansigt) Det bliver truende...Hvilken Fornærmelse at komme her og spørge om Konkurrentens Humbugartikler! - Han siger vredt:

Tekst: Pleggits Plaster...De maa jo være...

Saa tager han sig i det, - smiler og nikker...Han har faaet en Idé.

204.

(Nærb. ved Skranken) Han bøder Skipperen vente-et Øjeblik, - og denne nikker og plumper ned paa en Stol..Jafet gaar.

205.

(Andet Sted i Apoteket. Ved en Sidedisk) Tim staar og tvøtter sig, - Jafet kommer, sætter hviskende Tim ind i Situationen, - siger:

Tekst:...men jeg skal lære ham...komme her og spørge efter den Røvers Humbugsmidler!

Han bøjer sig ned, - finder fre en Skuffe et Plaster frem. Tim bøjer sig ned mod ham.

206.

(Nærb. af Jafets og Tims Hoveder) Tims Øjne staar paa Stilke, og han siger bevende:

Tekst: Men det er jo et Sennepsplaster...Vil du virkelig....?!

Jafet nikker leende.

207.

(Apoteket) Og vor Helt overleverer Skipperen Plasteret. Manden tar imod det under inderlige Taksigelser og Omfavnelser, betaler og vakler ud. Vennerne ser leende efter ham.

208.

(Nærb. af deres leende Ansigter) Tim ser paa Vennen med grænseless Beundring...Nej, det havde han selv aldrig kunnet finde paa!

209.

(Apoteket) Han gaar - vridende sig af Letter - hen til sit Vandfad...Jafet bliver alvorlig...ser sig spejdende om.. og læner sig saa eftertænkson mod Skranken.

210.

(Nærb. af den eftertænksonne Jafet) Han ser uhyre spekulativ ud...lytter saa anspondt.

211.

(I Receptturen. Muntært Nærb. af Cophagus) Han sidder trygt sovende i en magelig Stol, - snorkende i vilden Sky.

212.

(Nærb. af Jafet) Han nikker med et svagt Smil: - Jo, der er øjensynlig Fred og ingen Fare!...Saa stirrer han drømmende hen mod Døren til Receptturen. - Han ser:

213.

(Nærb. af Døren til Receptturen) Døren ser til at begynde med ud, som den altid har set ud...Men langsomt toner en hvidklædt Kvindeskikkelse frem gennem den lukkede Dør: det er Miss Judd, - saadan som han Aftenen i Forvejen saa hende staa i Døren til hendes Soveværelse...Skikkelsen breder Armene ud mod ham...et forførisk Smil spiller om hendes Læber...og hendes Blik er dybt og forjættelsesfuldt.

Skikkelsen svinder langsomt bort, - og Døren er etter en prosaisk Apotekerdør.

214.

(Nærb. af Jafet - som 212) Han stirrer længselsfuldt frem mod Døren....stryger saa Drømmerierne af sig...og fatter en Beslutning.

215.

(Apoteket) Jafet rejser sig fra den Hvilestilling, han har indtaget, og gaar beslutsom hen til en af Reclerne.

216.

(Ved en af Reclerne) Han finder forskellige Præparater ned .....blender dem sammen i en stor Medicinflaske...og gør det altsammen hurtigt og forceret...Afblanding.

217.

V Kapitel.

I hvilket vor Helt lider en stor Skuffelse og bliver klar over, at ikke alt, der glimrer, er Guld.

(Gade ved Torvet) Aften....Jafet kommer hurtigt gaaende, standser i Billedets Forgrund og ser sig sky om...Han konstaterer, at Medicinflasken stadig er i god Behold i hans Lomme - og skynder sig saa videre.

218.

(Ved et Gadehjørne) Jafet kommer hurtigt gaaende, - svinger om Hjørnet og standser saa overrasket.

219.

(Gaden, i hvilken Miss Judds Hus ligger noget tilbage)

En stor Monneskemængde er samlet foran Huset. De fleste er Kvækere - men her er ogsaa en Del "civile" Folk. Folkemassen er i Oprør, - der lader til at være noget i Gæve.

220.

(Nærb. af Jafet ved Gadehjørnet) Han bliver urolig...
aner, hvad det er, der foregaar, og skynder sig hen mod
Huset.

221.

(Gaden - som 219) Jafet iler hen mod den bølgende Folke=
masse.

222.

(Foran Miss Judds Hus) Kvækerne forholder sig stille og
afventende, - men de andre bruger Mund. - I Forgrunden ser
man Anna Temple og hendes Søster Susanne. - Jafet kommer, -
bliver staaende, lænet op mod Muren; - han ser ikke Søstre=
ne, hvorimod de straks faar Øje paa ham. - Men i det samme
aabnes Gadedøren, og alles Opmærksomhed rettes mod den.

223.

(Nærb. af Gadedøren) Først kommer Menighedsforstanderen
og Miss Deborah... Bag efter dem: Miss Judd (i sin ungpige=
agtige Skikkelse) mellem et Par Betjente.

224.

(Jafets Ansigt) Han bliver bleg...stirrer forfærdet mod
Døren.

225.

(Paa Trappen) Den ene Betjent gaar ned for at faa Mæng=
den til at give Plads, - den anden holder Bedrageren
fast...Hun er bleg som Døden - men smuk, uhyggelig smuk i
sin Bleghed...Hun ser sig hjælpeløs om - og pludselig gi=
ver det et Chok i hende. Hun ser:

226.

(Kort Nærb. af Jafet) Han er ved at faa Tæarer i Øjnene
af Bevægelse..

227.

(Øverst paa Trappen) Miss Judd strækker sin frie Arm frem -
og raaber bedende:

Tekst: Jafet...Jafet...hjulp mig!

228.

(Nærb. af Jafet) Han viger lidt tilbage, lukker Øjnene -
og hans Ansigt falder ned mod Brystet.

229.

(Kort Nærb. af Anna og Susanne) De betragter ham overras-
ket. - Susanne med Sorg og Vemod...

230.

(Nærb. af Jafet) Han skjuler Ansigtet bag sine Hænder.

231.

(Nærb. af Søstrene - som 229) De vender Blikket fra Ja-
fet...ser paa hinanden, og Anna trykker saa sin unge Søster
ind til sig.

232.

(Foran Trappen) Trods Miss Judds fornyede Protester - hen-
des Graad og hendes Appel til Tilskuernes Medlidenhed - bli-
ver hun fært bort.

233.

(Bag Folkemasson) Jafet løfter Hovedet og ser bevæget ef-
ter den ulykkelige Kvinde, der føres bort...Susanne gaar
stille hen til ham, - lægger sin Haand paa hans Arm og si-
ger blidt:

Tekst: Hvor saa De have holdt meget af hende!

234.

(Nærb. af Jafet og Susanne) Det giver et Chok i ham - men
saa møder han roligt den unge Piges nedfældende Blik...Et
bittert Smil kruser hans Læber - og saa ryster han bedrøvet
paa Hovedet...Han siger intet, - betragter blot Susanne,

som om han vilde indprente sig ethvert af hendes smukke, rene Træk, - griber saa med pludselig Voldsomhed hendes Haand og presser den mod sine Løber.

235.

(Større Billede paa Gaden) Han skynder sig hurtigt bort - uden at se sig tilbage. - Anna Temple gaar hen til Søsteren, - lægger sin Arm om hendes Liv, og tavse stirrer de efter Flygtningen.

236.

(Malerisk Aftenbillede ved en Bro - eller lign.)

Jafet kommer gaaende, - standser ude paa Broen - og læner sig mod Rækværket.

237.

(Nærb. af Jafet) Han stirrer melankolsk ned i Flodvandet, - saa føler han Medicinflasken, han stadig har i Lommen, stude mod Rækværket...Han tager den frem, - betragter den med en dyster Mine og slynger den saa i Floden.

238.

(I Floden. Nærb. ved en Sten) Flasken knuses mod Stenen.

239.

(Nærb. af Jafet - som 237) Jafet smiler bittert: - Nu er Flasken knust - ligesom hans Drømme og Forhaabninger er det...Men det varer ikke længe, før hans gamle Frejdighed faar Overtaget... Han mumler eftertænkstomt:

Tekst: Sikken en Hvepserede jeg var kommen ind i!.. Han aander befriet op - løfter tungtaandende Armene i Vejret - og ler...Afblænding.

240.

VI Kapitel.

Der foregaar paa en Torvedag og viser os, at ogsaa en slet Gerning kan blive belønnet, samt at Dyr kan være sværere at styre end Mennesker.

(En Del af Torvety - set fra Cophagus' Apotek)

Der er Marked - blandet Kreatur- og Frugtmarked.
Vor gamle Ven - Skipper Tom Robbins - kommer vaklende, -
ikke mere ndru end da vi sidst saa ham...Han styrer sine
usikre Fjed hen mod Apoteket.:

241.

(Foran Cophagus' Apotek) Tim staar ved Siden af Døren og
nyder det livlige Skue, - da han ser Skipperen nærme sig. -
Som et Lyn farer han ind i Apoteket.

242.

(I Apoteket) Cophagus og Jafet er ved at ekspedere et Par
Kunder, da Tim styrter ind og hen til Jafet og hvisker noget
til ham,....Jafet ser mod Døren - og han og Tim trækker sig
tilbage.

243.

(Bag en Sideskranke) Jafet og Tim kryber i Skjul. -
Nu naa det store Opgør komme.

244.

(Apoteket) De andre Kunder gaar, - Semanden vakler hen til
Skranken, hvor Cophagus staar.

245.

(Nærb. af de to) Tom Robbins griner fjollet til Apoteker
ren og hikker saa frem:

Tekst: Det var dog et Satens Plaster...det her
"Pleggits Plaster", jeg fik her forleden..
Al Huden aad det af mig!

Han bøjer sig, for at den forvirrede Apoteker skal kaste et
Blik ned paa hans Ryg.

245a.

(Bag Sideskranken. Nærb. af Jafet og Tim) De morer sig
kosteligt...Tim griner saa ubehersket, at Jafet naa holde
ham for Munden.

246.

(Ved Skranken) Skipperen ævler og vrøvler...Cophagus bliver mere og mere forvirret, - stammer endelig forvirret:

Tekst: Det...det har ikke været mig...men min Medhjælper!

Og han ser sig raadvild om efter Jafet - men kan ikke finde ham.

247.

(Større Billede i Apoteket) Han gaar saa rundt og leder efter Synderen - og kommer endelig hen ved de to Knøgtes Skjulested.

248.

(Ved Sideskranken) Cophagus faar halet den modstræbende Jafet op -

249.

(Større Billede i Apoteket) Cophagus fører den skælvende Jafet hen mod Skranken, hvor Robbins staar, - men neppe faar denne Øje paa den unge Mand, før han breder Armene ud og raaber:

Tekst: Der har vi ham jo...Kom i mine Arme!

Jafet nærmer sig forvirret og tvænde.

250.

(Nærb. ved Skranken) Robbins slaar Armen om Jafets Skulder og siger:

Tekst: Dem kan jeg li', - for De er min Ven...For De gav mig det mest Satans Plaster...Men som det hjalp...frisk som en Fisk blev jeg!

Jafet er ikke saa lidt overrasket over den Vending, Sagen har taget. Cophagus kløer sig i sit ærverdige Hoved.

251.

(Nærb. ved Sideskranken) Tim stikker sit Uglespilfjæs frem....Det er helt flækket af Grin.

252.

(Ved Skranken) Skipperen bliver mere og mere en i sine Venskabsbeviser. Han siger:

Tekst: De er min Ven, er De...min Ven i Liv og Død...Og Tom Robbins er Deres Mand nu og altid...Har De Brug for en Ven, - saa spørg efter Tom Robbins nede ved Floden...han er go' nok!

Den taknemmelige Drukkébolt gør et sidste Forsøg paa at trykke Jafets Haand af Led - og sætter sig saa i Bevægelse.

253.

(Apoteket) Skipperen svinger ud af Apoteket, - viftende med Hatten og med Armene. Tim stormer hen til Skranken og deltager af fuld Kraft i de andres Latter. - Jafet begynder at fortælle Cophagus, hvad der ligger til Grund for Optrinnet.

254.

(Torvet - med Cophagus' Apotek noget tilbage) Tom Robbins styrer fremad for fulde Sejl, - men Kursen er lidt usikker. En Del Keer staar bundet temmelig yderlig - og hen mod en af dem styrer Skipperen.

255.

(Nærb. i Nærheden af en Ko) Det Reb, hvormed Koen er bundet, er temmelig langt - og i Øjeblikket er det stærkt stramt. - Robbins kommer travende, - opdager, at Rebet hindrer ham i videre Fremgang og forsøger først ved blide Ord og Overtalelser at opmuntre Koen til at trække sig tilbage, saa Rebet slappes, og Passagen derved bliver fri. - Han læner sig til Koens Bagparti.

256.

(Robbins Ansigt) Han tæler blide og besnærende Ord til Dyret.

257.

(Koens Hoved tæt paa) Den ser uhyre stødigt ud, - drejer Hovedet og bræler ærrigt.

258.

(Robbins Ansigt) Han bræler til Gensvar - og ryster opgivende paa sit oppustede Hoved.

259.

(Større Billede ved Koen) Saa opgiver han sin nægelige Stilling, - gør et Forsøg paa at komme under Snoren, og da det mislykkes, tager han resolut sin Foldekniv frem og skarer Rebet over. - Nu er Passagen fri, - og den snilde Skipper frisser stolt videre. - Men Koen, - der jo nu er sin egen Herre, - sætter sig ogsaa i Bevægelse.

260.

(Afstandsbillede foran Pleggits Apotek) Støttet tildene Dørstolpe staar Pleggit og indtager en for en Apoteker værdig Stilling. Mod den anden Stolpe læner Jacob sig - og indtager nøjagtig samme Stilling som sin Principal. - Koen kommer travende, og Pleggit skal netop til at gribe Flugten, - da den opfindsomme Bydreng standser ham i Farten. - Han har faaet en Idé.

261.

(Nærb. af Pleggit og Jacob i Døren) Jacob klamrer sig fast til Apotekerens Frakkeskæder - og betror ham i to Ord sin Plan. Pleggit nikker: - Udmærket! - og stikker ham nogle Smæpenge.

262.

(Større Billede ved Pleggits Apotek) Knægten løber bort

fra Døren, snapper Robstumpen, der hænger ned fra Koens Hals, og haler af med Dyret. - Pleggit gnider skadefro sine Hænder.

263.

(Et Sted paa Torvet, - nærmere Cophagus' Apotek) Jacob kommer halende med Koen, - passerer en Grænthandlerske og ser sit Snit til at stjæle et Bundt Gulerødder... Videre med Koen og Tyvekosterne.

264.

(Foran Cophagus' Apotek) Drengen kommer halende med Koen, - lader den snuse til Gulerødderne og slynger saa den fristende Lækkerbidsken midt ind i Apoteket. - Han giver Slip paa Koen, - der Lakkersulten skynder sig ind i Apoteket. - En Del Forbipasserende standser grinende. -

265.

(I Apoteket) Koen holder sit Indtog - til de 3 Mænds Overraskelse og Rædsel. Cophagus strækker Armene i Vejret og skriger om Hjælp.

266.

(Foran Skranken) Koen er omtrent lige saa bange som Apotekeren - og da Jacob og nogle andre staar i den aabne Dør bagved og ophidser den med Tilraab og Tilkast, - spankulerer det forfjænskede Dyr ind bag Skranken. -

267.

(Paa den anden Side af Skranken) Cophagus' Rædsel stiger... Han søger at redde sig ved Flugt - men tørrer i Farten voldsomt mod en lav Reol, vælter den - og tumler rundt med den, - udstødende vanvittige Angstraab... Jafet og Tim kan ikke røre sig for Latter - og støtter sig leende til hinanden.

267a.

(Apoteket - med Døren til Apoteket i Baggr.) Folk strømmer ind - jubler af Grin og kommer med Morsomheder og Spydigheder.

268.

(Nærb. af Cophagus) Han ligger og tumler rundt mellem alle umulige mærkelige Apotekersager - og er ved at himle af Angst...

269.

(Nærb. af Jafet og Tim) De er ved at eksplodere af Grin. Taarerne løber dem ned ad Kinderne.

270.

(Hele Lokalet bag Skranken) Og imedens tumler Koen forvirret rundt, - anretter diverse ~~Skælg~~ Skælgelser, - for saa vidt meget mod sin Vilje.

271.

(Apoteket - med Døren i Baggr. - som 267a) Flere og flere lattermilde Folk strømmer til, - og nu kommer ogsaa Koens Ejer - og baner sig Vej gennem Stimmelen.

272.

(Lokalet bag Skranken) Ejermanden faar Fingre i Dyret, - kommer med nogle beklagende Ord og haler saa af med Desertøren. - Jafet og Tim iler hen til Cophagus - og hjælper ham op... Han kan daarligt støtte paa Benene af Sindsbevægelse, - ser med et "døende" Blik paa de lattermilde Mennesker, der er strømmet til, - og lader sig saa nærmest bære ind i Receptturen.

273.

(Receptturen) Jafet og Tim ind med deres medtagne Herre, som de faar placeret i en Stol. -

274.

(Nærb. af de 3 ved Stolen) Cophagus rokker frem og tilbage og mumler:

Tekst: Ren Skandale...umulig for Fremtiden...lige saa godt lukke...lægge mig til at dø og saa fort videre!

Jafet forsøger at trøste og opmuntre ham, men uden større Held...Den aldrende Mand ryster endnu efter Sindsbevægelsen.

275.

(Cophagus' Apotek) De fleste Nysgerrige har trukket sig tilbage, - men nu arriverer Mr. Pleggit iført sit stiveste Puds. Han forsvinder om bag Skranken.

276.

(Receptturen) Jafet og Tim staar endnu bøjet over Cophagus, da Mr. Pleggit træder ind. Forbløffet over Arvefjendens enestaaende Frøkhed viger de to Ungersvendte tilbage, - og Cophagus vil fortørnet rejse sig, men synker atter kraftløs sammen. - Pleggits Ansigt røber kun Medfølelse og Deltagelse, og han bøjer sig lidelt ned over sin Kollega og Konkurrent.

277.

(Nærb. af Pleggit og Cophagus) Pleggit siger med sit elskeligste Smil:

Tekst: Jeg hørte jo, kære Kollega, hvilket Uheld der var overgaaet Dem, - og skyndte mig herhen for at se, om De ikke kunde have Brug for mig!

Cophagus stirrer vantro paa sin tidligere Dødsfjende, men dennes Ansigt lyser af Elskelighed og Velvilje, - og han blødgøres og takker rørt.

278.

(Nærb. af Jafet og Tim) De stirrer maabende paa hinanden: - Nu staar Verden da ikke ret meget længere!

279.

(Receptturen) Vore to unge Venner er klar over, at de er ganske overflødige - og lister ud. -

280.

(Apoteket. Ved Døren til Receptturen) Jafet og Tim ud, - men de lukker ikke Døren og bliver staaende paa Udkig ved den.

281.

(Receptturen. Nærb. af Pleggit og Cophagus) De sidder ret venskabeligt over for hinanden. - Pleggit tager et skarpt Instrument frem. -

282.

(Apoteket. Ved Døren - som 280) Tim vender sig fra Døren og hvisker gispende til Jafet:

Tekst: Du Almægtige...Han myrder ham!

Jafet kan ikke rigtig tro det - men kiger ind.

283.

(Receptturen. Nærb. af de to Mænd) Pleggit tager en Kop - og bereder sig til at aarelade sin Kollega.

284.

(Apoteket - ved Døren - som 282) Jafet vender sig beroliget fra Døren og forklarer Tim noget, - siger:

Tekst:....Han aarelader ham bare!

Tim nikker, - beskæmmet over sin Uvidenhed - og lægger saa Øjet til Dørsprækken. -

285.

(Hele Receptturen) Aareladningen er overstaaet, - Cophagus føler sig straks bedre og strømmer over af Taknemmelighed. - Han forklarer sin Kollega, hvor han skal finde Vin og Glas, og Pleggit faar da ogsaa disse Sager frem.

286.

(Anoteket. Ved Døren til Receptturen) Tim vender sig og betyder Jafet, at han skal se med. - Jafet bøjer sig ind over Vennen.

287.

(Receptturen. Nærb. ved Døraabningen) De to spejdende Øjepar i to Etager.

288.

(Nærb. ved Bordet) De to gamle Herrer skaaler, - drikker, - tager hinanden om Skulderen og er øjensynlig paa Nippet til at blive Perlevenner.

289.

(Apoteket. Nærb. ved Døren) Vennerne forlader deres Spej=derposter, - ser hovedrystende paa hinanden, - og Tim dra=ger saa Jafet bort fra Døren.

290.

(Apoteket) Tim fører Jafet hen i en forholdsvis idyllisk Krog.

291.

(I Krogen) Tim paatager sig en uhyre hemmelighedsfuld Mine og siger med Vægt:

Tekst: Det her gaar galt!...Pleggit vil ha' Apo=teket, - det er derfor, han logrer! Stol paa mig...jeg er ikke dummere end de fleste!

Tim smiler fiffigt, - og Jafet nikker: Jo, det kan saemænd godt være, han har Ret! - Saa lytter de begge.

292.

(Receptturen. Nærb. af Pleggit og Cophagus) Vinen er allerede steget dem til Hovedet, - Pleggit fortæller Historier, - og Cophagus griner voldsomt...De sidder venskabeligt med hinanden om Skulderen: - Skaal, Kammerat!....Skaal!

293.

(Apoteket) (I Krogen - som 291) Vennerne ser paa hinanden:
Det gaar gjensynlig godt derinde! - Saa siger Jafet efter
at have tænkt sig om et Øjeblik:

Tekst: Sælger han, - saa drager jeg ud i Verden for
at søge min Fader!....Det har jeg længe haft
til Hensigt!

og han nikker beslutsom.

294.

(Tims Ansigt) Det bliver bedrøvet, - og han sukker...
Men saa falder der ham noget ind, - og han siger bønligt
og indtrængende:

Tekst: Lad mig følge dig, Jafet...som din Ven...
eller din Tjener, eller hvad du vil....Jeg
vil saa nødig skilles fra dig - og jeg kan
maaske være dig til Nytte!

295.

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han bliver rørt over Vennens
uegennyttige Tilbud, og han nikker samtykkende - med Taa-
rer i Øjnene.

296.

(Nærb. af de to Venner) Jafet rækker Tim sin Haand, -
og Vennen trykker den glædestraalende. - Billedet toner
bort.

Tekst: Og Tim fik virkelig Ret...Det gik galt...
Cophagus solgte sit Apotek til Konkurrenten.
(Teksten toner bort)

297.

VII Kapitel.

I hvilket vor Helt ledsaget
af den tro Tim drager ud for
at søge sig en Fader og op=
lever et mærkeligt Eventyr.

(Foran Cophagus' Apotek) Opblønding. - Jafet og Tim ta-
ger en rørende Afsked med deres tidligere Principal...Den
brave Apoteker kan daarligt holde Taarerne tilbage, - og
det kan hans unge Venner næsten heller ikke.

298.

(Større Billede af Torvet - med Apoteket) Vandringsmændene fjerner sig fra Apoteket, - hver med en Bylt i den ene Haand og en Stok i den anden. - Cophagus bliver staaende og ser efter dem. - I Billedets Forgrund standser Tim pludselig Vennen - ved at gribe ham haardt i Armen - og sige:

Tekst: I hvilken Retning skal vi egentlig gaa?

299.

(Nærb. af Vennerne) Tim betragter spørgende Jafet, der eftertænkson kløer sig i Nakken. - Saa siger han:

Tekst: De vise Mænd kom jo fra Øst...og altsaa maa de være rejst mod Vest...Lad os da vise vor Visdom ved at gøre ligesaa!

Tim nikker, - fuld af Beundring over Jafets Snilde.

300.

(Større Billede ved Torvet) Vennerne gør halvt omkring - og begiver sig mod Vest.

301.

Tekst: Ved at gaa Vest paa havnede de nede ved Floden og der...

(Ved Floden) Her ligger Jafets svorne Ven, Tom Robbins, netop med sin Flodpram. Han skal til at kaste los - assisteret af sin eneste Medhjælper, en forakræmt Skibsdreng, - da Tim og Jafet kommer ned mod Bredden og standser.

302.

(Nærb. af Vennerne) Tim peger altereret ud mod Flodskipperen, - og Jafet nikker genkendende og raaber:

Tekst: Skipper - aahoj!

303.

(Paa Prammen, Nærb. af Robbins) Han skal lige til at slippe Forankningstovet, da han hører Raabet. - Han ser

op, - genkender Jafet - og griner og nikker og vinker.

304.

(Nærb. af Vennerne) De vinker igen - og Jafet brøler:

Tekst: Vi vil med, - hvis De skal Vest paa!

305.

(Nærb. af Robbins - som 303) Han nikker: Ja, det skal han netop! -

306.

(Ved Floden) Jafet og Tim springer saa om Bord - og Skipperen giver los.

307.

(Paa Prammen) Skipperen giver Vennerne et næsten aåt for hjerteligt Velkomstfavntag - og saa brøler han til Skibsdrengen:

Tekst: Remmen frem - og Vædet paa!
....Nu skal vi ha' os et ordentlig Velkomst-
bøger!

Knægten piler ned. -

308.

(Afstandsbillede paa Floden) Prammen glider stille ned ad Floden. Robbins har Rorét under den ene Arm, - Jafet under den anden, og Tim troner ved hans anden Side.

309.

(Paa Prammen) Skibsdrengen kommer færende med Vand og Ron, og Skipperen tillaver Spirituosaen.

310.

(Nærb. af Skibsdrengen) Med store, stive Øjne kiger han paa Skipperen og beundrer hans Bartenderevner. - Knægten piller sig stiltfærdig i Næsen, - det er det eneste, han er flink til!

311.

(Paa Prammen. Ved Roret) Robbins hilser paa sine Venner i de dampende Grogg'er....Afblanding.

312.

Tekst: Dagen gik...det blev Nat, og Skipperen var endnu ikke blevet færdig med at tømme Velkomstbægre...

(Afstandsbillede af Floden i Natbelysning) Prammen driver stille ned ad den maanedbelyste Flod. - En Lygte, der staar paa Dækket i Nærheden af Roret, kaster et svagt Lys over vore 3 Venner, der stadig holder Kalas.

312a.

(Nærb. ved Roret) Robbins er nu ligesaa fuld, som han plejer at være. Han sidder og hiver i en brystsyg Harmonika - og ledsager Spillet med en vemodig Sømandssang. Han langer ud efter sin Grogg, - faar derved Overbalance og triller ned af den lave Stol, han sidder paa. - Jafet, der passer Roret, betyder Tim, at han hellere maa hjælpe Skipperen til Køjs, - og Tim, som formedelst Spiritussen griner endnu mere, end han plejer, hanker op i Robbins og sløber af med ham.

313.

(Større Billede paa Dækket) Tim hiver af med Skipperen, der stadig skraaler af fuld Hals, - og forsvinder ned med ham i Kahytten.

314.

(Nærb. af Jafet ved Roret) Han ser tankefuld ud over Floden, - faar saa paa den ene Bred Øje paa noget, der fanger hans Opmærksomhed.

315.

(Afstandsbillede af Hedestrækningen, der gaar ned mod Floden)

I det fjerne ser man en Rytter komme galoperende - og i nogen Afstand efter ham et Par ridende Gendarmere. -

316.

(Nærb. af Jafet ved Roret) Han rejser sig op for bedre at kunne følge Begivenhederne inde paa Bredden.

317.

(Bredden paa Afstand - som 315) Den første Rytter nærmer sig Floden...hans Forfølgere skyder efter ham. Rytteren kaster sig fremover, - bøjende sig ned mod Hestens Hals.

318.

(Nærb. af den første Rytter, - set fra Siden) Man følger et Øjeblik Rytteren, - ser ham have Hovedet lidt og kige sig tilbage...Ansigtet er ligblegt - og tildels dækket af et stort Skæg.

319.

(Forfølgerne, set forfra) De driver deres Heste fremad.. En af Rytterne løfter igen Bossen og fyrer.

320.

(Afstandsbillede af Floden og Bredden) Den forreste Rytter - ham, der forfølges - tvinger Hesten ud i Floden - men glider i det samme af Dyret - paa en Maade, saa det ser ud, som om han var blevet ramt - og opsluges af Floden...Hesten vender sig mod Land igen.

321.

(Paa Prammen. Nærb. af Jafet) Han følger spændt Begivenhedernes Udvikling - og stirrer frem mod den Del af Vandfladen, under hvilken Rytteren forsvandt.

322.

(Større Del af Vandfladen) Den er endnu i svagt Oprør...

men Rytteren kommer ikke op igen...Floden lader til at have taget ham.

323.

(Nærb. af Jafet - som 321) Han er efterhaanden blevet noget uhyggelig til Mode - ser nu ind mod Bredden.

324.

(Afstandsbillede af Floden og Bredden) Prammen driver ned ad Floden - frem mod Billedets Forgrund. - De forfølgende Ryttere galoperer ned til Floden, - standser - og raaer Jafet an.

325.

(Nærb. af Rytterne ved Flodbredden) En af dem sætter Haanden for Munden og brøler:

Tekst: Har De set noget...Kom han op igen, Bandeditten?

326.

(Paa Prammen. Nærb. af Jafet) Han svarer benægtende.

327.

(Nærb. af Rytterne - som 325) De ser paa hinanden - og en af dem siger saa:

Tekst: Han er blevet skudt...og Floden har taget ham...Saa er den Historie ude af Verden!

De andre nikker - og man drejer Hestene om.

328.

(Afstandsbillede af Flodbredden) Rytterne galoperer tilbage i samme Retning, de kom fra.

329.

(Paa Prammen. Nærb. af Jafet) Han ser eftertænksomt efter de bortdragende Gendarmere og spekulerer over, hvad der kan ligge til Grund for den Forfølgeshistorie - Men saa henledes hans Opmærksomhed paa noget andet.

330.

(Præmns Dæk, - set fra Roret) Timotheus' grinende Hoved dukker op af Lugen, der fører ned til Kahytten...Fyren kommer helt frem - og danser syngende hen mod Jafet.

331.

(Ved Roret) Tim hen til Jafet, der tysser paa ham, og i en alvorlig Tone forklarer ham, hvad der er sket...Idet han under sin Forklaring peger tilbage over Floden, faar han i Præmns Kølvand Øje paa noget, der faar ham til at gyse. Han gør Tim opmærksom paa sin Opdagelse.

332.

(I Kølvet. Nærb. af et Ansigt) Op af det svagt skummende Vand dukker et ligblegt, beskøget Ansigt...Det er den Mand's, som for lidt siden forsvandt i Floden.

333.

(Nærb. af Jafet og Tims Ansigter) De stirrer kysende ned mod det uhyggelige Hoved...Saa forklarer Jafet hurtigt, hvad der maa gøres.

334.

(Præmns Agterdæk - med Roret i Baggr.) Vennerne rejser sig. - Tim smider sin Trøje, og Jafet arrangerer et Par tykke Tove - Forankningstovene-, saaledes at de er bundet fast til Præmnen. - Tovene kaster han ud over Præmns Side. Tim gør sig klar til at entre ned ad det ene Tov.

335.

(Præmsiden, - ude fra) Tim entrer ned ad det ene Tov, - forsøger at binde det andet om den tilsyneladende livløse Skikkelse, der driver i Præmns Kølvand...

336.

(Paa Præmnen. Nærb. af Jafet) Han bøjer sig ud over

Rølingen og forklarer Tim, hvad han skal gøre.

337.

(Pramsiden ude fra) Tim har faaet gjort Tovet fast om den Forulykkede - og entrer nu op igen.

338.

(Prammens Agterdæk) Tim op - og sammen med Jafet giver de sig til at trække den formentlige Drukneede op.

339.

(Pramsiden - ude fra) Den livløse Skikkelse trækkes op.

340.

(Prammens Agterdæk) Skikkelsen bliver halet indenbords, Jafet sætter Tim til at passe Røret, - løfter selv den Fremmede - hvis Navn er Melchior - op i sine Arme og bærer ham hen mod Kåhytten.

341.

(Nærb. af Tim ved Røret) Man konstaterer smaa klynkende, at hans fine Benklæder er blevet drivvaade... Men han er ikke i Stand til at være sorgmodig ret længe ad Gangen - og istemmer snart en munter Sang.

342.

(Kåhytten) Jafet kommer sløbende ind med Melchior og anbringer ham i en tom Køje. - I Køjen overfor ligger Robins og snorker trygt. - Jafet grunder et Øjeblik, - saa finder han fra sin Bylt, han har liggende paa Bordet, en Æske med forskellige Apotekervarer frem - og gaar hen ved Melchiors Køje med den...

343.

(Ved Melchiors Køje) Jafet finder nogle Draaber frem og tyller dem i Halsen paa Melchior... Saa afventer han spændt Resultatet.

344.

(Nærb. af Melchior's Ansigt) Det er til at begynde med dødt og stivnet...Saa dirrer Øjenlaagene...og pludselig slaar Melchior Øjnene op...Der er Angst og Uro i hans Blik.

345.

(Ved Køjen) Jafet smiler fornøjet og bøjer sig ned over Melchior. Denne rejser sig lidt op paa Albuen, - ser sig nysgerrigt om og siger saa, idet han griber Jafets Haand:

Tekst: Venner?

Jafet nikker, - og Melchior ser beroliget ud... Og pludselig gør han en Bevægelse og læner det Skæg, der har dækket en Del af hans Ansigt. - Det zigeneragtige, der hidtil har været over hans Ansigt, og som hans Klædedragt ogsaa har fremhævet, - forsvinder nu til Jafets Overraskelse...Melchior smiler svagt og siger:

Tekst: Nødvendigt...Dum Affære med Politiet...Lidt uskyldigt Kvaksalveri...

Jafet nikker forstaaende, - men saa faar Melchior Øje paa Kassen med Apotekersagerne og udsperger interesseret Jafet om dem.

346.

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han forklarer smilende:

Tekst: Har været ved Apotekerfaget en Del Aar... men er nu taget ud i Verden sammen med en trofast Ven for at naa et bestemt Maal...

347.

(Ved Køjen) Melchior nikker interesseret og udsperger nærmere Jafet, - som villigt forklarer....Afblanding.

348.

(Afstandsbillede paa Floden) Prammen driver langsomt ned ad Floden, styret af Tims ikke særlig kyndige, men ret

faste Haand....Natbillede.

349.

Tekst: Og medens Prammen i den lyse Sommernat drev ned ad Floden, aabnede Jafet sit Hjerte for den mærkelige Mand, som han paa en saa mystisk Maade var truffet sammen med...

(Kahytten. Ved Melchiors Køje) Jafet skrifter - og Melchior lytter interesseret til. Da den unge Mand slut-
ter, - forholder hans Tilhører sig tavs et Øjeblik, men siger saa:

Tekst: Jeg tilhører en stor Zigeunertrup, som min Hustru i Følge sin Fødsel har Magten over... Og jeg kunde godt have Brug for en Mand som Dem, der har Kendskab til Medicin og den Slags...og deres Ven kunde jeg vel ogsaa finde Anvendelse for...

Jafet nikker og retter et Spørgsmaal til Melchior, der svarer:

Tekst: Ja, paa den Maade kunde De ogsaa komme videre - og derved maaske finde den Fader, De søger...Livet i Lejren vilde sikkert ogsaa interessere Dem...

og han fortæller videre om dette Lejrliv...
(Billedet toner over i:)

350.

(Den maleriske Zigeunerlejr. Afstændsbillede) Teltene er slaaet op paa en Hede...Der rører sig et muntert Folkeliv mellem Teltene...Baalene brænder....
(Billedet toner over i:)

351.

(Foran et Telt) Her staar Melchiors Hustru, den stolte og pragtfulde Nattée, og skuer ud over Lejren.
(Billedet toner over i:)

352.

(Ved et Lejrbaal) Foran dette ligger den purunge, smukke Fleta, - klædt i en Zigeunerskes fattige, men flatterende Dragt, men dog ikke selv nogen Zigeuner...Hun stirrer drømmende ind i Ilden....
(Bill. toner over i:)

-61.

353.

(Fjernbilledet af Lejren - som 350) Malerisk Billede
i mystisk Natbelysning....(Bill. toner tilbage til:)

354.

(Kahytten. Nærb. ved Køjen - som 349) Melchior slut=
ter sin Beskrivelse....betragter opmærksomt Jafet og
spørger saa:

Tekst: Er det saa en Aftale, at De og Deres Ven
slutter dem til os?

Jafet nikker - og de to veksler et Haandtryk...

Afblænding.

Tekst: Og her forlader vi vor Helt. I vor
Fortællings næste Del:

Det stjaalne Barn
følger vi ham til Zigeunerlejren, hvor sælsomme
Oplevelser venter ham, og hvor en Spaadom fører
ham nærmere mod sit Maal.

(Teksten toner bort)

Slut paa I. Del.

462

2

Japan 2

J a f e t,
-----
der søger sig en Fader.

-----
2 den Del:

Det stjaalne Barn.

Hovedfigurer:

Jafet Newland
Timotheus, kaldet Tim
Susanne Temple
Melchior
Nattée, hans Hustru, Zigeunernes Dronning.
Fleta)
Philotas, kaldet Num) Zigeu-
Jan) nere.
Matteo)
Lord Windermear
Sagfører Masterton
Major Carbonell
Lady Maelstrøm
Harcourt
Jack Neville, Windermears Neve
William Atkins, en Eventyrer, Jacks Ven.

3 Billeder, som skal anvendes til at stikke ind mellem de resumerende Fortekster, og som toner frem og toner bort:

355.

(Muntert Præsentationsbillede af Jafet og Tim)

356.

(Smukt Præsentationsbillede af Susanne Temple)

357.

(Lidt mystisk Præsentationsbillede af Melchior)

358.

I Kapitel.

I hvilket vi følger vor Helt ind i en malerisk Zigeunerlejr og lærer adskillige interessante Personer at kende.

(Kuperet Hedeterrain) Melchior kommer sammen med Jafet og Tim, der slæber paa deres Bylter, - De arbejder sig op ad en Hedebakke, - bliver staaende paa dens Top. - Det er Skumring.

359.

(Nærb. af de 3 paa Bakketoppen) Melchior peger ned, og vore unge Venner ser:

360.

(Malerisk Zigeunerlejr - set skraat ovenfra) Lejren oplyses af Fakler og flammende Baal, - rummer en Beboelsesvogn, - en Bagagevogn, - en 6 - 7 Telte, en 35 - 40 Medlemmer og en Del Heste, der græsser fredeligt i Lejrens Udkant.

361.

(Nærb. af de 3 paa Bakketoppen - som 359) Baade Jafet og Tim er betaget af det maleriske Billede og giver deres Begejstring Luft overfor deres Fører, der med et svagt Smil indkasserer Bifaldet.

362. .

(Afstandsbillede af Lejren - med Bakken i Baggr.) De 3 Vandrere, - der staar øverst paa Bakketoppen, - begiver sig ned mod Lejren.

363.

I Lejren. Foran Beboelsesvognen) Nogle Trin fører op til Vogn døren, og paa det øverste brede Trin ligger en Hund og slumrer. - Pludselig farer den op - og gør rasende. Straks efter bliver Døren aabnet, - og Nattée, Melchiors Hustru og Zigeunernes Dronning, - kommer frem. Hun er en meget høj Kvinde, men meget smuk og usædvanlig harmonisk bygget - og der er noget majestætisk og bydende over hende. Hendes Fødder er nøgne, - Fingrene er smykket af mange mærkelige Ringe, - og paa Panden, - der hvor Haaret er skilt, - hænger et Guldsmykke.

364.

Narb. af Nattées Ansigt) Hun ser opmærksomt op mod Bakken, - rynker overrasket Brynene.

365.

(Foran Vognen) Saa gaar hun ned ad Trinene og afventer sin Husbonds og de Fremmedes Komme.

366.

(Foran Lejren) Paa en Lyngknold sidder en ung Zigeuner paa Vagt. Det er Jan. - Vore 3 Venner kommer ind forrest i Billedet, - Jan springer op, men Melchior værdiger ham daarlighet en Hilsen. Saasnart de 3 er passeret, sætter Jan sig igen.

367.

(Narb. af Jan) Han ser efter de Kommende. - Han er ikke nogen sympatisk Fyr. Der er noget skulende over ham, og hans Blik er stikkende. - Han lader ikke til at være begejstret over den Forøgelse, som Lejren øjensynlig vil faa

368.

(Forrest i Lejren) Ved det forreste Lejrbaal ligger en Del Mand og Kvinder og nogle sovende Børn, - Zigeunere alle-sammen. - Melchior og de Unge kommer, - Zigeunerne rejser sig ærbødig, og Melchior hilser paa dem og præsenterer sine nye Venner for dem. - Saa faar han Øje paa en Skikkelse, - der ligger byltet sammen helt inde ved Baalet.

369.

(Nærb. af den sammenrullede Skikkelse) Melchior sparker hensynsløst til den med Foden, - og Bylten ruller sig ud og viser sig at være en uhyggelig udseende, tynd og slatten Yngling med et gustent Ansigt, uredt Haar, der minder om en Rotterede, og med Øren, der omtrent er saa store som en Elefants.

370.

(Jafets og Tims Ansigter) De faar Øje paa Skikkelsen - og stirrer paa ham, baade forundrede og rædselsslagne.

371.

(Nærb. ved Lejrbaalet) Den uhyggelige Skikkelse springer op, og Melchior præsenterer:

Tekst: Det er Philotas.... eller Num, som vi kalder ham.... vores Nar, som vi bruger til at trække Folk sammen med. Det er jo desværre saadan, at Galskaben altid kan være sikker paa at trække Mængden til sig!

Narren griner idiotisk. -----

372.

(Forrest i Lejren - som 368) De 3 gaar videre .... Narren kaster sig igen ned foran Baalet og ruller sig sammen som en Ærm.

373.

(Nærb. ved et andet Baal) Her ligger en fed Zigeunermutter og sover, og lidt fra hende ligger en smuk, 16'aars Pige og stirrer ind i Ilden. Den unge Pige er klædt i en

ranske kort, forstoppet Nederdel og et tætsluttende Kjoleliv.... Drengen er ikke meget stilfuld - men den klæder hende og fremhæver hendes Skønhed. - Hun drejer Hovedet og følger interesseret de Kommende.

374.

(Foran Beboelsesvognen) Nattée staar afventende, da Melchior kommer med Jafet og Tim - Han veksler et Par Ord med sin Hustru, der nikker samtykkende, - og saa siger han til sine unge Venner:

Tekst: Nattée .... min Hustru.... vil byde jer velkommen!

Nattée gaar hen til dem, betræfter dem opmærksomt, berører sin høje Pande med sine Fingerspidser og rækker saa Jafet og Tim Haanden. - Melchior kaster et Blik ud over Lejren og kalder saa:

Tekst: Fleta!

375.

(Nærb. ved det lille Baal) - som 373) Den unge Pige færrer sammen og springer saa hurtigt op, - men i det samme fortrækkes hendes Ansigt i Smerte. - Hun løfter den ene, nøgne Fod.

376.

(Nærb. af Foden) Hun fører en Haand ned til Foden og tager en skarp Sten, der har skaaret sig ind i Kødets, ud.- Men ser et Øjeblik Haanden med Stenen, - saa kastes den bort.

377.

(Ved Baalet) Fleta sætter atter Foden til Jorden, bider Smerten i sig - og skynder sig saa bort.

378.

(Foran Vognen) Fleta hen til Melchior, - der præsenterer hende for de to Venner, idet han siger:

Tekst: Fleta... en forældreløs, lille Pige, der ikke tilhører Stammen, men som vi for mange Aar siden har taget til os----

379.

(Nærb. af Fletas søde Ansigt) Hun betragter nysgerrigt de to unge Mennesker, - smiler svagt og slaar saa rødmen- de Blikket ned.

380.

(Nærb. af Jafet og Tim) De betragter overraskede og be- undrende den unge Skønhed.... Tim fortrækker sit Ansigt til et stort Grin.

381.

(Ved Vognen) Saa giver de hende Haanden, - Tim under me- gen, kejtet Bukken. - Melchior betyder de unge Mand, at de skal gaa med ind i Vognen, - og de følger ind efter Nattée og ham seende tilbage mod Fleta, der bliver staa- ende udenfor.

382.

(Vognens Indre) Det forreste, ret store Rum er baade Dag- ligstue og Soveværelse. Bag det skimter man 2 meget smaa Rum, af hvilke det bageste er Køkkenet.---- Zigeunerpar- ret ind, fulgt af Jafet og Tim. Melchior forklarer og fører Vennerne videre - ind i det lille Rum, der ligger lige bag Opholdsrummet, - i hvilket Nattée bliver.

383.

(Det lille Rum i Vognen) Jafet og Tim konstaterer til deres Overraskelse, at det er en Art Laboratorium, - et Slags Apothekerværksted opfyldt af Flasker og Lsker med de mærkeligste Medikamenter. - Melchior smiler over de- res Forbløffelse og siger til Jafet:

Tekst: Det er her, jeg har Brug for Deres Kund- skaber og Evner... Her fremstiller jeg alle de Medikamenter, jeg har Anvendelse for ved mit uskyldige, men indbringende Kvaksalveri

Jufet nikker - og Melchior forklarer og demonstrerer.

384

(Foran Vognen) Fleta har sat sig paa Trinet og undersøger sin saarede Fod, der smerter hende meget. - Hun faar en Ide og skynder sig bort.

385.

(Foran Lejren) Jan sidder stadig paa sin Udkigspost. - Fleta kommer ud fra Lejren og forsvinder ud ad Billedets ene Side uden at lægge Mærke til Zigeunereren. Men han har set hende - og stirrer efter hende.

386.

(Nærb. af Jans Ansigt) Med Ansigtet fordrejet af Liden- skab stirrer han efter den smukke Pige.

387.

(Smukt Hedelandskab i Aftenbelysning) Fleta gaar ned mod en lille Bæk (eller et Vandhul) og sætter sig ved Vandet.

388.

(Nærb. af Fleta) Hun bader den saarede Fod.

389.

(Stedet, hvor Jan sidder) Han ser sig lurende om, - rejser sig saa og gaar ned mod Bækken.

390.

(Nærb. af Fleta ved Bækken) Hun bader Foden, og Smerten fortager sig.... Saa lytter hun, - bliver urolig og drejer ængstelig Hovedet.

391.

(Afstandsbillede - med Bækken i Forgr.) Fleta stirrer tilbage - og ser Zigeunereren nærme sig hende.... Han sætter sig uden videre ved hendes Side.

392.

(Nærb. ved Bækken) Der er Angst og Uro i den unge Piges Blik. Hun er bange for Zigeuneren, i hvis Øjne Lidenskabens Ild brænder. Hun forsøger dog at bekæmpe sin Frygt - og fortæller med et kunstlet Smil om Stenen, der har saaret hende.... Hun vil rejse sig - men han holder hende tilbage og overvælder hende med glødende Kærlighedsforsikringer.

393.

(Beboelsesvognens Indre) Jafet og Tim kommer ud fra "Laboratoriet" fulgt af Melchior, der rækker dem et Par Tæpper og siger:

Tekst: Det yderste Telt er tomt - men det er ellers nok saa behageligt at sove i fri Luft!

Vennerne nikker, tager Afsked med Parret og gaar.

394.

(Uden for Vognen) Jafet og Tim kommer ud, - lukker Vogn-døren efter sig og kaster saa et Blik ud over Landskabet. - Pludselig fårer Jafet sammen, ~~griber~~ Vennen haardt i Armen og peger i en bestemt Retning. De ser:

395.

(Fjernbillede af Bækken) Fleta forsøger at rejse sig, men Jan holder hende tilbage. Det lykkes hende dog at komme op, - men i det samme er Zigeuneren over hende igen.

396.

(Kort Nærb. af Fleta og Jan) Kampen mellem dem, - under hvilken hendes Trøje bliver flaaet.

397.

(Fjernbillede af Bækken - som 395) Kampen bliver vildere og vildere, og Kræfterne er ved at svigte Fleta.

398.

(Uden for Vognen) Jafet siger et Par Ord til Tim, - ka-

ster sit Tæppe over til ham og løber saa.... Tim følger
spændt Begivenhedernes Gang.

399.

(Ved Bækken) I Forgrunden de Kæmpende. Langt tilbage ser
man Jafet komme løbende.

400.

(Narb. af de Kæmpendes Ansigter) Jan forsøger at tvinge
sit Ansigt ned mod Fletas, - men hun ~~væger sig som rasen~~
de, - river og bider ham.

401.

(Afstandsbillede ved Bækken) Jafet kommer til, - griber
fat i Jan og slynger ham om i Lyngen. - Saa lægger han
beskyttende sin Arm om Fleta.

402.

(Narb. af Jafet og Fleta) Han taler muntert og beroligen-
de til hende, og hun klynger sig tillidfuldt til ham
og forsøger at ordne sit ~~derangerede~~ Kjolaliv.

403.

(Narb. af Jan) Han rejser sig op paa Albuen, - ser hade-
fuldt mod sin unge Modstander og lister saa sin Kniv
frem. -

404.

(Større Billede ved Bækken) Jan springer op, - løfter
Kniven og styrter sig over Jafet, - som skubber Fleta
tilbage - og optager Kampen.

405.

(Narb. af Fleta) Aandeløs og gysende følger hun Kampen -
og skjuler saa Ansigtet bag sine Hænder.

406.

(Større Billede ved Bækken) Fleta skjuler stadig Ansigtet
bag sine Hænder. - Mellem de to Mand raser en Kamp paa

Liv og Død. Jafet arbejder paa at faa Kniven fra den blodtørstige Zigeuner.

407.

(Foran Leboelsesvognen) Tim staar og tripper i Angst og Bæven, - saa kan han ikke holde det ud længere - og dunker haardt paa Vognderen. - Nattée kommer ud, - overrasket og vred over Forstyrrelsen..... Tim forklarer og peger ud over Heden. De ser:

408.

(Bakken, - set fra Lejren) Kort Billede af det vilde Slagsmaal mellem de to Mænd.

409.

(Foran Vognen - som 407) Nattées Ansigt bliver mørkt og harmfuldt - og hun gaar hurtigt ned fra Vognen. Tim vil følge hende, - men hun betyder ham med en majestætisk Haandbevægelse, at det er overflødig.-

410.

(Heden, - med Bakken som Baggrund) Det lykkes Jan ved at spænde Ben for sin Modstander at valte ham om i Lyngen. - Fleta skriger i Rædsel. Men Jafet kommer paa Benene igen - og griber Zigeunereren med et Jerntag i Armen.

411.

(Narb. af de Kæmpendes Hoveder og Arme) Jafet brækker Jans Haandled, - saa Kniven falder til Jorden. -

412.

(Større Billede ved Elven, som tankes i Forgr.) Jafet kaster med Anspændelse af sine sidste Kræfter ~~Bænditten~~ om i Lyngen, - og Jan er nu saa medtaget, at han ikke er i Stand til at rejse sig. Nattée kommer til, - og Fleta skjuler sit Ansigt ved hendes Bryst, - grædende af Op-hidselse og Lettelse. - Nattée kartegner hende, - nikker mildt til Jafet - og vender sig saa mod Jan, der ligger

og kryber sammen.

413.

(Nærb. af Nattée, til hvem Fleta klynger sig) Zigeuner-
dronningen ser paa sin Stammefrønde med et lynende, gen-
nemborende Blik, - strækker saa Haanden ud og siger:

Tekst: Forbandet være du, der dobbelt har forsyn-
det dig mod vore Love.... Forbandet og udstødt af vort Folk!

414.

(Nærb. af Jan) Hans Hoved synker ned mod Brystet - og en
Rysten farer gennem ham.... Forbandet og udstødt....! -
og han føler sig som en Dødsdømt.

415.

(Ved Bækken) Nattée sender den Ulykkelige et sidste, for-
agteligt Blik, vender sig saa og gaar sammen med Fleta og
Jafet tilbage mod Lejren.

416.

(Nærb. af Jan) Han ligger et Øjeblik sammensunken - og
hæver saa langsomt Hovedet, der er blegt som en Dødnings.
Haabløshed og Sønderkruselse lyser ud af hans Træk, - men
langsomt skifter hans Ansigt Karakter.... Et harsligt Grin
fordrejer det -- han knytter Hænderne og hvæser:

Tekst: Men jeg vil ha' hende.... vil.... om saa
alle Helvedes Pinsler venter mig!

og hans Øjne skinner af Eiskov og Begær....

417.

(I Lejren, - med Vognen i Baggr.) Tim kommer i Løb fra
Vognen og er lige ved at fare Jafet, - der kommer sammen
med Nattée og Fleta, - om Halsen af Glæde over at faa
ham tilbage i god Behold. - Nattée vender sig mod Jafet
og siger:

Tekst: Du vaager over hende!.... Jan er farlig, -
og vi burde maae ikke have skaanet hans
Liv!

Jafet nikker, - Nattée bøjer værdigt Hovedet til Farvel og gaar hen mod Vognen. - Vore to Venner følger med Flæta hen til det Baal, - hun læs ved før.

418.

(Ved Baalet) De lægger sig ned ved Baalet, - Flæta lægger nogle flere Lyngtørv og Kviste paa, saa det atter blusser op, - og vender sig saa mod Jafet.

419.

(Nærb. af Jafet og Flæta) Hun ser et Øjeblik tavs og drømmende paa ham, - saa rækker hun ham stille sin Haand og siger:

Tekst: Jeg er saa glad, fordi du er kommen....
Jeg har altid været saa ene.... og jeg har
altid ønsket, at jeg havde en Broder....
en Broder som dig....

Jafet nikker, - og gengælder varmt hendes Haandtryk - og kysser hende blidt paa Panden.

420.

(Nærb. af Tims Ansigt) Han snøfter af bar Rørelse.... tør rer Taarerne af Øjnene med sit Jækkearme - og vender sig saa mod de to andre.

421.

(Nærb. af de tre ved Baalet) Tim bøjer sig frem mod dem, - peger paa Flæta og siger med en Stemme, der bæver af Bevægelse og Ophidselse over den vigtige Opdagelse, han mener, at han har gjort:

Tekst: Ved I, hvad jeg tror... Jo,.... Flæta er
slet ikke noget almindeligt Barn... hun er
et stjaalent Barn, er hun... Zigeunerne
stjaler ofte Børn... det læser man altid!

og han understreger sin Udtalelse med smaa iltre Nik og Haandbevægelser. - Jafet kan ikke lade være med at smile, - men saa retter han nogle Spørgsmaal til Flæta.

422.

(Nærb. af Fletas Ansigt) Hun stirrer alvorligt og eftertænksomt frem for sig.... og saa begynder hun at forklare

Tekst: Jeg husker et stort smukt Hus.... en stor, smuk Have.... to hvide Pønnier.... ja, og en fin Dame, jeg kaldte Mama.... men det er længe.... længe siden...

423.

(Malerisk Billede af de 3 ved Baalet) Den unge Pige fortæller videre, - og hendes to Venner lytter dybt interesseret til.... Afblænding.

424.

Tekst: Nogle Dage senere brød Zigeunerne op og begav sig paa Vej til den nærmeste By

(Malerisk Landskab) I det fjerne ser man den vandrende Lejr nærme sig.... I Spidsen rider Melchior og Nattée, - saa følger Beboelsesvognen, - Pakvognen, nogle flere Ryttere, hvoiblandt vore Venner, Fleta og Num, - og til Slut Fodgængerne.

425.

(Karavanen, - paa nært Hold) Hen imod Billedets Forgrund rider Melchior og Nattée. De siger intet til hinanden, men stirrer tavse og tankefulde frem efter. (Fotografen følger dem et Stykke)

426.

(Karavanen, - set fra Siden) Melchior og Nattée rider ud af Billedet, - de to Vogne følger efter, og saa kommer Fleta, der rider mellem Jafet og Tim. Den sidstnævnte har maattet tage til Takke med et Æsel.

427.

(De tre Ryttere, - sete for fra) Fleta og Jafet taler for nøjet og fortroligt sammen. Tim er en opmærksom Tilhører, men har isvrigt nok med at hænge paa Ryggen af Æselet. -

Han gør ikke nogen imponerende Figur til Hest. - Jafet drejer Hovedet og kaster et Blik tilbage mod Num, der rider bag efter dem - paa et Æsel ligesom Tim.

428.

(Nærb. af den ridende Num) Han ser lige saa fantastisk, aandsvag og uhyggelig ud som sædvanlig.

429.

(De tre Ryttere - sete forfra) Jafet drejer atter Hovedet - og taler hviskende med Fleta om den uhyggelige Nar.

430.

(Tim og hans Æsel, - set fra Siden) Lejrens Hund kommer springende ind fra Billedets ene Side og springer gøende op ad Æselet. - Tim er ved at faa et Slagtilfælde af Skræk og klynger sig gispende til Æselets Hals.

431.

(De 3 Ryttere, - sete forfra) Jafet og Fleta ler over den ynkelige Figur, som Tim gør. Saa tager den unge Pige ham i Kraven og faar ham til at "sidde ret" paa Æselet igen.

432.

(Malerisk Landskab - som 42~~8~~) Toget kommer nærmere.

433.

Tekst: Men der var en, der fulgte efter....

(Lynbakke eller lign. Nærb. ved Toppen) Et Par Hænder kommer til Syne, griber fat i Lyngtoppene.... og saa følger et Hoved efter.... Det er Jan's.... Han stirrer efter Karavanen.

434.

(Nyt Landskab) Gennem en bugtet, malerisk Hedevej snor Karavanen sig frem.... (Bill. er taget, saa man ser Karavanen bagfra)

435.

(Større Billede ved Lynbakkens Top) Jan rejser sig langsomt op - og gaar bort i samme Retning som Karavanen.

436.

(Landskabet - som 434) Karavanen snor sig videre.... (Billedet set paa samme Maade som 434) - Afblænding.

437.

II Kapitel.

Der giver os et Indblik i, hvad det er for Forretninger, Melchior driver. Vi ser straks en lille By blive sat paa den anden Ende.

(Strade, der fører ind til et Torv) Et besynderligt Optog nærmer sig, eskorteret af en Masse nysgerrig Gadeungdom. Optoget bestaar af følgende Personer: Forrest rider Num og Tim, ens klædt paa som Narre (vide Pludderbenklæder og rød Trøje med Guldpailetter). De trutter af fuld Kraft i nogle huse Messingtrompeter, - hvilket dog ikke gør deres Åsler urolige. Bag dem rider Melchior og Jafet, der begge er iført Silkestrømper, Sko, hvide Kashmirs-Knæbenklæder, blaa Silkevest spækket med Sølvknapper, en kort Fløjelstrøje, Livskærf og en Hat med stor Fjerdusk. Optoget sluttes af Fleta og Nattée. Den unge Pige er i Trikot, der dog tildels dækkes af et kort Skørt. - Rytterskaren drager ind paa Torvet.

438.

(Torvepladsen) Optoget kommer ridende, - en nysgerrig menneskemængde samler sig om det - og flere og flere kommer til. - Tim og Num gør Holdt ud for en nogenlunde pompøs Bygning, - og de andre Ryttere rider om bag dem.

439.

(Optoget paa nært Hold) De to Narre trutter som rasende i Hornene, - saa rider Melchior frem foran dem, - svinger

sin fjerprydede Hat og holder Tale til Publikum.

440.

(Nærb. af Melchior paa Hesten) Han begynder at tale, - siger:

Tekst: Mine Damer og Herref.... Dette for at forkynde, at Signor Velottis Zigeunertrup har slaaet Lejr paa Fællede uden for Byen - og denne Dags Aften vil være tilgængelig uden Betaling!

441.

(Panoreringsbillede af Tilhørerne) De hvisker og tisker - og er tilsyneladende meget interesserede. Morsomme Typer af begge Køn.

442.

(Optoget, - paa nær Hold) Melchior taler stadig, og paa et Tegn fra ham rider Jafet frem og holder Hesten an ved Siden af hans. Tim og Num hilser ham med Fanfare.... Melchior siger, idet han peger mod sig selv og Jafet:

Tekst: Deres ærbødige Tjener, Signor Velotti, og hans berømte Elev, der er lige saa forfaren i Medicinen som hans Lærer og Mester, vil forestaa Udsalget af de vidunderlige Præparater, - der helbreder Gigt og Vattersot, letter Fordøjelsen og skærper Appetitten...

443.

(Større Gruppe Tilhørere) De lytter grinende og smaasludrende til.

444.

(Nærb. af et Par i Gruppen) En gammel, af Gigt krumbøjet Herre hvisker til sin Ledsager:

Tekst: Humbug.... Bare Humbug....Men Guderne skal vide, det vilde være dejligt at komme af med den forbandede Gigt!

Han og hans Ledsager taler sagte sammen.

445.

(Stort Billede af Melchior og Jafet paa Hestene) Melchior taler videre, - siger:

Tekst: Her faas Elskovsmidler, - Midler til at bevare Eders Mands Kærlighed eller til at gøre dem blinde... Skønhedsplastre mod Fregner og Finner og saa videre... og saa videre...

446.

(Nærb. af to spidsnæsede Kvinder blandt Tilhørerne) Den ene Kvinde bøjer sig ned mod den anden og siger giftigt:

Tekst: Elskovsmidler... var det ikke noget for dig, lille Søster... Saa du kunde beholde din Mand for dig selv, et han? ikke løber efter ethvert Skørt!

Den anden Fru Spidsnæb hvæser foragteligt og kaster fornærmet Nakken tilbage.

447.

(Torvet. Optøget set paa nogen Afstand) Jafet rider tilbage til sin Plads - og Nattée rider frem, - hilst af Narrenes Hornmusik.

448.

(Melchior og Nattée, nær paa) Melchior slaar ud med Haanden og forklarer:

Tekst: -.... Og Zigeunernes Dronning, der overskuer Fortiden og ser ind i Fremtiden, vil tyde Eders Skæbne... fortælle den bly Jomfru, om hun faar den, hun elsker...

449.

(Nyt Gruppebillede af Tilskuere) Man ser, at alle er betagne af den smukke og stolte Nattée.

450.

(Nærb. af et Par fnisende Pigebørn) Den ene hvisker til den anden:

Tekst: Saa kunde du maaske faa at vide, om det bliver til noget med dig og Borgmesterens Søn...!

Den anden giver fornærmet den Talende en Ørefigen - og snurrer rundt paa Hælen.

451.

(Nærb. af Optøget) Melchior slutter sin Lovprisning af Nattée, der saa vender tilbage til sin Plads. - Tim og Num fejrer et vildt Orgie paa deres Trompeter, og Fleta rider saa rødmende frem ved Siden af Melchior.

452.

(Ung Gruppe Tilhørere) Der bliver Bevægelse i Rækkerne, - alle er stærkt betaget af Fletas Skønhed og Ynde.

453.

(Nærb. af Melchior og Fleta) Melchior bryder ud i Lovprisninger over Fleta, - der genært og ulykkelig ser ned, - Melchior siger:

Tekst: Og "Vildmarkens Blomst" vil danse... danse, saa Jorden vil gløde under hende, og Publikums Hjerter vil banke i Takt med hendes Fødder....

454.

(Tilskuerskaren) Publikum giver deres Begejstring til Kende.... saa betaget er de af den unge Skønhed.

455.

(Optøget, - set forfra) Fleta rider tilbage, - Narrene blæser som rasende, - Melchior svinger med sin Hat ... og Billedet blændes langsomt af.

456.

Tekst: Om Aftenen blev der en sand Valfart ud til Lejren...

(Lejren, - set paa nogen Afstand) Faklerne er tændt, - og Baalene flammer... Folk strømmer - enkeltvis - ud til Lejren.

457.

(I Lejren) Her rører sig et stærkt Folkeliv.

458.

(Foran Beboelsesvognen) Her er slaaet en Disk op, - der

bugner under Vagten af al den "Patentmedicin", som Melchior og Jafet har fabrikeret. "Fabrikanterne" selv - staar iført deres maleriske Dragter - bag Disken og sælger løs af deres Varer... Den gamle gigtplægede Herre (fra Bill. 444), - som kaldte Melchiors Præparater for Humbug, nærmer sig Disken.

459.

(Nærb. af den Gigtsvage) Han fører en haard Kamp med sig selv, - men Resultatet er givet. -

460.

(Større Billede ved Vognen) Herren hinker hen til Disken og køber løs.

461.

(Foran et Telt) Over Teltet er der en pragtfuld Plakat, der forestiller Nattée. - Num staar uden for Teltet - iført sin Narredragt - og opildner i flammende Ord Publikum til at træde nærmere. - En "Kunde" forsvinder ud fra Teltet - og en ny gaar ind. Det er det unge Pigebarn (fra Bill. 450), der er forgabet i Borgmesterens Søn.

462.

(Inde i Nattées Telt) Pigebarnet ind til Nattée, der griber hendes Haand og begynder at spaa hende.

463.

(Stort Billede foran et andet Telt) - ved Siden af hvilken, der er bygget en lav Tribune) Her staar den narreklædte Tim, blæser i sit Horn for at samle Publikum, der da ogsaa strømmer til.

464.

(Nærb. af Tim) Han tager Hornet fra Munden og raaber

Tekst: Halløj...Halleøj... Hold Dem ikke tilbage...
Om 5 Minutter vil "Vildmarkens Blomst" danse den berømte Knivdans!

465.

(Inde i Teltet) Fleta sidder paa en lav Skammel, - rejser Hovedet og lytter til den Opreklamering, som Tim besørger... Hun svøber et Tæppe tættere om sin letpaa-klædte Skikkelse.

466.

(Stort Billede uden for Fletas Telt) Tim er ved at skrigesig hæs, - men har da ogsaa den Tilfredsstillelse, at Folk stimler sammen om Tribunen.

467.

(Foran Beboelsesvognen) Der er ikke saa stor Tilstromning til Boden i Øjeblikket... Men nu kommer en forvirret Kvinde hen til Disken... Det er Fru Spidsnøb (fra Bill. 446)

468.

(Nærb. ved Disken) Hun bøjer sig frem mod Melchior og hvisker:

Tekst: Det... det er min Mand... han... er begyndt at... at gaa uden om ...!

Melchior bukker: Saa meget gerne... Det er denne Flaske ...! Han faar Pengene, og Damen faar Flasken og forsvinder:

469.

(Ved Disken) Melchior og Jafet ser leende efter hende, - saa siger Jafet noget til den anden, der nikker samtykkende... Vor unge Ven gaar.

470.

(Lejrøaden) Jafet - der jo er let kendelig formedelst sin aparte Dragt - snor sig frem mellem Folk og iler hen til Fletas Telt.

471.

(Foran Fletas Telt) Jafet kommer, - dunker leende Tim i Maven og forsvinder ind i Teltet.

472.

(I Fletas Telt) Den unge Pige rejser sig glade straalende, da Jafet kommer... han trykker hendes Hænder, - faar hende til at sætte sig - og sætter sig paa Græsset ved Siden af hende.

473.

(Narb. af Jafet og Fleta) Hun klynger sig ind til ham og siger bedrøvet:

Tekst: Jafet... min Broder... det er saa forfar-
deligt at skulle optræde paa den Maade...
blot det dog snart var forbi!

Jafet nikker, - stryger hende blidt over Haaret og forsøger at opmuntre hende.

474.

Tekst: Men de havde sikkert været meget urolige,
havde de vidst....

(Mystisk Billede ved et Buskads ell. lignende) Buskadset "bevæger sig" ---- og lidt efter kommer der et mørkt Ansigt - med et Par lysende Øjne - til Syne... Det er Jan. - Han ser sig spejdende om - og saa kryber han paa alle fire ud af Buskadset og frem efter.

475.

(Fæld. Lidt tilbage en Del af den oplyste Læjr med Fletas Telt) Jan kryber hen til Teltet.

476.

(Den ene Side af Teltet, udvendig) Jan sniger sig hen mod Teltet, - holder sig i Skjul bag nogle Græstørv eller Buske.

477.

(Foran Fletas Telt) Publikum er samlet om den lille Tribune. Tim giver endnu et Par Stød i Hornet, - saa slaar han 3 Slag paa en Gongøng, der hænger uden for Teltet...

478.

(Nærb. af Gongon'en) De 3 Slag!

479.

(I Fletas Telt) Fleta farer op, - og Jafet rejser sig saa ogsaa... Hun siger:

Tekst: Jeg kommer igen... om lidt... naar du har optraadt!

Hun smiler glad, - Jafet kysser hendes Pande, og de gaar saa.

480.

(Foran Fletas Telt) Jafet ud, - slaar Forhænget til Side for Fleta, der kommer frem - svøbt ind i sit Tæppe... Hun gaar hen mod Tribunen... Jafet ser bedrøvet efter hende - og gaar saa...

481.

(Den lille Tribune) Man ser nu, at der rager Lansespidsen op af Gulvet - med Kvarters Mellemlum... Fleta kommer op, - staar et Øjeblik - og smider saa Tæppet ned til Tim. - Hun bider Læberne sammen af Skamfuldhed over sin lette Paaklædning.

482.

(Publikum) Bifald og Beundring.

483.

(Ved Tribunen) Tim rækker Fleta to brændende Fakler... Hun tager een i hver Haand.

484.

(Ved Siden af Tribunen) Paa Grønsværet sidder 3 Zigeuner-musikere... De griber deres mærkelige Instrumenter og begynder at spille.

485.

(Den lille Tribune) Med svingende Fakler begynder Fleta sin farlige Dand...

486.

(Publikum) De er betaget og begejstrede.

487.

(Den lille Tribune) Fletas Dans bliver vildere og vildere..., men selv under de største og farligste Spring undgaar hun at komme i Berøring med Lansespidsene med sine nøgne Fødder.

488.

(Ved Teltsiden. Nærb. af Jan) Med brændende Blikke følger han den unge Piges Dans.

489.

(Den lille Tribune) Dansen kulminerer i Vildskab... De løse blonde Lokker flyver om det smukke Pige hoved, - over hvilket Faklerne kaster et flatterende Lys.

490.

(Ved Teltsiden) Jan stønner af Betagelse.. dækker et Øjeblik Øjnene med Hænderne, som kunde han ikke taale Synet af den unge Dejlighed... Saa vender han sin Opmærksomhed mod Teltvæggen, - tager en Kniv frem og skærer en Flønge i Sejldugget.

491.

(Den lille Tribune) Fleta slutter sin Dans og kaster Faklerne ned til Tim, der griber den. - Danserinden nejjer.

492.

(Publikum) Det giver sin Begejstring Luft i Raab og Klapsalver.

493.

(Den lille Tribune) Fleta nejjer og nejjer - og svøber sig saa ind i Tæppet, som Tim rækker hende. - Hun gaar ned af Tribunen....

494.

(Foran Teltet) Fleta gaar ind i Teltet, Tim tager sin Narrehue i Haanden og opfordrer Publikum til at "give en Skarv..." Man giver villigt.

495.

(I Teltet) Fleta sidder og ordner sit Haar.

496.

(Nærb. ved det sennemskaarne Stykke Sejldug) Revnen gøres større.... og man ser et Par lysende Øjne skinne gennem Mærket udenfor... Saa stikkes hele Jans Hoved - og hans ene Haand ind.

497.

(I Teltet) Fleta opdager intet, før hun mærker Jans Haand om sin Mund.... Skrækken lammer hendes Tunge, og selv om hun vilde skringe, var det umuligt.... I Løbet af et Øjeblik har Jan trukket den skælvende Pige ud af Teltet.

498.

(Ved Teltsiden) Jan trækker Fleta ud, - løfter hende op i sine Arme - uden at tage Haanden væk, som han har presset mod hendes Mund, - og løber bort med hende.

499.

(Bagved Lejren, hvor Hestene staar) Jan kommer løbende med den unge Pige, - gør en Hest fri, - svinger sig op paa den med Fleta i sine Arme og galoperer bort.

500.

(Fældet - i Natbelysning) Zigeunereren rider ind i Billedets Forgrund, - med sit Bytte foran sig paa Sadlen - og sprænger bort i Natten.

501.

(Foran Fletas Telt) Jafet kommer sorgløst gaaende, - forsvinder ind i Teltet.

502.

(I Teltet) Han bliver bestyrtet over at finde Teltet tomt, - opdager Fløngen i Sejlduget, forstaar, **Mund** der maa være skot, og iler ud.

503.

(Foran Teltet) Jafet stormer ud, - bleg af Ophidselse, - griber en af de Fakler, der sidder i Holdere foran Teltet, raaber et Par Ord til Tim, der stadig er i Gang med Indsamlingen, og styrter saa bort.

504.

(Ved Hestenes Stade) Jafet kommer løbende, konstaterer straks, at der mangler en Hest, - og svinger sig saa op paa sin egen Ganger. - Sprænger bort - med Faklen i Haanden.

505.

(Fælled - som 500) Jafet galoperer ind i Billedet - og videre.

506.

(En høj Bakke) Jan rider op ad Bakkens ene Side, - ses som Silhouet.

507.

(Et Sted paa Fælleden) Jafet kommer sprængende fra Billedets Baggerund, - standser forrest i Billedet med Faklen hævet over sit Hoved, - stirrer frem for sig.

508.

(Bakketoppen) Jan har naaet Bakketoppen.... Fleta hænger foran ham paa Sadlen.... De ses stadig som Silhouetter.

509.

(Fælleden - som 509) Jafet bider Læberne sammen - og tvinger saa atter Hesten frem.

510.

(Fælleden - med Bakken langt i Baggr.) Jan forsvinder netop ned ad den stejle Skrænt, - da Jafet kommer galope-

fende ind i Billedets Forgrund - og videre hen mod Bakken.

511.

(Paa den anden Side Bakken) Jan rider ned ad den stejle Skraaning og skraat ud af Billedet.

512.

(Jan og Fleta, - tæt paa Fotoørafen følger dem et Øjeblik)

Med den ene Arm holder Zigeunereren den dødsensangste Pige trykket ind til sig... Han ansporer den trætte Hest til at præstere det yderste, drejer Hovedet og kaster et Blik tilbage.

513.

(Bakken, - set i nogen Afstand) Jafet kommer til Syne øverst paa Toppen, - galoperer ned ad den stejle Skrænt med Faklen højt hævet over sig.

514.

(Jan og Fleta, - tæt paa - som 512) Jan drejer igen Hovedet.... Han bider Læberne fast sammen af Raseri - og støder Hælene ind i Hestens Flanker.

515.

(Foran en brusende Elv) Jan kommer galoperende ind i Billedets Forgrund, - styrer ned mod Elven, over hvilken der fører en interimistisk Bjælkebro, - der har et skrøbeligt Rækværk til den ene Side.

516.

(Elven, tæt paa) Jan forsøger at drive Hesten ud paa den smalle, gyngende Bro - men den vil ikke. Han anvender både gode Ord og kraftige Slag for at faa Dyret over, - men det er stædigt.

517.

(Afstandsbillede med Elven i Forgr.) Jan "arbejder" med Hesten - uden at faa noget Resultat. Længt tilbage i Bille-

det ser man Jafet komme ridende.

518.

(Nærb. ved Begyndelsen af Elven) Bandende springer Jan af Hesten, - river Fleta ned til sig og nærmest slæber hende ud paa Broen. - Hesten flakker uroligt om.

519.

Afstandsbillede, taget fra den anden Side af Elven) Jan slæber Fleta over Broen, - ned mod hvilken Jafet galoperer. - Da Zigeuneren er naaet over til den anden Bred, - ser han Jafet svinge sig af Hesten og løbe ud paa Broen. - Med en Ed kaster Jan Fleta fra sig - og styrter sin Forfølger i Møde.

520.

(Elven - med Broen lidt tilbage) De to Mænd mødes midt paa Broen - og en rasende Kamp begynder.

521.

(Nærb. af de Kæmpende) Jan skummer af Raseri og Hævntøst^r - og er vild og hensynsløs, hvorimod Jafet kæmper roligt og betænksomt.

522.

(Elven - med Broen i Baggr. - som 520) Det gaar paa Livet løs.... og den skrøbelige Bro gynger.

523.

(Ved Bredden. Nærb. af Fleta) Hun ligger tungt aandende paa Jorden - rejser sig saa op paa sine nøgne Knæ, - stirrer gysende ud mod Broen, - sænker Blikket og folder Hænderne i inderlig Bøn.

524.

(Broen paa nogen Afstand.) Jafet og Jan er ved at styrte i Elven - men de genvinder begge Balancen.... Det skrøbelige Rækværk giver sig, og en Del af det styrter i Vandet...

525.

(Paa Bredden, - hvor Hestene staar) De stryger kartegnen-
de Mulerne ind mod hinanden. (Et lille Billede, der skal
danne en skarp Kontrast til Uhygge scenerne paa Broen)

526.

(Broen) Jan presser sine senede Fingre om Halsen paa Ja-
fet for at kvæle ham.

527.

(Nærb. af de Kampendes Hoveder) Jafet gisper efter Vejret
og forsøger at faa Zigeunerens kvalende Fingre bort fra
Halsen.

528.

(Ved Bredden. Nærb. af Fleta) Hun skriger i Rædsel - og
presser Hænderne mod sit bankende Hjerte.

529.

(Nærb. af de 2 paa Broen) Med en Kraftanstrengelse faar
Jafet den andens Hænder revet bort - og tvinger nu lang-
somt hans Hoved tilbage.

530.

(Afstandsbillede af Broen) Jan tvinges gradvis mere og
mere tilbage.... Det er, som Ryggen knækkes paa ham....
og omsider slipper han sit Tag i Jafet og styrter bag-
læns i Fossen, der fører ham bort.

531.

(Ved Bredden af Elven. Nærb. af Fleta) Hun brister i en
voldsom Graad.... Det er Reaktionen efter Spændingen.

532.

(Bredden - med Broen) Jafet skynder sig i Land til den
skælvende Pige. - Hun rejser sig langsomt og kaster sig
ind til ham.

533.

(Nærb. af Jafet og Fleta) Han smiler opmuntrende til hen-

de, - kysser hendes bløge Kinder og forsøger at forklare, at det hele ikke var saa ferligt. - Hun kan imidlertid dearlign staa paa Benene af Trathed og Udmattelse, - og han løfter hende derfor op i sine stærke Arme.

534.

(Bredden - med Broen bag) Og saa bærer han hende - som var hun et lille Barn - over den gyngende Bro- over til Hestene.

535.

(Paa den anden Bred) Han sætter hende varsomt op paa den Hest, han selv har redet, - svinger sig selv op i Sadeln bag hende, - lægger sin Arm om hende og rider saa tilbage. - Den anden Hest følger villigt efter.

536.

(Ved et Fald i Elven) Jans livløse Skikkelse føres med Strømmen - glider ned over Faldet - og videre...Afblending.

537.

Tekst: I Lejren havde man næsten opgivet at se de to igen...Der var sendt Ryttere ud til alle Sider...men uden Resultat...

(Foran Lejren) Melchior og Nattée stirrer spændt ud i Natten....Tim vandrer hvileløst frem og tilbage, syg af Angst og Uro...Byfolkene er forlængst draget hjem. - Et Par Zigeunere, der har været ude at rekognoscere vender tilbage, - omringes straks af Ægteparret, Tim og de andre, der hører til Lejren....Men de ryster paa Hovedet...de har ingen fundet...

Pludselig faar Tim Øje paa noget i det Fjerne - og gør ryvende af Sindsbevægelse Nattée og Melchior opmærksomme paa det. De ser:

538.

(Afstandsbillede af Fældeden) Langt, - langt tilbage kommer en Rytter galoperende...Det er Jafet.

539.

(Jafet og Flota, - tæt paa) Med den Haand, han har fri,
svinger Jafet triumferende sin Hat....Flota vinker.

540.

(Afstandsbillede af Føllede - som 538) Rytteren galoperer
frenefter.

541.

(Foran Lejren) Almindelig Glæde og Lettelse. - Tin slaar
Kolbatter i Gresset af lutter Henrykkelse...Afblanding.

542.

III Kapitel
I hvilket der sker vigtigt
nyt, som dog ikke betros vor
Helt. Men det nye faar en af-
gørende Betydning for hans
Skabne.

(Foran Lejren. Et eller andet idyllisk Parti. Naerb. af
Jafet og Flota) Til Baggrund for dette Kapitels Billeder
kan selvfølgelig bruges den sidste Lejrplads, - men det vil
dog sikkert være klogere at benytte Baggr. fra Lejr No.1 -
saaledes, at disse Billeder kan tages samtidig med Bille-
derne i den første Lejr, - hvortil Melchior og Jafet kom-
mer.....Jafet sidder og taler fortroligt med Flota...Han
slutter med at sige:

Tekst: En opofrende Broder har jeg fundet i Tin...
den sødeste og elskeligste Søster i dig...
og havde jeg nu blot en Fader...en Fader og
saa hende, som jeg engang svigtede for en
andens - en uværdig Kvindes Skyld...

Han ser bedrøvet frem for sig...

543.

(Flota's Ansigt) Hun betragter deltagende sin broderlige
Ven...bøjer sig saa lidt frem mod ham og siger stille:

Tekst: Fortæl mig om hende....Susanne, som du saa
tit har nævnt!

544.

(Nærb. af Jafet og Fleta) Den unge Pige gentager sin Bøn og lægger sin Haand paa Jafets Arm....Hans Ansigt klarer op....og saa fortæller han med lysende Øjne....Frem i Billedet toner langsomt Susanne Temples smukke, rene og alvorlige Ansigt, - dominerer et Øjeblik hele Billedet - og svinder saa atter bort, saa Jafet og Fleta atter bliver de fremtrædende.....Vor Helt slutter sin Lovprisning af den unge Kvækerpige, - og Fleta kærtegner stille hans Haand...Saa faar hun pludselig Øje paa noget fremme forude - og gør Jafet opmærksom derpaa. De ser:

545.

(Udstrakt Hedelandskab) Langt tilbage kommer en Rytter galoperende i et sindssvagt Tempo.

546.

(Nærb. af Jafet og Fleta) De ser overraskede paa hinanden og rejser sig.

547.

(Hedelandskab) I Forgr. staar Jafet og Fleta med Ryggen til. Rytteren nærmer sig - sporer Hesten frem, skønt Dyret er ved at segne af Udmattelse. - Rytteren naar omtrent helt hen til de to Unge, - da Hesten styrter og bliver liggende. - Rytteren - Zigeuneren Mattec - samler sig op og slæber sig hen til vore Venner. Ogsaa han er meget anstrengt, - tilsmudset af Støv og Snavs - og i det hele taget meget uhyggelig at skue.

548.

(Nærb. af de 3) Han slæber sig helt hen til Jafet og Fleta, - siger spørgende:

Tekst: Melchior....her?

Fleta nikker, - peger mod Lejren og løber i Forvejen derhen.

549.

(Hedelandskab - med Lejren lidt tilbage i Billedet)

Fleta løber hen mod Beboelsesvognen. - Matteo styrter bagefter, saa hurtigt han kan, - og vor Helt danner Bagtruppen.

550.

(Foran Beboelsesvognen) Fleta løber hen til Vognen, - banker paa, aabner Døren og kalder paa Melchior, der straks efter træder ud fulgt af Nattée... Fleta fjerner sig lidt - men bliver dog staaende ved Siden af Vognen. - Zigeunereren slæber sig hen til Vognen.

551.

(Nærb. af Melchior, Nattée og Matteo) Zigeunerparret kender tydensynlig den udmattede Rytter, veksler et uroligt Blik og udsperger saa ivrigt Matteo, - der med hæs Stemme siger:

Tekst: Han er død...død.....

Baade Melchior og Nattée fører sammen. Hun skjuler dybt rystet Ansigtet bag sine Hænder.

552.

(Ved Siden af Vognen. Nærb. af Fleta) Hun lytter efter-tanksomt til. -

553.

(Nærb. af de 3 foran Vognen) Matteo siger hviskende endnu noget mere til Melchior, der vender sig mod sin Hustru og siger i en alvorlig Tone:

Tekst: Vi maa bryde op...endnu i Aften!

Hun nikker sørgmodigt - folder Armene over Brystet.

554.

(Nattée's Ansigt) Hun kaster Hovedet tilbage og gentager med dæmpet Stemme Biblens Ord:

Tekst: Hvor du gaar hen, der vil jeg følge dig...
dit Folk skal være mit Folk, og din Gud skal være min Gud!

555.

(Nærb. af de 3 foran Vognen) Zigeunerdronningen slutter sit Citat, - et svagt, nærmest triumferende Smil spiller om Melchior's Læber, - og saa forsvinder de alle 3 ind i Vognens Indre. -

556.

(Ved Siden af Vognen) Fleta ser efter dem - og skynder sig saa bort.

557.

(Ved et Baal i Lejren) Tim ligger paa Knae og er ivrig optaget af at koge et eller andet over Baalet. Jafet staar og ser smilende til. - Fleta kommer løbende og fortæller, hvad hun har hørt...

Jafets Ansigt faar et mørkt Udtryk... Han siger, nærmest henvendt til Tim:

Tekst: "Han er død" sagde han.... Et Mord rimeligvis.... Noget, der maaske staar i Tilknytning til de mystiske Begivenheder, under hvilke vi i sin Tid traf Melchior...!

Tim nikker begejstret over Vennens Skarpsindighed...

558.

(Nærb. af Fleta's Ansigt) Hun ser paa de to Venner, - Taarerne pibler frem i Øjenkrogene, og hun siger bedrøvet:

Tekst: Saa drager I vel ogsaa bort, Jafet... Du for at finde din Fader i den fine Verden, til hvilken han hører... Men hvad skal der saa blive af mig?

559.

(Narb. af de 3 ved Bålet) Jafet griber hendes Haand, --
klapper den deltagende - og siger saa efter et Øjeblik
Betsanking:

Tekst: Vil du følge os, Fløte, lade mig røde over
din Skabne og i et øjeblik forlede dig paa
mig?

Fløte's Ansigt opklæres af et strålende Smil, og hun
kæster sig jublende om hans Hals - og læner taknemmeligt
sit Hoved mod hans Skulder....

560.

(Større Billedet ved Bålet) Melchior og Nattée nærmer sig
være 3 Venner.... Melchior stændser og rynker Brynene ik-
ke helt glad ved at se det ~~forfærdelige~~ forfærdelige Forhold, der er
nællende de 3. - Paa et Tegn fra sin Hustru gaar han dog
videre.

561.

(Ved Bålet) Fløte klynger sig til Jafet - angst for, hvad
der vil komme.... Melchior betragter den et Øjeblik tavs,
- saa rækker han Jafet en Skindpung, han har i Haanden
og siger:

Tekst: De og Deres Ven har været mig gode Hjel-
pere.... og her er den Løn, I ærligt har
fortjent.... Endnu i Aften forleder min
Hustru og jeg Lejren - paa Grund af visse
Omstændigheder, - og vi ser jer neppe mere!

562.

(Narb. af Jafet og Fløte) Jafet nikker, -- saa hvisker
Fløte noget til ham, og han siger:

Tekst: Fløte vil forene sin Skabne med ver ....
I Lejren kan hun jo ikke blive.... og De
har ingen Ret til hende, har jeg forlangst
kunnet forstå!

563.

(Narb. af Melchior og Nattée) Aserne svulmer paa Melchi-

ors Pande - og han hæver truende Haanden, - men Nattée lægger hurtigt sin Haand paa hans Arm... siger sagte noget til ham, - og han nikker dumpt.

564.

(Ved Baalet) Nattée gaar hen mod Fleta, lægger blidt sine Hænder om hendes Ansigt og kysser hende paa Panden. - Saa skubber hun hende tilbage til Jafet og siger:

Tekst: Det er rigtigt.... Jafet har vovet sit Liv for dig og har derfor størst Krav paa dig.. og han vil blive dig en trofast Ven og Broder!

Hun vender sig bort og fjerner sig sammen med Melchior, hvis Mine er mørk.... Han er ikke tilfreds med Arrangementet. - De tre Venner ser efter de to, - saa kommer Jafet i Tenker om Skindpungen, han har i Haanden, - svinger den - sætter sig ned foran Baalet og drager Fleta og Tim ned til sig.

565.

(Stort Nærb. af de 3 Venner) Fleta sidder i Midten. - Jafet tømmer Skindpungen ud i hendes Skød, - og en Mængde Guldstykker kommer for Dagen.... De tre Venner læger glade strealonde med Mønterne: Saa mange Penge har de aldrig drømt om!

566.

(Nærb. af de 3 Par Hænder, der læger med Guldstykkerne)

567.

(Stort Nærb. af de 3 Venner): Tim falder et Øjeblik i Trance, - saa bøjer han sig frem mod Jafet og siger:

Tekst: Nu har vi Penge, og nu skal vi nok finde din Fader.... Hidtil har vi grebet Sagen galt an, for det er i den fine Verden, vi skal søge ham, - og derfor skal du nu optræde som Gentlemen, - hvorimod jeg påtager mig en Tjeners Skikkelse!

Jafet ler hovedrystende.... Nej, det kan der ikke være.

Tale om.... Men Tim bliver stadig ved sit.

568.

(Tims Ansigt) Han taler videre med et pudsigt, højtideligt Ansigt. - Og slutter med indtrængende at sige:

Tekst: Ja, - men det er nu det klogeste.... og det billigste.... For en Tjener maa du alligevel ha', - og du hører nu engang til i Salonerne og jeg i Køkkenerne!

569.

(Nærb. af de 3 Venner) Tim slutter sin lange Tirade, - og Jafet sidder et Øjeblik eftertænkson: - Jo, - selvfølgelig har Vennen Ret! - Og han rækker sin Haand frem mod ham, - og Tim griber den glæde straalende. - Fleta betragter baade nært og glad de to Venner - og lægger sine Hænder om deres .... Afblanding.

570.

Tekst: Om Aftenen brød Melchior og Nattée op... og de fleste af Stammen vilde følge dem et Stykke paa Vej....

(Lejren) Aften. Der rører sig et stærkt Liv i Lejren, - Hestene er sadlede, og Zigeunerne har tændte Fakler i Hænderne. - Melchior og Nattée er ved at tage Afsked med vore 3 Venner. - Zigeunerdronningen kryster Fleta ind til sig, - kysser hende ømt paa Panden - og gaar saa hen til Jafet, der staar lidt fra de andre.

571.

(Nærb. af Nattée og Jafet) Hun nikker venligt til ham, - ser sig om for at konstaterer, at de ikke bliver iagttaget - og tager saa hurtigt en lille Papirpakke frem fra sit Bryst og stikker Jafet den i Haanden, - idet hun siger:

Tekst: Gem det...og lad Melchior intet faa at vide .....Det tilhører Fleta...hun skal have det igen som Minde om mig...Og lev saa vel, Jafet!

Jafet kysser ærbødigt hendes Haand - og hun vender sig

fra ham....Men saa slaar en Tanke ned i hende - og hun vender sig igen mod ham.

572.

(Nattées Ansigt) Hun betragter opmærksomt og granskende den unge Mand...Saa siger hun:

Tekst: Jeg kender jo Deres Maal...Lad mig se Deres Haand, Jafet, og jeg i dens Linier kan lase noget om Deres Skæbne!

573.

(Nærb. af Jafet og Nattée) Hun slutter sin Opfordring, og Jafet rækker hende villigt Hænden...Hun følger dens Linier ned sin Finger.

574.

(Jafets Ansigt) Han er ganske højtidelig til Mode, - mere dybt greben end han nogen Sinde har været...Han kender jo den mærkelige Kvindes mystiske Evner.

575.

(Nærb. af Jafet og Nattée) Hun betragter stadig hans Haand - ser saa op mod ham og siger:

Tekst: Engang vil De finde, hvad De søger... Men mange sølsomme Begivenheder vil De opleve forinden...I et Hotel...det største, der ligger ved Covent-garden i London...vil der blive givet Dem en Chance....

Saa slipper hun hurtigt Jafets Haand, - bøjer Hovedet og gaar...Jafet ser drømmende efter hende.

576.

(Lejren) Nattée siger Farvel til de Mænd og Kvinder, der ikke skal følge dem paa Vej. Alle kysser ærbødigt hendes Haand. - Saa svinger Melchior og Nattée sig op paa deres Heste og rider bort - fulgt af Matteo - og de andre Zigeunere - der har de tændte Fakler i Hænderne.

577.

(Foran Lejren) Det maleriske Optog rider ud af Lejren
(Bill. er taget paa ret lang Afstand)

578.

(I Lejren) Jafet gaar hen til Fleta og Tin. Fleta tager hans Haand - og alle 3 stirrer efter de Bortdragende.

578a.

(Malerisk Landskab) Det virkningsfulde Optog...Mændene med Faklerne...fjerner sig.

579.

(I Lejren) (Narb. af de 3 Venner) Jafet trykker Fleta ind til sig...Tin, der altid let bliver rørt, snøfter af Rørelse...Vennerne stirrer tankefuldt efter Skaren.

580.

(Malerisk Landskab. Afstandsbillede) Det ridende Fakkel= tog, - der fjerner sig mere og mere...Langsom Afblænding.

581.

IV Kapitel.

I hvilket vore 3 Venner er begyndt for sig selv og foreløbig har taget Stede i en idyllisk Kro lige uden for London.

(En morsom, gammel Krostue) Opblænding....Jafet og Tin (der er iført det Tøj, i hvilket de i sin Tid kom til Lejren) og Fleta (i sin halvt zigeuneragtige Dragt) sidder ved et veldækket Bord og spiser. En nunter, tyk Kromadam gaar fra Skranken hen til vore Venners Bord med en Bakke med Te.

582.

(Narb. ved Bordet) Krokonen sætter Teen fra sig og gaar igen...Fleta giver Rollen søn Værtinde og skænker Te op. Jafet sidder et Øjeblik eftertænkson, - saa tager han Melchior's Skindpung op, - tæller en 5-6 Guldstykker op og giver Fleta den...Hun protesterer, men gemmer den dog paa sig. - Jafet stikker igen Pungen i Lommen, - men saa mærker han, at der er noget mere i Lommen - og trækker overrasket den lille Pakke op, - som Nattée gav ham.

583.

(Nærb. af Jafet og Fleta) Han rækker hende Pakken - og siger:

Tekst: Jeg har helt glemt det...Nattée gav mig den...til dig....den har før tilhørt dig, - sagde hun!

Fleta pækker Papiret op, - og inden i det ligger en lang Kæde af runde Koraller og Guldperler, der sidder afvekslende mellem hinanden.

Fleta lader den glide mellem sine Fingre - og lader meget eftertænksom.

584.

(Tims Ansigt) Øjnene staar paa Stilke...og han er ved at sprække af Nysgerrighed.

585.

(Nærb. af Fleta og Jafet) Den unge Pige hænger tankefuld Kæden om sin Hals - og siger saa langsomt:

Tekst: Jeg har set den før...om min Moder's Hals... den fine Dames Hals, tror jeg,....og der var ogsaa et Par Ørenringe...med lange Dupper... lige som disse....

Jafet nikker og udsperger hende nærmere, - men hun ryster paa Hovedet...kan ikke erindre mere.

586.

(Ved Bordet) Tim kaster sig ogsaa ind i Diskussionen... gætter og gisner...og gør det saa ihærdigt, at Jafet brister i Latter.

587.

(Uden for Kroen) Deligencen fra London kommer rullende, - standser uden for Kroen.

588.

(Krostuen. Nærb. ved Bordet) Tim lytter, - farer op og siger:

Tekst: Det er Postvognen fra London...Den har alt

vort nye Tøj med!

589.

(Krostuen. Fjernbillede) Og Tim flyver som en Raket ud af Værelset. Jafet og Flota ser leende efter ham.

590.

(Uden for Kroen, - set fra Krodøren) Tim hen til Vognen, assisterer Kusken og en Karl med at tage Esker og Kufferter ned... Ud af Vognen stiger en merson, lille Fyr... Det er en Skrædder fra London. Assisteret af ham og Karlen sløber Tim alle Herlighederne ind i Krostuen.

591.

(Krostuen) Tim, fulgt af Karlen og Skrædderen, ind med alt Udstyret. - Tim danser Krigsdans af Glæde - og Flota og Jafet bliver ogsaa smittet af hans Henrykkelse. - De lægger sig alle 3 paa Knæ og undersøger Kufferternes Indhold.

592.

(Nærb. af de Knaelende) Jafet finder en smuk Klædning til sig selv, - Tim et stilfuldt Liberi - og Flota en yndig Kjole, som fear hende til at skribe af Henrykkelse.

593.

(Krostuen) Vennerne rejser sig, - Jafet betaler Skrædderen - der er Underdanigheden selv - med sit Guld, - og de 3 unge Mennesker stormer saa op ad Trapperne til deres Værelser med Pynten. - Kronadammen ser hovedrystende efter dem.

594.

(Lille Gæsteværelse) Flota, ind, lukker Døren og begynder henrykt at pakke sin fine Kjole ud.

595.

(Vennernes Kroværelse) Jafet og Tim ind, - begynder saa

smaat Omklædningen.

596.

(Lille Gæsteværelse) Fleta løber hen foran Hjørnespejlet med sin nye Kjole i Hænderne.

597.

(Nærb. foran Spejlet) Fleta breder Kjolen ud foran sin nydelige, lille Person som for at danne sig et Skøn over, hvordan Kjolen vil klæde hende...Hun betragter smilende sit Spejlbillede...og Billedet tæner langsomt over i hende selv med Kjolen paa...Hun nikker smilende til sit Spejlbillede.

598.

(Lille Gæsteværelse) Saa løber hun bort fra Spejlet, -- tager en ny Hat og et nyt Sjal paa og stormer ud.

599.

(Krostuen) Fleta iler ned ad Trappen, - hen til Krokonen og svinger hende henrykt rundt...og saa skal den gamle Kone beundre hende.

600.

(Nærb. af Fleta og Krokonen) Fleta lægger Hovedet paa skakke og ser skælmisk op paa den gamle Kone:....er hun ikke rigtig sød?!...Jo, det mener Kromutter absolut.

601.

(Krostuen) Jafet og Tim spankulerer ned ad Trappen. De er næsten ikke til at kende igen. Jafet er klædt som en fornem og stilfuld, ung Gentleman, - og Tim, der følger i hans Køl vand, er pragtfuldt rigget ud som Tjener...Fleta kaster sig henrykt om Halsen paa sine Venner, - og navnlig hun og Tim har travlt med at beundre hinanden.

602.

(Uden for Kroen) Kusken vender Deligencen for at styre
mod Londen igen.

603.

(Narb. af Kusken paa Bukken) Han slaar Knald med Piskan
eller trutter i sit Horn - for at melde Afgang.

604.

(Kroestuen) Vere Venner farer sammen. - Jafet giver Karlen
Ordre til at bære Bagagen ud, - betaler Kroenen og gaar
saa ud bagefter Flota og Tim. - Kromutter ~~tripper~~ bagefter.

605.

(Uden for Kroen. Billedet taget fra Siden) Vere Venner
stiger ind i Deligencen, - det vil sige Jafet og Flota, -
for Tjener Tim sætter sig i Beskedenhed ved Siden af Ku=
sken. - Afgang. Vere Venner vinker - og Kroenen vinker.

606.

(I Kredsen. Nab. af Kroenen) Hun vinker og vinker -
og slaar overvældet Hænderne sammen: - Du Alreftige...Sikken
et Halløj!...Og hun virrer sukkende paa sit gamle Hoved.

Afblending.

607.

Tekst: En Ungpigepension, der laa lidt uden for
Londen, og i hvilken Jafet havde skaffet
Flota ind...

(Pensionen) Bill. blandes langsomt op...og man ser en ret
skummel, klosteragtig Bygning...Bill. blandes helt op, - og
Deligencen ruller nu ind i Billedet - og standser.

608.

(Ved Siden af Deligencen) Jafet springer ud - og hjælper
Flota ud...Tim entrer ned fra Bukken med den unge Piges Kuf=
fert. Flota er lige ved at græde.

-43.

609.

(Foran Bygningens Port) En gammel, elskelig Dame kommer frem i Porten...Det er Bestyrerinden.

610.

(Større Billede foran Pensionen) Jafet fører Fleta hen til Porten...Tim følger efter med Kufferten.

611.

(Foran Porten) Den gamle Dame byder hjertelig Fleta Velkommen og hilser ogsaa venligt paa Jafet...Tim sætter stille Kufferten fra sig. - Saa kaster Fleta sig hulkende om Halsen paa Jafet.

612:

(Nærb. af Jafet og Fleta) Han opmuntrer hende og trøster hende paa bedste Maade, - men er selv bedrøvet over Adskillelsen....Han vil kysse den unge Pige paa Panden - men hun rækker ham frimodigt sine Læber. -

613.

(Foran Porten) Saa gaar Fleta hen til Tim, der græder endnu mere end den unge Pige...Fleta kan ikke lade være at trække paa Smilebaandet, - kysser ogsaa Tim, der bliver endnu mere forvirret....Fleta gaar saa hen til Bestyrerinden - og Jafet og Tim vender tilbage til Vognen.

614.

(Vognen, set fra Siden) Jafet og Tim kommer, - Tim stadig storgrædende...Vinken - og saa entrer Tim op paa Bukken - og Jafet sætter sig ind i Deligencen.

615.

(Større Billede foran Pensionen) Deligencen ruller bort.. Baade Jafet og Tim vinker, og fra Porten besvarer Fleta deres Vinken.

616.

(Føren Porten. Nærb. af Fløts og Bestyrerinden)

Fløts stirrer langt efter Vognen, saa brister hun igen i Grænd... Den gamle Dame trykker hende ind til sig og kærtogner hende blidt... Afblending.

617.

V Kapitel.

Hveri var Helt faar
Brev fra en Onkel og derfor
nødvendigvis maa tro, at hen
vil have let ved at finde en
Fader.

(Føren "Hotel Piazza") Deligencen ruller op føren Hotellet, - stanser. Tin springer hurtigt ned fra Bukken og river Vognøren op.

618.

(Ved Vognøren) Jafet træder ud med værdige og afmaalte Skridt, - bliver staaende ud før Tin og betragter dønnende Hotellet. Siger sagte til Vennen, der indtager en arbejdsdig og ydmyg Holdning:

Tekst: Dette er altså "Hotel Piazza"...det største Hotel ved Covent-garden...Nu skal vi se, om Nattées Spaaden holder Stik!

Tin nikker næsten umærkeligt.

619.

(Hotellet, - set fra Siden) Jafet slentrer ind - fulgt af Tin, der undervejs giver Hotelkerlen Ordre med Hønsyn til Bagagen.

620.

("Piazzas" Forhal) Jafet ind - fulgt af Tin....Jafet hilser nedlædende, - giver en knap Besked og gaar saa op ad Trappen med en beæret Tjener i Spidsen. - Tin gaar hen til Portier'en (eller Varten)

621.

(Narb. af Tim og Portier'en) Tim hvisker fortroligt og hemmelighedsfuldt til Portier'en:

Tekst: Min Herre lige hjemkønnen fra Rejse...
inkognito...under Navnet Jafet Nowland
.....visse Grunde, De forstaar...

Portier'en forstaar aldeles ikke, - men nikker forstaaende og bearet.

622.

(Vestibulen) Tim bort fra Portier'en, giver forskellige Ordre med Hensyn til Kuffertterne...Portier'en skal til at skrive den nye Gasts Navn ind i Fremmedbogen.

623.

(Narb. af Portier'en) Han skal til at skrive Navnet ned, saa falder der ham pludselig noget ind. Han mumler:

Tekst: Jafet Nowland...Ferbogstaver J.N...besynderligt...

Han tager et Brev ned fra Brevhylden og læser Udskriften, der lyder:

Mr.
J.N.
Hotel Piazza

Portier'en grunder videre.

624.

(Jafets Hoteldagligstue) Jafet gaar op og ned ad Gulevet, - da Karlen og Tim bringer Kuffertterne ind. Karlen trækker sig ydmygt og bukkende tilbage, - og da Døren har lukket sig efter ham, - ser Jafet og Tim paa hinanden og brister saa i Latter. - Tim gaar hen til Jafet, slaar sig ned paa Bordfladen foran ham - og tager ham en Skulderen.

625.

(Narb. ved Døren udenfor) Portier'en banker diskret paa.

627.

(Hoteldagligstuen) Tim ryger ned fra Bordet og indtager en underdanig Stilling i nogen Afstand fra sin Herre, - der saa melder: Kom ind! - Portier'en træder bukkende ind og går hen til Jafet med et Brev.

-628.

(Narb. af Jafet og Portier'en) Portier'en rækker Præsenterbakken med Brevet hen til Jafet og siger ærbødigt:

Tekst: Et Brev adresseret til Mr. J.N....den næddige Herr Jafet Newland tænker jeg...at alle-
vere, naar han vendte tilbage fra sin Rejse.

Jafet tager mællende Brevet.

629.

(Hoteldagligstuen) Portier'en afleverer endnu et Buk og trækker sig saa tilbage. Saa snart Døren har lukket sig efter ham, er Tim henne hos Vennen.

630.

(Narb. af Jafet og Tim) De kigger paa Brevet, som Jafet staar med i Haanden, kigger paa hinanden og stirrer saa atter paa Brevet. - Her er de kommen ud for en Nød, de ikke kan knække....Endelig siger Jafet:

Tekst: Det kan jo neppe være til mig...og deg...
det passer jo med Forbøgstaverne...Det
maa vel være et Benskift eller saadan
noget!

Tim nikker....Ja, det maa det selvfølgelig være...Han op-
ildner Vennen til at aabne Brevet, og endelig gør denne
det da...De finder et beskrevet Ark Papir - og endnu et
forseglet Brev...De læser det beskrevne Ark:

Brevtekst: Min kære, ukendte Næve!
Først ved din Moders Død har jeg faaet
gødtgjort, at du er min ulykkelige
Broders ægtefødte Søn og Arving, og
derfor har jeg bedt dig komme til Lon-
her

den. For ikke at vække Opsigt skulde du tage ind paa "Piazza"....

Jafet og Tim ser paa hinanden med en betænkkelig Mine, - men saa trækker Tim forsorent paa Skuldrene og vender Papirarket...Man ser Brevets Slutning:

Brevtekst: ...hos Sagfører Masterton, hvem indlagte Brev er til, vil du faa de Papirer, i hvilke Familieskandalen fortælles. Saa maa du afgøre, om du for at faa Titlen og Formuen vil bringe Skam og Ulykke over Familien - eller om du vil renoncere. Naar jeg gjenner Sagføreren har faaet Besked om din Ankomst, vil jeg opsøge dig.
Din hengivne Onkel
Windermear.

Jafet lægger Brevet fra sig - og ser noget mellemfornøjjet ud.

631.

(Hele Hoteldagligstuen) Saa giver han sig til at spadse= re op og ned ad Gulvet i dybe Tanker...Ogsaa Tims Hjerne arbejder under Højtryk...og han er den, der hurtigst bliver klar over, hvad der er at gøre...Han stolprer ved Siden af Vennen og taler stærke og overbevisende Ord til ham...Da han ikke kan faa ham til at standse, - griber han ham haardt i Skuldrene og holder ham paa den Maade fast.

632.

(Nærb. af Jafet og Tim) Uden at slippe sit Tag i Vennen forklarer Tim:

Tekst: Det vil jo være forbryderisk ikke at gribe denne Chance...Er det ikke den fine Verden, du vil have Indpas i...og faar du det ikke paa denne Maade!

Jafet ryster paa Hovedet, - men Tim bliver ved med sine Begrundelser og Udlægninger, og endelig svarer Jafet:

Tekst: Jeg vil i alt Fald se Tiden an...sove paa det!

Tim hæver besværgende sine Hænder mod Himlen... At man skal være saa længe om at tage en Bestemmelse!.....

Afblanding.

633.

Tekst: Om Natten havde Jafet en besynderlig Drem...
(I en Song) Jafet kaster sig ureligt frem og tilbage...
Frem i Billedet af ham i Sengen tæner et nyt Billede:
Jafet, der staar paa en enlig Klippeblok midt ude i en skummende Flod, - hvis Vande oversvømmer Klippen og truer med at rive Jafet med sig... Jafet kaster sig paa Knæ og klæbrer sig til Klippen... Han ser ind mod den ene Bred.

634.

(Brødden - med Flodens urelige Vande foran) Paa Brødden færdes en Del Skikkelser: simple Arbejdere, Kontorfolk, Zigeunere og andre.

635.

(Nærb. af Jafet paa Klippeblokken) Han vender sig og skuer ind mod den anden Bred.

636.

(Den anden Bred - med Flodens skummende Vande foran) Herinde færdes ogsaa forskellige Skikkelser, men det er Folk, der hører til den fine Verden, og blandt dem er Lord Windermear, Harcourt, Masterton og andre, som han senere træffer... Pludselig er der noget, der ligesom skyder sig ud fra Land, - noget hvidt, - der efterhaanden viser sig at være en Bro, der gaaer lige ind mod Billedets Forgrund...

637.

(Nærb. af Jafet paa Klippeblokken) Hans Ansigt klarer op... han rejser sig og gør et Skridt fremefter, - men saa standser han brat.

638.

(Den anden Bred - med Floden foran) Den mystiske, ligesom uvirkelige Bro ligger der stadigvæk, - men pludselig tæner lysende Bogstaver frem paa Vandoverfladen tværs over Broen, - og der staar: Privat! Ingen Adgang for Uvedkommende!

639.

(Jafet paa Klippeblekken) Jafet synker igen i Kna - og skjuler Ansigtet bag sine Hænder....Pludselig tæner en Kvindeskikkelse frem ved hans Side...Det er Susanne Temple. Hun lægger blidt sin Haand paa hans Skuldre, - han ser op, og hun siger, idet hun peger fremefter:

Tekst: Selvopholdelsen er Naturens øverste Lov!
Paa et Vink fra hende rejser Jafet sig - og med hendes Haand i sin gear han ned fra Klippeblekken.

640.

(Den anden Bred - med Floden foran - som 638) Susanne fører Jafet ud paa Spøgelsesbroen - og den bærer dem sikkert og trygt over mod den anden Bred...Inden de har naaet den, svækkes dog Billedet....Billedet med Jafet i Sengen (633) tæner langsomt frem og bliver til sidst helt dominerende.. Jafet fører forvildet op...slaar Øjnene op....og genkalder sig Drømmen....Billedet blandes langsomt af.

641.

Tekst: Men Drømmen blev afgørende for Jafet...Den næste Dag opsogte han Segfører Masterten...

(Mastertens Privatkontor) Mr. Masterten, - en lille, gammel Mand med Brillen paa Næsen sidder foran sit Arbejdsbord, - da en Prokurist lukker Jafet ind. - Masterten rejser sig, - hilser forekommende paa Gæsten og byder ham en Stol ved Siden af sin egen. - Jafet rækker

han det Brev, der læs inden i Brevet til J.N.

642.

(Narb. af Masterton og Jafet) Masterton bryder Brevet og læser:

Brevtekst: ...overgiv altså den unge Mand vedkommende Dokumenter, for et vide under hvilket Navn han bor på "Piazza" og underret mig øjeblikkelig.

Deres
Windernears.

Masterton skubber Brillerne op på Panden, iagttager opmærksomt den unge Mand, der dog lader til at behage ham. - Han siger dog intet, - men rækker ham Windernears Brev. Jafet løber det igennem og siger saa:

Tekst: Mit Navn...Jafet...Jafet Newland!

Sagførereren nikker og rejser sig.

643.

(Mastertons Privatkontor) Masterton gaar hen til et Jernskab, fremtager en Pakke Papirer og lægger dem i Jafets Hænder, - idet han siger:

Tekst: Sæt Dem nu ind i Sagen...Jeg kender den...og den er ikke morsom....En Families Ære er nu i Deres Hænder!

644.

(Narb. af Masterton og Jafet) Jafets Betænkneligheder vaagner på ny....Han skubber Pakken fra sig, - men Masterton misforstaar hans Motiv, - tager Pakken, bryder roligt Seglene - og giver saa Jafet den åbne Pakke tilbage. Uden at ville høre på nogle Protester rækker han ham Hænden til Forvel.

645.

(Mastertons Privatkontor) Sagførereren puffer venligt, men bestemt den unge Mand ud ad Døren - og ser hovedrystende efter ham...Afblænding.

646.

VI Kapitel.

I hvilket vor Helt læser sig til en Hemmelighed og træffer forskellige Repræsentanter for den fine Verden.

(Jafets Hoteldagligstue) Jafet sidder ved Bordenden og studerer de hemmelige Papirer. Ved Siden af ham staar en Karaffel med Vin. Tim staar henne ved Kaminen og iagttager ham. Da han ser, at Jafet skænker sig et Glas Vin og tømmer det, - lister Tim sig stille hen til Bordet med sit Glas, fylder det og lister tilbage til Kaminen.

647.

(Nærb. af Jafet) Han læser det sidste Blad - og tænker saa over Sagen.

648.

(Ved Kaminen) Tim kiger paa Jafet - tømmer sit Glas og lister saa hen til Vennen .

649.

(Ved Bordet) Tim glider stille hen til Jafet, - ser spørgende paa ham...Jafet **b**egynder at forklare, - siger:

Tekst: Lord Windermears Broder havde et Ungdoms-eventyr med en Sangerinde...og fik et Barn med hende...den Søn, hvis Rolle jeg spiller...Siden giftede han sig, fik Børn ....døde...og disse Børn...eller i alt Fald det ældste af dem blev Arving til Titlen og Godserne...

Tim lytter interesseret til - og Jafet forklarer videre..

650.

(Foran "Hotel Piazza") En stilfuld Ekvipage kører frem, - standser.

651.

(Ved Siden af Ekvipagen) Der sidder 2 ældre, stilfulde

Herrer i Ekvipagen...Deⁿene er Jafets "Onkel", Lord Windermear, - den anden: Hans Slægtning, Major Carbonnell. Lord'en stiger ud af Vognen, - siger et Par Ord til Majoren, der bliver siddende, og forsvinder saa ind i Hotellet.

652.

(Jafets Hoteldagligstue. Ved Bordet - som 649)

Jafet slutter sin Beretning med at sige:

Tekst: ...og saa kom det for en Dag, at Broderen havde været lovformelig gift med Sangerinden, - at deres Søn altsaa har Førsteretten....Vil han udnytte denne - og udbasunere Historien, vil den anden Hustru og Børnene være vanæret og prisgivet Elendigheden....

Tim er lige saa rystet som Jafet, - vil til at sige noget, men tager sig i det - og ser mod Døren....

653.

(Hele Stuen) Han springer til Side...Og i det samme aabner en Opvarter Døren for Lord Windermear. - Jafet rejser sig og gaar ham i Møde...

654.

(Nærb. af Windermear og Jafet) Jafet betragter et Øjeblik Lord'en, rækker ham saa Haanden, idet han siger:

Tekst: Lord Windermear, antager jeg....

Lord'en nikker, griber hans Haand og ser ham stift ind i Ansigtet. Saa smiler han og siger:

Tekst: Det maa jeg sige....det var en glædelig Overraskelse...Det er jo en Nevø, jeg kan være stolt af!

Jafet bukker smigret.

655.

(Stuen) Windermear lægger sin Haand paa Jafets Arm og lader sig føre hen til en Stol...Betyder Jafet, at han ogsaa skal sætte sig.

656.

(Ved Bordet) Lord'en faar Øje paa Papirerne, blader læst i dem og vender sig saa med en spørgende Mine mod Jafet.

Vor Helt møder roligt hans Blik og siger:

Tekst: Min Mening, Mylord, er, at jeg vilde ønske, jeg aldrig var blevet indviet i denne Hemmelighed, og at intet er mig fjernere end at udnytte den!

Og Jafet rækker Lord'en Papirerne, - han gemmer dem og trykker saa Jafets Haand, varmt og hjerteligt.

657.

(Stuen) Windermear vender sig og giver en Besked til Tim, der staar ved Døren....Tim bukker og skynder sig ud. -

Lord'en vender sig igen mod Jafet.

658.

(Nær. af Lord'en og Jafet) Han betragter et Øjeblik tavs den unge Mand - og siger saa:

Tekst: Jeg er stolt af dig...og selv om du mister en Onkel i mig, vinder du en Ven...Fra nu af staar du under min Beskyttelse, og mine Venner skal blive dine!

Og han rækker Jafet sin Haand...Jafet trykker den varmt...

Han er baade rørt og beskæmmet.

659.

(Hele Stuen) Tim lukker Majoren ind...Lord'en rejser sig, - fører Jafet hen til den nyankomne og præsenterer ham for ham. - Majoren er op mod de 40', hans ellers smukke Ansigt vandsires af et alt for stort Skæg, der foroven gaar lige op til Mundvigene og forneden samles under Hagen. -

660.

(Nær. af de 3 Herrer) Lord Windermear siger til Jafet:

Tekst: Jeg er for gammel til at være "Cicrone" for dig...men min Ven, Major Carbonnell, vil tage sig af dig...

introducere dig i de Klubber, hvor du bør komme, og i de Familier, som du bør gæste!

Saa omfavner han Jafet ~~h~~erteligt til Afsked og gaar.

661.

(Hele Stuen) Lord'en trækker sig tilbage. Jafet tager et Vinglas fra Bakken, skænker op og hilser paa sin nye Bekendt.

662.

(Nærb. af de to) De drikker ud, - ser med et svagt Smil paa hinanden, finder straks Behag i hinanden, - og Majoren stikker leende sin Arm ind under Jafets og siger:

Tekst: Endnu i Dag kan vi naa at gøre et Par Visitter, - og naar det er overstaaet, skal De faa Lov til at invitere mig til Middag... Det skal De for Resten ogsaa faa Lov til i Morgen...og i Overmorgen, og saa længe De gider!

Jafet nikker leende, - og de to Mænd veksler saa et varmt Haandtryk. - Afblænding.

663.

Tekst: Jafets første Visit...Lady Maelstrøm...

(Salon hos Lady Maelstrøm) Billedet blændes kun saa meget op, - at man ser Lady'en....Saa fortsættes Opblændingen, og man ser, at hun staar og taler med Jafet og Majoren. - Hun er uhyre venlig mod Jafet, der straks har vundet hendes Hjerte.

664.

(Stort Bill. af Salon'en) Nye Gæster kommer til, - og da Værtinden ogsaa maa hellige sig disse, slentrer Majoren bort med Jafet under Armen. - Han fører ham hen til en sympatisk, ung Mand, der staar og betragter et Maleri. - Den unge Mand er Harcourt.

665.

(Nærb. af de 3) Majoren præsenterer de unge Mænd for hinanden og siger smilende til Jafet:

Tekst: Ham skal De gøre Dem gode Venner med...f.Ex. invitere ham med til den Festmiddag, De i Dag gør for mig!

Og Majoren fjerner sig leende...De to unge Mænd ser efter ham - og smiler saa til hinanden.

666.

(Salonen) Majoren giver sig i Samtale med nogle andre Gæster, og Harcourt og Jafet finder sig en hyggelig Krog, som de slaar sig ned i.

667.

(Nærb. i Krogen) De veksler nogle ligegyldige Bemærkninger, - saa siger Harcourt:

Tekst: Det er et værdifuldt Bekendtskab, De har i Major Carbonnell....Han kan skaffe Dem Indpas i alle Kredse...men hvor vil han spise Dem ud af Huset!

Jafet ler...og den fortrolige Passiar glider videre.

Afblænding.

668.

VII Kapitel.

Der er kort, men betydningsfuldt. Vor Helt giver sin første Middag, og et Par utiltalende Herrer viser sig paa Skuepladsen.

(Jafets Hoteldagligstue) Der er arrangeret et lukullisk Middagsbord. Jafet ~~præsiderer~~ for Bordenden, og hans Gæster er Majoren og Harcourt. Stemningen er allerede meget animeret, og de 3 Herrer er saa gode Venner, som om de havde kendt hinanden i Aar og Dag. - Paa et Vink af Jafet træder den liberiklædte Tim, der har holdt sig beskeden i Baggrunden ved Anretterbordet, hen med en ny Flaske Vin.

669.

(Nærb. ved Bordet) Tim skænker med megen Værdighed op i

Glassene og trækker sig saa atter tilbage. Jafet rejser sig og holder en velformet Tale for sine Gæster.

670.

(Ved Anretterbordet, Nærb. af Tim) Han ser med et tilfreds Smil paa Vennen. Han er stolt over hans selskabelige Evner, undersøger de næsten tømte Flasker, der staar foran ham, finder en med en passende Slat Vin i og tømmer den stilfærdigt.

671.

(Nærb. ved Bordet) Jafet slutter sin Tale og hilser paa de to Herrer, der rejser sig med Glas i Haend...Billedet toner langsomt bort...

672.

Tekst: Vor Helt havde dog neppe været saa rolig, havde han vidst, at netop den samme Aften....

(Skummel Fængselscelle) Bill. blændes langsomt op...Cellens sparsomme Lys falder ind gennem et ret højt siddende, tilgitret Vindu, - der - da Billedet aabnes - til Dels er dækket af en Mands Hoved. Vedkommende Person staar paa Ryggen af en anden Mand - og er øjensynlig ved at file Vinduesgitret over...Der skal være megen Uhygge over dette Billede, saa det danner en grel Modsætning til det foregaaende... Manden ved Vinduet drejer Hovedet, - saa man nu ser hans Ansigt.

673.

Tekst: Det var Lord Windermeers rigtige Neve, - den ægte J.N. - der assisteret af en Kammerat og Lidelsesfælle - var ved at sige det Fængsel Farvel, i hvilket han - formedelst Svindelrier - var spærret inde...

(Manden ved Fængselvinduet, Nærb. af hans Ansigt) Han bøjer det ned mod Kammeraten og hvisker noget til denne. Jack Neville (den ægte J.N.) er ikke nogen Forbrydertype, men han gør et ret usympatisk, karaktersvagt og degenereret Indtryk.

674.

Tekst: Vennen....Eventyreren William Atkins...

(Narb. af Williams Ansigt) Han ser op mod den Talende - og nikker interesseret og forstaaende. - Han har heller ikke noget decideret Skurkefysiognomi, - men et karakteristisk, markeret Hoved.

675.

(Hele Cellen) Resultatet af Konferencen bliver, at Jack og William bytter Plads. - Eventyreren tager haardt om de overfilede Jernstanger, knækker dem over - og rækker dem ned til Vennen.

676.

(Fængselsvinduet, set ude fra) Williams Ansigt kommer til Syne....Han ser sig spejdende om - og kaster saa et Blik nedefter.

677.

(En skummel Fængsels - (eller Slots -) grav, set oppe fra) Vandet er mudret og dybt.

678.

(Fængselsvinduet, - set ude fra) William ser ikke særlig begejstret ud, - men han arbejder sig dog ud af Vinduet...

679.

(Fængslet - og Graven, set paa Afstand) William entrer helt ud af Vinduet - og lader sig fra en antagelig Højde plumpe ned i Voldgraven.

680.

(Fængselscellen) Jack svinger sig op i Vinduet.

681.

(Fængselsvinduet, - ude fra) Jack kommer til Syne, er ved at tabe Modet, da han stirrer ned i den uhyggelige Voldgrav...Han lukker Øjnene og arbejder sig helt op i

Vinduet.

682.

(Afstandsbillede af Fangslet) Jack springer ned i Voldgraven

683.

(Norb. ved Bredden) William arbejder sig op paa den faste Landjord, - kaster et Blik skraat ud til Siden.

684.

(I Voldgraven) Jack svømmer prustende hen mod Bredden.

685.

(Større Billede ved Bredden) Jack nærmer sig, og William hjælper ham op paa det tørre...De to Venner ligger et Øjeblik pustende og stønnende. Saa siger Jack med et lidt anstrængt Smil:

Tekst: Det var det værste, der blev overstaet... Saa gælder det om at naa London og udnytte vore gyldne Chancer der!

William nikker, - og Flygtningene kryber saa paa alle 4 ud af Billedets Forgrund.

686.

(Goldt, kratbevokset Landskab) Jack og William kommer krybende fra Billedets Forgrund, - kaster et spejdende Blik tilbage, - rejser sig saa og stikker i Løb hen mod Billedets Baggr. - Bill. blendes langsomt af.

Tekst, der toner frem og toner bort:
Om den Betydning, som disse Fangers Flugt fik for vor Helts Skabne fortæller vor Romans 3dje Del:
Den fine Verden.
Og vi ser vor Helt rode sig ind i sølsomme Eventyr, der dog alle fører ham nærmere mod hans Maal:
At finde sin Fader.

Ende paa II. Del.

De 5 første Billeder i denne Afdeling er Introduktionsbilleder, der skal benyttes til at støtte de resumerende Tekster. Alle 5 Billeder tæner frem og tæner bort.

687.

(Kort Præsentationsbilleder af Jafet i "Apotekerdragt")

688.

(Kort Præsentationsbill. af Mr. Cophagus og Tin)

689.

(Kort Præsentationsbill. af Melchior og Nattée)

690.

(Kort Præsentationsbill. af Fleta, - iført sin Zigeunerdragt. Trickovertoning til hende, iført fine Klæder)

691.

(Kort Præsentationsbill. af Lord Windermear)

Herefter gentages nogle af Billederne fra II.Dels sidste Kapitel : Jafets første Middag - samt Jack og Williams Flugt fra Fængselet.

692.

I Kapitel.
I hvilket vor Helt bereder sig til at gaa til Selskab hos Lady Maelstrøm, men forinden falder over sin Fader, - for til Slut at blive sat fast som Lommetyv.

(Jafets Hoteldagligstue) Opblønding. Ved Bordet i Midten sidder Majoren og Harcourt - selskabsklædte - og gør Kaal paa en Karaffel Vin. Ved et Chatol ell. lign. sidder Jafet og skriver et Brev. Han drejer sig om mod Vennerne og betyder dem, at han straks skal være færdig.

693.

(Nærb. af Jafet) Han slutter Brevet, - kaster et Blik

ned i det, - og læser:

Brevtekst: og du maa endelig ikke være ked af det, kæreste Fleta, hvis du ikke skulde se mig de første Dage, for Selskaber og Udflugter lægger saa meget Beslag paa mig. Om 4 Dage - d: lste Novb. - din Fødselsdag, skal jeg i alt Fald ikke svigte...

Jafet forseglar Brevet og rejser sig. Ringer.

694.

(Hoteldagligstuen) Jafet gaar hen mod Venerne, - Tim ind, - stadig liberiklædt, - faar Ordre til at bringe Brevet hen til Fleta og forsvinder igen. - Jafet skænker mere Vin op i Venernes Glas.

695.

(Ved Bordet) Majoren ryster - med et svagt Smil - paa Hovedet og siger:

Tekst: Det er rent galt dette her...Nu har jeg Uger igennem spist Deres Mad og drukket Deres Vin...De faar jo brugt hele Deres Formue, inden De naar Myndighedsalderen!

Jafet ler og skealer med Venerne.

696.

(Foran Indgangen til "Piazza") Døren aabnes, - Tim kommer ud og skal til at fjerne sig, da han pludselig bliver staaende, - stiv som en Stenstøtte...Han spærrer Munden vidt op i Forbavselse, ger saa omkring - og styrter ind igen.

697.

(Hoteldagligstuen) Jafet, der i de foregaaende Billeder har været i Skjortærmer, gaar bort fra Bordet og skal til at fuldføre sin Paaklædning, da Tim hæsblæsende kommer styrtende ind og hen til ham.

698.

(Narb. af Jafet og Tim) Det varer lidt, før Tim kan få Vejret saa meget, at han kan fremstamme:

Tekst: Jeg har set ham...din...Deres Fader...Dem
op ad Dage...Hæret...Næsen og det hele...!

Jafet bliver bleg af Ophidselse, griber Tim hårdt i Armen og udsperger ham...Tim peger gispende i Retning af Vinduet.

699.

(Hoteldagligstuen) Til Majorens og Harcourts Forbavselse styrter Jafet hen til Vinduet, - fulgt af Tim.

700.

(Vinduet ude fra) De smækker det op - og ser:

701.

(Foran Hotellet) Her holder en fornem Ekvipage, i hvilken der sidder en fornem Herre, hvis Næse navnlig minder meget om Jafets. Karlen, der har vandet Hestene, fjerner sig netop med Spanden, - og Ekvipagen sætter sig i Bevægelse.

702.

(Vinduet - ude fra) Jafet raaber og skriger - uden noget Resultat.

703.

(Hoteldagligstuen) Jafet flyver bort fra Vinduet og ud ad Døren uden at tage Hensyn til sin noget mangelfulde Paa=klædning. Tim efter! - De to Gæster ser forbløffet paa hin=anden.

704.

(Foran Hotellet) Vognen har allerede fjernet sig betyde=ligt, da Jafet kommer styrtende ud. Han sætter efter den... Lidt efter kommer Tim - og løber pligtskyldigst efter Ven=nen.

705.

(Nærb. ved Hotelgavlen) Et skægget Zigeunerensigt kommer til Syne. Man ser ikke stort mere af Ansigtet end Næsen og et Par lurende Øjne, for Manden har viklet et Tørklæde om Underansigtet og har trykket sin Hat langt ned over Panden.

706.

(Foran Hotellet) Zigeunereren - der ikke er nogen anden end vor gamle Bekendt, Matteo, - sniger sig frem fra sit Skjul og ser efter Jafet og Tim, - der forsvinder i det Fjerne....Saa lister han sig i Skjul bag Muren igen.

707.

(Gadeparti I) Ekvipagen, som Jafet forfølger, svinger om Hjørnet og kører ud af Billedets Forgrund. - En Modelaps kommer gasende inde paa Fortovet - og tat bag efter ham følger en noget fordægtig Person. En Dame passerer Lapsen, - og denne hilser, vender sig og stirrer frøkt efter hende. - I det samme lister den Fordægtige hen bag ved ham.

708.

(Lapsen og den Fordægtige, set bag fra) Gavtyven lader sine ene Haand forsvinde ned i Lapsens Lomme.

709.

(Gadeparti I) Gavtyven viger tilbage, stikker den stjaalene Børs til sig - og gaar roligt hen mod Billedets Forgrund. Nu svinger Jafet i skarpt Trav omkring Hjørnet, - forfulgt af nogen nysgerrig Gadeungdom. - Vor Helt passerer Lapsen, er ved at rive ham omkuld i Farten og stormer saa videre.

710.

(Nærb. af Lapsen) Han giver ondt af sig, - bliver grebet af en pludselig Idé, - feler sig til Baglommen og bliver klar over, at han er bestjaalet. Sætter i Løb.

711.

(Gadeparti II) Ekvipagen kører hen mod Billedets Baggrund, - Jafet - ned Gadeungdommen i Helene - styrter ind i Forgrunden og efter den. - Lapsen løber efter ham, - fagtede om sig med Arme og Ben.

712.

(Gadeparti II, set fra den modsatte Side) Jafet styrter frem mod Billedets Forgrund, raabende:

Tekst: Stop ham! Stop ham!

Lidt efter at han er ude af Billedet, kommer Lapsen galoperende, skrigende:

Tekst: Stop Tyven!....Stop ham!

Hjælpsomme Folk slutter sig til den bestjaalne.

713.

(Gadeparti III) Ekvipagen nærmer sig Billedets Forgrund. Langt tilbage kommer Jafet løbende...med Lapsen, nysgerrige og hjælpsomme Mennesker i Helene på sig. - Fra Billedets Forgrund kommer en Gedefejter med sin Kost, - ser Opløbet nærme sig, hører de vilde Raab - stiller sig op og fanger Jafet i sine Arme...Vor Helt forsøger at slippe løs.

714.

(Narb. af Jafet og Gedefejteren) De brydes, men Fejteren er den stærkeste og siger hoverende:

Tekst: Det hjælper dig ikke, go'e Karl...Det Kneb er for gammelt!

og det eneste Jafet opnaar er at faa sin Skjorte flængt og faa snavset sig rigtig godt til.

715.

(Gadeparti III) Lapsen er kommet til og forklarer højrestet, hvad der er overgaaet ham. Et Par Politibetjente kommer styrtende og sikrer sig Jafets Person. Han prote

sterer som rasende, - men alt vidner imod ham: Lapsens For-
klaring, - hans eget Høstværk og hans uordentlige Dragt.

716.

(Gadeparti II) Tim kommer løbende saa hurtigt, hans tynde
Ben kan bære ham.

717.

(Gadeparti III) Betjentene er ved at føre Jafet bort, da
Tim kommer til. Han kaster sig ind i Klyngen og gør ihær-
dige Forsøg paa at befri sin Ven.

718.

(Nærb. af Jafet og Betjentene) Jafet drejer sig om mod
Vennen og raaber:

Tekst: Det her er haabløst, Tim...Hent hellere Ma-
joren og Harcourt!

Betjentene forsøger ophidset at faa lukket Munden paa deres
Fange.

719.

(Gadeparti III) Betjentene raaber - og peger mod Tim:

Tekst: Hold ham fast!...Han er Tyvens Medskyldige!
Men Tim smutter aaleglat ud af Mængden, og da han ser, at
Gadefejeren vil spærre ham Passagen, - smutter han behæn-
digt ned mellem hans Ben - og bort. - Betjentene slæber af
med Jafet.

720.

(Politikontoret. Nærb. af Dommeren) Han sidder hyggeligt
og smaagaber og pudser sine Brillor. Pludselig ser han mod
Døren - og faar saa travlt med at faa Brillornerne paa!

721.

(Politikontoret) Jafet føres ind og hen foran Dommeren. -
Den ene Betjent aflægger Referat - og henviser til Lapsen,
der ivrigt forklarer. Jafet giver sit Besyv med i Laget, -

saa alle nu raaber i Kor.

722.

(Nærb. af den let koniske Dommer) Han virrer med det gamle Hoved, - holder sig for Ørerne og henvender sig saa til Jafet.

723.

(Gruppen omkring Jafet) Vor Holt kan ikke lade være at mere sig over den forfjæmskede Dommer, - men faar da endelig forklaret:

Tekst: Det er en Fejltagelse det hele...Jeg løb fre=deligt efter en Vogn...med en Herre...med en Næse!

724.

(Nærb. af Dommeren) Han raaber, - bliver efterhaanden klar over, at den Anholdte vistnok gør Grin med Rettens Værdighed, - slaar derfor haardt i Skranken og siger:

Tekst: Naa, - saa De vil bilde os ind, at De rendte efter en Næse...Og skal De imidlertid ikke tage ved Næsen!

725.

(Politikontoret) Og han giver Skriveren Ordre til at udfylde en Arrestblanket. - Jafet protesterer, - men Dommeren slaar i Pulten og paabyder Ro, - hvorpaa alle Tilstedeværende snakker videre.

726.

(Foran Hotel "Piazza") Paa Dørtrinnet sidder den hemmelighedsfulde Zigeuner og damper paa en Snadde. Tim kommer faren, er ved at snuble over ham - og farer ind ad Døren Matteo rejser sig og bliver staaende - støttet til Muren ved Siden af Døren.

727.

(Jafets Hoteldagligstue) Majoren og Harcourt gaar utaal

nodige og venter, da Tim forpustet styrter ind, forklarer den i få Ord, hvad der er passeret. - De to Herrer griber deres Hætte og forsvinder ud bag efter den utaalmodigt trippende Tim.

728.

(Foran Hotel "Piazza") Tim først ud, - saa de to Gentlemen i et mere værdigt Tempo. - De følger efter Tim.

729:

(Nærb. ved Muren ved Siden af Døren) Matteo ser efter den, grunder over, hvad der kan være paa Færde, - og sniger sig saa efter den.

730.

(Politikontoret) Jafet søger at hale Tiden ud ved at blive ved med at nedlægge Protester mod Arrestationen, - og den arme Dommer er efterhaanden blevet helt rødglødende af Raseri. - Han henstiller fnysende til Betjentene, at nu skal de virkelig føre Føngen ud, - og de haler og slider derfor i vor Helt.

731.

(Nærb. ved Døren) Den rives op, - Tims triumferende Ansigt kommer til Syne, - og han rækker paa en humoristisk-alvorlig Maade sin ene Arm i Vejret og raaber:

Tekst: Holdt!....I Lovens Navn!

732:

(Politikontoret) Her bliver almindelig Forvirring, og alle ser hen mod den koniske Fyr i Døren...Dommeren rejser sig, slaar ud med Haenden og skal netop til at sige nogle Visdomsord, - da Tim gaar til Side ved Døren - og bøjer sig dybt for Majoren og Harcourt, der hurtigt træder ind. Helt duperet af en Befaling, som Majoren bydende slynger ud,

slipper Betjentene deres Fange - og vor Helts Venner gaar hen til Dommeren.

733.

(Nærb. af Dommeren, Majoren og Harcourt) Majoren siger opbragt:

Tekst: Anholde min intime Ven...en Mand, der tilhører de fineste Kredse og har en Indtægt paa 10,000 £ str. om Aaret...!

Dommeren maaber paa ny, - besværges sin Uskyld og forklarer, at det hele var en beklagelig Fejltagelse...

734.

(Politikontoret) Dommeren henvender sig til Jafet med mange Undskyldninger, drejer sig saa om mod Lapsen, der er blevet noget spægfærdig efterhaanden - og siger:

Tekst: Jeg skal lære Dem...at ulejlige Politiet med falske Anmeldelser!

og han giver Betjentene Ordre til at føre den arme Laps i Arrest. - Vore Venner ler - og trækker sig tilbage, - fulgt til Dørs af den beklagelsesfulde Dommer.

735.

(Uden for Politikontoret) Matteo staar i Nærheden af Døren - skædesløs lænende sig ind mod Muren. - Vore Venner kommer ud, - Jafet siger til Tim:

Tekst: Skynd dig nu hen til Fleta...Hun venter selvfølgelig...

736.

(Kort Nærb. af Matteos lurende Ansigt)

737

(Uden for Politikontoret) Tim stikker i Løb, - og Matteo følger langsomt efter. - Majoren praajer en Vogn, og han og Harcourt fordriver Ventetiden med at bringe Jafets derangereede Toilette i Orden.

738.

(Nærb. af de 3) Medens Vennerne glatter Jafets Tøj, ud-

spørger de ham nysgerrigt, - og efter nogen Betankning forklarer han:

Tekst: Det er egentlig en Hemmelighed, der skjuler sig bag det...Nemlig den, at jeg ikke har set min Fader, siden jeg var ganske lille, - og nu mente jeg altsaa, at jeg saa ham!

Majoren og Harcourt nikker interesseret og overraskede, - men udsørger ham ikke nærmere...Blandt andet fordi Vognen kommer.

739.

(Større Billede foran Politistationen) De sætter sig ind i Vognen. - Afgang!

740.

Tekst: Tim opdager, at han bliver forfulgt...

(Ved et Gadehjørne) Tim kommer spankulerende, og i nogen Afstand fra ham følger Matteo. Tim drejer om Hjørnet, - en køn Tjenestepige passerer ham, og den unge Mand bliver staaende og kiger skælnsk-forelsket efter hende. - Zigeuneren, der jo ikke kan vide, at Tim er standset, drejer om Hjørnet - men viger forfjamsket tilbage, da han ser ham, han forfølger, lige foran sig. Tim studser.

741.

(Tims Ansigt) Han fløjter forstående. Nikker stille og indadvendt: Han skal han nok faa skilt sig af med!

742.

(Ved Gadehjørnet) Og han skridter roligt videre - ledende som ingenting. - Matteo følger ham tøvende.

743.

(Foran en Havemur med en Port) Tim kommer gaaende ind i Billedet, slaar paa Dørklokken og bliver indladt (eller finder Porten aaben og gaar ind). Zigeuneren nærmer sig Porten.

744.

(Høve) Tim lister sig fra Porten et Stykke ned langs Muren og hæver sig saa forsigtigt op ved at klynge sig til Murkanten.

745.

(Foran Muren ved Porten) Matteo har stillet sig op i Portens Nærhed og iagttager interesseret Bygningen. - Tims Ansigt spejder forsigtigt op over Murkanten.

746.

(Nærb. af Tim) Han griner smæret, - kniber gemytlig det ene Øje til og trækker sig saa tilbage.

747.

(Inde i Haven) Tim lader sig plumpe ned - og fjerner sig hurtigt ud af Billedets Forgrund.

748.

(Større Parti af Haven med en anden Mur i Baggrunden)

Tim løber hen til Muren, svinger sig op paa den.

749.

(Gade med den anden Mur) Tim springer ned - til stor Rødsel for en skikkelig Borgermedam, der netop befinder sig paa Gaden neden for Muren. - Tim vinker berøligende til hende og fjerner sig saa hurtigt.

750.

(Foran Porten - som 745) Matteo venter troligt.

751.

(Foran Pensionen) Tim kommer, - bliver lukket ind.

752.

(Pensionshaven) Flota og en 7-8 andre søde, unge Piger løber og leger "Blindebuk" eller en lignende Log, da Tim kommer. - Flota styrter straks hen til ham og udspørger ham

ivrigt. Han giver hende Brevet, og hun trækker ham med hen til en Bønk.

753.

(Ved en Bønk) De sætter sig, og hun læser Jafets Skrivel-
se og snakker lidt med Tim om det.

754.

(Buskadset bag dem) Til at begynde med er alt stille, -
men pludselig trækkes Grenene til Side, og 6-7 snukke Ung-
pigeansigter titter frem mellem Løvet. - De ler - og udstø-
der i Kor et vildt Krigsraab.

755.

(Større Billede ved Banken) Tim og Fleta farer op - lige
forskrækkede begge to. - Den unge Pige truer leende ad Ven-
inderne, da hun opdager, at det er dem, der er paa Spil. -
De begynder at myldre frem fra deres Skjul, Tim er ved at
blive betenkelig ved Situationen og siger hurtigt til Fle-
ta:

Tekst: Jeg maa af Sted....Der er en Mand, der...
venter paa mig!

Og han smiler underfundigt, trykker Fletas Haand og skynder
sig bort...Fleta springer op paa Banken, og - omgærdet af
Veninderne - vinker hun til den Bortdragende.

756.

II Kapitel.

Der begynder, da Jafet den
samme Aften gør sin Entré hos
Lady Maelstrøm, - og i hvil-
ket han er nær ved baade at
finde sig en Fader og en Mo-
der.

(Salon hos Lady Maelstrøm) En hel Del Gæster, - deri-
blandt en Del snukke unge Piger. - Jafet kommer sammen med
sine to Venner - og gaar straks hen til Værtinden, der
staar og konverserer en fin, ældre Herre.

757.

(I Nærheden af Vertinden) Jafet hilser ærbødigt og fremfører ydmygt en Undskyldning for sin og sine Venners sene Ankomst. - Saa kaster han et Blik rundt i blandt de Tilstedeværende - og pludselig giver det et Chok i ham. Han ser.

758.

(I en Krog) Den ældre Herre, der sad i den Ekvipage, han forfulgte, og som ligner en Prælat, staar og taler med en anden Herre.

759.

(I Nærheden af Lady Maelstrøm) Jafet griber ophidset Majoren i Armen og siger høst:

Tekst: - Han!....Han med Nosen!...

Majoren følger Retningen af hans Blik.

760.

(Kort Nærb. af den talende Prælat)

761.

(I Nærh. af Lady Maelstrøm) Jafet vil styrte hen til den Mand, hvis Nøse har samme Form som hans egen, - men Majoren holder ham tilbage og siger advarende:

Tekst: Er De gal, Mand!...Det er jo Biskoppen af Eden!...

Men Jafet er ligeglad...river sig løs og skynder sig bort.

762.

(Salonen) Jafet snor sig gennem de forskellige samtalende Grupper hen til Biskoppen.

763.

(I Krogen) Jafet hen til Biskoppen, - men da han staar over for ham, svinder hans Mod. - Han drister sig til et bukke kejtet og til i en forvirret Tone at præsentere sig, -

men da Biskoppen lader til at være meget venlig - og for Resten ogsaa lidt nysgerrig - faar vor Helt endelig stammet frem:

Tekst: Mylord...Vil De...have den Godhed at skænke mig nogle faa Minutters Samtale under 4 Øjne...!

Biskoppen betragter den unge Mand lidt overrasket, - saa nikker han venligt smilende, og han og Jafet gaar.

764.

(Ved en Dør i Salonen) De to Herrer gaar ud ad Døren.

765.

(Kabinet - eller Hjørne af Kabinet) De to tager Plads. Biskoppen ser spørgende paa Jafet, der endelig faar samlet sig saa meget, at han kan sige:

Tekst: Mylord....De maa ikke tage mig det ilde op... men...men ikke sandt...De har været gift... haft et Barn....en Søn, som De har mistet... som Omstændighederne har tvunget Dem til at skille Dem af med...

766.

(Biskeppens Ansigt) Det faar et bestyrtet Udtryk...raber en heftig Smerte og en stærk Sorg. Saa nikker den gamle Mand langsomt og siger:

Tekst: Jo...jeg havde en Søn,....men...han døde... Og han skjuler bevæget Ansigtet bag sine Hænder...

767.

(Nærb. af de to Mand) Jafet betragter Biskoppen, - knæler ned ved Siden af hans Stol og siger højtidelig:

Tekst: Nej, Sir, han er ikke død...Her knæler han ned for Dem og beder om Deres Velsignelse!

Biskoppen springer op fra sin Stol, - viger tilbage og betragter forbløffet den unge Mand... Endelig siger han:

Tekst: Jeg forstaar ikke...Han var jo med i Kri-gen...blev saaret og udaandede i mine Arme!

768.

(Nærb. af Jafet) Hans Ansigtsudtryk skifter langsomt....
Haabet slukkes i hans Øjne, - og han er nær ved at græde
af Skuffelse....Han rejser sig langsomt.

769.

(Nærb. af de to Mænd) Jafet sukker dybt, - Biskoppen faar
Medlidenhed med ham, lægger venligt sin Haand paa hans
Skulder og retter et Spørgsmaal til ham. Jafet svarer:

Tekst: Jeg har saa lange søgt efter min Fader...
og nu troede jeg...haabede jeg, at formedelst
Ligheden...

Biskoppen nikker forstaaende, kommer med nogle venlige,
opmuntrende Ord, trykker hans Haand og gaar saa...Jafet
stirrer efter ham, - ryster saa med et bedrøvet Smil paa
Hovedet og gaar. - Afblending.

770.

(Foran Muren - som 750. Matteos tilhullede Ansigt) Hans
Blik raaber hans Skuffelse og Vrede...Han ser endnu engang
undersøgende op mod Huset - og faatter saa en Beslutning.

771.

(Større Billede ved Muren) Han indser det haabløse i at
vente længere - og fjerner sig i den Retning, han kom.

772.

(Foran et Hus - med en Gædedør) Da Billedet aabnes, faar
man en Anelse om, at Døren bliver forsigtigt lukket i...
Straks efter kommer Matteo ind i Billedfeltet og passerer
dette. - Døren lindes op, - og til Syne kommer Tims for-
nøjelige Aasyn.

773.

(Nærb. af Tims Ansigt i Dørsprækken) Han titter efter
Zigeunereren, - smiler forslagent og mumler:

Tekst: Nu er der nok nogen, der bytter Roller,
min fine Ven!

774.

(Foran Gadedøren) Tim lister ud og følger efter Matteo.

775.

(Foran en obskur Havneknejpe) Zigeunereren kommer, - forsvinder ind i Knejpen. - Tim er stadig efter ham, - sniger sig hen til et af Vinduerne.

776.

(Norb. uden for Vinduet) Tim hæver sig saa meget i Vejret, at han lige kan komme til at kaste et Blik ind i Skænkestuen.

777.

(Skænkestuen, set fra Vinduet) Matteo kommer fra Døren, - sætter sig, saaledes at han vender Ryggen mod Vinduet, og først da tager han Hatten og Tørklødet af - og bestiller sig en drink.

778.

(Norb. uden for Vinduet) Tim kryber sammen igen... Fotografen følger ham nedefter, og til Slut ser man Tim sidde paa Stenbroen neden for Vinduet. - Han er arrig over, at han ikke rigtigt har faaet set den mystiske Spions Ansigt...og han overvejer noget og kommer tilsyneladende da ogsaa til et Resultat. - Afblønding.

779.

(En ny Salon hos Lady Maelstrøm) Her sidder en Del af Gæsterne og spiller Kort. - Jafet staar bag Majorens Stol og følger uden nogen større Interesse Spillet's Gang. Majoren vil have ham til at tage Del i Spillet, - men Jafet ryster smilende paa Hovedet - og gaar hen mod den anden Salon, der ses i Baggrunden. Harcourt er ogsaa til Stede.

780.

(Del af første Salon) I en Sofa ved Siden af Fløjdørene, der fører ind til den Salon, hvor der spilles Kort, sidder to ældre Damer i fortrolig Sladrepassiar. - Jafet kommer fra Spillesalonen, bliver staaende i Døren og kaster et Blik tilbage mod de Kortspillende.

781.

(Sladresøstre i Sofaen) Den ene siger hviskende til den anden, hvis Øjne staar paa Stilke:

Tekst: Ork ja...Historien ligger mange Aar tilbage...det var længe, før hun traf Lord Maelstrøm...det er mindst 18 Aar siden... Jeg er en af de faa, der ved noget...

782.

(Nærb. af Jafet) Han drejer Hovedet - og lytter interesseret til Sladdereren.

783.

(Sladresøstre i Sofaen) Den ene Part udspørger - dirrende af Nysgerrighed - den anden, og hun, der ved Besked, forklarer hviskende:

Tekst: Jeg kendte saamand personlig Edward Warren der...Han tog til Udlandet lige efter...og skal nok være død for længe siden...Barnet blev paa en eller anden mystisk Maade anbragt paa Mittebørnshospitalet!

784.

(Nærb. af Jafet) Han aander tungt...Han er øjensynlig ved et Tilfælde ført ind paa det rette Spor, - og hans tankefulde Ansigt klarer op.

785.

(Del af første Salon) En Dame nærmer sig Sladresøstre, som derfor maa opgive deres interessante Passiar...Jafet fatter en Beslutning og gaar frem efter...Han ser sig undersøgende om, finder den, han søger - og gaar saa videre.

786.

(Den første Salon) Jafet gaar hen til Lady Maelstrøm, der staar i en livlig Samtale med et ungt Par. Vor Helt, - der jo i sin Vertinde mener at se sin ukendte Moder, - betragter hende med et underligt granskende Blik, saa Hendes Naade bliver helt forvirret. Endelig faar Jafet da fremstammet, at han gerne vil tale med hende et Øjeblik. - Hun lægger tøvende sin Haand paa hans Arm, - og han fører hende ind i Kabinettet.

787.

(Det lille Kabinet) Jafet og Lady'en ind. - Hun sætter sig - og beder ham med et venligt Smil komme frem med, hvad han har paa Hjerte.

788.

(Nærb. af de to) Jafet ser paa den smukke og værdige Dams...er næsten ved at faa Taarer i Øjnene og siger endelig stammende:

Tekst: Deres Naade maa endelig ikke tage mig det ilde op...men...jeg har saa længe savnet en Fader...og en Moder...og derfor...ja, der er jo ikke noget at bebrejde Deres Naade...vi er jo alle undergivet Kærlighedens Mægt...

Lady Maelstrøm betragter overrasket den Talende. Smilet forsvinder fra hendes Læber, - og der kommer noget uroligt og nervøst over hende. - Jafet tager sig med en Viljeanspændelse sammen - og siger:

Tekst: Jeg kender det hele om....Deres Naade og den ne Edward Warrender...der er kun eet, jeg ikke ved...Hvad er der blevet af...af det søde Pant paa Deres Kærlighed?

Hendes Naade trækker Vejret tungt, - rækker sine knyttede Hænder højt i Vejret og falder saa tilbage i Stolen, - besvimet. - Jafet ved hverken ud eller ind og ser sig raadsvild om.

789.

(Hole Kabinettet) Jafet faar Øje paa en Vase med nogle Blomster, river Blomsterne op og kaster det ikke helt rene Vand i Hovedet paa Hendes Naade.

790.

(Nærb. af de to) Lady Maelstrøm slaar Øjnene op, - stirrer rædselsslagen paa Jafet og skal netop til at besvime igen, da den unge Mand kaster sig paa Kne foran hendes Stol og frønstaar:

Tekst: Tilgiv mig, Deres Naade...Higer Deres varme Hjerter da ikke efter at omfavne Deres Søn...ville De ikke velsigne mig, om jeg kunde bringe ham for Deres Fødder?

og Jafet ser spændt og bedende op mod Hendes Naade.

791.

(Lady Maelstrøms Ansigt) Det er præget af stærk Sindsbevægelse...Hun bevæger kramagtigt Læberne, og endelig faar hun da stønnen frem:

Tekst: Det...det var jo en Datter!

792.

(Kabinettet) Hun faar lige sagt de selvforglemmende Ord, inden hun etter synker afmægtig sammen. - Jafet rejser sig langsomt - helt sønderknust ved denne Efterretning, skal lige til at holde Indholdet af en ny Blomstervase ud over Lady'en, - men opgiver det dog - og tumler forvirret ud.

793.

(Første Salon) Jafet ind, - vækker nogen Opsigt formedelst sin Ophidselse og Forvirring, siger til den unge Pige, som Lady Maelstrøm talte med, inden Jafet bortførte hende:

Tekst: Deres Tante pludselig syg...besvime for mig....forførdeligt!

Og han skynder sig ud. Den unge Dame ser forbløffet efter ham, - flere af Selskabet samles om hende, - og man skynder sig saa ind i

794.

(Det lille Kabinet) Hendes Naade er endnu ikke kommen til Bevidsthed, da Selskabet strømmer til, men ved en Lugteflaskes Hjælp kommer hun da atter til sig selv, og det første, hun siger, er:

Tekst: Hvor er han...det forførdelige Menneske?
Og hun ser sig sky om. Da hun ikke ser ham, aander hun befriet op - og forsøger at slaa det hele hen.

795.

(Foran Lady Maelstrøms Palæ. Ved Porten) Jafet tumler ud - med sit Tøj over Armen. - Han læner sig op mod Døren, - stryger det fugtige Haar bort fra Panden - og ved ikke rigtig, om han skal le eller græde.

796.

(Et Hjørne ved Palæet) Tims skalkagtige Aasyn kommer til Syne. Han stikker to Fingre i Munden og pifter et Signal.

797.

(Foran Porten) Det giver et Chok i Jafet. - Han kigger til Siden, - vinker og gaar saa.

798.

(Ved Tims Hjørne) Jafet kommer hen til Vennen, der ophidset fortæller ham om den Opdagelse, han har gjort - og slutter med at sige:

Tekst: Jeg synes, jeg kender ham...Men jeg vil gerne ha', at du ogsaa ser paa Fyren!

Jafet nikker, - svøber sin Kappe om sig og følger efter Tim, der viser Vej.

799.

(Andet Kabinet hos Lady Maelstrøm) En Del af Gæsterne sidder stadig over Kortene, deriblandt Majoren. En af de unge Herrer, der var med inde i Kabinettet, kommer slentrende og standser ved Majorens Bord, hvor en af Spillerne spørger ham, hvad der er passeret.

800.

(Ved Majorens Bord) Herren, der kom, forklarer:

Tekst: Hendes Naade lader, som om det hele er ingenting...Men det er selvfølgelig denne Jafet Newland, der har forløbet sig!...Han er mig i det hele taget en noget tvivlsom Herre!

801.

(Nærb. af Majoren) Han rynker Brynene, - og Harmen og Vreden blusser op i ham.

802.

(Ved Majorens Bord) Majoren rejser sig, - gaar roligt hen til den aabenmundede Herre og siger:

Tekst: Den Herre, De taler om, er min Ven...og De skal komme til at staa mig til Ansvar for Deres Udtalelse!

~~Herren~~ forsøger at trække i Land igen, - men Majoren ønsker ikke at debattere Sagen yderligere. - Harcourt, der har staaet og iagttaget de Spillende, gaar hen til Majoren, - giver med et svagt Nik til Kende, at han bifalder hans Optreden, - og de to Herrer gaar bort sammen. - Afblending.

803.

(Foran Havnekneipen) Tim fører Jafet hen foran et af de oplyste Skænkestuevinduer.

804.

(Uden for Vinduet) Jafet skal netop til at bøje sig frem for at se ind ad Vinduet, - da Tim griber ham om

Armen. - De to unge Mænd ser hen mod Indgangsdøren.

805.

(Foran Indgangsdøren) En Herre, der er tæt svæbt ind i sin Kappe, og som har sin brede Hat trukket ned over Panden, træder ind ad Værtshusets Dør.

806.

(Uden for Vinduet) Jafet og Tim bøjer sig forsigtigt ind mod Vinduet - og ser:

807.

(Havneknejpens Skænkestue, set fra Vinduet) I Forfr. med Ryggen til - sidder Matteo. Den fremmede Herre kommer til Syne i Døren, - vinker Zigeuneren hen til sig, - og denne griber et Lys og følger ud ad Døren efter den Fremmede.

808.

(Uden for Vinduet) Jafet og Tim vender sig fra Vinduet. Jafet er straks klar over, at de naa have konstateret, hvad der er mellem de to Mænd, der gik. Vore to Venner lister bort.

809.

(Foran Havneknejsen) De sniger sig bag om Knejsen.

810.

(Knejsens Gaardsplads) Jafet og Tim kommer, - ser, at der bliver tændt Lys paa et af Værelserne paa 1ste Sal. De tager en Stige, der ligger ved Husmuren (eller entrer evt. op i et Træ), - rejser den, og Jafet entrer op ad den, saa han kommer til at kaste et Blik ind i det oplyste Værelse.

811.

(Stigen ved Siden af det oplyste Vindu) Jafet entrer op, nærmer forsigtigt Ansigtet til Ruden. Den mystiske Fremmede har set sig og lader til ivrigt at udsperge Zigeuneren, der i en erbedig og krybende Tone svarer.

812.

(Værelset i Havneknejsen, - set fra Vinduet) Den Fremmede lader til at være meget utilfreds med Matteo's Svar, for han siger i en skarp Tone:

Tekst: Du ved altsaa endnu ikke, hvor hun opholder sig.... Og Greven er allerede ved at blive utaalmodig.... Nu giver jeg dig 3 Dage, og saa maa den Afære være ordnet.... Du har jo Lov til at tage den Hjælp, du har Brug for!

813.

(Ved Ruden. Nærb. af Jafets lyttende Ansigt)

814.

(Stigen - med den oplyste Rude) Den Fremmede (Kommissionæren) taler haardt og bydende til Matteo, der ydmygt nikker, - Saa kaster den Fremmede et Blik mod Vinduet, - og det er lige i sidste Øjeblik, at Jafet faar trukket Hovedet til sig. Den Fremmede gaar hen til Vinduet, - trækker Rullegardinet helt ned, saa man ingenting kan se. - Jafet entrer skuffet ned.

815.

(Havneknejsens Baggaard) Jafet klavrer ned ad Stigen, - trækker bort med Tim, der venter i dyb Spænding.

816.

(Nærb. ved en Mur) Jafet kommer med Vennen, - standser og siger:

Tekst: Det er utvivlsomt Fleta, det gælder, - og det er sikkert Melchior, der er paa Spil. .... For Zigeuneren er ikke nogen anden end den Mand, der i sin Tid bragte det mystiske Dødsbudskab ud til Lejren!

Tim er dybt interesseret, - vil have mere at vide, men Jafet sløber af med ham.

817.

Tekst: Men der trak andre Skyer sammen over Jafets Hoved, for den samme Nat kom to Flygtninge til London, - af hvilke han ikke kunde vente sig noget godt...

(Foran et mystisk Hus) Jack Neville og William Atkins
sniger sig hen mod Huset, - standser foran Gadedøren.

818.

(Nærb. ved Gadedøren) De to Mænd ser sig sky om og Willi-
am trækker i Klokkestrengen.

819.

(Hall. Nærb. uden for Døren) En fordægtig udseende Neger
(eller Mulat), - der er liberiklædt, - nærmer sig Døren,
- lukker den ikke op, - men bliver afventende staaende.

820.

(Uden for Gadedøren. Nærbillede) En Haand - William At-
kin's - kommer ind i Billedet, - banker et bestemt Signal
paa Døren.

821.

(Hall'en i det mystiske Hus) Negeren lukker de to Mænd
ind. - William siger noget til Tjeneren, der bukkende
forsvinder.

822.

(Stor Salon i det mystiske Hus) Her er et noget blandet
Selskab forsamlet. Unge Piger, - udfordrende klædt og
letsindige at se til, - en Del Levemand i alle Aldre, -
nogle cicilklædte, andre i Uniformer. En Del spiller Kort,
- andre gantes med Kvinderne, - Champagnen skummer, og
Stemningen er øj. - Negeren kommer, - gaar hen til en
ældre, udmajet og alt andet end sympatisk Dame, der la-
der til at være Husets "Værtinde", - og som lader sig
kurtisere af en bedaget Levemand.

823.

(Nærb. af Negeren og Værtinden) Han hvisker noget til
hende, - og hun lader til at blive glad overrasket.

824.

(Salonen) Hun skynder sig ud efter Negeren. -

825.

(Hall'en) Værtinden ned - og hen til de to Mænd, der kom for lidt siden. - William kysser hendes fede Haand og præsenterer Jack for hende. Saa siger han:

Tekst: Du kan nok gi' os en Haandsrækning, Jane... Vi trænger til at komme til at ligne Gentlemen igen!

Hun nikker, giver Negeren en Ordre og fører Herrerne op.

826.

(Gang i det mystiske Hus) Værtinden kommer med de to Mænd, gaar forbi en Del Døre og lukker saa Døren op til et Værelse.

827.

(Mindre, - orientalsk udstyret Værelse) Værtinde ind med sine to Venner, viser dem, at i et Skab hænger der en hel Del Selskabstøj. - Negeren kommer ind med Barberrekvisitter, og den trivelige Dame lader Herrerne ene.

828.

(Jafets Hoteldagligstue) Jafet ind, fulgt af Tim. - Vor Helt affører sig langsomt sit Overtøj, rækker det eftertænksomt til Tim og siger saa pludseligt:

Tekst: Tim.... Du maa udspejde denne Zigeuner, se at opdage, om det er Melchior, der staar bag.... Og jeg selv.... ja, jeg vil straks skrifte for Lord Windermeare.... Uheldet har fulgt mig, siden jeg begyndte at sejle under falsk Flag...!

Tim begynder at protestere, - men Jafet bremsor ham - og Knægten forsvinder hovedrystende. - Vor Helt sætter sig hen foran Chatollet.

829.

(Nærb. af Jafet) Han begynder paa et langt Brev til Lord'en.... bekender alt.... Tilfældet, der gjorde ham til Bedrager.... sine Maal og sine Planer... Afblanding.

830.

(Salonen i det mystiske Hus) Stemningen er endnu mere animeret, og Selskabet endnu mere løssluppet end før.

831.

(Nærb. ved en Dør) Døren aabnes, - og Jack og William træder ind, - barberede og selskabsklædte.... De ser sig fornøjede om ved Tanken om de Glæder, der venter dem.

832.

(Salonen) De to Herrer træder nærmere, og Værtinden lægger straks Beslag paa William. - En fræk, men køn Tingest af et Pigebarn klynger sig frejdigt til Jacks Arm og trækker ham med hen til den magelige Stol, i hvilken hun har siddet - og rekvirerer Champagne.

833.

(Nærb. af Jack og Pigebarnet) Hun sætter sig paa Kanten af hans Stol, drikker med ham, og Jack er ikke uimodtagelig for hendes Ynder.

834.

(Nærb. af William og Værtinden) Den nysgerrige Dame udspræger ivrigt William.... Han fortæller hende hviskende noget, - siger, idet han gør en Hovedbevægelse mod Jack:

Tekst: Han er et Fjols og en Undermaaler.... Men han er en Formue værd i Øjeblikket.... en Formue, som jeg maa ha' Fingre i!

Værtinden nikker interesseret - og lader til at være uhyre duperet af sin gamle Bekendt.

835.

(Nærb. af Jack og Pigebarnet) Han tyller Champagne i sig, - trækker Pigebarnet ned paa sit Skød, kysser hende paa hendes blottede Skuldre og siger:

Tekst: Naar jeg bliver rig.... og jeg bliver meget snart rig.... skal De faa det dyreste Halssmykke, der er til at opdrive i London!

Hun knuger sig henrykt ind til ham og kysser ham. -

Afblanding.

836.

III Kapitel.

I hvilket vor Helt bare kommer 14 Dage for sent til at finde sig en Fæder. Til sin store Sorg mister hun ogsaa en god Ven.

("Hotel Piazza" Vestibulen) Jafet kommer ned fra sit Værelse, - udgangsklædt. Tim, der har staaet og snakket med Portieren, gaar hen til ham. Jafet giver ham det tykke, forseglede Brev, han har i Haanden og siger:

Tekst: Bring dette hen til Lord Windermeer - og saa behøver jeg dig ikke mere i Dag....
Jeg ts'r nu hen paa Hittebørnshospitalet for at høre, om der skulde være noget Spor
....

Tim nikker, - og Jafet gaar.

837.

(Foran "Hotel Piazza") Jafet fjerner sig. - Matteo, der har staaet paa Lur bag en Vogn eller lignende, sniger sig efter ham.

838.

Tekst: Men den samme Morgen....

(Smuk Skovslette) Duellen mellem Majoren og den Herre, der kom med den fornærmelige Ytring om Jafet, skal til at finde Sted. Til Stede er Majorens Sekundant Harcourt, - den fornærmede Parts Sekundant - samt to Tjenere. - Duellanterne har Pistolerne i Hænde - og er stillet op overfor hinanden i den udmaalte Afstand. Harcourt trykker Majorens Haand - og gaar lidt tilbage - midt for de to Parter.

839.

(Marb. af Harcourt) Han tager et Lommetørklæde frem, - holder det frem for sig - parat til at lade det falde.

840.

(Skovsletten) Harcourt lader Lømmetørklædet falde, - og de to Herrer fyrer - Majoren bliver stående, - men den anden Herre folder, og hans Sekundant løber hen til ham. Harcourt skynder sig ogsaa hen til Majoren, der pludselig vakler og er ved at segne om.

841.

(Nærb. af Harcourt og Majoren) Den unge Mand understøtter Majoren, der trykker Haanden mod Hoften og siger:

Tekst: Det er vist en Blodaare, der er ramt, - men hvordan gaar det Lord Tineholme?

De ser begge hen mod Lorden.

842.

(Nærb. af Lord Tineholme og hans Sekundant) Lord'en ligger med Hovedet paa sin Sekundants Knæ.... Han har udaanded. - Sekundanten vender sig mod Majoren og Harcourt og ryster bedrøvet paa Hovedet.

843.

(Skovsletten) Majorens Tjener kommer til, og understøttet af ham og Harcourt slæber Majoren sig ud af Billedets Forgrund. - Harcourt tager Hatten af for den anden Sekundant.

844.

(Ved en Vogn, der holder foran et Krat) Tjeneren og Harcourt faar Majoren ud i Hyrekereten. - Afgang.

845.

(Foran det skumle Hittebørnshospital) Langsom Opblending. Et Øjeblik har man kun den skumle Bygning at se paa, - saa kommer Jafet ind i Billedet, - betragter med en svag Gysen sin Barndoms skumle Hjem, - ringer saa paa og bliver lukket ind. - Matteo kommer til Syne, - forstaar- at den-

ne Gang har han neppe noget ud af at forfølge Jafet, og forsvinder derfor igen.

846.

(Støvet og nusset Kontor paa Hittebørnshospitalet) Jafet kommer ind og retter en Forespørgsel til den aldrende Kontormand, der gaar hen til Skranken for at ekspedere ham.

847.

(Narb. af Jafet og Kontormanden) Manden grunder - og siger saa:

Tekst: Jo... der var vist netop for en 14 Dages Tid siden en Herre, der spurgte efter Jafet Newland.... Jafets Ansigt straalere, - og han maa støtte sig til Skranken af Sindsbevægelse.

848.

(Kontoret) Kontormanden giver en Sekretær en Ordre, - og bemeldte Herre tager en Protokol, slaar op i den og lægger den foran Jafet, der læser:

Protokoltekst: ..... bemeldte Herre fik at vide, at omspurgt Jafet Newland efter at have forladt Mr. Cophagus' Apotek var forsvundet, men at en Person ved Navn J. Newland for et halvt Aar siden var blevet deporteret for Falsk....

849.

(Narb. af Jafet) Han stirrer forbløffet ned mod Protokollen, - saa ser han harmfuldt op og raaber:

Tekst: Deporteret for Falsk!.... Hvilken forfærdelig Beskyldning.... Jeg skulde være deporteret....!

850.

(Kontoret) Jafet skjuler Ansigtet bag sine Hænder.... Kontorpersonalet betragter maabændé den elegante, unge Herre, og endelig drister den gamle Kontormand sig til at spørge:

Tekst: Er... De da.... Jafet Newland?

Jafet ser op - og nikker langsomt... Sekretæren gaar hen mod Jafet, rækker sig og siger:

Tekst: Føjlen kan måske gøres god igen....Jeg ved tilfældig, at den Herre, der spurgte efter Jafet Newland, boede paa Hotel "Town" herover for, ... og at han hed de Ben yon.... eller saadan noget!

Jafet fatter nyt Haab, trykker Sekretærens Haand og farer ud. - De tilbageblevne ser hovedrystende paa hinanden.

851.

(Uden for Hittebørnshospitalet) Jafet stormer ud af Porten og over Gaden.

852.

(Foran Hotel "Town") Portieren staar og taler med Karlen, da Jafet kommer løbende... Jafet trækker Portieren til Side og udsperger ham ivrigt om noget.

853.

(Narb. af Jafet og Portieren) Portieren kler sig i Nakken - og siger omsider:

Tekst: Her har boet en General de Benyon.... men han rejste for 8 Dage siden... afsejlede til Portugal, tror jeg....

Haabet slukkes i Jafets Øjne.... Han rækker Portieren et Pengestykke og vanker saa modløs bort.

854.

(Foran Majorens Bolig) Hyrekaretten kommer rullende, - standser, og Harcourt og Tjeneren, der sidder nærmest, bærer den haardt særede Major ud af Vognen.

855.

(Gademur) Jafet kommer søvngængerisk gaaende, - ser sløvt frem for sig, men opdager pludselig noget, der "vækker" ham. Han ser:

856.

(Foran Majorens Hus. Afstandsbillede) Majoren bæres

ind ad Gadedøren.

857.

(Gademur) Jafet gribes af bange Anelser - og skynder sig over mod Huset

858.

(Majorens Sovevarelse) Majoren bringes ind og anbringes paa Sengen - og besvimer. Harcourt vender sig mod Tjeneren - siger:

Tekst: Hurtigt.... en Læge!

Tjeneren farer ud, - og Harcourt finder noget Cognac frem fra et Skab.

859.

(Nærb. ved Døren) Jafet kommer, - bliver staaende, støttet til Dørkarmen og stirrer dybt hevet hen mod sin bevidstløse Ven.....

860.

(Sovevarelset) Harcourt faar Øje paa Jafet og gaar hen til ham og hilser stille paa ham. Jafet udspejler ham hviskende, - og Harcourt forklarer lidt tøvende:

Tekst: Det var i Aftes hos Lady Maelstrøm.... Lord Tineholme tillod sig at komme med en nedsettende Ytring om Dem, og det krævede Majoren ham til Regnskab for... Jafet er dybt rystet.... og gaar hen ved Majorens Seng og knæler ned ved Siden af den. - Harcourt tvinger noget Cognac ind mellem den Døendes Læber og træder saa lidt tilbage.

861.

(Nærb. ved Majorens Seng) Jafet vil med skælvende Hænder begynde at knappe Majorens Tøj op, - men i det samme slaar den Saarede Øjnene op, - og et straalende Smil opklarer hans Ansigt, da han genkender Jafet. - Saa fjerner han den unge Mands Hænder og siger:

Tekst: Haabløst... er snart færdig... gør ikke noget... har hævnnet dig... ingen vil mere sige noget om dig...

Jafet presser Majorens Haand mod sine Læber, - og Taarerne strømmer ned ad hans Kinder....

862.

(Narb. af Harcourt) Han er dybt bevæget og har ogsaa svært ved at holde Taarerne tilbage.

863.

(Narb. ved Sengen) Majoren stryger blidt Jafet over Haaret og siger:

Tekst: Gjort Testamente... du faar det hele... ikke meget, maaske 100 f....Altid været Snyltedy... men holdt saa meget af dig som en Søn....

Jafet hulker vildt, - presser Majorens Haand mod sin fugtige Kind.... Den Døende gør en Bevægelse for at rejse sig, - men synker saa livløs tilbage i Puderne.

864.

(Majorens Sovevarelse) Jafet rejser sig, - kaster sig ned over den Døde, - ulykkelig og fortvivlet. - Harcourt gaar hen til Sengen, beroligar Jafet og lukker Majorens Øjelaag til.

865.

(Narb. ved Sengen) Harcourt taler beroligende Ord til Jafet, - der nu ligger paa Knæ foran Sengen og hulker. - Jafet ser op mod Harcourt og stønner:

Tekst: De forstaar ikke min Sorg.... Han var det bedste Menneske paa Jorden, og dog har jeg bedraget ham.... bedraget ham, som jeg har bedraget Dem og alle andre...

Hans Taarer bryder frem paa ny, - Harcourt ser medlidende paa ham, - tager hans Haand og trykker den varmt...

Afblanding.

866.

IV Kapitel.

I hvilket Jafet ser sig omgivet af Fjender, men dog opdager, at han ogsaa har Venner. Til at begynde med præsenteres vi for en ny, mystisk Zigeuner.

(Foran "Hotel Piazza" Nærb. et Sted ved Muren) Næste Dag.

En sortsaudset, skægtilgroet Zigeuner staar og holder Udkig. - Manden er ikke nogen anden end vor gamle Ven Tim, der imidlertid har nøjet sig saadan ud, at han er ukendelig. - Pludselig bliver han opmærksom paa noget.

867.

(Større Billede foran "Hotel Piazza") En Hyrevogn ruller frem og sætter Jack Neville og William Atkins af. De to Herrer er elegant udhalede, - men noget forsoldede og medfører en forholdsvis ringe Bagage. - Den forklædte Tim styrter hen til Vognen, - og da der ingen Karl visser sig, faar han Lov til at slæbe Bagagen ind.

868.

("Hotel Piazza". Vestibulen) Jack og William ind - og hen til Portieren.... Tim ind med Kufferterne, som han sætter fra sig.

869.

(Nærb. af Portieren og William) William stikker Portieren nogle Penge og siger:

Tekst: Her skulde være et Brev fra Lord Windermeas.... indleveret under Mærket J.N.!

Portieren ryster paa Hovedet.

870.

(Nærb. af Tim) Han spidser Øren, - lader til at blive noget forskrækket.

871.

(Vestibulen) William vender sig fra Portieren og veks-

ler nogle Ord med Jack, der ogsaa lader til at være noget forbavset og urolig over, at der intet Brev er. - En Tjener viser dem op.... og Tim følger efter med Kuffertene.

872.

(Jacks Hotelværelse) Tjeneren lukker de to Slyngler ind, gaar igen - og Tim kommer ind med Kuffertene, faar en Drikkeskilling og trækker sig saa ogsaa tilbage.

873.

(Hotelgangen) Tim ud, - staar et Øjeblik og grunder, faatter saa en Beslutning, lister over Gangen - og standser uden for en anden Dør, - bøjer sig ned og ser:

874.

(Jafets Hoteldærligstue. Næglehulsbilled) Jafet sidder og fortæller Harcourt noget.

875.

(Uden for Døren) Tim rejser sig, grunder et Øjeblik, haaler saa et Stykke Papir frem og skriver noget ned paa det.

876.

(Jafets Hoteldærligstue. Nærbilled) Harcourt rækker Jafet Haanden og siger:

Tekst: Jeg synes, den Hensigt, De har haft, helliger det Middel, De har brugt... Og jeg vil gøre alt for at hjælpe Dem med at finde Deres Fader!

Jafet tager rørt mod Vennens Haand.

877.

(Uden for Døren) Tim lægger Seddelen sammen og banker paa.

878.

(Jafets Værelse) Jafet rejser sig med et "Kom ind", - og den forklædte Tim træder ind. Jafet betragter ham forbløffet, - tager overrasket mod den Seddel, Zigeunereren ræk-

ker ham og læser:

Sæddeltekst: Den rigtige J.N. kommen sammen med Ven. Fordægtige. Opsøg først Fleta efter 10. Matteo og hans Faller paa Ud-kig - ogsaa ved hendes Pension.
Tim.

879.

(Nærb. af Jafet og Harcourt) Jafet ser bestyrtet op... viser saa Sedlen til Harcourt, - der ogsaa overrasket betragter Ziseunereren.

880.

(Værelset) Tim trækker sig baglæns hen mod Døren - fulgt af Vennernes urolige og spændte Blikke.

881.

(Nærb. ved Døren) Tim drejer omhyggeligt Nøglen om - og tager saa leende Paryk og Skæg af.

882.

(Værelset) Jafet og Harcourt, der brat udløses af Spændingen og Uvisheden, brister ogsaa i Latter. Tim tysser paa dem, tager atter Parykken og Skægget paa - og betyder Jafet, at han skal følge ham.

883.

(Gangen) De to Venner lister ud af Værelset, over Gangen og hen til den Dør, der fører ind til Jacks Værelse. Jafet bøjer sig ned mod Nøglehullet, - ser:

884.

(Jack Værelse. Ved Bordet. Nøglehulsbillede) Jack tager nogle Breve og Papirer frem, - viser William dem og siger:

Tekst: Papirerne er gode nok, - og jeg vil ha' min Ret, om saa min høje Familie skal græde Blod!

William nikker - og giver sig med en lurende Mine til at undersøge Dokumenterne.

885.

(Uden for Jacks Dør) Jafet ser op mod Tim, - og de to

Venner veksler et forstaaende Blik. - Saa gaar de stille bort - som de kom.

886.

(Jafets Hoteldaaeligstue) Harcourt gaar utaalmodigt op og ned ad Gulvat - og endelig kommer da Vennerne. - Harcourt bliver med et Par Ord sat ind i Situationen, - og Jafet vender sig saa mod Tim, siger:

Tekst: Og hvad Fløta angaar?....

Tim nikker, - faar de andre til at sætte sig og begynder saa at referere.

887.

(Narb. af de tre) Tim fortæller, - siger:

Tekst: Allerede i Aftes lykkedes det mig at blive helt gode Venner med denne Matteo...

Han fortæller, og Billedet toner over i:

888.

(I Havneknejen. Ved et Bord) Tim sidder over for Matteo.

En Del tomme Flasker vidner om, at der er blevet drukket godt, - og den ægte Zigeuner er da heller ikke adru....

Han lægger frem:

Tekst: Der kan ogsaa blive Penge at tjene for dig, Kammerat.... Det hele drejer sig om en nem, lille Bortførelse af et Pigebarn... Min Herre betaler, - og han har Raad til det..

Tim indvilliger i Samarbejdet, de to Mand veksler et Haandtryk og drikker saa videre.... Billedet toner over i:

889.

(Narb. af de tre, - som 887) Tim fortæller videre, - hans Tilhørere er stærkt interesserede, - Jafet udspørger ivrigt Tim, der forklarer:

Tekst: Om denne Herre er Melchior, kunde jeg ikke faa ud af ham.... Men det skulde være en Grave ovre i Irland ved Connemara....

890.

(Jafets Ansigt) Han grunder over Problemet, - finder saa en Udvej og siger:

Tekst: Jeg ta'r til Irland.... Men jeg maa ha' talt med Flota først.... og det kan altsaa ikke blive før sent i Aften....

891.

(Narb. af de tre - som 889) Jafet udvikler nærmere sin Plan, som Tim og Harcourt bifalder.... Afblending.

892.

Tekst: Om Aftenen kom Lord Windermear og hans Fortrolige, - Sagfører Masterton....

(Foran "Hotel Piazza") Windermears Ekvipage kører frem, - og den gamle Adelsmand og Sagføreren forsvinder ind i Hotellet.

893.

(Jafets Hoteldagligstue) Jafet sidder i dybe Tanker, da Tjeneren kommer og melder de Fremmede..... Lord'en og Sagføreren træder ind, - Jafet rejser sig og betragter spændt de to Herrer, der skal falde hans Dødsdom. - De Fremmede gaar tavse hen til Jafet.

894.

(Narb. af de 3) Lord Windermear betragter opmærksomt og alvorligt Jafet. Hans Mine, der til at begynde med er ret streng og barsk, bliver efterhaanden blidere, - og han vender sig mod Sagføreren, nikker, som vilde han sige: Han ligner ikke nogen Svindler, - den unge Mand...vel?... Masterton besvarer med et svagt Smil hans Nik, - og Lord'en vender sig saa atter mod Jafet, i hvem Haabet blusser op, lægger sine Hænder paa hans Skuldre og siger:

Tekst: Vi fordømmer Dem ikke.... beklager nærmest, at De ikke, var den Nevø, jeg søgte.... og er villige til paa alle Maader at hjælpe Dem til at naa Deres Maal!

Jafet kysser dybt bevæget den gamle Herres Haand - og veksler ogsaa et Haandtryk med Sagførereren.... Han faar saa sine Gæster til at tage Plads og begynder at fortælle dem om de Opdagelser, han har gjort. -

895.

(Jacks Værelse. Nærb. ved Bordet) De to lidet tiltalende Herrer har drukket kraftigt, - Bordet flyder med Flasker og Glas, og Jack er noget fuld og højroestet. William slutter et Brev, som den anden med hæs Røst har dikteret. De læber Brevet igennem, hvis Indhold bl.a. er:

Brevtekst: men modtager jeg ikke fra Deres Næde i Løbet af 2 Dage et Brev mrkt. J.N., griber jeg Sagen an paa en langt kraftigere og mere sensationel Maade. Deres utaalmodige Navn, der foreløbig bærer Navnet
Jack Neville.

Jack nikker grinende, - og William lukker saa Brevet.

896.

(Jafets Dærligstue) Jafet slutter sin Beretning.... Lord'-en nikker interesseret, røjser sig, og idet han rækker Jafet Haanden til Afsked, siger han:

Tekst: Jeg forlader Byen nogle Dage, men staar saa . . . atter til Deres Disposition... Og i Mellemtiden vil Masterton nok have fundet ud af, hvem denne de Benyon er!

Jafet nikker - og tager saa ogsaa Afsked med Sagførereren.

897.

(Vestibulen) Jack og William kommer ned iført Overtøj, - gaar hen til Portieren med det Brev, de har skrevet. Jacks Gang er noget veklende.

898.

(Nærb. af Portieren og de to Herrer) William beder Portieren sørge for, at Brevet bliver besørget. - Portieren kaster et Blik paa Udskriften, - saa ser han hen mod Trappen.

899.

(Vestibulen) Jafet følger sine to Gæster ned, og Portieren skynder sig hen og åbner Døren for dem, - gear saa tilbage til Jack og William.

900.

(Nærb. af Portieren og de to Herrer) Portieren peger mod Brevet og siger:

Tekst: Et pudsigt Traf.. Det var netop Lord Windermeer, som Herr Jafet Newland fulgte ned!

William bliver eftertænksom, - bøjer sig saa hen mod Jack og hvisker:

Tekst: Jafet Newland....! Ogsaa en J.N....!

Jack, der i sin Omtaagethed, er endnu mindre begavet end ellers, forstaar intet, - men William bremser hans fjogede Spørgsmaal og ser hen mod Døren....

901.

(Inden for Udgangsdøren) Jafet ind, - standser grundende, ser hen mod Uret i Vestibulen.

902.

(Nærb. af Vestibulens Ur) Det er lidt over 9 1/2.

903.

(Inden for Udgangsdøren) Jafet nikker beslutsom.

904.

(Vestibulen) Jafet skynder sig op ad Treppen. Jack og William stirrer efter ham.

905.

(Nærb. af Portieren og de to Herrer) William ser grundende efter Jafet, - saa vender han sig mod Portieren, rækker ham et Guldstykke og siger:

Tekst: Tank Dem nu om.... Har denne Jafet Newland ikke faaet Brev, mærket J.N.

Portieren grunder, - nikker saa: - Jo, det er rigtigt nok... Nu husker han... for nogen Tid siden... William mener nu at forstaa det hele, - betyder Portieren, at han godt kan forsvinde, og hvisker saa til Jack:

Tekst: Der er et Komplot imod os.... Denne Jafet Newland er kommen os i Forkebet... og han gaar nu for Lord Windermears Navn!

Jack bander rasende og knytter truende Hænderne.... William forsøger at stemme ham ned.

906.

(Vestibulen) Jafet har været oppe efter sit Overtøj og kommer nu ned... Jack styrter sig over ham og forsøger at kværke ham.

907.

(Nærb. af Jack og Jafet) Vor Holt er noget bestyrtet over det uventede Overfald, forsøger at gøre sig fri.... Men gal og fuld som Jack er, henger han fast som en Burre og hvæser:

Tekst: Bandit og Svindler.... Stjale mit Navn... jeg skal...

Det lykkes dog Jafet at gøre sig fri for Fyrens Hænder.

908.

(Vestibulen) Jafet slynger den nærgaaende Slyngel fra sig med saadan en Voldsomhed, at han fælder om paa Gulvet. - Saa gaar Jafet rolig ud. William gaar hen til Jack.

909.

(Uden for "Hotel Piazza". Ved Døren) Jafet ud, - ser sig undersøgende om - gaar saa.

910.

(Vestibulen) William fear Jack paa Benene igen. Den sidstnævnte er ude af sig selv af Raseri og Fuldskab, slynger Trusler efter den forsvundne Modstander, - gør sig fri

for William og raver ud ad Døren. - William grunder lidt, - siger saa til den forskrækkede Portier:

Tekst: Jeg maa vist se at faa fat i ham... inden de to gør en Ulykke paa hinanden... De har nemlig et gammelt Mellemværende at skulle ha' gjort op...

Portieren nikker forstaaende... og William skynder sig ud.

911.

(Foran "Hotel Piazza") Jack slingrer bort i den Retning, Jafet er gaaet. William kommer til Syne i Døren, - lukker denne efter sig.

912.

(Nærb. ved Døren) William ser efter sin Kammerat.... et lurende Smil spiller om hans Læber.... Han har øjensynlig fattet en djævelsk Beslutning. - Gaar saa.

913.

Tekst: Jack tabte selvfølgelig snart Jafets Spor... (Halvmærk Kaj ved Themsen) Kajen ligger øde og forladt. En Kat sidder oppe paa en Brædestabel og slikker Maaeskin. Jack kommer vaklende, - kan ingen Jafet se - og nærmer sig efterhaanden Kajen.... En Skikkelse sniger sig efter ham... og kaster sig pludselig over ham. - Det er William.

914.

(Nærb. af Jacks fordrejede Ansigt) En Haand klemmer om hans Hals.... Han vil skribe om Hjælp, men en anden Haand presses mod hans Mund.

915.

(Paa Brædestablen) Katten griber Flugten.

916.

(Nærb. ved en Del af Jacks Klædning) En Haand tømmer febrilsk Lommerne for deres Indhold af Breve og Papirer.

917.

(Et Sted ved Kajen) To Vægtene kommer gaaende i stiltidig Samtale. - Pludselig griber den ene den anden i Armen og gør ham opmærksom paa noget. De ser:

918.

(Andet Sted ved Kajen) William kaster Jack ned i Floden - og løber saa.

919.

(Nærb. af Vægtene) De sætter i Løb hen til Gerningsstedet.

920.

(Andet Sted ved Kajen) Vægtene stormer hen til det Sted, hvor Mordet fandt Sted.... men der er ikke noget at se i Floden. Den ene siger:

Tekst: Strømmen har taget ham... og den anden har Natten opslugt!

Den anden Vægter nikker, og de to Mænd ser sig gysende om. - Afblanding.

921.

Tekst: Men Fleta havde opgivet ethvert Haab om at se Jafet den Dag, skønt han jo havde lovet at komme...

(Fletas Værelse i Pensionen) Paa et Bord staar Blomster og Fødselsdagsgaver, men der er ikke mange. - Fleta, der ser noget forgradt ud, er ved at knappe sin Natkjole til - og knaler saa ned ved Siden af sin Seng i Bøn.

922.

(Foran en Mur) Jafet kommer, - ser sig spejdende om - og svinger sig saa over Muren.

923.

(Have. Mur i Baggr.) Jafet lister ned fra Muren og lister frem mod Billedets Forgrund, - standser, - stikker to Fingre i Munden og pifter et Signal.

924.

Tekst: Det gamle Signal...

(Fleta's Værelse. Nærb. af den knælende Fleta) Hun standser midt i Bønnen, - lytter og smiler glad.

925.

(Fleta's Værelse) Hun rejser sig og løber hen til Vinduet, som hun aabner.

926.

(Have med Pensionsbygningen helt tilbage) Fleta staar i det oplyste Vindu. De andre Vinduer er mørke. - Jafet sniger sig hen til Vinduet, og da det ligger i Stueetagen, har hun nænt ved at entre ind.

927.

(Fleta's Værelse. Inden for Vinduet) Jafet svinger sig ind, - siger:

Tekst: Det er en forfærdelig Tid at komme paa...
Men jeg maatte have talt med dig... og jeg bliver udspejdet....

Fleta bliver urolig og udspørger ham ivrigt.

928.

(Fleta's Værelse) Fleta drager Jafet bort fra Vinduet - og faar ham anbragt i en magelig Stol. Selv sætter hun sig paa en Skammel ved hans Fødder.

929.

(Nærb. af de to) Jafet har et lille Smykke med til hende, - som hun er henrykt for....og Jafet begynder saa i en alvorlig Tone at fortælle...

930.

(Foran Indgangs døren til "Hotel Piazza") William kommer, - gaar ind.

931.

(Vestibulen) William ind, - giver kun en ængstelig Hovedrysten til Svar paa Portierens Spørgsmaal - og gaar saa

roligt op ad Trappen.

932.

(Jacks Hotelværelse) William ind, - tænder Lys og læser Døren. Sætter sig hen ved Bordet.

933.

(Nærb. ved Bordet) Han tager nogle Papirer og Breve frem fra sin Lomme, - betragter dem med et tilfreds Smil. - Afblænding.

934.

(Fletas Værelse. Nærb. af Fleta og Jafet - som 929)

Jafet fortæller videre med Fletas Haand i sin. - Han slut-
ter med at sige:

Tekst: Maaske skal det lykkes mig at faa din Her-
komst opklaret.... men jeg maa ha' den Hals-
kæde, som Nattée efterlod dig....

Fleta nikker - og rejser sig.

935.

(Fleta's Værelse) Fleta finder den aparte Halskæde frem,
og Jafet stikker den til sig. - Saa tager han Afsked med
hende og bereder sig til at forsvinde ad samme Vej, han
kom.

936.

(Nærb. ved Vinduet) Jafet kaster et Blik ud ad Vinduet.

937.

(Et udvendigt Ur paa Bygningen) Klokken er lidt over 11.

938.

(Ved Vinduet) Jafet gør med et lille Smil Fleta opmærk-
som paa det sene Tidspunkt og svinger sig saa ud....
Fleta lukker Vinduet - og stirrer drømmende frem for
sig.... Afblænding.

939.

Tekst: Næste Morgen.

(Jafets Hoteldærligstue) Tim, - der nu er i sit Liberi -
kommer ind med et Brev. Han ser sig om - Stuen er tom -
saa pifter han det kendte Signal, - og straks efter kommer
Jafet ind fra Soveværelset i Færd med at gøre sig i Stand.
- Jafet og Tim læser Brevet:

Brevtekst: eneste, der kan være Tale om, vistnok
                  ugift, bosiddende i Portugal. Eneste
                  Slægtning Miss Dervon i Connemara, Irland
                  der maaske kan give Oplysninger.
                                          Venligst Hilsen.
                                                                  Masterton.

940.

(Nærb. af Jafet og Tim) Jafet og Tim ser op fra Brevet,
- veksler et betydningsfuldt Øjekast, og Jafet siger:

Tekst: Et Fingerpeg.... tror jeg.. at hun netop og-
              saa skal bo i Connemara. - Jeg tager til
              Irland med det samme!

Tim nikker, - og Jafet giver ham saa forskellige Instruk-
ser. - Afblænding.

941.

V Kapitel.

Der handler om vor Helts
Eventyr i Irland. Han
møder gamle Bekendte,
men fornægter en af dem.

(En gammel Kro i Nærheden af et Udskibningssted) Jafet
er uden at opleve noget sluppet gennem England og over
Kanalen. Nu skal han med Postvognen videre. - Uden for
Kroen holder Postvognen parat til at køre. Jafet og en
anden Rejsende kommer ud fra Kroen og sætter sig ind i
Vognen.

942.

(I Postvognen) Paa det ene Sæde - i hver sin Krog - sid-
der to Herrer. Han, der sidder længst tilbage, har bredt
et Lommetørklæde over sit Hoved og snorker trygt. Han er
klædt i Kvækerdragt. - Den anden Herre sidder skjult bag
den Avis, han læser i. - Den Rejsende, der kom sammen med

Jafet, sætter sig paa det andet Sæde i det fjerneste Hjørne. Jafet anbringer sig i den forreste Krog, - ser med et svagt Smil mod sine Rejsefæller: - De virker ikke meget oplivende!

943.

(Vej foran Kroen) Postvognen sætter sig i Bevægelse.

944.

(I Postvognen) Jafet undertrykker en let Gaben, - men straks efter er den avislæsende Herre færdig med sine Studier, - og man ser nu, at det er en Mand, vi her truffet før. - Jafet stirrer overrasket paa ham, - men søger saa at skjule sin Forbavselse.

945.

Tekst: Jafet begyndte at blive urolig. Manden var jo den Agent, som Matteo havde forhandlet med, og som rimeligvis stod i Melchior's Sold...

(Jafets Ansigt) Han stirrer over mod sin Genbo og har svært ved at betvinge sin Angst og Uro.

946.

(I Postvognen) Agenten - M'Dermott - ser over mod Jafet, nikker forekommende til ham og siger saa, idet han rækker ham Avisen:

Tekst: Det lader til, at der atter er ved at blive Uroligheder og Oprør herovre i Irland.

Og han peger ned mod en Notits i Avisen. Jafet læser Notitsen, (i hvilken der staar, at "de hvide Dreng" - de oprørske irske Katolikker er ved at rejse sig, og at visse Egne er farlige at færdes i. Det er navnlig mod Skatterne og Tiandebetalingen, der protesteres)

947.

(Nærb. af Jafet) Han læser Notitsen, - veksler et Par Ord med sin Genbo og kaster saa igen et Blik i Avisen, hvor en Notits fanger hans Opmærksomhed:

Avistekst:

Ligfund i Themsen.

Tidligt i Morges er der i Themsen fundet Liget af en ung, velklædt Mandsperson. Den Døde, paa hvem der ingen Papirer fandtes, har gjensynlig først været Genstand for et Overfald og var omtrent blevet kvalt, inden han blev kastet i Floden. Ved 10 1/2 Tiden i Aftes havde da ogsaa to Natvægttere set, at....

Jafet bliver straks eftertænkksom, - men saa slaar han det hen.... Den Historie kan selvfølgelig ikke komme ham ved!

948.

(I Postvognen) Han giver med Tak M'Dermott Avisen tilbage og veksler saa nogle ligegyldige Ord med Agenten.

949.

(Daarlig Landevej i kuperet Terrain) Postvognen ruller fremefter, - men det gaar med Bums og Stød. Vejen er meget ujævn.

950.

(I Postvognen) Kvækeren, der sover med Lommetørklædet over Hovedet, kastes - paa Grund af Vognens uregelmæssige Bevægelser ned ad Sædet, - Tørklædet glider af ham, og man ser, at Manden ikke er nogen anden end vor gamle Ven; Mr. Cophagus. - Jafet stirrer overrasket paa ham.

951.

(Jafets Ansigt) Hans Ansigt røber hans Glæde ved Gensynet, og han skal netop til at kalde Apotekerens ved Navn, da han bliver klar over det ukloge ~~id~~et, - ser mod Agenten- og lægger saa atter sit Ansigt i ligegyldige Folder.

952.

(I Postvognen) Cophagus sanler sig op igen og kommer med nogle undskyldende Bemærkninger om den Forstyrrelse, han har lavet. Saa faar han Øje paa Jafet, stirrer paa ham, som saa han et Genfærd. Han pudser sine Brillor, bøjer sig saa frem mod Jafet og siger glædestraalende:

Tekst: Jafet Newland min Sandten.... samme Næse,
samme Øjne.... Apotek i Smithfield.... gal
Ko og saa fort videre!

Jafet benægter ganske roligt Bekendtskabet.

953.

(M'Dermotts Ansiet) Han er meget interesseret i, hvad der foregaar, og betræfter forskende Jafet.

954.

(I Postvognen) Cophagus vil ikke tro, at han ~~var~~ taget fejl, - men da Jafet smilende og hovedrystende bliver ved med at hævde, at han har gjort det, lader den forhenværende Apoteker sig stille tilfreds, kommer med en Mængde Undskyldninger og falder tilbage i sit Hjørne.

955.

(Foran Kro Nr 2) Postvognen ruller ind i Billedet - og standser. Jafet staar ud af Vognen, - og efter ham følger Apotekeren, der faar sin Bagage og øjensynlig ikke skal længere. Han vender sig mod Jafet.

956.

(Nærb. ved Vognen) Cophagus tager bukkende Hatten af, - kommer med mange Undskyldninger og slutter med at sige:

Tekst: Undskyld Fejltagelsen. Forbløffende Lighed...
skal ikke længere... gammel Tante død... ordne
Boet og arve det hele... altsammen meget
godt... og saa fort videre!

Og med et sidste Buk forsvinder han.

957.

(Uden for Kro Nr 2) Apotekeren skynder sig ind i Kroen. Jafet stirrer efter ham, og da det lader til, at de to andre Passagerer bliver i Vognen, gaar Jafet ogsaa ind i Kroen. - Kusken er ogsaa staaet af. M'Dermott kaster et spejdende Blik ud af Vognen.

958.

(Lille Stue i Kroen) Cophagus er ved at hænge sit Tøj fra

sig... Jafet lukker Døren op, nikker glad smilende til den overraskede Cophagus, lukker saa Døren og kaster sig i sin gamle Principals Arme.

959.

(Nærb. af Cophagus og Jafet) Jafet siger:

Tekst: Jeg blev jo nødt til at fornægte Dem... for der var en Mand, der nødigt maatte vide mit Navn!

Apotekeren nikker og klapper saa smaasnakkende sin forhenværende Lurline paa Haaret.

960.

(Nærb. ved Døren) Døren listes op, og M'Dermott kommer til Syne.... Et ondt Smil spiller om hans Læber, da han faar Øje paa de to... Nu har han Vished!

961.

(Den lille Stue) Jafet og Cophagus vender sig mod Døren. M'Dermott kommer med en ligegyldig Undskyldning og trækker sig saa tilbage. - Jafet ser efter ham og vender sig saa mod Cophagus og siger:

Tekst: Det var da højst uheldigt... For det var den Mand, der ikke maatte faa mit Navn at vide!

Den brave Apoteker bliver næsten lige saa ulykkelig som sin unge Ven.

962.

(Uden for Kro Nr 2) M'Dermott kommer ud, - grunder et Øjeblik og giver saa Kromanden nogle Penge og en Ordre. Kromanden vimser ydmyg og geschäftig af Sted.

963.

(Det lille Værelse i Kroen) Jafet friger sig for de bange Anelser, peger mod Cophagus' Kvækerdragt og udsperger ham.... Apotekeren forklarer henrykt:

Tekst: Apoteker igen... i Reading... blevet Kvæker og gift med Anna Temple, du husker... Idel Lykke.... Søster Susanne bor hos os... taler tit om dig... snart komme paa Besøg... og

saa fort videre...

Jafet er stærkt interesseret, og Cophagus fortæller gerne.

964.

(Uden for Kro Nr 2) Værten kommer med en Hest, - M'Dermott svinger sig op paa den og galoperer bort.

965.

(Det lille Værelse i Kroen) Jafet lytter og farer hen til Vinduet. Cophagus følger efter ham. De ser:

966.

(Vejen fra Kroen) M'Dermott galoperer bort.

967.

(Kroværelset. Ved Vinduet) Jafets Angst og Uro vokser. - Det aner han, at der forestaar skæbnesvangre Begivenheder.

968.

(Uden for Kroen. Paa Postvoegen). Kusken tager Hornet for Munden og trutter Afgang.

969.

(Det lille Værelse i Kroen) Jafet tager hurtigt, men kærligt Afsked med Apotekeren og skynder sig ud.... Cophagus tripper bagefter.

970.

(Uden for Kro Nr 2) Jafet ud, - sætter sig ind i Postvoegen, der kører. - Cophagus kommer frem i Kroderen.

971.

(Nærb. af Cophagus i Kroderen) Han ser efter Voegen, vinker - og falder Taarer af lutter Rørelse - Afblanding.

972.

VI Kapitel.

I hvilket Uvejret og Stormen raser, og vor Helt faar Grund til at tro, at han har naaet sin sidste Station.

(Vej gennem øde Landskab) Aften. Det stormer og regner -

og Kusken maa piske paa Hestene for at faa Postvognen frem.

- Den forsvinder ud af Billedets Forgrund.

973.

(Foran en faldefærdig Røverkro) Postvognen kommer og standser. - Jafet staar ud - og kæmper sig med sin Vadsæk i Haanden mod Stormen hen til Krodzøren.

974.

(Skummel Krostue i Halvmørke) Stuen oplyses kun svagt af Skåret fra den store Kamin, foran hvilkken der sidder en noget skummel Person. Han stirrer interesseret paa Jafet, da denne kommer ind. Den trivelige og godmodigt udseende Værtinde gaar hen til ham og hjælper ham af med hans dyngvaade Kappe. Den skumle Person trækker sig tilbage i Stuen, og Jafet gaar nu hen til Kaminen og varmer Hænderne.

975.

(Nærb. af Værtinden og den skumle Person) Han hvisker noget til hende og peger hen mod Jafet. Værtinden lader til at være noget betænkkelig.

976.

(Krostuen) En ung, sød Pige kommer ind. Det er Værtindens Datter. Moderen gaar hen til hende og hvisker noget. Den unge Pige nikker, - tager en Armstage med flere Lys og tænder dem.

977.

(Nærb. af den unge Pige) ~~Hun hedder Kathleen....~~ Hun tænder Lysene, og i deres Skær ser man, hvilken smuk og blomstrende Skønhed hun er.

978.

(Krostuen) Den unge Pige tager Armstagen i Haanden og betyder Jafet, at han skal følge med hende. - Værtinden lukker Døren efter dem.

979.

(Lille, uhyggeligt Værelse) Kathleen og Jafet ind. Hun sætter Lysat paa Bordet, - eriber Tørvekassen, der staar ved den lille Kamin, og gaar ud for at fylde den. - Jafet ser sig omkring - og er alt andet end hyggelig til Mode. - Han vender sig mod Vinduet.

980.

(Nærb. af det lille Vindu) Regnen plasker mod det og er lige ved at slaa Ruden ind.

981.

(Det lille Værelse) Jafet forsøger at bekæmpe sin rimeligvis latterlige Frygt og gaar hen til Vinduet. Han ser:

982.

(Vejen foran Kroen, - set fra Vinduet) En Mand har fat i Bidslet paa en af Hestene og "vender" Vognen. - Kusken, der sidder paa Bukken, kører bort i samme Retning, han kom.

983.

(Det lille Værelse. Nærb. ved Vinduet) Jafet undrer sig over, hvorfor Kusken skal køre tilbage i det frygtelige Vejr.... Skal der ske noget, - der ikke maa være Vidner til??

984.

(Det lille Værelse) Jafet gaar bort fra Vinduet og sætter sig eftertænkstomt paa Kanten af det Bord, der staar ved Væggen ind til Krostuen.

985.

(Krostuen. Foran Kaminen) Kathleen er ved at fylde Tørv fra den store Kasse over i sin. Hun ser op mod Moderen og den skumle Mand, der staar i Nærheden af Kaminen, og retter nogle Spørgsmaal til dem. Manden siger vredt:

Tekst: M'Dermott har selv sagt det.... Fyren er Prokurator og Skatteopkræver, og Bønderne her er ikke til Sinds at afgive

deres Kvæg....

986.

(Den lille Stue. Nærb. af Jafet) Han bliver opmærksom paa Samtalen ved Siden af og lytter anspændt.

987.

(Krostuen. Ved Kaminen) Kathleen vil ikke rigtig tro paa Mandens Forklaring, - men han fortsætter halstarrig:

Tekst: Han skal "ordnes" i Nat, inden han faar Soldater til Hjælp... Det er din egen Kæreste, Corny O'Toole, og hans Broder, der fører an!

988.

(Det lille Værelse. Nærb. af Jafet) Hans Ansigtstudtryk bliver mærkt... De vil altsaa tage hans Liv.... Men hvorfor? ... Er det Melchior, der driver sit Spil?...

989.

(Krostuen) Kathleen skal netop til at fjerne sig med sin Brændekurv, - da Døren til Vejen rives op.

990.

(Nærb. ved Døren) En ung Mand, - Corny O'Toole, - Kathleen's Kæreste træder ind. Regn og Slud staar ind i Stuen, og Manden har svært ved at presse Døren i igen. Han tager sin vaade Hue i Haanden og vrider den.

991.

(Krostuen) Corny træder nærmere, vil tage Kathleen under Hagen og kysse hende, - men hun forhindre det og siger:

Tekst: Jeg ved godt, det er Grevens Ordre.... men jeg kan alligevel ikke li' det, I har for... Jeg synes slet ikke, den Mand ligner en Skatteopkræver!

Corny ler ad hende, - men hun gør sig fri og gaar med Tørvekassen.

992.

(Det lille Værelse) Kathleen ind, kigger stjaalent til Jafet og begynder at lægge Tørv og Brænde til Rette i Kaminen.

993.

(Krostuen) Corny og den skumle Person træffer visse Aftaler, - og den unge Mand siger saa til Værtinden:

Tekst: Om en Time sker det... seer nu for, at han snart gaar i Seng!

Den gamle Kone nikker uden Begejstring, og de to Mænd gaar saa ud i Regnen og Uvejret.

994.

(Det lille Værelse) Kathleen har faaet det til at brænde i Kaminen.... Jafet ser paa hende - og gaar saa hen til Kaminen, læner sin ene Arm mod dens Kant og taler til hende.

995.

(Det lille Værelse. Nærb. ved Kaminen) Jafet retter nogle Spørgsmaal til den unge Pige, som ser op paa ham og villigt tilfredsstiller hans Nysgerrighed.

996.
Tekst: Han fik at vide, at det nærliggende Gods - Mount Castle - nu ejedes af en Grev Henry de Clare, der overtog det, da hans barnløse Eroder døde ved et Ulykkestilfælde et halvt Aar tidligere....

(Jafets Ansigt) Han lytter dybt interesseret til Kathleens Forklaring.... Han begynder at se Løsningen paa Mysteriet og nikker forstaaende. - Saa siger han:

Tekst: Den tidligere Ejer - Eroderen - har han ikke haft en lille Datter, der er blevet stjaalet, eller....

997.

(Nærb. ved Kaminen) Kathleen ryster paa Hovedet, - men saa kommer hun i Tanker om noget og siger ivrigt:

Tekst: Jo... de havde en lille Pige... Cecilie... der druknede.... Liget blev ganske vist aldrig fundet... Mor var hendes Anne....

Jafet nikker... Nu er det hele jonklart.... Han tager Fløts Halskæde frem og pækker den ud.

998.

(Nærb. ved Døren) Døren aabnes, og Værtinden kommer ind med nogle Læner paa Armen... Hun standser i Døren, - stirrer med aaben Mund hen mod Jafet og udbryder:

Tekst: Kæden!.... Myladys Halskæde!

999.

(Det lille Værelse) Kathleen og Jafet vender sig, men i det samme styrter den gamle Kone hen til Jafet - og peger altereret mod Fletas Halskæde....

1000.

(Ved Kaminen) Jafet forklarer rodtigt:

Tekst: Den lille Pige... Deres Frues Datter, som De har begravet som død, lever endnu og staar under min Varetægt.... Jeg er ikke Skatteopkræver - men jeg er kommen for at opklare den Hemmelighed, der vedrører den lille Pige...

Baade Kathleen og Moderen er dybt rystede. Den gamle Kone presser Halskæden mod sine Læber, - og Jafet fortæller videre.... Afblænding.

1001.

(I en Slugt eller Hulvej) Corny og den skumle Person staar og venter. Formummede Skikkelser strømmer til fra alle Sider. M'Dermott kommer sprængende, - rider hen til Corny.

1002.

(Nærb. af M'Dermott og Corny) Agenten giver Corny visse Ordre.

1003.

(I Slugten) Agenten rider bort igen. - Efter Cornys Ordre sniger Flokken sig bort... op ad Skrænterne og hen over Marken.

1004.

(Det lille Værelse. Ved Kaminen) Den gamle Kone kysser ærbødigt Jafets Haand og siger:

Tekst: Det er for sent at flygte... men jeg skal forsøge at redde Dem paa anden Maade... for lille Cecilies Skyld!

1005.

(Det lille Værelse) Den gamle Kone riber Lyset og betyder Jafet og Kathleen, at de skal følge efter hende. - Alle tre ud.

1006.

(Lille Gang med et Par Døre paa hver Side) I Baggr. en Mellemting mellem en Trappe og en Stige, der fører op ovenpaa. ... De tre kommer... Den gamle Kone aabner en Dør og betyder Jafet, at han skal gaa ind. - Den gamle Kone vender sig mod Datteren.

1007.

(Nærb. af Moder og Datter) Moderen hvisker noget til den unge Pige, - der rødmende protesterer. Men den gamle Kone siger bestemt:

Tekst: Naar din Mor siger det, er der ikke noget ondt i det!

Kathleen samtykker saa forlegen.

1008.

(Den lille Gang) Kathleen forsvinder op ad Trappen, - og Moderen gaar ind til Jafet.

1009.

(Lille Gæsteværelse med Seng, tarveligt, men propert) Den gamle Kone ind til Jafet, sætter Lyset fra sig, - siger nogle opmuntrende Ord og lader ham saa ene. - Jafet aabner sin Vædsak og tager sine Pistoler ud.

1010.

(Uden for Kroen) De fornummede Skikkelser omringer Kroen. ... De fleste af dem er bevæbnede.

1011.

(Det lille Gæsteværelse. Nærb. af Jafet) Han lader Pisto-

De første 6 Billeder er Præsentationsbilleder, der skal bruges til at støtte de nødvendige forklarende Tekster: Alle Billederne toner frem og toner bort.

1012.

(Præsentationsbilleder af Jafet i "moderne" Tøj)

1013.

(Præsentationsbilleder af Cophagus og Tim)

1014.

(Præsentationsbilleder af Lord Windermear)

1015.

(Præsentationsbilleder af William Atkins)

1016.

(Præsentationsbilleder af Melchior og Nattée)

1017.

(Præsentationsbilleder af Fleta i "moderne" Tøj)

Herefter gentages nogle faa af de Billeder, der sluttede Del III.

1018.

I Kapitel.

I hvilket vor Helt ikke har noget Haab om at staa levende op den næste Morgen og derfor griber til det sidste Middel - at gaa i Seng.

(Foran den gamle "Røverkro") De formummede Skikkelser sniger sig helt hen til Døren.

1019.

(Nærb. ved Yderdøren) De arbejder paa at sprænge Døren.

1020.

(Det lille Gæste-Soveværelse) Jafet lytter, - bider Tænderne sammen - og presser Hænderne fast om Pistolerne.

I det samme aabnes Døren, - Jafet rejser sig og hæver den ene Pistol - men sænker den igen med et svagt Smil, da han ser, at det kun er Værtinden, der - i Natdragt - kommer ind. Den gamle Kone hvisker noget til ham, - lukker det lille Vindue op, griber Lysestagen og betyder Jafet, at han skal følge hende. De gaar.

1021.

(Gangen) De kommer ud fra Jafets Værelse og sniger sig op ad Loftstrappen.

1022.

(Loftet, - paa hvilket der er indrettet et Par Kamre)
Den gamle Kone op med Lyset i Haanden - og efterfulgt af Jafet. - Hun aabner Døren til et af Kamrene.

1023.

(Kathleens Værelse) Den unge Pige sidder - halvt afklædt - paa sin Seng, da Moderen træder ind med Jafet. Kathleen rødmer og dækker sit Bryst bag sine hvide Arme, - Moderen gaar hen og hvisker noget til hende. Kathleen svarer intet, men begynder at græde. - Moderen slaar Dynen op og betyder Jafet, at han skal krybe ned i Bunden af Sengen - nærmest Væggen. - Men han ryster paa Hovedet....Nej, han vil ikke købe sin Frihed paa Bekostning af den unge Piges Undseelse.. Pludselig farer alle 3 lyttende sammen.

1024.

(Uden for Kroen. Ved Yderdøren) Angriberne er ved at slaa Døren ind, - og den giver sig ynkelig.

1025.

(Kathleens Værelse) De 3 staar et Øjeblik tavse, - saa vender Jafet sig og vil gaa ud af Værelset, - men i det samme rejser Kathleen sig.

De første 6 Billeder er Præsentationsbilleder, der skal bruges til at støtte de nødvendige forklarende Tekster: Alle Billederne toner frem og toner bort.

1012.

(Præsentationsbilleder af Jafet i "moderne" Tøj)

1013.

(Præsentationsbilleder af Cophagus og Tim)

1014.

(Præsentationsbilleder af Lord Windermear)

1015.

(Præsentationsbilleder af William Atkins)

1016.

(Præsentationsbilleder af Melchior og Nattée)

1017.

(Præsentationsbilleder af Fleta i "moderne" Tøj)

Herefter gentages nogle faa af de Billeder, der sluttede Del III.

1018.

I Kapitel.

I hvilket vor Helt ikke har noget Haab om at staa levende op den næste Morgen og derfor griber til det sidste Middel - at gaa i Seng.

(Foran den gamle "Røverkro") De formummede Skikkelser sniger sig helt hen til Døren.

1019.

(Nærb. ved Yderdøren) De arbejder paa at sprænge Døren.

1020.

(Det lille Gæste-Soveværelse) Jafet lytter, - bider Tænderne sammen - og presser Hænderne fast om Pistolerne.

I det samme aabnes Døren, - Jafet rejser sig og hæver den ene Pistol - men sænker den igen med et svagt Smil, da han ser, at det kun er Værtinden, der - i Natdragt - kommer ind. Den gamle Kone hvisker noget til ham, - lukker det lille Vindue op, griber Lysestagen og betyder Jafet, at han skal følge hende. De gaar.

1021.

(Gangen) De kommer ud fra Jafets Værelse og sniger sig op ad Loftstrappen.

1022.

(Loftet, - paa hvilket der er indrettet et Par Kamre)
Den gamle Kone op med Lyset i Haanden - og efterfulgt af Jafet. - Hun aabner Døren til et af Kamrene.

1023.

(Kathleens Værelse) Den unge Pige sidder - halvt afklædt - paa sin Seng, da Moderen træder ind med Jafet. Kathleen rødmer og dækker sit Bryst bag sine hvide Arme, - Moderen gaar hen og hvisker noget til hende. Kathleen svarer intet, men begynder at græde. - Moderen slaar Dynen op og betyder Jafet, at han skal krybe ned i Bunden af Sengen - nærmest Væggen. - Men han ryster paa Hovedet....Nej, han vil ikke købe sin Frihed paa Bekostning af den unge Piges Undseelse.. Pludselig farer alle 3 lyttende sammen.

1024.

(Uden for Kroen. Ved Yderdøren) Angriberne er ved at slaa Døren ind, - og den giver sig ynkelig.

1025.

(Kathleens Værelse) De 3 staar et Øjeblik tavse, - saa vender Jafet sig og vil gaa ud af Værelset, - men i det samme rejser Kathleen sig.

1026.

(Nærb. af Kathleen) Hun strækker Armene frem mod

Jafet og siger bedende:

Tekst: De maa ikke gaa...jeg bønfalder Dem....
Moder har Ret...og jeg føler, jeg kan
stole paa Dem!

Hun græder ikke mere, - men forsøger endda at give
Jafet et opmuntrende Smil.

1027.

(Kathleens Værelse) Jafet betænker sig et Øjeblik, -
gaar saa hen til Sengen, kysser ærbødigt den unge Pi=
ges Haand og skjuler sig saa i Sengen. Moderen arran=
gerer Dynen over ham og skynder sig ud efter at have
sendt Datteren, der bliver siddende paa Sengekanten, et
opmuntrende Nik.

1028.

(Krostuen. Ved Yderdøren) Den sprænges, og Mændene væl=
ter ind.

1029.

(Krostuen) Mændene ind, - faar tændt nogle Lys - og
skal netop til at gennemsege Huset, da Værtinden kom=
mer til Syne i Døren.

1030.

(Nærb. ved Døren) Hun vil forhindre, at Mændene kom=
mer videre, - men en af dem, - en ældre Mand - siger
barsk:

Tekst: Vi lader os ikke standse!...Vi vil ha'
Tiendetagerens Blod!

og de presser sig frem forbi hende. Blandt Mændene gen=
kender man den unge Corny.

1031.

(Gangen) Mændene kommer, - spreder sig over de for=

skellige Værelser for at undersøge dem. Corny og en Del andre aabner Døren til Jafets Soveværelse og stormer ind.

1032.

(Jafets Gæste-Soveværelse) Mændene ind, - finder Værelset tomt, - Corny opdager, at Vinduet staar aabent og gør de andre opmærksom paa det. - Men den ældre Mand - hans Fader - siger med Haanlatter:

Tekst: Nej, Fyren er her i Huset, - det er jeg sikker paa, og hver Krog skal gennemstøves.

Mændene skynder sig ud.

1033.

(Gangen) Værtinden gaar op ad Loftsstigen, - og Mændene stormer efter.

1034.

(Loftet) Den gamle Kone stiller sig foran Døren til Datterens Værelse. - Mændene giver sig til at undersøge Loftet og Smaakamrene.

1035.

(Kathleens Værelse) Jafet kiger frem af sit Skjul, og han og Kathleen lytter anspændt. - Den unge Pige betyder ham nervøst, at han skal skjule sig igen - og sætter sig nu selv op i Sengen.

1036.

(Loftet) Mændenes Undersøgelse har været resultatløs, - og de gaar nu hen til Døren til Kathleens Værelse. - Men Moderen spærrer Armene ud og forhindrer dem i at komme ind.

1037.

(Nærb. af Moderen) Hun ser foragteligt paa Mændene og siger haanligt:

Tekst: En smuk Bedrift at trænge sig ind i en uskyldig Piges Sengeskammer...Og, Corny O'Toole, hvordan tror du, Kathleen vil stille sig over for dig efter en saadan Behandling.

1038.

(Loftet. Foran Døren) Corny sænker brødebetyngtet Hovedet, - og da hans Kammerater stadig presser paa, skubber han dem tilbage og foreholder dem det urigtige i deres Optræden....Men de Sammensvorne vil ikke lade sig overtale, og nogle af dem vil holde Corny fast, medens de andre saa skal trænge ind. Kathleens Moder ser det farlige i Situationen, gaar derfor frem og siger:

Tekst: Lad da Corny undersøge min Datters Værelse!....Saa faar I jeres Ønske opfyldt, og Kathleens Rygte bliver saa nogenlunde skaanet!

Mændene nikker samtykkende, og den gamle Kone lader Corny passere.- De andre viger tilbage.

1039.

(Kathleens Værelse) Kathleen sidder op i Sengen, da Moderen og Corny kommer ind og lukker Døren efter sig. Den unge Pige dækker sig skamfuld til med Lagenet, - hendes Kæreste fremstammer en forvirret Undskyldning og undersøger Værelset, - men hans Blik forlader dog ikke hans smukke Fæstemø. - Saa nikker han til den gamle Kone: - Han er nu klar over, at der ingen er derinde, - vender sig saa mod Kathleen, ser forelsket og betaget paa hende, og i Stedet for at gaa ud af Døren, som Moderen har aabnet for ham, springer han hen til Kæresten. Den unge Pige rejser sig forskrækket helt op i Sengen.

1040.

(Nærb. ved Sengen) Kathleen bøjer sig halvt ud af Sengen, for at han ikke skal komme til at føle Jafet, -

lader ham omfavne og kysse sig - og skyder ham saa blidt, men bestemt fra sig.

1041.

(Kathleens Værelse) Corny forlader tøvende Værelset og lukker Døren efter sig.

1042.

(Loftet) Corny kommer ud fra Kærestens Værelse, forklarer Vennerne, at deres Mistanke har været ganske ugrundet, - og Banden begynder saa Nedstigningen.

1043.

(Kathleens Værelse) Jafet skubber Sengeklæderne til Side, - springer ud af Sengen, smiler taknemmelig til Kathleen, der dækker sig til med Lagenet - og gaar saa hen til Døren og lytter.

1044.

(Uden for Kroen) Mændene kommer diskuterende ud, - spredes i forskellige Retninger, - og den gamle Kone lukker den mishandlede Dør efter dem.

1045.

(Kathleens Værelse) Jafet vender sig fra Døren og fortæller Kathleen, at Faren øjensynlig er drevet over. Hun smiler glad. - Jafet gaar hen til Kathleen, tager nogle Guldstykker frem og giver hende.

1046.

(Nærb. ved Sengen) Han tager saa hendes ene Haand og siger: Tekst: De har reddet mit Liv, Kathleen, og jeg vil aldrig glemme Dem!...De er en god, lille Pige, og Corny O'Toole vil blive en lykkelig Mand!

Han kysser hendes Haand, - og da han ser, der kommer Taarer i hendes Øjne, kysser han ogsaa hendes Mund, og hun gør ikke Modstand. - Saa trykker han endnu en Gang

hendes Hænd - og gaar saa fra hende.

1047.

(Kathleens Værelse) Han skal netop til at forlade Værelset, da Moderen kommer ind og fortæller, at Banen er fri. - Efter et sidste Nik til Kathleen gaar han - sammen med Moderen.

1048.

(Nærb. af Kathleen) Kathleen ser efter ham - og ved ikke rigtig, om hun skal le eller græde. Hun sukker dybt og presser Hænderne mod sit urolige Hjerte.

1049.

(Jafets Gæste-Soveværelse) Den gamle Kone og Jafet ind. Han siger:

Tekst: Jeg tror, det er klogest, jeg søger hen til den nærmeste Poststation...Men jeg kommer igen engang og henter min Vadsæk!

Den Gamle nikker, - Jafet trykker varmt hendes Hænder - og svinger sig saa ud ad Vinduet, der jo staar aabent.

1050.

(Ved Bagsiden af Kroen) Jafet springer ned fra Vinduet - og sniger sig bort i Natten. - Vejret er ikke saa slemt som før, og Maanen er ved at komme frem mellem Skyerne.

1051.

(Øde, - kuperet Terrain) Jafet kommer ind i Billedet, kaster et undersøgende Blik omkring sig, tager Pistolen i Haanden og gaar videre. - skraat hen mod Billedets Baggr. -

1052.

(Ved en Forhøjning i Terrainet) To skulende Ansigter dukker op over Forhøjningen. De tilhører to af de mest

blodtørstige af "Banden", - veksler et forstaaende Blik - og forsvinder saa igen.

1053.

(Ved en Bæk eller et Aaløb) Jafet kommer gaaende fra Billedets Forgrund og ned mod Aaen - De to Mænd, der havde faaet Øje paa ham, følger krybende efter ham, - dækker sig bag Ujævnheder i Terrainet, saa snart Jafet ser sig tilbage.

1054.

(Foran Aaen) Jafet vader over Aaen, - en af Mændene sniger sig efter ham, løfter Geværkolben og hugger den mod hans Hoved.

1055.

(Stemningsbillede. Skytung Himmel) Mørke Skyer glider hen over Maanen - og dækker den...Billedet bliver efterhaanden helt mørkt.

1056.

II Kapitel.

I hvilket vi træffer vor Helt under Jorden - men dog hverken død eller begravet.

(Tom Vinkælder) Billedet blændes langsomt op. Den skumle, fugtige Kælder, hvis Gulv, Loft og Vægge er Sten, faar sit sparsomme Lys fra to smaa, tilgitrede Vinduer, der sidder højt oppe. - Paa et Halmknippe - der, bortset fra nogle Stativer til Vinankre, udgør Rummets hele Udstyr - ligger Jafet bevidstløs.

1057.

(Ved Halmknippet) Jafets Bevidsthed vender tilbage. Han støtter sig paa Albuen, tager sig til sit smertende Baghoved, hvis Haar er klæbrigt af Blod, og ømmer sig. - Han skubber sig om paa Knippet for at faa et

hendes Haend - og gaar saa fra hende.

1047.

(Kathleens Varelse) Han skal netop til at forlade Varelset, da Moderen kommer ind og fortæller, at Banen er fri. - Efter et sidste Nik til Kathleen gaar han - sammen med Moderen.

1048.

(Nærb. af Kathleen) Kathleen ser efter ham - og ved ikke rigtig, om hun skal le eller græde. Hun sukker dybt og presser Hænderne mod sit urolige Hjerte.

1049.

(Jafets Gæste-Sovevarelse) Den gamle Kone og Jafet ind. Han siger:

Tekst: Jeg tror, det er klogest, jeg søger hen til den nærmeste Poststation...Men jeg kommer igen engang og henter min Vadsæk!

Den Gamle nikker, - Jafet trykker varmt hendes Hænder - og svinger sig saa ud ad Vinduet, der jo staar aabent.

1050.

(Ved Bagsiden af Kroen) Jafet springer ned fra Vinduet - og sniger sig bort i Natten. - Vejret er ikke saa slæmt som før, og Maanen er ved at komme frem mellem Skyerne.

1051.

(Øde, - kuperet Terrain) Jafet kommer ind i Billedet, kaster et undersøgende Blik omkring sig, tager Pistolen i Haanden og gaar videre. - skraat hen mod Billedets Baggr. -

1052.

(Ved en Forhøjning i Terrainet) To skulende Ansigter dukker op over Forhøjningen. De tilhører to af de mest

blodtørstige af "Banden", - veksler et forstaaende Blik - og forsvinder saa igen.

1053.

(Ved en Bæk eller et Aaløb) Jafet kommer gaaende fra Billedets Forgrund og ned mod Aaen - De to Mænd, der havde faaet Øje paa ham, følger krybende efter ham, - dækker sig bag Ujævnheder i Terrainet, saa snart Jafet ser sig tilbage.

1054.

(Foran Aaen) Jafet vader over Aaen, - en af Mændene sniger sig efter ham, løfter Geværkolben og hugger den mod hans Hoved.

1055.

(Stemningsbillede. Skytung Himmel) Mørke Skyer glider hen over Maanen - og dækker den...Billedet bliver efterhaanden helt mørkt.

1056.

II Kapitel.

I hvilket vi træffer vor Helt under Jorden - men dog hverken død eller begravet.

(Tom Vinkælder) Billedet blændes langsomt op. Den skumle, fugtige Kælder, hvis Gulv, Loft og Vægge er Sten, faar sit sparsomme Lys fra to smaa, tilgitrede Vinduer, der sidder højt oppe. - Paa et Halmknippe - der, bortset fra nogle Stativer til Vinankre, udgør Rummets hele Udstyr - ligger Jafet bevidstløs.

1057.

(Ved Halmknippet) Jafets Bevidsthed vender tilbage. Han støtter sig paa Albuen, tager sig til sit smertende Baghoved, hvis Haar er klæbrigt af Blod, og ømmer sig. - Han skubber sig om paa Knippet for at faa et

Overblik over Lokalteterne.

1058

(Nærb. af Døren) Der er et lille, rundt Kighul i Døren. Beg dette kommer et spejdende Øje til Syne for straks efter at forsvinde igen.

1059.

(Ved Halmknippet) Jafet ser sig om, - faar Øje paa noget. Han ser:

1060.

(I en Krog) Nogle fede, modbydelige Rotter holder deres Indtog gennem en Afløbsrende, der munder ud her.

1061.

(Ved Halmknippet) Jafet gysor, - kyler med alle Tegn paa Væmmelse noget efter Rotterne - og rejser sig saa besværligt.

1062.

(Kælderrummet) Han foretager en lille Rekognosceringstur i Lokalet - og opdager snart, at det ser haabløst ud det hele. Pludselig standser han og lytter.

1063.

(Kældergang) Den oplyses delvis af nogle osende Fakler. - En skummel Fyr staar paa Vagt uden for Døren stættet til sin Bøsse. Da Billedet aabnes, kommer netop en anden Vagtpost, fulgt af en Zigeuner (Melchior), der har en Armstage i Haanden, og en gammel Kone med en Kurv. - Melchior giver den gamle Kone Ordre til at vente og lader saa en af Vagterne aabne Døren til Fan-gecellen.

1064.

(Kælderrummet) Jafet stirrer hen mod Døren, ind ad hvilken Zigeuneren træder. Døren falder til efter ham, -

og han bliver staaende lige indenfor.

1065.

(Nærb. af Melchior) Lysskæret falder paa hans Ansigt - og først nu genkender man ham. - Han nikker spodsk smilende til Jafet og siger:

Tekst: Vel mødt igen, Jafet!

1066.

(Nærb. af Jafet) Han støtter sig tungt op mod Muren, bider Læberne sammen og ser trodsigt paa Melchior.

1067.

(Nærb. af Melchior) Han betragter forskende Fangen og siger saa indtrængende:

Tekst: Jeg kommer med Bud fra Sir Henry, - den Mand, der nu raader over Deres Skæbne, som han længe har raadet over min!....

Overgiv Fleta til ham, og De er fri.

1068.

(Jafets Ansigt) Han ryster benægtende paa Hovedet.

1069.

(Nærb. af Melchior) Hans Ansigt bliver mørkt - og han gentager indtrængende sin Anmodning.

1070.

(Kælderrummet) Jafet gaar roligt hen til Melchior, - bliver staaende over for ham, ser fast paa ham og siger:

Tekst: Spar Deres Ord!...Jeg ved mere, end De tror...og jeg helmer ikke, før Retfærdigheden er sket Fyldest!

1071.

(Nærb. af Melchior og Jafet) Jafet slutter sin dunkle Udtalelse - og konstaterer tilfreds, at den gør et vist Indtryk paa den anden. Men Melchior faar hurtigt lagt sit Ansigt i rolige Folder, - ler spottende og siger:

Tekst: De har altid haft en livlig Fantasi, Jafet!...Men De skal faa Tid at betænke Dem.

...For min Herre slipper Dem ikke,
før De bøjer Dem for hans Vilje!

Zigeunerens Trusel gør intet Indtryk paa Jafet, - og Melchior vender sig saa mod Døren.

1072.

(Kælderrummet) Melchior dunker paa Døren, og den aabnes. Paa hans Bud kommer den gamle Kone ind med Kurven, der indeholder Fødevarer, sætter den fra sig og gaar igen. - Melchior kommer med en Advarsel endnu til Jafet - og gaar ogsaa efterladende ham Lyset.

1073.

(Kældergangen) Melchior ud, - giver en Ordre til Vagtposterne, der er uhyre servile, og gaar saa.

1074.

(Kælderrummet) Jafet tager Kurven og Lyset og sætter sig ned paa Halmknippet.

1075.

(Paa Halmknippet) Han undersøger Kurvens Indhold; - der er baade Brød og Kød og en lille Flaske Vin, - saa sætter han den fra sig og falder i Tanker.

1076.

(Nærb. af Kurven) En fed Rotte entrer op i Kurven.

1077.

(Nærb. af Jafet) Han kaster et Blik mod Kurven - og hans Ansigt faar saa et Udtryk af Væmmelse. Han slaar efter Rotten, - grubler saa igen og faar en Idé.

1078.

Tekst: Et Flugtforsøg.

(Kælderrummet) Jafet rejser sig, tænder med Lyset Ild i Halmen, der straks kommer i Brand og udvikler en Mængde Røg. - Saa løber Jafet hen mod Døren og raaber

om Hjælp.

1079.

(Kældergangen, - uden for Døren) Vagterne lytter, - ser, at Røgen vælter ud af Kighullet i Døren - og skynder sig saa at aabne denne.

1080.

(Kælderrummet) Det er helt fyldt med Røg. Jafet kommer sig bag Døren, og da Vagterne kommer ind ad denne, kan de derfor ikke faa Øje paa Fangen og gaar længere frem. Det benytter Jafet sig af, smutter ud og smækker Døren i efter sig.

1081.

(Kældergangen) Jafet laaser Døren, men kan ikke faa Nøglen af - og forsvinder saa efter et Øjeblikks Betænkning hen ad Gangen, - i modsat Retning af den, som Melchior kom.

1082.

(Kælderrummet. Inden for Døren) De narrede Vagter dundrer paa Døren, bander og raaber...De er ved at kvæles af den tunge Røg.

1083.

(Slottet ude fra. Ved en Kælderudgang) Jafet aabner Døren, - ser sig forsigtigt om - og sniger sig saa bort.

1084.

(Foran det gamle Slots Hovedbygning) Jafet kommer, - kaster et spejdende Blik op mod Vinduerne, - vil skaffe sig Ådgang til Slottet, - men ved ikke rigtig hvordan.

1085.

(Kældergangen) Den gamle Kone kommer for at hente Madkurven, bliver rædselslagen, da hun ser Røgen.

1086.

(Kælderrummet. Ved Døren)

Vagterne dundrer paa Døren og bruger en voldsom Mund.

1087.

(Kældergangen)

Konen finder endelig paa at dreje Nøglen om. Vagterne stormer ud, er ved at velte den gamle Kone, som de skælder Huden fuld, og løber saa videre.

1088.

(Ved en Del af Slotsmuren)

Jafet kommer listende, entrer med lidt Besvær op paa Gesimsen og kiger ind ad det nærmeste Vindu.

1089.

(Grevindens Kabinet)

Nattée - klædt som Lady - sidder og leger med en lille Hund. Hun ser noget sørgmodig og tungsindig ud. - Melchior træder ind - klædt som Adelsmand, - gaar hen til hende og snakker forceret livligt med hende. - Jafets spejdende Ansigt skimtes bag en af Ruderne.

1090.

(Nærb. ved en Rude)

Jafet presser Ansigtet mod Ruden. Hans Øjne lyser af Triumf over, at hans Antagelse holdt Stik.

1091.

(Afstandsbillede af en Del af Slottet)

Jafet støtter sig til en Gesims og spejder ind i Kabinettet. - De to Vagtposter kommer listende, - naar hen til ham og river ham ned. - Han arbejder som rasende for at gøre sig fri, raaber om Hjælp...men kan ikke klare sig mod Overmagten.

1092.

(Grevindens Kabinet)

Melchior lytter og gaar hur=

tigt hen til Vinduet, - men da han ser, at Nattée ogsaa rejser sig, - vender han tilbage til hende og erklærer, at det hele var ingenting. - Hun er ikke helt overbevist, men siger dog intet, og straks efter gaar hendes Mand.

1093.

(Kælderrummet) Vagterne kaster Jafet brutalt ind i Kælderen, - konstaterer, at Ilden er slukket, - og overlader saa vor Helt til sine triste Betragtninger i det røgstinkende Kælderrum.

1094.

(Kældergangen) Mændene skal netop til at laase Døren, da Melchior - Adelsmanden Melchior - kommer og betyder dem, at han vil tale med Fungen.

1095.

(Kælderrummet) Melchior kommer ind, - Døren falder til efter ham, og han betragter et Øjeblik Jafet, der ser foragteligt paa ham. Melchiors Ansigt fordrejes i Had og Raseri.

1096.

(Nærb. af Melchior og Jafet) Jafet lader sig ikke anfægte af den truende Holdning, Melchior indtager, men lægger roligt Armene over Kors. - Melchior lader Armene synke og hvæser frem:

Tekst: Ja, nu ved De vel det hele...

Men ved De ogsaa, at min Fader forstødte mig, fordi min ældste Broder sladrede af Skole og røbede en lille Dumhed, jeg havde begaaet, og at jeg for at hævne mig stjal hans Barn....Fleta, som De altsaa aldrig faar at se mere!

Jafet nikker interesseret...nej, han vidste det ikke
altsammen, men det meste....

Jafets Ro irriterer stadig Melchior og faar hans Rase=
ri til at vokse...Han siger høst:

Tekst: Nej....De faar hende aldrig at se mere...
og Hemmeligheden vil blive begravet med
Dem....For De skal dø...ikke i Dag...ik=
ke i Morgen...men naar De har lært Sul=
tens Kvaler at kende!

Jafet siger stadig intet, - og rystende af Vrede ven=
der Melchior sig saa fra ham.

1097.

(Kælderrummet) Melchior gaar ud - og Døren falder
til efter ham. - Jafet støtter sig op mod Væggen.

1098.

(Nærb. af Jafet) Baade Kræfterne og Modet er ved at
svigte ham....Han ser, at han er fortabt....Han synker
langsomt i Knæ, - folder Hænderne i Bøn....Afblanding.

1099.

Tekst: Og Dage gik....Dage, der var saa lange
som Aar...Ensomheden var ved at gøre
ham vanvittig....og Sulten sved i hans
Tarme...og saa....en Aften....

(Kældergangen) To Zigeunere, der har Hatten trykket
ned i Panden og Knipler i Hænderne (hos Marryat: For=
hamre! - Latterligt), kommer hen til Vægterne og kon=
ferererer hviskende med dem. Den ene har en Lygte med.
De to Vagter gaar.

1100.

(Kælderrummet)(Nærb. af Jafet) Han ligger paa det
forkullede Straa, er udtøret...næsten helt vanvittig
af Sult og Tørst...og kaster sig uroligt om...Pludse=
lig rejser han sig lyttende...støtter sig paa sine
væklende Knæ....

1101.

(Derlaansen) En Haand drejer den svære Nøgle om.

1102.

(Kælderrummet. Nærb. af Jafet) Hans Øjne skinner i Vildelse, og han folder Hænderne i Bøn, - stønner:

Tekst: Fader.....Fader...saa fandt jeg dig
altsaa ikke i levende Live...men paa den
anden Side af Graven vil vi mødes!

og han presser sit værkende Hoved mod Hænderne.

1103.

(Kælderrummet) Døren aabnes, og de to Mænd med Knip-
lerne træder ind, bliver staaende ved Døren, der lukkes
efter dem.

1104.

(Nærb. af Jafet) Han slaar en vanvittig Latter op -
strækker Armene frem og raaber:

Tekst: Kom kun nærmere, Morderer!....
Eders Offer venter!

1105.

(Kælderrummet) Den ene af Zigeunerne sætter Lygten
fra sig, - nærmer sig Jafet og hæver Kniplen....Men i
det samme hæver ogsaa den bageste sit farlige Væben,
og inden den forreste faar brugt sit, knuser Kniplen hans
Hoved.

1106.

(Nærb. af Jafet) Med Undren følger han, hvad der
foregaar.

1107.

(Nærb. af den anden Zigeuner) Han lægger Fingrene
paa Løben, - river Hat, - Paryk og Skæg af....og Tims
Gaminansigt kommer til Syne.

1108.

(Nærb. af Jafet) Han spiler Øjnene op...og hans ud-

tærede Ansigt straalere af Glæde.

1109.

(Kælderrummet) Jafet rejser sig - og de to Venner synker grædende til hinandens Bryst. - Pludselig lytter Tim.

1110.

(Kældergangen) Melchior (i sit Adelsskrud) kommer.

1111.

(Kælderrummet) Tim trykker hurtigt den Dødes Hat ned over Hovedet paa Jafet, - smutter om bag Døren, og da Melchior intet anende træder ind, giver Tim ham et let Slag med sin Knippel, saa Manden synker bevidstløs om... De to Venner griber Flugten.

1112.

(Kældergangen) Vennerne ud, - Jafet drejer Nøglen om i Døren, faar den med en Kraftanspændelse trukket ud, og han og Tim forsvinder saa henad Gangen i en anden Retning end den, Melchior kom.

1113.

(Ved en Kælderudgang - som 1083) Jafet og Tim ud - og bort. - Tim fører an.

1114.

(En lille Lund, - i Nærheden af Slottet) Her staar to sadlede Heste - Tim og Jafet kommer. Jafet kan daarlig støtte paa Benene, og Vennen holder derfor Indholdet af en Feltflaske i ham. Saa siger han forklarende:

Tekst: Hestene staar parate...Matteo og jeg skulde jo omgaaende ekspederes bort, naar vi havde faaet gjort det af med dig!...

Saa stiger de to Ynglinge til Hest og rider bort.

1115.

(Vej, med Slottet noget i Baggr.) Vennerne kommer ind

fra den ene Side af Billedet, - rider videre, - ud af Billedets Forgrund.

1116.

(Nærb. af Rytterne) Fotografen følger dem, - medens Tim tilfredsstillter Jafets Nysgerrighed og fortæller ham, hvordan han saa uhyre å propos kom til "Mount Castle".

Tim siger:

Tekst: For 3 Dage siden...vi skulde netop til at bortføre en tilfældig ung Pige, som jeg havde bildt Matteo (som for Resten her optræder under Navnet Will!) ind, var Fleta...da han ekspres blev kaldt hjem for at gøre det af med dig....jeg fulgte med, Melchior genkendte mig ikke, og jeg blev hyret som Assistent ved Mordet!

Jafet nikker, - og Vennerne rider videre.

1117.

(Foran Røverkroen) Opblænding. - Kroen staar nærmest som Silhouet. - Jafet og Tim kommer, holder Hestene an foran Kroen, - springer af og lister hen til Døren:

1118.

(Uden for Krodøren) De lytter....alt er stille...De aabner Døren.

1119.

(Krostuen) Kathleens Moder sidder fredeligt og spinder, - da de to Venner træder ind. - Hun rejser sig og hilser glædestraalende og halvgredende af Rørelse paa Jafet, trykker ogsaa Tims Haand og fører saa Vennerne ind i Sideværelset, for at de ikke skal blive overraske-

1120.

(Det lille Værelse) Den gamle Kone ind med Jafet og Tim, kalder ud paa Gangen, - og straks efter kommer Kathleen. - Den unge Pige rødmer af Glæde, da hun gen-

ser Jafet, men faar saa Ordre af Moderen til at sørge for noget Mad - og skynder sig saa ud. - Vennerne og den gamle Kone sætter sig ved Bordet, og Jafet begynder at fortælle. -

Afblending.

1121.

(Kælderrummet) Melchior kommer til sig selv, rejser sig bandende, er ved at snuble over den Døde og bøjer sig saa ned over ham.

1122.

(Narb. af Melchior og Matteo) Melchior løfter den Dødes Ansigt i Vejret, genkender sin egen Haandlanger...og lader det saa atter falde.

1123.

(Kælderrummet) Melchior gaar hen til Døren, kan ikke faa den op...raaber og bander...og dundrer paa Døren i blindt Raseri. - Afblending.

1124.

III Kapitel.

I hvilket vor Helt atter kommer til Kræfter. Han hører Nyt om sin Fæder og har i det hele taget et heldigt Kapitel.

(Det lille Værelse i Røverkroen) Opblending. - Vennerne er ved at afslutte et velgørende Maaltid - og Jafet sin spændende Beretning. - Kathleens Moder sidder og hører interesseret til, og den unge Pige, der staar ved Siden af hendes Stol, betragter beundrende Jafet. Da denne slutter, siger den gamle Kone:

Tekst: Hvis De vil glæde mig, giv mig saa Nøglen til Kælderrummet...Jeg kan ikke holde den Tanke ud, at en, der dog hører til den Slægt, jeg i saa mange Aar har tjent, skal omkomme saa ynkeligt! Jeg vil gaa op med den i Morgen!

Jafet betænker sig et Øjeblik og giver hende saa Nøglen.

Hun vil rejse sig, - men Jafet boder hende vente et Øjeblik..
Han har faaet en Indskydelse.

1124a.

(Nærb. af Jafet) Han skriver nogle Linier ned paa en
Seddel - og læser det, han har skrevet, igennem.

Seddeltækt: ...Liv og Deres Ære, Sir Henry, er nu
i mine Hænder. Min Ven Timotheus, der
forklædt var i Deres Tjeneste, kan be-
vise alt, saa De skal ikke undgaa en
værdig Straf, og Flets skal faa sin
Ret. Jafet Newland.

1125.

(Det lille Værelse) Jafet ser op fra Seddelen, lukker den
sammen og giver den gamle Kone den. - Saa rejser han og
Tim sig - og gaar ud sammen med Kvinderne. Jafet har sin
Vadsæk med.

1126.

(Foran Røverkroen) De 4 kommer ud, - de unge Mennesker
tager en hjertelig Afsked med de to Kvinder og rider saa
bort i Natten.

1126a.

(Nærb. i Yderdøren) Moder og Datter ser efter de
Bortdragende. - Kathleen har Taarer i Øjnene...Hun vil jo
rimeligvis aldrig komme til at se ham mere, - der er ble-
vet hendes Drømmes Helt. - - - - Afblanding.

1127.

Tekst: Det blev Dag, inden vore Venner naaede til
Poststationen, hvor Jafet for en lille Uge
siden havde sagt Farvel til sin gamle Prin-
cipal...

(Foran Kro II) Jafet og Tim kommer ridende, - overgiver
Hestene i en Staldkarls Hænder og gaar ind.

1128.

(Krostue II) Ved et Bord sidder Cophagus, - lige stærkt
optaget af at drikke Te og at bringe Orden i en større Sam-
ling Breve og Dokumenter, der ligger og flyder paa Bordet

foran ham. - Jafet og Tim kommer ind, - genkender Kvækeren og skynder sig hen til ham.

1129.

(Ved Cophagus' Bord) Apotekeren, (der stadig er i Kvækerdragt), hilser glædestrålende paa sine gamle Venner, - peger hovedrystende mod de mange Papirer og siger:

Tekst: Gamle Tante...dumt et dø...ingen Orden... gamle Regninger, gamle Breve....skør i Hovedet og saa fort videre!

Jafet nikker smilende, tager ligegyldig en Pakke Breve, der er bundet sammen, op og kaster et Blik paa den Seddel, der markerer Indholdet, læser:

Tekst: Breve fra Løjtnant de Benyon til hans Hustru. Efter min Død at sende efter Adressen: General de Benyon. Pontevidera, Portugal.

1130.

(Hærb. af Jafet) Han stirrer og stirrer ned mod Sedlen.

Ser saa endelig forvildet op, - fugter Læberne med Tungespidsen og faar endelig fremstammet:

Tekst: General de Benyon...Min Fader...min Fader!

1131.

(Ved Cophagus' Bord) Tim og Apotekeren ser forvirrede paa Jafet, - der omsider kommer saa meget til Sans og Samling, at han febrilsk kan give sig til at udsperge Cophagus, der ævler:

Tekst: Ved ikke rigtigt...Dødes Søster gift i Smug...Løjtnant de Benyon...ingen Lykke... hver til sit...hævnet i Portugal og saa fort videre!

Jafet nikker, - Hæbet om at finde Faderen blusser op i ham igen, - og han presser Brevpakken mod sine Læber.. Tim og Cophagus ser hovedrystende paa hinanden: Manden er altsaa gaaet fra Forstanden! - Afblænding.

1132.

Tekst: Om Aftenen kom der en mystisk Gæst til Kroen....

(Foran Kro II) En fremmedartet Kvinde kommer ridende. Det er Nattée, - klædt i den Zigeunerdragt, hun var klædt i tidligere: - Hun svinger sig let af Hesten... Karlen kommer hen til hende.

1133.

(Nærb. af Nattée og Karlen) Hun giver ham en Ordre, - og Karlen imponeres af hendes dronningagtige Mine og Holdning og skynder sig bort.

1134.

(Lille Værelse i Kro II. Nærb. af Jafet) Han er ved at slutte et Brev og løber det nu igennem. Det er til Lord Windermear, hvem Jafet beder om at skaffe sig Plads som Midshipman paa et af Marinens Skibe, der skal passere Pontevidera. For der har han Chance for at finde sin Fader. - Saa forsegler han Brevet, hører nogen komme og vender sig mod Døren.

1135.

(Det lille Værelse) Karlen kommer ind og afgiver Ordren. - Noget forundret over, hvem den Kvinde vel kan være, der vil tale med ham, følger Jafet ud med Karlen.

1136.

(Foran Kro II) Jafet ud og hen til Ryttersken og opdager til sin Overraskelse, at det er Nattée.

1137.

(Nærb. af Jafet og Nattée) Hun rækker ham venligt Haanden, og Jafet tager ærbødigt mod den. - Nattée forklarer alvorligt:

Tekst: Jeg vilde fortælle Dem, hvor De kan finde Fletas Moder...Min Mand er ikke mere... han skød sig, en Time efter at han var blevet befriet i Morges...Først gennem Mrs. M'Shane har jeg faaet hele Sandheden at vide, og nu vender jeg tilbage til mit Folk!

Hun giver med et bedrøvet Smil Jafet en Seddel, rækker ham Haanden til Farvel, - og Jafet kysser den ærbødigt.

1138.

(Foran Kro II) Saa sætter hun sig op i Saddelen - og rider bort. Jafet ser efter hende - og kaster saa et

Blik paa Seddelen:

Tekst: Fleta - hvis rigtige Navn er Cecilie - er min Mands Broderdatter og rette Arving til "Mount Castle". Lady de Clare bor paa et Gods i(X) - et Par Mil uden for London.

Nattée.

Jafet gaar eftertænkksom ind.

1139.

(Det lille Værelse) Jafet kommer ind, - sætter sig i dybe Tanker ved Bordet.

1140.

(Ved Bordet) Jafet fatter en Beslutning og begynder at skrive et Brev til Harcourt og beder ham tage Fleta ud af Pensionen og bringe hende ud til Moderens Gods førstkommende Mandag Eftermiddag Klokken 1. - - Saa forsegler han Brevet. Afblænding.

1141.

IV Kapitel.

I hvilket Jafet giver en Datter tilbage til sin Moder - og afslører en Kæltring.

(En Park. Ved en Bæk) Jafet sidder og taler med en smuk, middelaldrende Dame, der har et Par Ørenringe paa, der svarer til Fletas Halskæde...Jafet tager netop denne Kæde frem og rækker den til Lady de Clare. Hun

genkender den, er nu sikker paa, at Jafet har Ret -
og grader af Glæde.

1142.

(Større Billede ved Banken) En Tjener kommer og af-
giver en Melding...Lady de Clare vil - rystende af Be-
vægelse - rejse sig, men Jafet betyder hende, at hun skal
vente her et Øjeblik. - Selv skynder han sig bort.

1143.

(Parken. Ved Foden af Trappen til Hovedbygningen)
Her staar Fleta, der er meget nervøs og bevæget, og
Harcourt og venter. Jafet kommer, - hilser kærligt
paa Fleta, og kammeratligt paa Harcourt og forbereder
saa den unge Pige paa Gensynet med Moderen. -
Fører hende bort med sig...Harcourt følger langsomt
efter.

1144.

(Afstandsbillede ved Banken) Fra Beggr. kommer Jafet
og Fleta. - Jafet holder sig tilbage og sender den
unge Pige hen til Moderen. Harcourt kommer hen til
Vennen, Fleta nærmer sig lidt tøvende Moderen, - der
dybt bevæget betragter sin tabte, men genfundne Dat-
ter - for saa at trykke hende til sit Bryst.

1145.

(Narb. af Harcourt og Jafet) De ser paa Moder og
Datter og er ved at faa Taarer i Øjnene over det rø-
rende Syn. - Jafets Ansigt bliver eftertænkstomt og
alvorligt...Der er noget, der er faldet ham ind.

1146.

Tekst: Her var en Kvinde, hvem Lykken tilsmi-
lede,...men Jafet kom uvilkaarligt til
at tænke paa en anden Kvinde, hvis
Lykkeslot var styrtet i Grus...

(Jafets Ansigt) Han stirrer frem for sig...et Syn....en
Tanke har tvunget sig ind paa ham. - Billedet toner lang-
somt over i:

1147.

(Malerisk Hedelandskab. Fjernbillede) Et Zigeunertog
snoer sig igennem det bakkede Landskab (toner over i)

1148.

(Nærb. af Nattée) Hun rider i Spidsen for Karavenen.
(toner over i:)

1149.

(Hedelandskab - som 1147) Toget bugter sig videre...
(toner over i:)

1150.

(Jafets Ansigt - som 1146) Det bliver vemodigt...og
røber den Medlidenhed, han har med den ulykkelige Kvinde.

1151.

(Nærb. af Harcourt og Jafet) Harcourt ser paa Vennen,
lægger Mærke til hans Adspredthed - og henvender saa hans
Opmærksomhed paa Moder og Datter.

1152.

(Nærb. af Moder og Datter) De kærtegner ømt hinanden, -
og Glæden og Lykken over at have fundet hinanden lyser
ud af deres Ansigter. - Afblænding.

1153.

Tekst: Da Jafet nogle Timer senere kom til Lon-
don for at opsøge Lord Windermear, havde
denne netop Besøg af en velklædt Slyngel...

(Lord'ens Arbejdsværelse. Nærb. af Windermear og William
Atkins)

Slynglen er i Færd med at forklare noget, - tager Breve
og Dokumenter frem og siger:

Tekst: Jeg ved, at en vis Jafet Newland har for-
søgt at føre Deres Naade bag Lyset...Men
disse Papirer vil bevise, at jeg - Jack
Neville - er Deres afdøde Broders rette
Arving!

Windermear tager med Ubehag Papirerne. Han føler sig inderlig frastødt af sin Gæst.

1154.

(Foran Windermears Palæ) Jafet kommer, bliver lukket ind.

1155.

(Windermears Arbejdsværelse) Lord'en ender sit Gennemsyn af Papirerne, rækker dem med et tavs Nik til William: - Ja, det ser virkelig ud til, at han har Ret!... I det samme kommer en Tjener ind og melder:

Tekst: Mr. Jafet Newland!

Windermear rejser sig glad, - William bliver mindre henrykt - men opgiver dog ikke Ævred. - Lord'en gaar den indtrædende Jafet i Møde.

1156.

(Nærb. af Windermear og Jafet) Lord'en hilser hjerteligt paa sin unge Ven, - gør saa en Hovedbevægelse mod William og sætter med et Par Ord Jafet ind i Situationen. Jafet ser hen mod Svindleren.

1157.

(Nærb. af William) Han rejser sig, - kaster trodsigt Hovedet tilbage og møder med et spodsk og frækt Smil Jafets Blik.

1158.

(Arbejdsværelset) Jafet gaar et Par Skridt hen mod William, - siger henvendt til Windermear:

Tekst: Lad den Mand sætte fast!...Han er ikke Deres Nevø, - men jeg er sikker paa, at han har skilt denne af med Livet for selv at tage Chancen!

William staar et Øjeblik lamslaaet, - saa styrter han i Løb hen mod Døren, - men Jafet spærrer ham Vejen, - og det kommer til Kamp mellem de to Mænd. - Lord'en aabner Døren og tilkalder Assistance....Med Anspændelse af alle

sine Kræfter slynger Jafet sin Angriber i Gulvet, og to Tjenerne, der kommer til, griber William og fører ham hen til Døren.

1159.

(Nærb. ved Døren) William vender sig mod Jafet - ser hadefuldt paa ham og siger truende:

Tekst: Er der nogen, der skal ende i Galgen, vil det blive Dem!...Det er jeg heldigvis i Stand til at sørge for!

1160.

(Arbejdsvarelsæt) Tjenerne slæber af med deres Fange, hvis Ord ikke gør noget Indtryk paa Jafet. - Da Døren er lukket, trykker Lord'en Jafets Hænder og faar ham til at tage Plads.

1161.

(Hall hos Lord Windermear) Tjenerne kommer med deres Fange imellem sig, - da denne pludselig vakler.

1162.

(Nærb. af Tjenerne og William) Hans Øjne falder til, og hans Hoved synker tilbage. Han hænger som en Klud mellem Tjenerne.

1163.

(Hall'en) Tjenerne maa lade deres Fange glide ned paa Gulvet, hvor han bliver liggende, tilsyneladende bevidstløs. Den ene Tjener løber hen efter noget Vand, - den anden slipper ikke sit Tag i Williams Arm.

1164.

(Nærb. ved Gulvet) Tjeneren, der holder fast i Fangens ene Arm, ser hen mod sin Kammerat og opildner ham til at skynde sig...William aabner lurende det ene Øje paa Klem - og knytter sin fri Haand:

1165.

(Hall'en) Pludselig rejser William sig lidt op, planter

sin knyttede Næve i Hovedet paa Tjeneren, - saa denne synker livløs om. - I et Spring er han saa ude af Døren, inden den anden Tjener naar hen til ham.

1166.

(Uden for Windermears Palæ) William stormer ud og forsvinder hen ad Gaden.

1167.

(Hall'en) Tjeneren bøjer sig over sin bevidstløse Kammerat, opgiver at faa vakt ham op til Daad med det samme og løber saa ud.

1168.

(Foran Windermears Palæ) Tjeneren ud, - spejder efter William Atkins, kan ikke faa Øje paa ham og løber saa raadvild bort i en anden Retning end Fangen.

1169.

(Foran en Maskandiserbutik) William kommer forpustet gaaende, konstaterer, at han øjensynlig ikke bliver forfulgt, og forsvinder saa efter et Øjeblikks Betænkning ind i Butikken.

1170.

(Windermears Arbejdsværelse) (Nærb. ved Bordet)
Lord'en og Jafet sidder og taler sammen. Windermear tager et stort Brev, der ligger paa Bordet, giver Jafet det og siger:

Tekst: Her er Deres Udnævnelse som Midshipman. De skal endnu i Aften melde Dem om Bord paa Fregatten "Diomedes", der afsejler til Portugal og derfra Vest paa...Deres Ven Tim har jeg skaffet Plads som Medhjælper hos Proviantskriveren!
Jafet takker hjerteligt sin Velynder, - men saa henledes de to Mænds Opmærksomhed paa Døren.

1171..

(Arbejdsværelset) Tjeneren kommer forpustet og slukøret ind og fortæller, at Fangen er undsluppet. - De to Merrer ser skuffede paa hinanden, - men siger intet. - Tjeneren trækker sig tilbage, - og Windermeier og Jafet drøfter Situationen. - Afblænding.

1172..

(Foran en Havnebar) William kommer slentrende, - klædt i noget forpju sket Matrorestøj. - Han standser foran Indgangsdøren.

1173.

(Nærb. ved Døren) Han ser sig lurende om, - grunder og forsvinder saa ind ad Døren.

1174.

(Obskur Havnæknejpe) William kommer ind, - slaar sig ned ved et tomt Bord og bestiller hos en fræk Opvarningspige noget Øl og nogle Skrivematerialer. - Han ser sig om: Ved et andet Bord sidder 3 halvfulde Sømænd og spiller Kort. - Bordet flyder med Flasker. - Pigen kommer med det bestilte og fjerner sig igen.

1175.

(Nærb. af William) Han begynder at skrive.

1176.

(Ved det andet Bord) De 3 omtaagede Søgutter hilser paa William med deres Glas og antyder, at han skal komme over til dem..

1177..

(Nærb. af William) Han nikker, - skal komme, naar han er færdig - og slutter saa Brevet og løber det igennem. Det er stilet til Inspektøren ved Flodpolitiet, og dets Slutning lyder:

Brevtekst: og efter i Gaar at have genkendt den Døde, mener jeg saaledes at kunne føre Bevis for, at denne Jafet Newland har dræbt ham. Portieren i "Hotel Piazza" og forskellige andre Personer vil kunne vidne herom. Henvender mig paa Politikontoret i Morgen.

I Ærbødighed
Will. Atkins.

Han nikker tilfreds - og lukker Brevet.

1178.

(Havneknejsen) William rejser sig, giver Opvarningspi-gen Brevet til Besørgelse og slaar sig saa ned ved Sømændenes Bord. Rekvirerer Drikkevarer.

1179.

(Ved Sømændenes Bord) William skaaler med sine nye Venner og deltager saa i deres Kortspil...Han er fast besluttet paa at blanke dem grundigt af. Penge har han stærkt Brug for....Afblanding.

1180.

V Kapitel.

I hvilket vi træffer vor Helt om Bord paa det gode Skib "Diomedes", - hvad der er Grunden til, at han undgaar at blive arresteret.

(Rheden. Afstandsbillede af "Diomedes") Opblønding. -

En Barkasse roes ud til Fregatten (eller Korvetten, hvis Skibet ikke er saa stort, at det kan gaa for Fregat!)

1181.

(Dækket) Her hersker et livligt Røre. - Næstkommanderende - den joviale Mr. Phillot - staar paa Skansen. - Jafet (der nu er i Uniform) kommer sammen med en Kammerat - Gascoigne, en frisk og tiltalende Fyr - op fra Midshipmanslukafet og gaar hen til Rælingen.

1182.

(Ved Rælingen) Jafet og Gascoigne ser ud over Vandet. Gascoigne peger mod Barkassen, der nærmer sig, siger:

Tekst: Nu skal vi vist snart lette, - for nu kommer Kaptajnen!

1183.

(Nærb. af Barkassen) Den nærmer sig Skibet. Foruden Kaptajnen er der nogle Orlovsgutter om Bord....Vor Ven Tim - der endnu er i sit civile Tøj - indtager en beskeden Plads agterude og er ikke særlig modig over at være paa Havet.

1184.

(Præsentationsbillede af den elegante og elskværdige Kaptajn)

1185.

(Agter i Barkassen) Tim kiger frem mod Skibet, - faar Øje paa Jafet - og rejser sig glædestraalende og vinker med sin Vadsæk.

1186.

(Om Bord. Ved Rælingen) Jafet besvarer leende hans Vinken.

1187.

(Agter i Barkassen) Tim svinger som en rasende med Vadsækken. - En tyk Kanoner skubber til ham, - saa han plumper ned i Bunden af Boarden med Benene strittende vildt til Vejrs.

1188.

(Paa Dækket) Baadsmanden piber Mandskabet til Parade.

1189.

(Ved Rælingen) Kaptajnen stiger om Bord. - Tim følger temmelig tæt bag efter. -

1190.

(Paa Dækket) Mandskabet er traadt i Række, - Kaptajnen passerer hilsende - og Tim følger i hans Kølvand, - saa Mændene har svært ved at holde sig al-

vorlige. - Endelig faar Baadsmanden Øje paa den respektløse Tim og giver ham et solidt Puf hen ad Dækket.

1191.

(Ved Rølingen) Tim ryger lige hen paa en Kanon, - undersøger den gysende.

1192.

(Dækket) Mandskabet træder af. - Baadsmanden gaar hen til Tim.

1193.

(Ved Kanonen) Tim leger hyggeligt med Kanonen, - prøver at anvende den som Ridehest o.s.v., - da Baadsmanden kommer, - stikker ham et Par Lussinger og giver en Matros Ordre til at føre Fyren hen, hvor han hører hjemme.

1194.

(Dækket) Tim træver efter Matrosen, der forsvinder ned midtskibs.

1195.

(Skansen) Kaptajnen kommer hen til Næstkommanderende, der forklarer:

Tekst: Vi mangler en Del Mandskab, - saa jeg har maattet sende Masteren i Land for at presse...

Kaptajnen nikker.

1196.

Tekst: Der "presses" Mandskab...

(Havnegyde) Masteren og hans Folk kommer ud fra en Kippe, hvor de har gjort en Fangst paa 2-3 Mand, der under Bevogtning af nogle af Gasterne sendes ned til Baaden. - De andre fortsætter deres Razzia.

1197.

(Den obskure Havneknejs) William Atkins er ved at

plukke de Søfolk, han spiller med, for deres sidste Penge. Han er ikke selv helt ødru, - men dog langt fra saa fuld som hans Medspillende. - En af dem triller ned under Bordet.

1198.

(Uden for Havneknejpen) Masteren kommer med sine Folk, - fordeler dem, saa at nogle forcerer Bagindgangen, medens han selv med de andre gaar ind ad Hovedindgangen.

1199.

(Havneknejpen) Masteren og hans Folk ind. - Der bliver Panik, for man ved af Erfaring, hvad det gælder. Men Flugt er umulig, for fra Bagindgangen kommer Resten af Søgutterne ind.

1200.

(Nærb. under Bordet) Nærbillede af den fulde, gemytlige Sømand, der gør Forsøg paa at følge Begivenhedernes Gang.

1201.

(Havneknejpen) William og 3 andre bliver overmandede, - og Masteren holder en lille Tale for dem og siger:

Tekst: Skulde saadån nogle Slyngler ikke være glade for at komme til at tjene Hans Majestæt og faa Penge til oven i Købet!

Fangerne føres ud.

1202.

(Nærb. ved Bordet) Under Kampen er Flasker og Glas væltet - og fra en halvfuld Flaske løber kostelige Draaber ned paa Gulvet. - Den fulde Matros stikker grinende Hovedet frem: han klarede dog Skærene! - Opdager, at Vinen risler ned i Hovedet paa ham, - drejer sig om og gaber, saa den ædle Druesaft løber ned i hans Hals.....Afblanding.

VI Kapitel.

I hvilket vor Ven Tim opda-
ger Hemmeligheden, der
skjuler sig bag en Øjeklap,
- lærer Frimurertegnene og
ender i Kachotten.

(Skibsgang midtskibs) Tim, der nu er i Sømandstøj,
kommer ud fra et Lukaf, føler sig ikke rigtig hjemme
i sit nye Tøj og skærer nogle frygtelige Grimasser. -
Han gaar hen til en Dør, - lytter ved den og banker
saa paa.

1204.

(Proviantskriverens Kahyt. Nærb. af Mr. Easthupp)

Han er en latterlig Herre, staar et Spejl og er ved
at anbringe en sort Klapp ^{foran} foran det ene Øje, med hvil-
ket han skeler ualmindelig kraftigt. Han vender sig
og siger arrigt: Tekst: Nej!

1205.

(Uden for Døren) Tim fløjter, betænker sig et Øje-
blik - og aabner saa frejdigt Døren.

1206.

(Proviantskriverens Kahyt) Tim kommer ind og lukker
Døren efter sig....Mr. Easthupp vender sig edderspændt
og truer ad Tim for at faa ham til at gaa.

1207.

(Nærb. af Tim) Han nikker venligt og siger med et

Buk:

Tekst: Deres Excellences nye Medhjælper....
døbt Timotheus, kaldet Tim...melder
sig til Tjeneste!

1208.

(Nærb. af Proviantskriveren) Han ryster af Arrig-
skab, truer og skænder og i Ophidselsen glider den
daarligt fastgjorte Klapp ned fra det skelende Øje.

1209.

(Nærb. af Tim) Han spiller Øjnene op og brister saa i en vild Latter.

1210.

(Proviantskriverens Kahyt) Mr. Easthupp geraader i vildt Raseri, - trykker med den ene Haand Klappen mod Øjet, der dog kun delvis dækkes, - styrter hen mod Tim og dunker ham og slaar ham med den frie Haand. Tim griner stadig ubehersket. Skriveren sparker Døren op og slynger Synderen ud.

1211.

(Gangen udenfor) Tim ramler sammen i en Krog, - Mr. Easthupp sender nogle Eder efter ham og trækker sig saa tilbage. - Tim krummer sig i Latter og græder Taarer.

1212.

(Dækket. Ved Rælingen) Jafet staar i munter Samtale med Gascoigne, da en 3^{die} Midshipman - en usympatisk, vigtig Flab - kommer til. Gascoigne præsenterer noget uvilligt:

Tekst: Mr. Vigors!

Vigors hilser med slesk Elskværdighed paa Jafet, - der straks frastødes af hans Ansigt. - Jafet svarer knapt paa Vigors Spørgsmaal og faar saa Øje paa noget midtskibs, der forbavser ham.

1213.

(Midterdækket) Tim kommer op af Lugen, - halter - forslaaet - fremefter, - er ved at falde i sine lange Bukser, hiver op i dem som en Dame i sit Skørt og hinker saa videre.

1214.

(Større Billede ved Rælingen) Jafet gaar frem mod

Vennen, der hinker hen til ham og forklarer sit Uheld.

Han slutter med at sige:

Tekst: Jeg tror aldrig, jeg har faaet saa mange Klø!....Men kan jeg gøre for, at han skæler paa det ene Øje!...Han slaar mig ihjel en skønne Dag, - er jeg sikker paa!

Jafet kan ikke lade være at le, - men føler sig dog forpligtet til at opmuntre sin lidende Ven.

1215.

(Nærb. af Vigors) Han faar en Idé. Et underfundigt, nærmest ondsksfuldt Smil spiller om hans Læber.

1216.

(Ved Rælingen) Jafet klapper opmuntrende Tim paa Skulderen og vender sig saa igen til Gascoigne. - Vigors gaar hen til Tim, - tager ham med slesk Fortrolighed til Side, - hvad der undrer Jafet i høj Grad.

1217.

(Nærb. af Vigors og Tim) Vigors taler i en fortrølig Tone til Tim, der selvfølgelig ikke kan lade være at føle sig beæret. Vigors fortæller:

Tekst: Det bliver et Helvede for dig om Bord, hvis du ikke kan staa dig med Mr. Easthupp....Men det kan du sagtens, - naar du bare lader, som du er Frimurer...for det er han nemlig!

Tim ser lidt ubegavet ud - og ser spændt paa Vigors, der uhyre højtidelig fortsætter:

Tekst: Du skal bare gi' Frimurertegnene...Det første er...man sætter højre Haand for Næsen - og spiler alle 5 Fingre ud!

1218.

(Nærb. af Tim) Han ser spekulativ ud - og gør saa Tegnet.

1219.

(Nærb. af Vigors og Tim) Vigors nikker anerkendende, -

bider Latteren i sig og fortsætter:

Tekst: Hjalper det ikke...gør du det andet
Tegn....Det er lige som det første, -
men forstærkes ved, at man sætter venstre
Haand bag højre....!

Tim demonstrerer det, og hans Lærermester nikker anerkendende, - klapper ham paa Skulderen og puffer ham bort.

1220.

(Større Billede ved Rælingen) Vigors gaar hen til de to andre og fortæller dem grinende om den gode Spas, han har fundet paa....Jafet finder det ikke morsomt og har mest Lyst til at klø Spasmageren.

1221.

(Kahytsgangen. Ved Proviantskriverens Dør) Tim kommer muntert fløjtende, banker paa og træder frejdigt ind.

1222.

(Proviantskriverens Kahyt) Mr. Easthupp, der endelig har faaet Klappen anbragt som den skal, staar og ordner en Del Papirer, da den gemytlige Tim triner ind. - Skriveren gisper af Arrigskab over Fyrens Frækhed, - betyder ham, at han skal forsvinde, - men Tim nikker fortroligt - og galtrøligt hen til ham.

1223.

(Nærb. af Mr. Easthupp og Tim) Skriveren stirrer med aaben Mund paa den "frække Karl", - der imidlertid forsorent kniber det ene Øje til, - peger mod sig og siger med Verdighed:

Tekst: Ta' den med Ro!...Mig her...ogsaa
Frimurer!

Skriverens maalløse Forbløffelse vokser. - Tim føler sig ganske som Situationens Herre og giver med Inderlighed

det første "Frimureertegn". - Mr. Easthupp er ved at kvæles af Raseri og er ikke i Stand til at frembringe et Ord. - - Tim er nu ikke længere helt sikker paa Virkningen - og giver det andet Tegn. - Men nu bryder Uvejret løs.

1224.

(Kahytten) Skriveren kaster sig over den forvirrede Tim, - rusker h n og svovler ham ind i Eder....Tim forsøger at undslippe, - men Mr. Easthupp faar fat i ham igen, - br ler:

Tekst: Elendige Slyngel!....Det skal du faa betalt!...Jeg skal sørge for, du bliver hængt!

og han slæber af med sit rystende Offer.

1225.

(Paa Skansen) Næstkommanderende staar med en Kikkert for øjet, - ser i Retning af Land - og rækker saa Kikkerten til Kaptajnen. Han ser:

1226.

(En Barkasse. Kikkertbillede) Masteren, hans Folk og de pressede Matroser, - blandt hvilke er William, - nærmer sig.

1227.

(Paa Skansen) Kaptajnen og Næstkommanderende veksler nogle Ord, men deres Samtale afbrydes, da Mr. Easthupp kommer sl bende med den sprællende Tim. Easthupp forklarer, hvor forf rdelig han er blevet h anet, - Tim vil forklare, men faar ikke Lov til det, hvorimod Næstkommanderende tilkalder Baadsmanden og et Par Folk og lader dem føre Tim bort.

1228.

(Dækket) Matroserne kommer med Tim, - der sender et

ynkeligt Blik til Jafet, da han passerer denne og de to andre Midshipmen.

1229.

(I Nærheden af Ralingen) Jafet vil opbragt gaa hen til Tim, - men Gascoigne holder ham tilbage og hvisker noget til ham. - Jafet sender Vigors et foragteligt Blik, - hvilket dog ikke gør noget Indtryk paa Fyren.

1230.

(Føngehul) Matroserne puffer Tim ind i det skumle, halvmarke Rum og overlader ham til sine egne, triste Betragtninger.

1231.

(Ved Skibssiden) Borkassen lægger til - og med Puf og Stød faar Marinerne de "Pressede" til at entre om Bord.

1232.

(Dækket) Masteren, Marinerne og de pressede Sogutter kommer om Bord. De sidstnavnte er under Bevogtning af Marinerne. - "Fangetransporten" passerer Jafet, Gascoigne og Vigors.

1233.

(Narb. af Jafet, Vigors og Gascoigne) De tre unge Mænd betragter uden synderlig Interesse de forbipasserende; - men pludselig giver det et Chok i Jafet, hvad Gascoigne og Vigors legger Marke til.

1234.

(Del af Dækket) William kommer mellem to Marinere, faar Øje paa Jafet, standser overrasket og nikker saa med et demonisk Grin til ham. - Marinerne skubber ham fremad.

1235.

(Nærb. af Jafet, Gascogne og Vigors) Jafet bliver noget uhyggelig til Mode, - tager sig dog hurtigt sammen og leder som intet. Vigors trækker sig lidt tilbage.

1235^F.

(Nærb. af Vigors) Hans Ansigt faar et lumskt Udtryk ... Han grunder.... og mumler saa:

Tekst: Der skjuler sig noget bag... Jeg maa holde Øje med de to!

Han nikker beslutsomt... Afblanding.

1236.

(Afstandsbillede af "Diomedes") Gæsterne entrer til Vejrs og begynder at arbejde med Sejlene.

1237.

(Dækket) Nærb. af Baadsmanden) Han dirigerer Folkene ved Hjælp af en Ræber.

1238.

(Afstandsbillede af "Diomedes") Sejlene foldes ud, og Vinden tager fat i dem...

1239.

(Fengehul) Tim sidder i triste Tanker, - da Gulvet begynder at duve.... Han faar sig en lille Rutschetur, - griber sig saa fortumlet til Hovedet, da Gulvet bliver ved med at gyngte under ham og siger:

Tekst: Her gaar den godt!.... Nu skulde jeg ogsaa bare gaa hen og blive søsyg...!

- Og han skærer en Grimasse.... Afblanding-

1240.

III Kapitel.

Der foregaar den
næste Aften, og i
hvilket der fælder
mange Prygl. Man
bliver klar over,
at Mr. Vigers ikke
er nogen Gentleman.

(Hevet i Mæneskin) Fregatten staar frem for fulde
Sejl.

1240^a.

(Dækket i en Art Fugleperspektiv) Jafet har Vægt og
marcherer frem og tilbage. - Der er kun de Vagtheven-
de paa Dækket.

1240^b.

(Et Sted ved Ralingen) Jafet ser drømmende ud over
det mænebelyste Hav.

1240^c.

Tekst: Men der var et Par Øjne, der fulgte
ham...

(Bag en Tovrulle eller lignende) William Atkins, der
nu er kommen i Matrostej, stirrer hædefuldt hen mod
ham. Rejser sig og sniger sig hen til ham.

1240^d.

(Ved Ralingen) Jafet staar ubevægelig og stirrer ud,
- da han pludselig hører nogen komme listende. Det
giver et Chok i ham, da han genkender William, - men
han er straks rolig igen.

1240^e.

(Ved Opgangen fra Midshåpmanslukafet) Vigers kommer
op, - faar Øje paa de to og iagttager dem opmærksomt.

1240^f.

(Ved Rølingen) William stirrer hædefuldt paa Jafet, -
nærmer sit Ansigt med hans og hvæser:

Tekst: De slip bort i Tide, ellers vilde min
Havn have ramt Dem!... Men De skal alli-
gevel faa det betalt!

Og han trækker lynsnart sin Kniv og vil støde den
i Brystet paa den anden... Men lige saa rapt griber
Jafet ham med et Jerntag om Armen - og de to Mænd
kæmper vildt om Overtaget.

1240^g.

(Kort Nærb. af Vigors lurende Ansigt)

1240^h.

(Ved Rølingen) Jafet faar Dolken vristet fra Skur-
ken og smider den i Vandet. - Saa slynger han med
en Kraftanspændelse Fyren i Dækket, ræder ham til at
holde sig for sig selv i Fremtiden, - og gaar saa
roligt videre.

1240ⁱ.

(Nærb. af William) Hans Ansigt er fortrukket af Re-
seri - han knytter Hænderne og forbænder sin overleg-
ne Modstander, rejser sig saa og lusker bort.

1240^k

(Ved Nedgangen til Midshipmanslukafet) Vigors grunder
et Øjeblik, fatter saa en Beslutning og gaar.

1240^l.

(Et eller andet afsides Sted paa Dækket) William er
ved at bringe sit derangerede Tøj i Orden, da Vigors
kommer hen til ham. William vil trække sig tilbage,
- men den anden betyder ham, at han skal blive...

bøjer sig fortroligt hen til ham og siger med slesk

Stemme:

Tekst: Jeg ved, at der er noget mellem Dem og Mr. Newland... De ved noget om ham... fortal mig det, og De skal faa det godt betalt!

William betragter lurende Vigors, - der tager nogle Penge frem og rækker hen mod ham.

1240^m.

(Nærb. af Williams Ansigt) Han ligesom tager Maal af den anden, bliver klar over, at han er "god" nok - og nikker saa indvilligende.

1240ⁿ.

(Nærb. af Vigors og William) William stikker Pengene til sig og begynder saa med et lumsk Grin at fortælle, - siger:

Tekst: Der er altsaa det, at han er en Bedrager... ja, mere end det... Han vilde være blevet sat fast for Mord, havde han ikke over Hals og Hoved forladt Landet...

Vigors nikker tilfreds... Det her overgaar hans dristigste Forventninger - William fortæller videre, - og Billedet blandes af.

1240°.

Tekst: Vigors var ikke sen til at lade "Nyheden" gaa videre,... og da Jafet efter endt Vagttjeneste...

(Midshipmanslukafet) En Del af de unge Mennesker er gaaet til Køjs, - men følger fra deres Hangekøjer de andres Samtale. Vigors sidder i "full dress" ved Bordet og fortæller de Kammerater, der endnu er oppe, alt det forfærdelige, han har faaet at vide om Jafet. - I det samme træder Jafet ind - og en pinlig Tavshed opstaar.

1241.

(Nærb. af Jafet) Han hænger de Ting fra sig, som han har brugt under Vagttjenesten, - og rynker Brynene. Han forstaar straks, at det er ham, der har været paa Tapetet.

1242.

(Lukaf'et) Han gaar roligt hen til Bordet og sætter sig...Vigors nikker spydigt til ham og siger frekt:

Tekst: Det var saamænd Dem, vi talte om....De er jo et rent Sarsyn blandt Midshipmen... har Venner i alle Lejre...Skriverens Dreng...en presset Matros...og hvad ved jeg!

1242.

(Nærb. af Jafet) Han bider Tønderne sammen og knytter uvilkaarligt Hænderne. Saa rejser han sig.

1244.

(Lukaf'et) Han afferer sig roligt sin Trøje, - Vigors bliver bleg og vil trække sig bort, - men Jafet betyder ham roligt, at det her er Alvor, og den anden tør ikke andet - for ikke at blive latterlig i sine Kammeraters Øjne - end at modtage Udfordringen. - Bordet skubbes til Side, og under de Tilstedeværendes udelte Interesse begynder Kampen. Jafet lægger ikke Fingrene inellem.

1245.

(Kammeraterne i Køjerne) De følger Kampen med opnuntrende Tilraab.

1246.

(Lukaf'et) Vigors faar saa grundige Klø, som han ikke har faaet længe, - og det ender med, at han klasker sammen paa Gulvet. Jafet gaar hen til ham.

1247.

(Nærb. af Jafet og Vigors) Jafet bøjer sig ned over

sin slagne Fjende og siger:

Tekst: Mig kan De sladre om og gøre ved, hvad De vil...Men Folk, der er Dem underlegne, skal De lade i Fred, og derfor skal De gaa ned op til Næstkommanderende og rense Tim!

Vigors ser tredsigt paa Jafet og ryster paa Hovedet. -
Vor Helt siger intet, - men griber ganske stille Vigors i Kraven og hiver ham op.

1248.

(Lukaf'et) Saa begynder Kampen igen, Vigors skummer af Raseri, forsøger at spænde Ben for sin Modstander og andre, mindre fine Kneb, - men hans Træskhed hjælper ham intet, - Jafet kæmper for en god Sag, og hans Modstander havner igen paa Gulvet. -

1249.

(Nærb. af Vigors) Nu er han spag, - ser skulende op mod Jafet og lover at gøre alt, hvad han vil have.

1250.

(Lukaf'et) Jafet er tilfreds, - tager sin Trøje paa,- Vigors rejser sig, faar ogsaa sit Tøj bragt i Orden - og lusker saa ud af Døren, fulgt af de andres haanende Latter. - Jafet følger efter ham.

1251.

(Skansen) Næstkommanderende staar og ser ud over det maanebelyste Hav, da Vigors kommer luskende som en vaad Hund. Jafet følger efter ham, og ved at puffe lidt haardt til ham faar han ham til et skrifte over for den noget overraskede Mr. Phillot.

1252.

(Fangehullet) En Maanestribe falder ind ad et tilgitteret Kæmpe - og oplyser en Stump Væg, paa hvilken Tim melankolsk sidder og ridser en Inskription. - Han be-

trugter sit Værk:

Tekst: (ridset med en Kniv paa et Stykke Træ) Her
tilbragte Tim sin Ungdom formedelst Mangel
paa Begavelse.

Tim betragter med en veltilfreds Mine sine pene Begsta-
ver og fløjter saa en Sang for at holde Humøret oppe.

Afblanding.

1253.

(Skensen) Vigers slutter sit Referat, - Næstkommanderen=
de giver ham en kraftig Reprimande og tilkaldet saa Baads=
manden, som han giver en Ordre. - Jafet følges bort med
Baadsmanden. Vigers sniger sig beskæmmet bort.

1254.

(Fangehullet) Tim fløjter, men holder op med det, da
han ikke synes, det er morsomt, - og giver sig til at tæl-
le sine Knapper for at faa Tiden til at gaa. - Pludselig
lytter han, - ser spændt mod Døren, i hvilken Baadsmanden
og Jafet kommer til Syne. - Tim faar et vide, at han er
fri, falder glædestraalende Jafet om Halsen - og forla-
der sit skumle Fængsel.

1255.

(Proviantskriverens Kahyt) (Nærb. af Mr. Easthupp) Han
skal til at gaa i Seng, - sidder iført en lang Natskjorte
og er ved at ombytte sin fine Dag-Øjeklap med en mere tar-
velig Nat-do.

1256.

(Hole Kahytten) Døren aabnes, Tim kommer til Syne, -
glad og frejdig, - gør Honnor og siger:

Tekst: Melder mig til Tjeneste igen!

Mr. Easthupp stirrer paa ham med det normale Øje og det
skelede og synker saa gispende tilbage i Køjen. -

Afblanding.

1257.

IX Kapitel.
I hvilket vi befinder os under Portugals Kyst, overværer en Søndagsgudstjeneste om Bord og bliver Vidne til en mystisk Begivenhed.

(Paa Havet. Afstandsbillede af "Dionodes") Fregatten styrer frem for fulde Sejl.

1258.

(Dækket, - i en Art Fugleperspektiv) Mandskabet staar opstillet til Gudstjeneste.

1259.

(Nærb. af Næstkommanderende) Han læser op af Testamentet.

1260.

(Gruppebillede af Midshipmen'ene) Blandt disse kender vi Jafet, Gascoigne og Vigers. - De to førstnævnte staar noget for sig selv. Nogle af de kaade unge Mennesker har svært ved at holde sig alvorlige.

1261.

(Gruppebillede af Matroserne og det andet menige Mandskab) De hører uhyre andægtigt efter. - William Atkins er den eneste, der ikke ser opbygget ud.

1262.

Tekst: Men der var een, der ikke kendte til Søndagsfrihed...

(Previanskriverens Kahyt) I det store Rum sidder Tim for Enden af det store Bord og skriver, saa Fjerpennen sprutter. - Han ser ikke synderlig oplivet ud.

1263.

(Dækket, - i Fugleperspektiv) Gudstjenesten slutter, og Folkene spredes hver til sit.

1263^a-.

(Et Sted paa Dækket) Her staar nogle Midshipmen og

andre Officerer og snakker sammen, - men da Jafet kommer, - trækker de sig lidt tilbage og vender ham Rygen. - Jafet bider Tænderne sammen og gaar videre.

1263^b-

Tekst: Jafet fælte Slædderen alle Vegne...det var, som man skyede ham...Og med den Slags lumske Overfald kunde han ikke værge sig.

(Ved Nedgangen til Proviantskriverens Kahyt) Jafet kommer, ser sig bedrovet tilbage og gaar saa stille ned.

1263^c.

(Dækket. Paa Skansen) Kaptajnen og Næstkommandoren= de kommer op. - Kaptajnen staar et Øjeblik og grunder.. saa vender han sig mod Næstkommanderende og siger:

Tekst: Har De ikke ogsaa lagt Mærke til det... Det er, ligesom Mr. Newland er blevet lagt for Had...Jeg forstaar det ikke... jeg er kommen til at sætte uhyre megen Pris paa ham....

Mr. Phillot nikker,...og de to Officerer drøfter Sagen.

1264.

(Proviantskriverens Kahyt) Jafet træder ind, - hilst med et Glædeshyl af Tim. Jafet sætter sig paa Kanten af Bordet.

1265.

(Nærb. af Vennerne) Tim peger sukkende paa de lange Talkolonner, som han har frembragt, - og Jafet søger paa bedste Maade at opmuntre ham. Det varer da heller ikke længe, før Tims Livsmød vender tilbage, og hans Ansigt straalere som en nyfødt Sol.

1266.

(Ved Døren) Døren rives op, - og Mr. Easthupp kommer til Syne. Han stirrer med Raseri i sit frie Øje hen mod Vennerne - og begynder saa at tordne løs.

1267.

(Kahytten) Skændende og bandende nærmer Skriveren sig Bordet og tvinger Tim Pennen i Haanden igen. Jafet ser roligt paa ham og siger:

Tekst: At De ikke skammer Dem at misbruge Deres Magtstilling!....Tim har ikke haft en Fritine den sidste Uge!

1268.

(Nærb. af de 3) Jafet slutter sit Angreb paa Skriveren, der rystende af Harme truer ad Tim og stammer:

Tekst: Han skal skri...skrive...skrive, saa længe der er Blæk i Hornet!

Og han dunker med knyttede Næver i Bordet. Jafet tager ganske roligt Blækhornet og holder dens Indhold ud over Mr. Easthupps Paryk.

1269.

(Easthupps Hoved) Blækket flyder fra Parykken ned over hans fordrejede Træk.

1270.

(Kahytten) Jafet siger med et svagt Smil:

Tekst: Saa har han vel fri nu!...For nu er Blækket vist opbrugt!

Tim griner ubehersket, - den edderspendte Skriver nedkaldet alle Forbandelser over Jafets Hoved - og vakler ud - halvt blindet af Blækket. - Tim bliver pludselig betænkelig ved Situationen, - men Jafet beroliger ham - og gaar for at følge Begivenhedernes Gang paa nært Hold.

1271.

(Del af Dækket) Den blækkede Mr. Easthupp kommer op fra Lugen, - de nærmeststaaende Matroser er ved at himle af Latter, da de ser ham, - men Skriveren iler videre op mod Skansen. - Jafet kommer op fra Lugén.

1272.

(Skansen) Kaptajnen og Næstkommanderende gaar frem

og tilbage, da Mr. Easthupp toner frem. - De betragter ham forbleffet, har svært ved at holde sig alverlige. Skriveren begynder ophidset sit Angreb paa Jafet, der kommer og roligt hører til.

1273.

(Nærb. af Kaptajnen og Næstkommanderende) De ser paa hinanden, - smiler stjaalent og har svært ved at faa Ansigterne lagt i alverlige Folder.

1274.

(Skansen) Mr. Easthupp slutter af og indstiller Synderen til strengeste Straf. Kaptajnen udspørger Jafet, der med et Par Ord redegør for sin Opførsel. - Saa "afskediger" Mr. Wilson Skriveren og forsikrer ham, at Retfærdigheden nok skal ske Fyldest, og Mr. Easthupp trækker sig bykkende tilbage. - Kaptajnen og Næstkommanderende veksler smaaende nogle Bemærkninger, og saa faar Jafet sin Dom. Kaptajnen siger:

Tekst: Mr. Newland, De har utvivlsomt i ganske utilberlig Grad ødslet med Hans Majestats Blæk...Behag derfor at entre op i Mærset og bliv der en halv Time!

Jafet gør Honnør - og trækker sig tilbage med en tilpas alverlig og betyngt Mine...Hans 2 Overordnede briter i Latter. -

1275.

(Dækket) Jafet kommer, - entrer støt og roligt op i Mærset.

1276.

(Oppe i Mærset) Jafet finder sig en nægelig Siddeplads og nyder glad og ligevagtig den gode Udsigt. - Han tager sin Kikkert frem, - ser i den, - tager den atter fra Øjet - og giver sig - spændt og overrasket over noget, han har set, til at indstille den skarpere.

1277.

Tekst: Om Udkiggen har sovet, eller Jafets Kikkert var bedre end hans, faar vi lade staa hen... Jafet var i alt Fald den første, der saa...

(Jafets Ansigt) Han sætter Kikkerten for Øjet, - stirrer ud over Havet og ser:

1278.

(Kikkertbillede af Havfladen) I det Fjerne skinter man en lille Baad, der vugger om paa Havet, - og man aner, at der staar en hvidklædt Kvindeskikkelse op i Jollen og fægter med Armene.

1279.

(Oppe i Mærset) Jafet tager Kikkerten fra Øjet, - gemmer den paa sig og begynder saa hurtigt Nedstigningen.

1280.

(Dækket) Jafet entrer ned og forsvinder i Løb op paa Skansen.

1281.

(Skansen) Jafet hen til Kaptajnen og Næstkommanderende, - fortæller dem om sin Opdagelse - og rækker Kaptajnen sin Kikkert. Han ser:

1282.

(Kikkertbillede af Jollen i det Fjerne)

1283.

(Skansen) Kaptajnen rækker Næstkommanderende Kikkerten, griber sin Raaber og brøler en Ordre til Baadsmanden.

1284.

(Dækket) Baadsmanden leder Piben skingre og en Baad gøres klar. Blandt de Folk, der skal ud med, er William.

1285.

(Skansen) Næstkommanderende indstiller paa Kikkerten

og sætter den for Øjet igen.

1286.

(Kikkertbillede af Jollen - noget nærmere paa) Man ser den hvide Kvindeskikkelse svinge med Armene - og saa livløs synke sammen i Bunden af Baaden...Billedet snæveres langsomt ind - og forsvinder til Slut helt.

1287.

Tekst: En Time senere nærmere Mysteriet sig sin Opklæring...

(Ved Rælingen) Kaptajnen, Næstkommanderende, Jafet og nogle andre staar spændt og venter. Et Par Marinere tager med en styrmandsklædt Mand, der langes op over Rælingen. - Han er død. - Saa bliver der løftet en ung Kvinde, der kun er klædt i en vaad og ferreven Natkjole, over Rælingen. Hun er bevidstløs, og paa Kaptajnens Ordre bliver hun af William og en anden bæret ned i Kaptajnens Kahyt.

1288.

(Dækket) Kvinden bæres hen til Skansen. Kaptajnen, Næstkommanderende, Jafet og evt. Skibslagen følger efter. - Styrmandens Lig bliver bæret ned midtskibs.

1289.

(Kaptajnens Kahyt) Den bevidstløse Kvinde bæres ind og lægges i Køjen. - Skibslagen tyller noget Cognac i hende. William og den anden Matros bliver nysgerrige staaende ved Døren, og der er ingen, der har Tid til at tanke paa at vise dem ud.

1290.

(Ved Køjen) Kaptajnen lægger et Tappe over den unge Pige, - der langsomt kommer til Bevidsthed. - Hun ser sig straks forskrækket om, bliver saa klar over, at hun er mellem Venner og begynder saa paa Kaptajnens

Anmodning at fortælle.

1291.

(Nærb. af den unge Piges Ansigt) Hendes Ansigt røber, at hun maa have oplevet noget forferdeligt... Hun fortæller gispende.... Hendes Ansigt bliver efterhaanden utydeligere og frem over det tener:

1292.

(Havet. Afstandsbillede af en stor Skonnert) Den sejler frenefter med blafrende Sejl... Bill. tener bort.

1293.

Tekst: Jeg ledsagede min Frøken Donna Agnes de Silva, der havde været paa en Rejse til Sicilien og nu var paa Vej hjem.... Af andre Passagerer var der et Par fjerne Slægtninge til hende, der ogsaa skulde til Pontevidera...

(Skonnertens Dæk) Donna Agnes sidder og læser. I Nærheden af hende sidder hendes fjerne Slægtninge, en værdig, ældre Gentleman og hans Hustru, og taler sammen.

1294.

(Nærb. af Agnes) Den smukke, unge Portugiserinde ser op fra sin Bog og stirrer dremmende ud over Havet.

1295.

(Sterre Billede paa Dækket) Det ældre Ægtepar rejser sig, kommer med en Bemærkning til Agnes og gaar saa. Agnes læser videre.

1296.

Tekst: Min Frøkens Halvfætter, Don Scipio, var ogsaa en Berd...ferfulgte hende ustandselig med sine Tilnærmelser, men hun afskyede ham....

(Et Sted ved Rølingen) Don Scipio, - en smuk, men usympatisk Type paa en portugisisk Adelsmand, - staar og ser hen mod Agnes. - Hans Øjne gløder af Begær...han smiler ondt og gaar saa hen til hende.

1297.

(Ved Agnes' Siddeplads) Den Scipio kommer hen til hende, bøjer sig slesk ned over hende og taler enno og hede Ord til hende.

1298.

(Foran Agterkahytten) Her staar en køn, ung Styrmand og damper paa en Snadde, - da Donna Agnes Pige (hende, der fortæller Beretningen) kommer ud. Hun har et Tappe over Armen, som hun vil hen til sin Freken med, - men bliver dog staaende og taler med Styrmanden (den samme som den, der som død blev bragt op fra Jollen), - med hvem hun sjensynlig er meget fortrolig. - Men saa henledes hendes Opmærksomhed paa Scenen mellem Donna Agnes og Den Scipio.

1299.

(Ved Agnes' Siddeplads) Den Scipio forsøger en kraftig Tilmærkelse over for den unge Pige, - men hun rejser sig og slynger ham sin Foragt i Ansigtet. - Han haanler og griber hende haardt i Armen, idet han siger:

Tekst: De skal nu blive min, enten De vil eller ej!....Og endda inden vi gaar herfra Borde!

Hun river sig løs fra ham - og gaar.

1300.

(Foran Agterkahytten) Hun gaar forbi sin Pige og Styrmanden ind i Kahytten.

1301.

(Narb. af Den Scipio) Han ser efter hende - et haanligt Smil spiller om hans Mund - og han kaster tredsiget Nakken tilbage.....Afblanding.

1302.

Tekst: Og Den Scipio veg ikke tilbage for noget...Nu ved jeg, at han fik største

Delen af Mandskabet til et gøre Mytteri...Skonnerten skulde være Særoverskib og han dets Kaptajn... I Nat, da jeg læs i min sødeste Sevn....

(Kahyt) Maanen skinnær ind gennem det lille Køjse.. Agnes' Pige ligger og sover, - da hendes Ven Styrmanden kommer styrtende ind og vækker hende. - Hun rejser sig forvirret op i Køjen.

1303.

(Ved Køjen) Styrmanden bøjer sig ned over hende og hvisker:

Tekst: Skynd dig...Det gælder Livet...Her er Mytteri om Bord!

Hun ser forfærdet paa ham, forstaar, at det maa være sandt og springer ud af Køjen.

1304.

(Pigens Kahyt) Hun svøber et Tæppe om sig, - og hun og Styrmanden sniger sig ud.

1305.

(Skonnertens Dæk) Her raser et vildt Blodbad. De, der ikke har sluttet sig til Oprø^{er}erne, slaas ned. - I Spidsen for nogle Mænd styrter Don Scipio hen til Agterkahytten.

1306.

(Ved en Luge forude) Styrmanden og Pigen spejder op fra Lugen.

1307.

(Ved Agterkahytten) Don Scipio og et Par af hans Haandlangere bearbejder Døren.

1308.

(Lugen forude) Styrmanden og Pigen ser gysende paa hinanden - og paa et Tegn fra Styrmanden sniger de sig saa op paa Dækket.

1309.

(Dækket) De kryber paa alle 4 - over Lig og Vaaben - hen til Rølingen.

1310.

(Ved Rølingen) Styrmanden viser, at han har en lille Jelle liggende parat ved Skibssiden. - Han svinger sig over Rølingen.

1311.

(Ved Skibssiden) Han springer ned i Jollen, løfter Pigen ned - og gør saa Jollen fri og ror bort.

1312.

Tekst: Men vor Flugt blev opdaget...

(Dækket) En Mand opdager, at Jollen fjerner sig fra Skibet, - tilkalder et Par andre Matroser...De griber deres Bøsser og fyrer....

1313.

(I Jollen) En Kugle træffer Styrmanden; han er ved at tabe Aarerne, men tager sig med en Viljeanspændelse sammen og ror videre.

1314.

(Afstandsbillede af Skonnerten) Jollen fjerner sig fra Skonnerten....Afblending.

1315.

Tekst: Natten skjulte os,...men min Kæreste var blevet dødeligt saaret...og i Mør= ges udaandede han i mine Arme...

(I Jollen) Styrmanden synker livløs tilbage...Pigen lader hans Hoved hvile i sit Skød...Han ser paa hende... en lille Bevægelse...og saa er han død. - Den unge Pige folder Hænderne i Bøn....

1316.

(Afstandsbillede af den lille Jelle) Den tumler om

paa Havet...Frem gennem Billedet toner langsomt:

1317.

(Kaptajnens Kahyt. Ved Køjen) Den unge Pige slutter
grødende sin Beretning. Kaptajnen vender sig mod Næst=
kommanderende, - siger alvorligt:

Tekst: Skonnerten kan jo ikke være ret langt
herfra!...Vi maa jage den og straffe
Forbryderne!

Næstkommanderende nikker. - Afblænding.

1318.

X Kapitel.

I hvilket Fregatten jager Skon=
nerten, der imidlertid er klog
nok til at søge ind under Land.

(Afstandsbillede paa Havet) Forrest Fregatten, -
inde mod Land ses Skonnerten, der styrer ind i en
Bugt.

1319.

(Fregatten. Paa Skansen) Kaptajnen og Næstkommanderen=
de følger i deres Kikkerter Skonnerten. Kaptajnen
siger til Mr. Phillot:

Tekst: Vi kan ikke naa den...vi stikker for
dybt...nen vi maa ha' Baadene ud! Lad
Mr. Newland tage en af Baadene!

Næstkommanderende nikker, - raaber en Ordre til Baads=
manden og gaar saa.

1320.

(Dækket) Alt er gjort klar til Kamp. - Baadsmanden sam=
ler det Mandskab, der skal gaa i Baadene. Næstkom=
manderende gaar hen ved Rælingen.

1321.

(Ved Rælingen) Jafet staar interesseret og betragter
det Arbejde, der gøres med at faa Baadene klar. Mr.
Phillot kommer hen til ham.

1322.

(Nærb. af de to) Mr. Phillot betragter venligt Jafet og siger saa:

Tekst: Vi har tænkt os, at De ta'r en af Baadene... Vi har jo ikke kunnet undgaa at se, at De ligesom har faaet en skæv Stilling, og vi vil derfor gerne give Dem en Chance for at blive rehabiliteret!

Jafet rødmer af Glæde...og spørger saa hurtigt:

Tekst: Maa jeg have Lov til at tage Tim....De ved - Proviantskriverens Medhjælper...med...Han er saa flink!

Næstkommanderende nikker samtykkende.

1323.

(Ved Rælingen) Jafet skynder sig ned at hente Vennen.

1324.

(Proviantskriverens Kahyt) Mr. Easthupp sidder og herser med Tim, som han ikke kan faa til at arbejde hurtigt nok, - Jafet stormer ind, - tager Tim under Armen og forklarer, at han skal med paa et Togt...Mr. Easthupp protesterer, hvad der selvfølgelig ikke rører Jafet.

1325.

(Nærb. af de 3) Proviantskriveren udøser en Række Forbandelser over Tims uskyldige Hoved - og slutter med et sige:

Tekst: Gid du saa maa blive derude!

Tim nikker venligt, - stikker sit Ansigt op mod Skriverens og svarer rapt:

Tekst: Tak!...Saa skal jeg komme og "spege" for Dem hver eneste Nat!

1326.

(Kahytten) Tim slutter sin Replik, - nikker venligt til sin Plageaand og skynder sig saa ud sammen med Jafet. Mr. Easthupp truer med knyttede Naver efter dem,

1327.

(Fregatten, - paa kort Afstand) 3-4 Baade ror bort fra Skibet. En ligger endnu ved Skibssiden.

1328.

(Ved Skibssiden) Jafet og Tim entrer ned i den sidste Baad, - der saa ogsaa ror bort. - William passer Roret.

1329.

(Fregatten - paa kort Afstand) Alle Baadene ror bort.

1330.

Tekst: Paa Skonnerten gjorde man alt rede til at modtage "Gæsterne"...

(Skonnertens Dæk i Fugleperspektiv) Man er klar ved Kanonerne.

1331.

(Nærb. af Don Scipio og nogle af hans betroede Mænd)
Han uddeler Ordre til højre og til ventre... Afblanding.

1332.

Tekst: Men Mørket begyndte at sænke sig, inden Baaden kom Skonnerten paa Skudvidde...

(Havet. I Baggr. Skonnerten ret nær Land) Baadene nærmer sig Skonnerten.... De af dem, der har Kanoner, fyrer.

1333.

(Skonnertens Dæk) Kanonerne giver Ild.

1334.

(Havet) Kampen raser....

1335.

(I Jafets Baad) Kanoneren dræbes, - med Jafet sætter en ny Mænd til at gøre hans Arbejde.

1336.

(Skonnertens Dæk) Enkelte af Mændene falder ogsaa her... Men Don Scipio gyder Mod i sine Tropper - og Kanonerne

buldrer løs!

1337.

(Havet) En Baad skydes i Sænk. - De fleste af Mandskabet fiskes op af en anden Baad.

1338.

(Paa Fregatten. Skansen) Kaptajnen og Næstkommanderende følger Slagets Gang. De ser;

1339.

(Kikkertbillede. Kampen paa Afstand) Den sønderskudte Baads Mandskab samles op af den nærmeste Baad.

1340.

(Paa Fregatten. Skansen) De to Mænd veksler nogle alvorlige Ord om Situationen.

1341.

(I Nærheden af Skonnerten) Mærket bliver tættere og tættere. - Der skydes paa Kraft paa begge Sider.

1342.

(I den Baad, hvor Gascoigne er) Vigors er ogsaa i denne Baad og synker om, - død, ramt af en Kugle.

1343.

(Jafets Baad) Jafet opildner sine Folk og dirigerer Skydningen.

1344.

(Jafets Baad. Nærb. af William ved Roret) Han ser sig lurende om, - saa begynder han med en Kniv at ødelægge Roret.

1345.

(I Nærheden af Skonnerten) Kampen, der nu er ved at drukne i Mørke.

1346.

(Fregatten. Paa Skansen) Kaptajnen og Næstkommanderende

følger saa vidt muligt Slægets Gang. Næstkommanderende vender sig mod Kaptajnen og siger:

Tekst: Det er haabløst i dette Mærke!....Er det mon ikke bedst at kalde Folkene tilbage, inden det bliver for sent!

Kaptajnen nikker og slynger en Ordre ud gennem Raabøren.

1347..

(Fregatten. Ved Rælingen) Baadsmanden giver Folkene ved Kanonerne Ordre til at affyre Signalskuddene, der skal kalde Baadene hjem.

1348.

(Fregatten. Skibssiden) Kanonerne giver Ild.

1349..

(Jafets Baad) Jafet vender sig, lyttende, siger ærgerligt:

Tekst: Tilbage...Det er der ingen Møning i! Og han lader Kanonen udspy en ny Ladning Ild.

1350.

(I Nærheden af Skonnerten) Baadene - med Undtagelse af Jafets - vender om, lydende Kaldelsen.

1351.

(Jafets Baad) Jafet vender sig mod William - og giver ham Ordre til at lægge Roret om, - men William forklarer, at det er skudt i Stykker. - Jafet bliver betænkkelig, - men giver dog Ordre til at gribe Aarerne.

1352.

(Skonnertens Dæk) Man jubler over, at Fjenden viger.

1353.

(Nærb. af Don Scipio og nogle af hans Mænd) Han trykker deres Hænder og siger:

Tekst: Og nu, Kammerater, vil vi feste!... Romankrene frem!

1354.

(Skonnertens Dæk) Der bliver Jubel, og nogle af Mændene styrter ned efter Rommen.

1355.

(I Nærheden af Fregatten) Baadene - undtagen Jafets - nærmer sig Fregatten, - som man kun lige kan skimte i Mørket.

1356.

Tekst: Uden Ror er det svært at styre... og inden ret længe blev Jafet klar over, at han havde tabt Fregatten af Synet...

(Det næsten mørke Hav) Jafets Baad kommer roende... Jafet staar op i Baaden og forsøger at gennemtrænge Mørket.

1357.

(Fregatten. Ved Skibssiden) Baadene lægger til, - og Folkene entrer om Bord.

1358.

(Ved Rælingen) Her staar en Del af Fregattens Officerer, bl. a. Næstkommanderende, - og selv Mr. Easthapp har vovet sig op paa Dækket. - En Del af Mandskabet entrer op fra Baadene, - Masteren aflægger Beretning til Næstkommanderende, siger:

Tekst: Desværre savner vi en Baad, - foruden den, der blev skudt i Sank!....Og vi maa vist regne med at have mistet Baadsmanden, Midshipman Newland og en Del andre af vore bedste Folk!

Næstkommanderende nikker bedrøvet, - og de andre deler hans Sorg.

1359.

Tekst: Der var dog een, der blev glad...Han følte sig nu sikker paa, at han skulde forskaanes for at se den unge Mr. Tim igen....

(Nærb. af Mr. Easthupp) Han nikker - med en uhyre tilfreds Mine. - Afblænding.

1360:

(Havet) Jafets Baad roes frem mod Billedets Forgrund: - Jafet staar og holder Udkig - og pludselig giver han Mændene Ordre til at trække Aarerne ind. - Han peger fremefter, og de andre følger Retningen af hans Blik.

1361:

(Skonnerten, - set paa forholdsvis nært Hold) Dens Skrog dukker frem af Mørket.

1362:

(Havet - som 1350) Jafet siger med Begejstring:

Tekst: Vil I som jeg, Folkens, saa entrer vi Sørøveren! Har vi Held med os, kan vi med Stolthed vende tilbage til Fregatten med vort Bytte!

Mændene giver Jafets Plan deres fulde Tilslutning - og Aarerne stikkes igen forsigtigt i Vandet!

1363.

(Skonnertens Dæk) Her raser et vildt Bakkanal..Folkene er ved at drikke sig fra Sans og Samling!

1364.

(I Nærheden af Skonnerten) Jafets Baad roes ind i Billedet - og nærmer sig forsigtigt Skonnerten...Billedet tones langsomt bort.

Tekst, der toner frem og toner bort:

Hvorledes vor Helt bordede Sørøverskibet, hvorledes han skaffede sig en ny, uforsonlig Fjende, og hvorledes han omsider blev stillet Ansigt til Ansigt med sin Fader, - fortæller vor Histories 5te Del:
Paa Eventyr i Portugal.

Ende paa 4de Del.

Jafet, der søger sig en Fader.

III. Afdeling.

- 1 1 Uden for Kroen - Wieth gaar ind i Vognen.
- 1 2 I Vognen - W. ind til de øvrige.
- 1 3 Udenfor - Vognen kører.
- 1 4 I Vognen - Nærb. Personerne.
- 1 5 " " - " Wieth.
- 1 6 " " - J. sover, L. læser Avis.
- 1 7 " " - Nærb. W.
- 1 8 " " - L. taler til W.
- 1 9 " " - Nærb. W.
- 1 10 " " - L. giver W. Avisen.
- 1 11 " " - Nærb. W. læser Avisen.
- 1 12 " " - " L. og W. taler sammen.
- 2/ 13 Landevej - Vognen kører.
- 1 14 I Vognen - Nærb. L. og W., J. falder ned.
- 1 15 " " - " W.
- 1 16 " " - " J. paa Gulvet.
- 1 17 " " - " W. ser hvem det er.
- 1 18 " " - " J. taler til W.
- 3/ 19 Landevej - Vognen kører.
- 1 20 I Vognen - L. ser til.
- 4/ 21 " " - J., Lund, Wieht.
- 22 Uden for Kro - Vognen kommer kørende.
- 23 " " " - Nærb. J. og W. ud af Vognen.
- 24 " " " - " J. og W.
- 25 " " " - J. gaar ind, W. efter.
- 26 I Kroen - W. ind til J.
- 27 " " - Nærb. J. og W.
- 28 " " - " Lund i Døren.
- 29 " " - " W. og J. ser hen mod Døren.
- 30 " " - " Lund gaar.
- 31 " " - " W. og J. vender sig fra Døren.
- 32 Uden for Kroen - Lund kalder paa Karlen.
- 33 I Kroen - Nærb. W. og J., J. fortæller.
- 34 " " - " Jakob.
- 35 " " - " Wieth.
- 36 " " - " J. og W. hen til Bordet.
- 37 " " - " J. og W. ved Bordet, ser ud.
- 38 Uden for Kroen - Karlen kommer med Hesten.
- 39 I Kroen - W. hen til Vinduet, ser ud.
- 40 Landevej - Vognen kører.
- 41 I Kroen - W. og J. tager Afsked.
- 42 Uden for Kroen - Nærb. Lander med Hornet.
- 42a I Kroen - J. og W. gaar ud.
- 43 Uden for Kro - W. og J. ud til Vognen, W. kører bort.
- 44 Landevej - Vognen kører.
- 45 Uden for Kroen - Nærb. Jakob. vinker.
- 46 Landevej - Vognen kører.
- 47 Uden for Kroen - Jakob. gaar ind.
- 48 Vej - Vognen kommer kørende.
- 49 Uden for Kroen - Vognen holder.
- 50 I Kroen - Fru S. hen til Manden med Øl.
- 51 Uden for Kroen - Nærb. W. gaar ind.
- 52 I Kroen - Fru S. vender sig mod Døren.
- 53 " " - Nærb. W. ind af Døren.
- 54 " " - Fru S. hen til W.
- 55 " " - Nærb. Fru S. tager W.'s Tøj.
- 56 " " - Fru S. gaar, W. hen til Kaminen.
- 57 " " - Nærb. Manden ser hen til W.
- 58 " " - " W. ved Ildstedet.
- 59 " " - Manden ved Bordet.
- 60 " " - W. ved Ilden.
- 61 " " - Fru S. hen til Manden.
- 62 " " - Fru Buch ind, tager Lysestagen.
- 64 " " - Fru Buch hen til W. og Fru S.
- 65 " " - Nærb. Fru B.
- 66 " " - Fru B. gaar med W.
- 67 Værelse - Fru B. og W. ind.
- 68 " " - Nærb. Fru B. hen til Ildstedet.
- 69 " " - Fru B. gaar, W. ser hen mod Vinduet.

- 65 70 Værelse - Nærb. Vinduet med Regn.
65 71 " - W. hen til Vinduet.
54 72 Uden for Kroen - Vognen kører bort.
70 73 Værelse - Nærb. W. ved Vinduet.
8 74 " - W. lytter.
8 75 Krostue.- Nærb. Fru S. og Manden ved Bordet.
8 76 Værelse - W. hen til Væggen, lytter.
8 77 Krostue - Nærb. Fru S. og Manden.
8 78 " - " Fru B.
8 79 Værelse - " W. lytter.
8 80 Krostue - Fru B. hen til Fru S. og Manden
81 " - Nærb. Rassow ind.
82 " - Rassow hen til de øvrige.
83 " - Nærb. Fru B. skænder paa Rassow.
84 Værelse - Nærb. W. lytter.
85 Krostue - Fru B. gaar, Manden hen til Rassow.
86 Værelse - Nærb. W. ved Væggen, lytter.
87 " - Fru B. ind til W.
88 Krostue - Nærb. Fru S.
89 " - Mændene giver Fru S. Besked.
90 " - Nærb. Fru S.
91 " - Mændene gaar.
- II.
- 6 92 Værelse - Fru B. og W.
6 93 " - Nærb. Fru B. og W., Fru B. fortæller.
6 94 " - " W.
6 95 " - " W. og Fru B., W. tager Smykket frem.
6 96 " - " Fru S. ind af Døren.
6 97 " - " Fru B. og W. med Smykket.
6 98 " - " Fru S.
6 99 " - Fru S. hen til W.
6 100 " - Nærb. Fru S. og W.
6 101 " - " Fru B.
6 102 " - " W. giver Fru S. Smykket.
4 103 Skov - Mændene samles, L. kommer ridende.
4 104 " - L. giver Besked, rider videre.
4 105 " - L. rider.
4 106 " - Mændene gaar.
4 107 Værelse - Nærb. Fru S. og W. lytter.
4 108 Uden for Kroen - Kroen alene.
4 109 Værelse - Nærb. W. og Fru S. lytter.
4 110 " - W., Fru B. og Fru S. hen imod Døren.
4 111 Gang - W. ud, gaar ind i Værelset, Fru S. og Fru B. ud.
4 112 Værelse - W. tager Pistolen frem.
107 113 Trappe - Nærb. Fru B. og Fru S., Fru B. gaar.
107 114 " - Fru B. op ad Trappen.
107 115 Værelse - W. med Pistolen.
4 116 Uden for Kroen - Mændene kommer.
710 117 Udenfor - Fru S. hen til W. *Nærb.*
4 5 118 Uden for Kroen - Mændene hen til Døren.
710 119 Udenfor - W. gaar, Fru S. lukker Døren.
710 120 Værelse - Fru S. paa Sengen.
710 121 Trappe - W. og Fru S. op ad Trappen.
710 122 Værelse - W. og Fru S. ind til Fru B.
710 123 " - Nærb. W.
710 124 " - " Fru B.
810 125 " - W., Fru B. og Fru S.
4 5 126 Uden for Kroen - Mændene slaar paa Døren.
810 127 Værelse - W. vil løbe ud.
810 128 " - Nærb. W. og Fru B.
810 129 " - W. gaar i Seng, Fru S. gaar ud.
810 130 I Krostue - Døren aabnes.
810 131 " " - Nærb. Fru S.
810 132 " " - Mændene stormer ind.
810 133 " " - Nærb. Fru S. løber.
810 134 " " - Fru S. ud til Mændene.
810 135 " " - Nærb. Fru S. og Rassow.
810 136 " " - Mændene gaar.
810 137 " " - Nærb. Mændene ud af Døren.
811 138 Uden for Døren - Mændene lukker Døren op, gaar ind.
811 139 Krostue - Fru S. hen til Trappen.
811 140 Uden for Døren - Rassow ud, ser.
811 141 Trappe - Fru S. op.
811 142 Udenfor - Mændene gaar.

- 8+1 143 Lofttrappe - Mændene op til Fru S.
8+1 144 Værelse - Nærb. Fru B. paa Sengekanten, gaar i Seng.
8+1 145 Trappe - Mændene gaar, Fru S. og R.
8+1 146 Værelse - Fru B. i Sengen.
8+1 147 Trappe - Mændene ud, Rassow ind.
8+1 148 " - Nærb. Fru S.
9+1 149 " - R. forbyder Mændene at gaa ind, R. gaar ind.
9+1 150 Værelse - R. ind til Fru B.
9+1 151 " - Nærb. R. og Fru B.
9+1 152 " - R. gaar fra Fru B.
9+2 153 Trappe - R. ind til Fru S. og Mændene, Mændene gaar.
9+2 154 " - Nærb. Fru S. og R.
9+2 155 " - R. gaar fra Fru S.
9+2 156 Værelse - Fru B. hen til Væggen.
4 5 157 Uden for Kroen - Mændene ud af Døren.
9+2 158 Værelse - Nærb. Fru B. ved Væggen.
9+2 159 " - Nærb. Wieth.
9+2 160 " - " Fru B.
9+2 161 " - W. hen til Fru B., Fru B. gaar.
10 162 " - Nærb. Fru B. gaar i Seng.
10 163 " - W. tager Afsked med Fru B., gaar.
10 164 " - Nærb. Fru B. i Sengen, lægger sig.
10 165 " - W. tager Afsked med Fru S., springer ud af Vinduet.
10 166 Uden for Kroen - Wieth løber.
10 167 Skov - Nærb. Mændene under Buskene.
11 9 168 " - W. kommer gaaende.
11 9 169 " - Mændene lytter, gemmer sig.
11 9 170 " - W. kommer, Mændene frem.
11 9 171 " - Nærb. W. overfaldes.
11 9 172 " - W. bæres bort.

III.

- 10 173 Celle - W. paa Gulvet.
10 174 " - Nærb. W. paa Gulvet, forsøger at rejse sig.
10 175 " - P.N. ser gennem Hullet.
10 176 " - Nærb. W. rejser sig.
10 177 " - " P.N. ind af Døren.
10 178 " - W. ser.
10 179 " - P.N. i Døren.
10 180 " - Nærb. W.
10 181 " - P.N. ind til W.
12 182 " - Nærb. P.N.
12 183 " - " W.
12 184 " - " P.N.
12 185 " - " W.
12 186 " - " P.N.
12 187 " - W. truer P.N.
12 188 " - Nærb. W. og P.N.
12 189 " - Konen ind til W. og P.N., P.N. gaar.
12 190 Kældergang - P.N. ned, gaar ind.
12 191 Celle - Nærb. Konen giver W. Kurven.
12 192 " - Konen gaar fra W.
12 193 " - Nærb. W. ser efter Konen.
11 15 194 " - P.N. vaagner op.
11 15 195 Dagligstue - P.N. ind til Fru K.L.
11 15 196 Celle - Nærb. W. paa gulvet.
12 12 197 Nærb. Haanden drejer Nøglen om.
11 15 198 Celle - Nærb. W. paa Gulvet.
11 15 199 " - " Jes. ind af Døren.
11 15 200 " - " W. paa Gulvet.
11 15 201 " - " Jes. i Døren, Ras. ind.
11 15 202 " - " W. rækker efter dem.
11 15 203 " - Ras. og Jes. ind, Ras. slaar Jes ihjel.
11 15 204 " - Nærb. W.
11 15 205 " - " Ras. tager Forklædningen af.
12 15 206 " - " W. kalder paa Ras.
12 15 207 " - Ras. hen til W.
12 208 Kældergang - P.N. ned.
12 15 209 Celle - P.N. ind, slaas ned af Ras., W. og Ras. ud.
12 15 210 Gaard - W. og Ras. kommer, Ras. peger.
12 15 211 Ved Søen - Hestene venter.
12 15 212 Gaard - Ras. og W. løber.
12 15 213 W. og Ras. ned til Hestene.

16/8 214 Allé - W. og Ras. rider bort.
 14/2 215 Celle - P.N. rejser sig, gaar hen, ser paa Jes.
 14/2 216 " - Nærb. P.N. ser paa Jes.
 14/2 217 " - P.N. hen, banker paa Døren.
 2/4 218 Uden for Kro - Vognen kommer, W. og Ras. gaar ind.
 14 219 I Kroen - Ras. og W. ind til Jakob. hilser.
 14 220 " " - Nærb. W., J. og Ras. ved Bordet.
 14 221 " " - " W. med Brevene.
 14 222 " " - W. spørger Jakob. om Brevene.
 14/17 223 Uden for Kro - K.L. kommer ridende.
 14/17 224 " " " - Nærb. K.L. giver Manden Ordre.
 15/14 225 Værelse - W. læser Brev - Manden ind til ham.
 15/17 226 Udenfor - W. ud til K.L.
 15/17 227 " - Nærb. W. og K.L., W. faar et Brev.
 15/17 228 " - K.L. rider bort.
 15/17 229 " - Nærb. W. læser Brevet, gaar.

IV.

15/4 230 Have - Nærb. W. og Frk. P. paa Bænken.
 15/4 231 " - " Haanden tager Smykket frem.
 15/18 232 " - " Frk. P.
 15/18 233 " - W. og Frk. P., Frk. P. kysser Smykket.
 15/18 234 " - Tjeneren hen, melder, W. rejser sig, gaar.
 15/18 235 " - W. hen til M. og E.J., de gaar.
 15/15 236 " - W. hen til Frk. P. med E.J.
 15/15 237 " - Nærb. E.J.
 15/15 238 " - " Frk. P.
 16/18 239 " - E.J. og Frk. P. omfavner hinanden.
 16/18 240 " - Nærb. W. og M.
 16/18 241 " - " E.J. og Frk. P.
 16/18 242 Herreværelse - Nærb. Wiehe giver L. Papirerne.
 16/18 243 Uden for Huset - W. kommer, gaar ind.
 16/18 244 Herreværelse - Wieth ind til Wiehe og L.
 16/18 245 " - Wieth og Wiehe bliver Uvenner.
 16/18 246 " - Nærb. Wiehe truer Wieth.
 16/18 247 " - Tjenerne ind, henter Wiehe.
 16/18 248 " - Nærb. Wiehe i Døren truer.
 16/18 249 " - L. hen til W.
 16/18 250 Uden for Huset - Tjeneren ud efter Wiehe.
 16/18 251 Herreværelse - Nærb. L. og W., L. gaar.
 17/18 252 " - " L. hen, W. hen til ham, de ser.
 17/18 253 " - " Tjeneren ind.
 17/18 254 " - Tjeneren gaar, W. og L. tilbage.
 17/18 255 Uden for Værtshuset - Wiehe kommer, gaar ind.
 17/18 256 I Værtshus - Wiehe ind, sætter sig.
 17/18 257 " " - Nærb. Wiehe skriver, ser hen.
 17/18 258 " " - " Mændene ved Bordet.
 17/18 259 " " - " Wiehe.
 17/18 260 En Baad ror ud til Skibet.
 17/18 261 Dæk - Matroserne underholder hinanden.
 17/18 262 " - Nærb. Gregers.
 17/18 263 Baadene i Vandet, Ras. vinker.
 17/18 264 Dæk - W. og Cotta v. Sch. hen til Rælingen.
 17/18 265 " - Nærb. W. og Sch., W. vinker.
 17/18 266 Baaden i Vandet - Ras. vinker.
 17/18 267 Dæk - Nærb. W. og Sch.
 17/18 268 " - Matroserne.
 17/18 269 " - Nærb. Gregers raaber.
 17/18 270 " - " Ring og Baadsmanden.
 17/18 271 " - " Gregers.
 17/18 272 " - " Baadsmanden faar Ordre.
 17/18 273 " - " Gregers.
 17/18 274 " - " Baadsmanden fløjter.
 17/18 275 " - Matroserne stiller op.
 17/18 276 Baaden i Vandet hen til Skibet.
 17/18 277 Dæk - Kaptajnen om Bord.
 17/18 278 Ras klatrer op ad Stigen.
 17/18 279 Dæk - Kaptajnen og Gregers forbi Matroserne.
 17/18 280 " - Ras. hen, ser.
 17/18 281 " - Matroserne staar ret.
 17/18 282 " - Nærb. Ras. morer sig.
 17/18 283 " - Matroserne gaar hver til sit.
 17/18 284 " - Nærb. Ras.
 17/18 285 " - Baadsmanden hen til Ras., Ras. gaar.

- 21/8 286 Dæk - Ras. hen til Trappen.
 22/8 287 Kahyt - Ring hen til Reolen.
 23/8 288 Gang - Ras. kommer.
 22/9 289 Kahyt - Rg. hen sætter sig.
 23 " 290 Gang - Nærb. Ras.
 22 " 291 Kahyt - Rg. rejser sig, ser hen mod Døren.
 23 " 292 Gang - Nærb. Ras. banker paa.
 22 " 293 Kahyt - Ras ind til Ring.
 22 " 294 " - Nærb. Ras.
 22 " 295 " - " Ring.
 22 " 296 " - " Ras.
 22 " 297 " - Ring løber efter ^Rras., Ras. smides ud.
 23 " 298 Gang - Ras. smides ud af Ring.
 21 " 299 Dæk - Vigors hen til W. og Sch.
 21 " 300 " - Ras. og Ring efter ham.
 21 " 301 " - Ras. hen til Wieth.
 24 " 302 " - Nærb. Vigors.
 24 " 303 " - " W. og Vigors, gaar fra Ras.
 24 " 304 " - Vigors kalder paa Ras.
 24 " 305 " - Ras. gaar.
 24 26 306 " - Ras. hen til Vigors, lærer Tegnene.
 24 " 307 " - Nærb. Ras.
 24 " 308 " - Ras. gaar, Wieth hen til V.
 23 " 309 Kahyt - Ras. ind til Ring.
 23 " 310 " - Nærb. Ras. gør Frimurertegn til Ring.
 22 " 311 " - Ring slaar Ras, de gaar.
 24 " 312 Dæk - Kaptajnen og Gregers.
 24 " 313 " - Ring op med ras.
 24 " 314 " - Kaptajnen og Gregers.
 24 " 315 " - Nærb. Ring og Ras.
 24 " 316 " - " Kaptajnen og Gregers.
 24 " 317 " - Ras. hen til Kaptajnen.
 24 " 318 " - Nærb. Ras.
 24 " 319 " - " Ring.
 24 " 320 " - " Ras.
 24 21 321 " - Ras. føres bort.
 14 " 322 Skibsrum - Ras. ind, sætter sig.
 V.
 23 " 323 Uden for Værtshus - Matroserne kommer, ser.
 23 " 324 I Værtshus - en af Søfolkene danser.
 23 " 325 Udenfor - Matroserne gaar ind.
 23 " 326 I Værtshus - Matroserne ind, fanger Mændene.
 23 " 327 " " - Nærb. Manden under Bordet, ser.
 23 " 328 " " - Matroserne med Folkene.
 23 " 329 " " - Nærb. Mændene under Bordet, gemmer sig.
 23 " 330 Udenfor - Folkene føres bort.
 23 " 331 I Værtshus - Manden frem under Bordet.
 24 " 332 Baaden ror hen til Skibssiden.
 25 21 333 Dæk - Baadsmanden.
 25 " 334 De pressede Folk op ad Skibssiden.
 25 " 335 Dæk - Folkene om Bord.
 25 " 336 " - W., Wieth og Sch.
 25 " 337 " - W. om Bord.
 25 " 338 " - Nærb. Wiehe.
 25 " 339 " - W. bliver forskrækket.
 25 " 340 " - Nærb. Wiehe ser, gaar.
 25 " 341 " - " Wieth og Vigors.
 25 " 342 " - " Vigors.
 25 " 343 " - Mændene om Bord.
 25 " 344 " - Nærb. Kaptajnen med Raaber.
 25 " 345 " - " Baadsmanden.
 25 " 346 " - " W., W. og Sch. gaar.
 25 " 347 " - Mændene op i Sejlene.
 25 " 348 " - Bagstavnen, Matroserne hejser Sejlene.
 25 " 349 Panorama fra Sejl til Dæk.
 25 " 350 Matroserne i Sejlene.
 25 " 351 Dæk - Udsigt over Dækket.
 25 " 352 " - Matroserne trækker Anker.
 25 " 353 " - Nærb. Kaptajnen.
 25 " 354 " - Matroserne trækker Anker.
 25 " 355 Panorama i Sejlene.
 14 " 356 Skibsrum - Ras. bliver søsyg.
 25 23 357 Skibet sejler.
 24 24 358 Dæk - W. ved Rælingen.

- 9/4 359 Dæk - Nærb. W. frem ved Tovene.
 26 360 " - Wiehe hen til Wieth.
 26 361 " - Nærb. Wieth og Wiehe.
 26 362 " - " W. op ad Trappen.
 26 363 " - " W. og W. slaas.
 26 364 " - W. ved Trappen.
 26 365 " - Wiehe rejser sig, gaar.
 26 366 " - Wiehe hen.
 26 367 " - W. op fra Trappen.
 26 368 " - Vigors hen til Wiehe.
 26 369 " - Nærb. Wiehe.
 26 370 " - Wiehe fortæller om Wieth.
 27 371 Kahyt - W. ind til de øvrige.
 27 372 " - Nærb. Wieth.
 27 373 " - " Vigors.
 27 374 " - " Wieth.
 27 375 " - W. hen til W., slaar Vigors i Gulvet.
 27 376 " - de to hen til Døren.
 27 377 " - W. og W. slaas.
 27 378 " - Vigors paa Gulvet, Wieth bøjer sig over ham.
 27 379 " - Nærb. W. og de to ser paa W.
 27 380 " - Vigors rejser sig, gaar med Wieth.
 16 381 Skibsrum - Nærb. Ras.
 16 382 " - W. ind, henter Ras, de gaar.
 16 383 Kahyt - Nærb. Ring i Sengen.
 16 384 " - Ras. ind til Ring.
 16 385 " - Nærb. Ring gemmer sig.
 26 386 " - Ras. ved Døren, morer sig.
 27 387 Skib paa Søen.
 28 388 Udsigt over hele Dækket.
 28 389 Dæk - Matroserne op ved Rælingen, W. kommer, gaar.
 28 390 " - W. op paa Rælingen, op i Mærset.
 28 391 " - Nærb. Kaptajnen og Gregers.
 28 392 " - W. ser i Kikkert.
 28 393 Baaden - Kikkertbillede.
 28 394 Nærb. W. ser i Kikkert, klatrer ned.
 28 395 " W. hen til Kaptajnen, de ser i Kikkert.
 28 396 Baaden - Kikkertbillede.
 28 397 Nærb. Gregers, Kaptajnen og Wieth.
 28 398 Dæk - Sch. faar Besked.
 28 399 Nærb. Gregers, Kaptajnen og Wieth, W. gaar.
 28 400 Matroserne op i Baaden, der fires ned.
 28 401 Baaden ror bort fra Skibet.
 28 402 Nærb. W. og Sch.
 28 403 Baaden sejler bort.